24
เทพธรรมชาติ

ชายผู้นั้น ชายผู้ที่ทุกคนรู้จักในนามของ 'แบ–ชาย' หรืออาจจะเดาะคำว่า 'ไอ้' นำหน้าเนื่อโมโห ก้าวอ้อมโต๊ะหินที่ยืนอยู่ตรงเข้ามายังเบื้องหน้าแถวของ 13 คน อย่างแช่มช้า เขามองระผ่านสายตาเหล่านั้นไปทีละคนเหมือนจะสำรวจดูสภาพและนับจำนวนว่าขาดเกินไปอย่างใดหรือไม่ แล้วก็เคลื่อนมาหยุดอยู่หน้าแถวของเชษฐา ดาริน ไชยยันต์ และอนุชาเป็นอันดับแรก

การเคลื่อนไหวของเขาต่อไปก็คือ ก้มศีรษะโค้งลงอย่างต่ำที่สุด เหมือนเป็นการคำนับของชาวอาทิตย์อุทัยเป็นกิริยาที่ละเมียดละไมอ่อนโยนที่สุด พอเงยขึ้นก็พูดว่า

"หวังว่านายใหญ่และทุกคนคงจะไม่โกรธ และให้อภัยผมในทุกสิ่งทุกอย่างที่แล้วมา"

คณะนายจ้างทุกคนตันที่คอหอยจนกล่าวอะไรออกมาไม่ได้ในทันทีขณะนั้น เชษฐายิ้ม

“เราพูดอะไรไม่ออกในขณะนี้ แงซาย พูดได้อย่างเดียวว่า เราทุกคนขอขอบใจเธอมาก ที่เธอไม่ได้ทอดทิ้งเรา ไม่เอาตัวรอดตามลำพังและมีแผนช่วยเหลือที่แยบยลที่สุด”

“ทุกคนอาจเข้าใจผิดผม แต่ผมเชื่อว่านายหญิงคนเดียวเท่านั้นที่เข้าใจผมได้ดีที่สุด”

แงซายหันไปก้มศีรษะต่ำให้ ‘นายหญิงดาริน’ ของเขา ดารินปลื้มใจจนน้ำตาคลอ หล่อนอยากจะโผเข้ากอดร่างนั้นไว้อย่างพี่สาวจะพึงปฏิบัติต่อน้องชาย แต่อำนาจตะลึงทำให้หล่อนยังขยับเขยื้อนไม่ได้ แต่ก็พอจะตอบได้ว่า

“ฉันรู้ใจเธอดีพอสมควร แต่คนที่รู้จักและรู้ใจเธอดีที่สุดคือผู้กองรพินทร์!”

จักราชหรือแงซาย หัวเราะแผ่วเบาในลำคอ ไม่ได้หันไปสนใจกับรพินทร์หรือใครอื่นก่อนทั้งสิ้น นอกจากกลุ่มนายจ้างเขาหันไปทางไชยยันต์เป็นคนถัดไป

“นายทหารคงคิดด่า และสาปแช่งผมมากทีเดียวใช่ไหมครับ”

“เออว่ะ ใช่”

ไชยยันต์ตอบโดยตรงพร้อมกับหัวเราะ

แล้วเขาก็หันไปทางอนุชา วราฤทธิ์ ผู้ยังยืนนิ่ง

“นายชด ประชากร หรือคุณชายอนุชา วราฤทธิ์ ใช่ไหมครับ?”

“ใช่ ฉันเองแหละ” อนุชาตอบ

“คุณชายกลางเป็นตัวต้นเหตุให้เกิดการเดินทางในครั้งนี้ และเป็นต้นเหตุให้ผมกลับมาถึง ‘บ้านเก่า’ของผมด้วย ถึงแม้คุณชายจะไม่ตั้งใจ ก็เป็นบุญคุณกับผมเหลือเกิน ทุกท่านที่มากับเรา ต่างคิดว่าคุณชายหาชีวิตไม่แล้ว มีผมคนเดียวเท่านั้นที่ยังเชื่อมั่นอยู่เสมอว่า คุณชายกลางยังมีชีวิตอยู่ และพยายามหาอุบายให้คณะเดินทางของเราออกติดตามจนถึงที่สุดโดยไม่หันหลังกลับเสียก่อน ซึ่งความจริงก็เป็นประโยชน์ของผมเอง”

“เธอเป็นคนมีวาทศิลป์มาก แงซาย”

ม.ร.ว. อนุชากล่าวขึ้นยิ้มๆ จ้องใบหน้าอันงามราวกับสลักเสลานั้นอย่างพึงพอใจ เสียงมาเรียเอ่ยแทรกมาเบาๆ ว่า

“ก็ไม่มีอะไรจะต้องสงสัยเลยนี่คะพี่กลาง ถ้าหากพี่กลางจะรู้ว่าชายคนนี้มีอาชีพเป็นพรานป่าต่ำต้อยพเนจรเป็นฉากบังหน้าเท่านั้น ภูมิหลังของเขา นอกจากจะเป็นเจ้าชายของนครนี้แล้ว เขายังมีดีกรีอักษรศาสตร์บัณฑิต และเคยเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยมาก่อน”

แงซายหันขวับไปยิ้มกับมาเรีย

“อ้อ! มาดาม...ผมดีใจที่ได้เห็นมาดามและพวกเราทุกคนอีก หวังว่าอาการของมาดามคงจะเป็นปกติแล้ว โดยฝีมือของแพทย์หญิงดาริน วราฤทธิ์”

มาเรียหัวเราะ

“ใช่! ฉันเป็นปกติดีที่สุด ทั้งๆ ที่ฉันก็กำลังจะเป็นแม่คน...ขอชมหน่อยนะแงซาย อยู่ในชุดนี้คุณ ‘รูปงาม’ เหลือเกิน”

แงซายหัวเราะอย่างอารมณ์ดี แล้วเดินผ่านหน้าคณะนายจ้างไปทางกลุ่มพรานพื้นเมือง ที่เข้าแถวจ้องตาค้างกันอยู่

เขาผ่านรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้สงบเฉยอยู่ เหมือนจะไม่สนใจแล้ว ไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าหนานอิน จ้องนิ่งและนาน

แล้วโดยไม่มีใครคาดฝันเลย แงซายหรือจักราชค่อย ๆ ทรุดตัวคุกเข่าลงแช่มช้าต่อหน้าหนานอิน จับมือจอมพรานผู้เฒ่าไว้กล่าวขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือ

"ลุง! ชีวิตของเด็กชายเล็ก ๆ คนหนึ่งรอดมาได้เพราะความเมตตาของลุง และเด็กคนที่เดินตามหลังลุง ร้องไห้ไปตลอดทาง เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนนั้น ไม่เคยลืมลุงเลย ลุงเป็นคนฝังศพแม่ของฉัน และเลี้ยงฉันไว้ก่อนที่จะนำฉันไปฝากไว้กับหลวงปู่ ลุงคงจะไม่รู้หรอกว่าฉันคือใครบัดนี้เราได้พบกันอีกครั้งแล้วเหมือนสวรรค์โปรด เพราะฉะนั้นลุงโปรดรับคารวะจากใจจริงของฉันไว้ด้วย"

หนานอินตัวสั่นเทา รีบก้มตัวลงหมอบราบ ทำท่าจะพนมมือกราบ แต่แงซายจับมือนั้นไว้วางบนศีรษะของตนเองแล้วเอาแนบไว้ที่แก้ม

"อย่า! ลุงหนานอิน ผู้ที่จะถูกกราบแทบเท้าคือลุงนั่นแหละ ฉันไม่เคยบอกให้ลุงทราบเลยว่า ฉันคือเด็กเล็ก ๆ ที่ลุงช่วยไว้คนนั้น เมื่อเราพบกันอีกครั้งตอนฉันเป็นหนุ่มใหญ่แล้ว และเราร่วมล่าสัตว์ด้วยกัน...ฉันอยากจะบอก แต่มันยังไม่ถึงเวลา ...แต่เดี๋ยวนี้ถึงเวลาแล้ว เด็กที่ลุงช่วยชีวิตไว้และหนุ่มฉกรรจ์คนหนึ่งที่เคยร่วมล่าสัตว์กับลุงในเวลาต่อมา เคยพาลุงไปถอนฟันโดยที่ลุงก็จำไม่ได้นั้น คือจักราช**แห่งราชวงศ์เทพ** และหญิงที่ลุงฝังด้วยมือลุงเอง คือ**ราชินีเกษราเทวีแห่งมรกตนคร!**"

"แงซาย...เอ็ง...เย็ง...ท่านคือพระเจ้าแผ่นดินของนครนี้ โอ๊ย! หนานอินจะเป็นลม..."

หนานอินพูดละล่ำละลัก ลิ้นพันกันจนฟังไม่ได้ศัพท์

แงซายยืนขึ้นเต็มส่วนสัดอันสูงสง่านั้นอีกครั้ง เริ่มทักทายโดยการจับมือตั้งแต่เกิด เส่ย จัน ส่างปา คะหยิ่นมาจนกระทั่งบุญคำผู้ยืนตัวแข็งเป็นหิน

"ดีใจมาก ที่ได้เห็นลุงคำอีกครั้ง"

"ข้า...เอ๊ย...ผะ...ผม จะเรียกท่านว่ายังไงดี?"

"แงซายยังไงล่ะ 'ไอ้แงซาย' ตัวกะล่อนของลุงคำ"

คนสุดท้าย...ที่จักราชเคลื่อนเข้ามาเผชิญหน้าคือรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ยืนเอียงคอสังเกตอากัปกิริยาการเคลื่อนไหวและทักทายของจักราชมาเป็นลำดับ

"รู้สึกว่าผู้กองจะโกรธผม?"

"เออ!" เขาตอบเสียงหนักๆ

"เรื่องอะไรครับ?"

"หนึ่ง ขโมยปืนยาวและเครื่องระเบิดของพวกเรามาทั้งหมด สอง ปล่อยให้พวกเราตกไปเป็นเชลยของสิงหราจนนึกว่าจะตายอยู่ในคุกใต้ดินนั้นเสียแล้ว"

"แล้วทำยังไง ผู้กองถึงจะหายโกรธผมได้?"

"หันหลังมา แล้วก็ให้ฉันเตะอย่างถนัดๆ หนึ่งที!"

แงซายเบิกตานิดหนึ่งมีแววยิ้มๆ ในดวงตาคู่ใหญ่งามนั้น แล้วบอกว่า

“ตกลงครับ”

กล่าวจบ ยกมือขึ้นกอดอก แล้วหันหลังให้โดยดี ดาบของชาวมรกตนคร ที่ดารินแอบถือติดมือเข้ามาด้วย ก็ยื่นคมขาวปลาบมาสกัดกั้นไว้ ก่อนที่รพินทร์ ไพรวัลย์จะขยับตัว

“ถึงแม้ว่าราชองครักษ์เมยานี จะไม่ได้อยู่ที่นี่ด้วย แต่ฉันก็ขอทำหน้าที่แทน เอ้า! กล้าดีลองเตะน้องชายของฉัน แล้วดูซิว่าขาคุณจะขาดไปหรือไม่”

รพินทร์ ไพรวัลย์ชะงัก ไม่กล้าขยับตัว ดารินไม่เพียงแต่พูดเปล่าเท่านั้น ยังปาดคมดาบลูบมาที่กลางลำตัวของเขาเสียอีกด้วย พร้อมกับยิ้มพยักหน้าเหมือนจะท้าทายว่า ‘ถ้าแน่จริงลองเตะดู’ แต่หล่อนไม่ได้พูด

แงซายยืนหันหลังเหมือนจะให้เตะโดยดีอยู่อึดใจใหญ่ แต่ก็ไม่เห็นว่าจะถูกเตะอย่างไร จึงหันกลับมาหัวเราะเบาๆ

“ผู้กองที่รัก...การที่ผมขโมยปืนยาว และระเบิดมาจากคณะพวกเราทั้งหมด ก็เพื่อวัตถุประสงค์สิ่งเดียวเท่านั้นคือตัดกำลังพวกเราทุกคน ไม่ให้คิดสู้กับกองทัพของรหัสยะที่เข้าล้อมจับ เพราะผมทราบดีว่า ถ้าไรเฟิลกับวัตถุระเบิดยังอยู่กับพวกเรา ผู้กองหรือนายใหญ่คงสั่งให้ทุกคนสู้ตายแน่นอน และทุกคนก็ต้องตายหมดจริงเหมือนกัน เพราะลำพังอาวุธปืนยาวเพียงไม่กี่กระบอก และโดยการบุกเข้าล้อมเงียบโดยไม่ทันรู้ตัวของรหัสยะ ด้วยกำลังทหารม้านับพัน อย่างเก่งที่สุด ฝ่ายเราจะสังหารพวกนั้นได้ชั่วไม่กี่อึดใจเท่านั้น แล้วกองทัพม้าก็จะทะยาน

เข้าถึงตัว ผมจึงคิดว่า...ยอมให้พวกเราทุกคนถูกจับได้ก่อน แล้วค่อยหาทางช่วยเหลือทีหลัง ซึ่งผมก็ทำได้สำเร็จดังที่คิดไว้”

“เป็นคำแก้ตัวที่ฉลาดมาก แงซาย...”

รพินทร์ตอบเรียบ ๆ

“แต่ฉันคิดว่าแกต้องการเอาอาวุธเหล่านั้น ไว้สำหรับต่อสู้กับศัตรูของแกมากกว่า”

แงซายหรือจักราชสั่นศีรษะแช่มช้า พร้อมกับยิ้มยิงฟันขาวให้เห็นอีกครั้ง รอยยิ้มชนิดนั้นเป็นรอยยิ้มของ ‘แงซาย’ ที่ทุกคนเคยเห็น

“เป็นความเข้าใจผิดถนัดครับ ปืนยาวเพียงไม่กี่กระบอก กระสุนเพียงไม่กี่นัด และวัตถุระเบิดจำนวนเล็กน้อยแค่นั้น ไม่ทำให้ผมรบชนะสิงหราได้หรอก และสำหรับผมนั้นเมื่อเหยียบย่างเข้ามาในเขตมรกตนครแล้ว ผมสาบานว่าจะไม่แตะต้องกับอาวุธของมนุษย์ในโลกที่เจริญแล้วทั้งสิ้น ผมจะรบด้วยอาวุธโบราณของเผ่าพันธุ์เดิมของผมนี่แหละ ปืนกับวัตถุระเบิดเหล่านั้นผมเก็บไว้อย่างดีที่สุด สำหรับให้ผู้กองและพวกเราทุกคนในเวลาเดินทางกลับ”

รพินทร์อึ้งไป

เชษฐาถามมาอย่างยินดีว่า

“ปืน กระสุน และวัตถุระเบิดยังอยู่เรียบร้อยดีทุกอย่างหรือแงซาย?”

“เรียบร้อยดีที่สุดครับ นายใหญ่ ซึ่งผมพร้อมแล้วที่จะคืนให้แก่พวกท่านทุกคน โปรดอย่ากังวลในเรื่องนั้น”

ทุกคนถอนใจออกมาอย่างโล่งอก ไชยยันต์รีบบอกมาว่า

“ถ้าปืนกับกระสุนและวัตถุระเบิดยังอยู่ครบ เราจะช่วยเธอได้มากทีเดียว แงซาย”

จักราชสั่นศีรษะอีกครั้ง

“ผมสนใจ และขอร้องให้พวกท่านช่วยเหลือผมครับ แต่ผมไม่สนใจในเรื่องอาวุธปืน หรือเครื่องระเบิดเลย เพราะจำนวนของมันน้อยเกินไป และผมเป็นชาวมรกตนคร ผมต้องต่อสู้ด้วยวิธีการของชาวมรกตนคร จงเก็บกระสุนปืนเหล่านั้น ไว้เพื่อป้องกันตัวของพวกท่านเมื่อคราวจำเป็นเถิด สิ่งที่ผมและพวกของผมจะสู้กับอธรรม คือสิ่งนี้...”

กล่าวจบ แงซายก็กระชากดาบที่คาดติดเอวปราดจากฝักอีกมือหนึ่งดึงหอกออกมาจากริมผนัง ที่เสียบกับราวอาวุธไว้แล้วชูขึ้นพร้อมกับหัวเราะกระหึ่มในลำคอ กล่าวต่อมา

“บัดนี้ท่านก็ได้ตัวบุคคลที่หายสาบสูญ กลับคืนมาแล้ว ผมให้โอกาสพวกท่านทุกคน ท่านจะออกจากแผ่นดินมรกตนครนี้ เพื่อกลับบ้านเกิดเมืองนอนเลยก็ได้ โดยพวกผมจะทำหน้าที่คุ้มกัน และนำไปส่งจนพ้นแดน ถ้าหากพวกท่านคิดว่าการที่จะอยู่กับผมนั้นเสี่ยงเกินความจำเป็น เพราะบัดนี้สิ่งที่ท่านต้องการท่านก็ได้แล้ว”

“พูดอย่างนั้นมันก็ไม่ถูก ไอ้น้องชาย!...”

ม.ร.ว. อนุชากล่าวขึ้นเสียงดัง ขมวดคิ้ว

“มันเป็นการหยามน้ำใจกันเกินไป เธอคิดหรือว่าการที่เธอช่วยพวกเราให้รอดออกมาได้แล้ว เราจะหนีเอาตัวรอดโดยทิ้งเธอไว้ตามลำพัง”

แล้วอนุชา วราฤทธิ์ ก็หันไปทางพวกทุกคน ร้องถามว่า

“พวกเราทุกคนมีความคิดอย่างไร จะไม่ช่วยแงซายโดยรีบหนีผละไปเสียก่อนอย่างนั้นหรือ?”

ทุกคนต่างยืนยันเป็นเสียงเดียวกันหมด ที่จะอยู่ร่วมด้วยอย่างแข็งขัน และพูดอะไรกันแซด ยกเว้นรพินทร์คนเดียวที่ยังรักษาท่าทีสงบนิ่ง

“เราไม่ทิ้งเธออย่างขี้ขลาดตาขาวอย่างนั้นหรอก แงซาย เราทุกคนจะอยู่ช่วยเธอ จนกว่าจะเห็นเธอนั่งอยู่บนบัลลังก์ของมรกตนคร”

มาเรียพูดหนักแน่น

แงซายก้มศีรษะลงโค้งให้อีกครั้ง

“ขอบพระคุณครับ ขอขอบพระคุณทุกท่านอย่างสูงสุดที่จะช่วยผม ก็คงจะเหลืออยู่คนเดียวเท่านั้น ที่ยังไม่ได้รับปากกับผม คือผู้กองรพินทร์ ไพรวัลย์”

พร้อมกับพูด สายตาของจักราช จับนิ่งมายังผู้ที่เอ่ยนามถึง

จอมพรานยิ้มแค่นๆ

“แงซาย...”

เขาเอ่ยเรียกนามนั้นอย่างชัดเจน

“ฉันออกเดินทางมาในครั้งนี้ งานของฉันตามสัญญาจ้างที่มีต่อเจ้านายก็คือ ติดตามคุณชายอนุชา วราฤทธิ์ กับหนานอินให้พบและนำตัวกลับ ฉันได้ค่าจ้างในงานชิ้นนี้และบัดนี้ฉันก็ทำได้สำเร็จแล้ว แต่ในสัญญาจ้างไม่ได้ระบุไว้เลยว่าฉันจะต้องมาร่วมศึก เพื่อช่วงชิงบัลลังก์หรือราชสมบัติให้แก่ใคร”

“แงซาย!”

ดารินเอ่ยเรียกแทรกขึ้นบ้าง

“ไม่มีใครรู้จักพรานรพินทร์ดี...ไปกว่าเธอหรอก ลักษณะฉาบผิวหน้าเบื้องนอกของเขา ก็คือลูกจ้างที่กระดูกขัดมันและงก เห็นแต่ผลประโยชน์ของตัวเองมากที่สุด แต่โดยใจจริงของเขาแล้ว เธอต้องรู้ดีว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนอย่างไร เขาเป็นคนแรกด้วยซ้ำที่บอกกับเราทุกคนว่าเขาจะต้องช่วยเธอถึงแม้เขาจะตายก็ตาม และเขาเป็นคนที่ห่วงใย ตลอดจนรู้ตื้นลึกหนาบางความเป็นมาของเธอดีกว่าพวกเราทุกคน”

แงซายหัวเราะอย่างแชมชื่นที่สุด

“ผมเข้าใจดีครับนายหญิง ผู้กองเป็นคนกระดูกขัดมันที่สุด และเห็นแต่ประโยชน์ส่วนตัว ทว่าส่วนลึกของจิตใจเขา ผมรู้ว่าเขารักผมมาก รักผมไม่น้อยไปกว่าพวกเจ้านายทุกๆ คน และถ้าไม่มีเขาเสียคนเดียวเท่านั้น แงซายจะมาไม่ถึงมรกตนคร และคุณชายอนุชากับหนานอินก็จะไม่มีวันถูกค้นพบ บุรุษผู้นี้เป็นผู้ที่ผมเคารพเขาที่สุดในด้านน้ำใจของความเป็นนักสู้ และความซื่อสัตย์ต่อมิตร”

“ขอให้ฉันถามแกสักคำ แงซาย”

รพินทร์กล่าวเนือยๆ สีหน้าเงียบขรึมดูยากตามบุคลิกเดิมของเขา

“เชิญครับ”

“แกกลับมรกตนครในครั้งนี้เพื่อหวังในราชบัลลังก์ใช่ไหม?”

จักราชยิ้มละไม กล่าวชัดเจนหนักแน่น กังวานไปทั้งคูหา

“แผ่นดินนี้และราชบัลลังก์ของนครนี้ เป็นสิทธิ์โดยชอบธรรมของผม ผู้สืบสกุลมาจากราชวงศ์เทพ ซึ่งถูกพวกขบถ

ปล้นชิงไป แต่นั่นไม่สำคัญหรอก ผมไม่ได้มาด้วยความมักใหญ่ใฝ่สูง แต่ผมมาเพื่อจะ'ปลดแอก'ประชาชนชาวมรกตนครทุกคน มาเพื่อขจัดเสี้ยนหนามของแผ่นดินตามที่ผมได้ปฏิญาณไว้แล้ว และหากว่าผมได้กระทำสำเร็จเมื่อใด ผมจะกลับไปเป็นแงซาย ลูกหาบของคณะเจ้านายคนเดิม เดินทางกลับออกไปสู่โลกภายนอกอีกครั้งพร้อมกับท่านก็ได้ หากสิ่งนั้นเป็นความต้องการของพวกท่าน และประชาชนชาวมรกตนครทั้งหลาย ผู้กองเป็นคนแรก ที่ผมได้บอกความจริงว่าผมเป็นใคร และมาที่นี่เพื่ออะไร แต่ขณะที่ผมบอกผู้กองนั้น ผู้กองไม่ได้สนใจเลย จำได้ไหมครับในครั้งนั้น ผมได้ขอร้องให้ผู้กองช่วยผมด้วย แต่ผู้กองไม่รับปากนอนหลับไปเสียเฉยๆ"

"ความจำของแกดีมาก แงซาย และระหว่างที่ฉันกับพวกเราติดอยู่ในคุกใต้ดินของสิงหรา ฉันก็ไม่คิดเหมือนกันว่าแกจะสนใจช่วยเหลือพวกเราออกมาได้ แต่ในที่สุดแกก็ทำได้สำเร็จเอาละ ฉันก็จะขอพูดเหมือนๆ กับพวกเราทุกคนที่พูดกับแกไปแล้ว คือถ้ายังไม่ได้เห็นแกนั่งอยู่บนบัลลังก์มรกตนคร ฉันก็ยังจะไม่จากที่นี่ไปเหมือนกัน ต่อให้ความตายรออยู่ข้างหน้าก็ตาม"

จักราชเอื้อมมือไปจับมือพรานใหญ่ไว้ บีบแน่น

"ผมทราบมานานแล้ว ว่าผู้กองและพวกเราทุกคนไม่มีวันทอดทิ้งผม ส่วนผมเองก็ไม่มีวันทอดทิ้งพวกท่าน ตลอดระยะทางที่เราเดินร่วมทางกันมาในครั้งนี้ มันพิสูจน์น้ำใจระหว่างผมกับพวกท่านทุกคนได้อย่างดีที่สุด ชีวิตของผมเอง...แงซายหรือจักราชผู้นี้ ตกเป็นหนี้บุญคุณของพวกท่านอยู่ทุกคนมาก่อนแล้ว นับตั้งแต่พรานเพื่อนๆ ของผมทุกคน ไม่ว่าจะเป็นส่างปา เกิด

เส่ย จัน ลุงคำ ตลอดจนกระทั่งเจ้านายทุกท่านและผู้กองเอง บัดนี้ ผมอยากจะขอร้องอะไรพวกท่านทั้งหมดเพียงสองสิ่งเท่านั้น เพราะพวกท่านก็เหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียกันมามากแล้ว สิ่งที่ผมจะขอร้องก็คือ หนึ่ง รับประทานอาหารที่คนของผมจะจัดเข้ามาให้ และสองหลับนอนให้สบายที่สุด โดยไม่ต้องกังวลอะไรทั้งสิ้น เมื่อพวกท่านตื่นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เราจะสนทนากันให้ละเอียดกว่านี้ ผมจะตอบในทุกปัญหาที่ท่านข้องใจ อย่างกระจ่างชัดที่สุด แต่ตอนนี้ขออย่าเพิ่งถามอะไรผมก่อนเลย ตกลงไหมครับ?”

ทุกคนมองหน้ากัน แล้วเชษฐาก็บอกว่า

“ความจริงเรายังไม่หิวหรือง่วงเลย เพราะความตื่นเต้นต่อเหตุการณ์ แต่เราจะไม่ขัดใจเธอ แงซาย...เอาละ เป็นอันว่าตกลงตามที่เธอต้องการ”

ทุกสิ่งทุกอย่างดูเหมือนจะถูกตระเตรียมไว้อย่างพร้อมสรรพแล้ว ปากทางเข้าของคูหาอันกว้างใหญ่นั้น มีพวกทหารโจรแต่งกายรัดกุมเรียบร้อย อย่างพร้อมเสมอที่จะเผชิญศึกเดินเข้ามาสองชุด ชุดแรกเป็นชุดที่แบกหามสัมภาระของคณะเชลยสิงหราเข้ามา แล้วนำเข้าไปสู่เส้นทางเดินที่แยกออกไปสู่อีกคูหาหนึ่ง อันมองผาดๆ ว่าเต็มไปด้วยหินงอกและหินย้อยซึ่งมีเสียงน้ำไหลผ่านแก่งหินอยู่ริกๆ

ส่วนอีกชุดหนึ่งนั้นแบกภาชนะบรรจุอาหารอย่างดีที่สุดเท่าที่จะหาได้ในกองโจรเข้ามาวางไว้กลางพื้นเรียบบริเวณหนึ่ง

ภายในคูหานั้น สิ่งที่มองเห็นชัดก็คือ ลูกแกะขนาดเขื่องที่ย่างเหลืองอร่ามไปทั้งตัว อบกลิ่นฟุ้งไปด้วยพืชประเภทเครื่องเทศ

โดยข้อเท็จจริง ทุกคนอาจหิว เพราะตั้งแต่เที่ยงวานมาแล้ว ไม่มีอะไรตกถึงกระเพาะเลยนอกจากน้ำ แต่โดยความรู้สึกแล้ว ยังไม่มีใครสนใจกับอาหารนั้น แม้แงซายจะกล่าวเชิญชวนอยู่หลายครั้งอย่างสุภาพอ่อนโยน ก็ยังไม่มีใครขยับตัว นอกจากจะเหลียวสังเกตมองไปรอบๆ กาย ด้วยสายตาตื่นๆ

แล้วบัดนั้นเอง 'ผู้เฒ่า' อรชุนกับกุตะมะก็ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับทหารเอกของกตะมะอีกสี่คน ปิดท้ายด้วยเมยานีทั้งหมดหันขวับไปมอง พวกทหารโจรเหล่านั้นภายหลังจากนำสัมภาระ และอาหารเข้ามาแล้ว ก็ถอยหายออกไปหมดสิ้น

จักราชผละจากคณะพรรคที่เคยร่วมทางกันมาแต่แรก ตรงเข้าไปยังอรชุน ผู้นำกุตะมะและแม่ทัพม้าทั้งสี่เข้ามา กุตะมะยืนจ้องตะลึงไปขณะจิตเหมือนจะทำอะไรไม่ถูก จนกระทั่งยพราชแห่งมรกตนครเป็นฝ่ายทักขึ้นก่อนอย่างนุ่มนวล

"ท่านกุตะมะ เราขอขอบใจท่านมาก ที่ท่านหาทางช่วยพวกของเราทั้ง 13 คนเหล่านี้ ให้รอดพ้นออกมาจากเงื้อมมือของสิงหรา และตัวท่านเอง พร้อมทั้งทหารใต้บังคับบัญชาของท่านจะเข้ามาให้ความร่วมมือกับเรา"

เมื่อนั้นเอง กุตะมะและนายทัพทั้งสี่สร่างจากตะลึง ทรุดกายลงคุกเข่าตรงหน้าราชโอรสแห่งวิษณุพรหมนารถ

"จักราช...ขอให้พระองค์จงทรงพระเจริญ และกลับคืนมาเป็นมิ่งขวัญหลักธรรมของประชาชาวมรกตนครทั้งหลายเช่นเดียวกับบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงเคยปฏิบัติมาแล้ว ข้าพระองค์

และทหารม้ากองพลที่ 1 พร้อมแล้วที่จะยอมตายแทนพระองค์ได้ในศึกใหญ่ครั้งนี้”

กุตะมะกล่าวด้วยน้ำเสียงห้าวหาญ ฟังชัดเยี่ยงทหาร แต่ดวงตาทั้งสองซึมไปด้วยหยาดน้ำ จักราชเดินเข้ามาประคองอดีตขุนพลขวาของพระราชบิดาให้ยืนขึ้น พร้อมทั้งโบกมือให้อีกสี่ทหารยืนขึ้นพร้อมกันด้วย

“กุตะมะ ท่านเป็นอีกคนหนึ่งที่เคยมีบุญคุณกับเรา และพระราชมารดาของเรามาแต่เก่าก่อน โดยการเปิดช่องทางลับให้แก่พระราชมารดาและเราหนี หากท่านไม่ช่วยในครั้งนั้น เราก็คงหาชีวิตไม่แล้ว เพราะฉะนั้น เราจึงเข้าใจอะไรดีที่สุด และยินดีอย่างยิ่งที่ท่านกับผู้เฒ่าอรชุนทำความเข้าใจกันได้ การกลับมาในครั้งนี้ เรารอการพิสูจน์อยู่เช่นกันว่าท่านจะมีความซื่อสัตย์ต่อราชวงศ์เทพจริงหรือไม่ และเราก็พิสูจน์ได้ชัดแล้วจากแผนการช่วยเหลือพวกเราทั้ง 13 คน ให้ออกมาจากคุกใต้ดินของสิงหราได้ ซึ่งท่านเป็นฝ่ายติดต่อและวางแผนให้พวกเราด้วยมือของท่านเองเอาละ บัดนี้ เราจากกันยี่สิบกว่าปี ท่านมีความคลางแคลงใจอยู่บ้างหรือไม่ว่า เราเป็นบุคคลอื่นที่แปลกปลอมสวมรอยเข้ามา”

กุตะมะสั่นศีรษะแช่มช้า

“ข้าพระองค์มิได้มีความสงสัยหรือระแวงใด ๆ ทั้งสิ้น ว่าจะมีบุคคลอื่นปลอมตัวเข้ามาแทน ตราบใดก็ตามที่กองทัพประชาชนและอรชุนเชื่อมั่นเช่นนั้น ข้าพระองค์ก็เชื่อมั่น ด้วยยุวกษัตริย์จักราชสมัยที่ข้าพระองค์เคยอุ้มชูอยู่นั้น มีเค้าพระ-พักตร์ของพระองค์เหลือให้เห็นอยู่ในขณะนี้ และในฝ่าพระหัตถ์มีรูปกงจักรอยู่ใจกลาง เป็นรอยมาแต่ประสูติกาล หาใช่รอยสัก

ไม่ เป็นรอยแห่งบุญญาบารมีที่เทพเจ้าส่งให้มาประสูติเพื่อให้ความร่มเย็นแก่แผ่นดินนี้ แต่มีกรรมหนักที่จะพลัดพรากจากแผ่นดิน และสูญเสียทั้งพระราชบิดา พระราชมารดาตลอดจนพระประยูรญาติทุกองค์ แต่บัดนี้พระองค์ก็กลับคืนมาเมื่อถึงกาลเวลาที่ความยากแค้นทุรเข็ญของแผ่นดินนี้จะหมดสิ้นไป ข้าพระองค์รอคอยการกลับคืนมาของพระองค์อยู่ทุกขณะจิต ไม่ผิดอันใดกับอรชุน แต่เราทั้งสองฝ่ายรอคอยอยู่กันคนละด้านเท่านั้น”

จักราชยิ้มน้อยๆ แล้วค่อยๆ เหยียดแบมือข้างขวาชูสูงขึ้นให้ทุกคนดู ไม่เพียงแต่กุตะมะ และทหารทั้งสี่คนเท่านั้นที่จ้องอย่างตะลึงลาน แม้ฝ่ายเชลยของสิงหราทั้ง 13 คนก็จ้องด้วย

เส้นลายมือของแงซายเป็นรูปกงจักรอันขนาดเหรียญเชื่องๆ ปรากฏอยู่ชัด และแน่ละ มันหาใช่รอยสักไม่ แต่เป็นรอยประหลาดที่มีมาแต่กำเนิด

รพินทร์ ไพรวัลย์ เองก็จ้องตาค้างคอแข็งไป เขารู้จักแงซาย สนิทสนมมานาน แต่หาได้เคยสังเกตกลางฝ่ามือของเจ้ากะเหรี่ยงพเนจรคู่ปรับมาก่อนเลยไม่ และไม่มีเรื่องอันใดที่เขาจะต้องไปจับมือของ ‘มันผู้นั้น’ ด้วย แต่พอจะสังเกตจากการย้อนระลึกถึงภาพเก่าๆ ได้บ้างว่า ในทุกครั้งที่ยื่นส่งหรือรับสิ่งของจากเขา แงซายมีมือที่ขะมุกขะมอมเปื้อนดำอย่างพรานป่าพื้นเมืองอยู่ตลอดเวลา รอยขะมุกขะมอมเหล่านั้น อาจเป็นรอยอำพรางเพื่อไม่ให้เห็น ‘รอยประหลาด’ ประจำตัวในฝ่ามือก็ได้ เขาเพิ่งนึกออกเดี๋ยวนี้เอง

“บอร์น ทู บี คิง!” มาเรียครางออกมาเบา ๆ

“ประหลาดมาก รอยชนิดนั้นมันผิดหลักเกณฑ์ของวิชาปาล์มมิสทรี่อย่างที่สุด หรือจะเรียกว่าผิดไปจากมือปุถุชนก็ว่าได้ คนเรามันก็มีเส้นชีวิต เส้นสมอง เส้นหัวใจ เป็นหลักใหญ่อยู่สามเส้น แต่ของไอ้เสือนี่วงกันเป็นรูปกงจักรราวกับกงจักรของทหารบกเรา”

ไชยยันต์กระซิบกับอนุชาด้วยความตื่นเต้นขีดสุด

“ฉันน่าจะสังเกตเห็นมาก่อนใครแล้ว เพราะฉันเคยตรวจจับชีพจรแงซายอยู่บ่อย ๆ แต่ก็ไม่ยักสังเกต” ดารินพึมพำ

กุตะมะและแม่ทัพม้าทั้งสี่ก้มศีรษะโค้งคำนับอีกครั้ง

“ใช่แล้วพระเจ้าข้า ข้าพระองค์จำได้แม่นยำที่สุด และข้าพระองค์ก็สำนึกเป็นบาปผิดมาจวบจนกระทั่งทุกวันนี้ ที่จำเป็นต้องร่วมงานกับฝ่ายขบถ ล้มล้างราชบัลลังก์ของพระราชบิดา...”

“ขอท่านอย่าได้พูดในสิ่งนั้นอีกเลย กุตะมะ เราเข้าใจดีที่สุดว่าท่านมีความจำเป็นอย่างไร เพราะอรชุนเล่าให้เราฟังโดยตลอด และก็เป็นการดีแล้วที่ท่านอยู่ร่วมกับฝ่ายของทรราชจนวินาทีสุดท้าย เพื่อหาทางช่วยเหลือพวกเราได้อย่างแยบยลที่สุด ถ้าปราศจากท่านเสียคนเดียว เพื่อนเราทั้ง 13 คน ก็คงหมดหวังที่เราเองจะช่วยเหลือได้ทันการ...”

แล้วจักราชก็หันไปทางอรชุน

“อรชุน ท่านได้สนทนา ทำความเข้าใจกับกุตะมะสหายเก่าของท่านหมดสิ้นแล้วมิใช่หรือ”

“พระเจ้าข้า เราเข้าใจซึ่งกันและกันดีที่สุดแล้ว แม้เมื่อพระองค์ยังเสด็จมาไม่ถึง และมรกตนครแตกแยกออกเป็นสอง

ฝ่าย คือฝ่ายกดขี่กับฝ่ายราษฎร แต่กุตะมะก็กระทำการอันเป็นนัย ๆ คอยให้ความช่วยเหลือทางอ้อมแก่กองทัพประชาชนมาโดยตลอด แม้บุตรสาวเมยานีของข้าพระองค์เอง ก็เคยได้รับการช่วยเหลือให้รอดชีวิตจากกุตะมะมาแล้ว มันช่วยให้ข้าพระองค์มั่นใจได้ว่า สหายเก่ายังคงเป็นสหายอยู่ตามเดิม เพียงแต่เราทำหน้าที่กันคนละด้าน และรอดูใจกันในวาระสุดท้ายเท่านั้น”

“ดีมาก!...”

จักราชกล่าว

“ต่อไปนี้ก็แปลว่า ขนศึกทั้งซ้ายและขวาของพระราชบิดาเราได้มาร่วมกับเราแล้ว เราจะต่อสู้เพื่อปลดแอกและขจัดอธรรมที่มันหลงผิด เพื่อสร้างความร่มเย็นสันติสุขให้แก่มรกตนครของเรา เราขอย้ำอีกครั้งว่า เรายินดีมากที่ได้ท่านกุตะมะร่วมด้วยอีกคนหนึ่ง รวมทั้งทหารใต้บังคับบัญชาของท่านด้วย ตอนนี้เราจะยังไม่พูดอื่นใดกันก่อนทั้งสิ้น ขอให้เราได้กินอยู่พักผ่อนกันให้สบายก่อนเถิด เราขอเชิญพวกท่านทุกคนที่ร่วมอยู่ในที่นี้กินอาหารพร้อมกับเราเดี๋ยวนี้ เรื่องอื่นค่อยหารือกันทีหลัง”

แล้วจักราชก็พยักหน้าเชิญชวนไปยังที่ตั้งอาหารอันมากมายเหล่านั้นอีกครั้ง ทุกคนไม่ประสงค์จะขัดคำสั่งนั้น กุตะมะและแม่ทัพทั้งสี่รอรีอยู่ครู่ แต่เมื่อเมยานีและอรชุนเตือนมา จึงเดินเข้าไปร่วมวงด้วย ทั้งหมดจึงกลายเป็น 21 คนภายในคูหาถ้ำทองนั้น

จักราชกลายมาเป็นแงซายอีกครั้งสำหรับเจ้านายเก่า

เขาเดินเข้ามาประคองแขนอดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะ

เชื้อเชิญให้ไปนั่งเป็นประธานอยู่บนพรมงามที่ปูอยู่โดยมีเบาะรองนั่งอีกชั้นหนึ่ง ตนเองไปนั่งอยู่อีกฝั่งตรงข้ามของวงอาหารรูปวงรีนั้น โดยมีอรชน กตะมะ และทหารม้าทั้งสี่นั่งเรียงรายเป็นลำดับอยู่ใกล้ๆ

ทางฝ่ายของเชษฐานั้นก็เรียงถัดมาด้วยอนุชาด้านหนึ่ง ไชยยันต์อีกด้านหนึ่ง ถัดไปเป็นรพินทร์ ส่วนดารินและมาเรียนั่งถัดไปตรงกลางโดยดึงมือเมยานีเข้ามานั่งร่วมด้วย ต่อจากรพินทร์ไปเป็นกลุ่มพรานพื้นเมือง

“แงซาย เธอร่วมวงอาหารกับเราด้วยรึ?”

เชษฐาร้องถามมาเบาๆ ปนยิ้ม

“เช้านี้ผมยังไม่ได้รับประทานอะไรเลยครับ นายใหญ่ และตลอดคืนที่ผ่านมา ผมก็ไม่ได้หลับนอนเหมือนพวกท่านทุกคน และผมได้ปฏิญาณไว้แล้วว่า ถ้าภายในวันนี้พวกท่านทั้ง 13 คนยังเดินทางมาไม่ถึงที่นี่ ผมจะไม่แตะต้องอาหารอะไรเลย ผมรอครับ...รอด้วยความมั่นใจว่าเราจะได้ร่วมอาหารเช้ามื้อแรกด้วยกันอีกครั้ง ภายหลังจากที่ได้จากกันไปนาน”

ดารินจ้องมา แล้วยิ้มอย่างชื่นชม

“เธอน่ารักเสมอ ไม่ว่าจะเป็นแงซายหรือจักราช เราทุกคนแม้กระทั่งฉันหรือเมย์ ซึ่งเป็นเพียงผู้หญิงก็จะขอร่วมศึกกับเธอ โดยไม่ถอยแม้แต่ก้าวเดียว แต่ฉันฟันดาบ หรือดวลหอกกับใครไม่เป็นนะ เป็นแต่ยิงปืนเท่านั้น”

แงซายหัวเราะเสียงกังวาน

“ไม่ใช่ยิงปืนอย่างเดียว ซ้ำยังยิงแม่นเสียด้วย แต่ผมไม่ต้องการให้พวกท่านมา ‘ร่วมศึก’ เสี่ยงกับผมหรอกครับ ผม

ต้องการเพียงแผนการและมันสมองของพวกท่านเท่านั้น และทุกท่าน 13 คน จะได้รับอันตรายใด ๆ ในการสู้รบของพวกผมในครั้งนี้ไม่ได้เลย ขอให้รวมตัวกันอยู่ในฝ่ายเสนาธิการของผมเท่านั้น”

ทุกคนเริ่มกินอาหาร กุตะมะและอรชุน ตลอดจนทหารทั้งสี่และเมยานีเงียบกริบ เมื่อร่วมวงอยู่กับกษัตริย์ในอนาคตของพวกตน เต็มไปด้วยความสำรวมคารวะยิ่ง การสนทนาระหว่างรับประทานมีขึ้นมาจากฝ่ายเจ้านายและแงซายเท่านั้น แม้รพินทร์ ไพรวัลย์ เองก็เงียบ เขาเอาแต่ก้มหน้าก้มตากินเหมือนจะไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น

“แงซาย ที่นี่คือกองบัญชาการเธอหรือ?”

อนุชา วราฤทธิ์ เอ่ยถามขึ้น

“ชั่วคราวเท่านั้นเองครับ คุณชายกลาง อย่างน้อยที่สุดเราก็เคลื่อนมาตั้งเพื่อพร้อมที่จะประจันหน้ากับทัพหลวง ในระหว่างที่พวกของคุณชายกลางทั้งหมดตกเป็นเชลย ตามปกติแล้วพวกเราใช้ยุทธวิธีแบบกองโจร คือเคลื่อนย้ายกองกำลังไปเรื่อย ๆ ไม่อยู่เป็นที่แน่นอนและมักจะกระจายกำลังกันออกไปทุกจุด แต่ที่นี่ก็เป็นแหล่งอันปลอดภัยพอสมควรเหมือนกัน และอรชุนก็เคลื่อนกำลังเข้ามาหลบซ่อนหรือชุมนุมอยู่บ่อยครั้ง โดยฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถติดตามเข้ามาค้นพบ”

จักราชหรือแงซายตอบด้วยลิ้น และประโยคของมนุษย์ในยุคที่เจริญแล้ว

ฝ่ายนายจ้างกินไปพลาง ก็กวาดสายตาสำรวจห้องคูหานั้นไปพลาง แล้วเชษฐาก็ว่า

“แต่ถึงอย่างไร ฉันก็รู้สึกว่าที่นี่น่าจะเป็นที่ถาวรของผู้บัญชาการแห่งกองทัพประชาชน เพราะสังเกตภายในถ้ำนี้ มีเครื่องมือเครื่องใช้เครื่องประดับพร้อมมูลที่สุด แม้ว่าเบื้องนอกจะมองเหมือนปากถ้ำธรรมดาก็ตาม”

“ท่านผู้เจริญ...”

ผู้เฒ่าอรชุนเอ่ยตอบขึ้นแทน

“ถ้ำ ‘เหมราช’ ในวงล้อมของหุบเขาวงพระจันทร์นี้เป็นแหล่งที่เราใช้เพื่อแฝงกำลังเข้ามาใกล้พระนครนานมาแล้ว พวกท่านจึงเห็นเครื่องตบแต่งภายในมีสมบูรณ์พร้อมเหมือนกองบัญชาการถาวรของฝ่ายเรา แต่เราไม่ได้ใช้ประจำถาวรตลอดไป นอกจากนานๆ ครั้งก็จะมาประชุมพลกันที่นี่ และครั้งหลังสุดเมื่อไม่นานมานี่เอง เราได้ใช้ถ้ำ ‘เหมราช’ เป็นที่รับรองการเสด็จกลับคืนมาขององค์จักราช และยึดอยู่ที่นี่จนกระทั่งได้ตัวของพวกท่านทั้ง 13 คน กลับคืนมาตามพระประสงค์ของเจ้าชาย ก่อนที่จะเปิดศึกใหญ่กับพวกทรราช”

ไชยยันต์เอ่ยถามขึ้นบ้าง ตามหลักของนักยุทธศาสตร์

“ท่านไม่คิดบ้างหรือว่า ฝ่ายตรงข้ามกับเราอาจรู้เส้นทางของหุบเขานี้ดีพอๆ กับพวกท่าน และยกกำลังมาล้อมไว้ ซึ่งดูจากภายนอกแล้ว ถ้ำนี้น่าจะเป็นทางอับตัน ไม่สะดวกต่อทางหนีทีไล่”

“พวกท่านเดินทางผ่านเข้ามาในเวลาราตรี และมาถึงที่นี่ในเวลาเช้าพอดี เพราะฉะนั้นท่านคงไม่เห็นหรอกว่าหนทางที่จะนำมาสู่ถ้ำ ‘เหมราช’ นี้ลึกลับซับซ้อนเพียงใด พวกเราไม่กลัวเลยว่าทหารหลวงจะยกกำลังมาล้อม ไม่ว่าใช้พลมากมาย

สักเพียงใด เพราะเราวางเวรยามไว้ตามช่องลี้ลับที่จะผ่านเข้ามาถึงใจกลางทุกด้าน และแม้ถ้ำ 'เหมราช' นี้เองก็เช่นกัน ไม่มีทางอับ เพราะถ้ารู้เส้นทางแล้ว ก็สามารถจะผ่านทะลุปรุโปร่งออกไปได้ทุกทิศ แม้แต่การปีนไต่จากใต้ถ้ำนี้ ขึ้นไปสู่เทือกเขาสูงเบื้องบน ถ้ำ 'เหมราช' เปรียบไม่ผิดอะไรกับ 'รังปลวก' ที่เราศึกษาค้นคว้าหาทางเข้ามาออกมาถึง 20 ปี บางช่องทางก็ใช้กำลังคนขุดเบิกทางออกไป แต่ส่วนมากเป็นการช่วยจากธรรมชาติอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเมยานีนำพวกท่านทุกคนเหยียบเข้าเพียงแค่ทวีเขาวงพระจันทร์ รายงานข่าวจากมาเรวของเราที่ซุ่มดูอยู่ก็มาถึงเราแล้วเป็นเวลานาน อย่างน้อยก็เกือบสามชั่วโมงก่อนพวกท่านจะมาถึงที่นี่ พวกเราใช้ป่าแทนเมืองมานาน จึงชำนาญกว่าพวกทหารหลวง"

อรชุนตอบ

"ก็ไม่เสียแรงเลยที่ท่านเคยมีตำแหน่งเป็นขุนพลซ้ายของวิษณุพรหมนารถ และเป็นผู้นำของกองทัพประชาชนในขณะนี้"

เชษฐาว่า

"เราเคยสนทนากับท่านกุตะมะ ซึ่งบอกกับเราว่า สิงหราชกับรหัสยะทำการปราบปรามพวกท่านมานาน แต่ก็ไม่เคยสำเร็จผลเลย คงเนื่องมาจากที่ท่านรู้ทางหนีทีไล่ดีกว่าพวกทรราชก็ได้"

อรชุนยิ้มขรึม หันไปมองกุตะมะผู้สงบนิ่ง

"เรารู้ทางหนีทีไล่พอตัวของเรา แต่ผู้ที่ช่วยเหลือเราอยู่เบื้องหลังโดยเราก็ไม่ทราบมานาน คือสหายรักกุตะมะของเราผู้นี้แหละ เพราะถ้าเราอยู่ทางด้านซ้าย เขาจะยกกำลังไปด้านขวา หากเราอยู่ด้านหน้า เขาก็จะนำทหารไปล้อมทางด้านหลัง

เพื่อเปิดช่องทางให้เราหนีรอดไปได้ทุกครั้ง ส่วนแม่ทัพคนอื่นๆ รวมทั้งสิงหราและรหัสยะเองนั้น หาความชำนาญในป่าเขาลำเนาไพรไม่ได้เลย จึงตกเป็นเหยื่อแห่งการลอบจู่โจมสังหารของพวกเรามาเสียนักต่อนัก พวกนั้นจะทำได้ก็แต่เพียงยกกำลังเข้าทำลายล้างหมู่บ้านที่สืบทราบว่าเคยให้ความร่วมมือด้านเสบียงหรือเป็นที่หลบซ่อนตัวของพวกเราบางคนเท่านั้น”

“จักราช...”

ดารินเอ่ยเรียกนามของยุพราชแห่งมรกตนครอย่างชัดเจนเป็นครั้งแรก

“ขณะนี้ท่านเป็นผู้นำของกองโจร ซึ่งกำลังกลายมาเป็นกองทัพของประชาชนแล้ว ท่านมีทหารซึ่งพร้อมที่จะรบได้อยู่ประมาณเท่าใด?”

จักราช หรือแงซายมองไปทาง ‘นายหญิง’

“ผมมีกำลังที่จะรบได้ในขณะนี้ เพียง 1 หมื่น 2 พันคนเท่านั้น และชุมนุมอยู่ทุกองบัญชาการนเพียงครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งกระจายซุ่มอยู่ในรอบนอก แต่ก็พร้อมที่จะยกเข้ามาสมทบได้ทันที หากจำเป็น”

“แล้วทหารม้าของเธอมีอยู่ประมาณสักเท่าใด ในจำนวนหมื่นสองพันคนนี้?”

“เรามีทหารม้าอยู่เพียงแค่ 3 กองร้อยเท่านั้นครับ นายหญิง ภายใต้บัญชาการของเมยานี แต่เดิมนั้น เราเป็นกองโจรที่แยกกำลังกันอยู่ทั่วๆ ไป กองทหารม้าจึงไม่จำเป็นสำหรับพวกเรานัก เพราะการรบเป็นการรบที่ลอบจู่โจมเงียบ โดยการดักปล้น ดักฆ่า และดักทำลาย การใช้ม้า เราใช้เพียงการติดต่อ

สื่อสารเร็ว หรือการบุกเข้าทะลวงโจมตีกองทัพขณะที่พักพลในเวลากลางคืนเท่านั้น นายหญิงคงทราบดีแล้วว่า ม้านั้นมีเสียงฝีเท้าดังมาก จะเตือนศัตรูให้รู้ล่วงหน้าได้ในงานดักซุ่มโจมตี อรชุนจึงไม่สร้างกองทหารม้าให้มีจำนวนมากขึ้นมากกว่านี้ แต่ในงานรบประจันซึ่งหน้า เรามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้กองทหารม้าสนับสนุนพลเดินเท้า ซึ่งเป็นเรื่องหนักใจของฝ่ายผมอยู่ก็พอดีกับที่ได้ข่าวดีจากท่านกุตะมะว่า ทหารม้ากองพลที่ 1 ฝ่ายพระนคร จะยกกำลังมาร่วมกับเรา ซึ่งจะช่วยเราได้อย่างมากทีเดียวและช่วยให้กองทัพของเรามีกำลังสมบรณ์ขึ้น แม้จะด้อยกว่าฝ่ายทรราชหลายเท่า”

“กำลังทหารทั้งหมดของฝ่ายพระนคร ไม่ว่าพลเดินเท้าหรือทหารม้า มีอยู่เป็นจำนวนเท่าใด?”

ไชยยันต์หันไปถามกุตะมะ

“พลรบเดินเท้าประมาณสี่หมื่นเศษ ทหารม้ารวมทั้งหมดแล้วประมาณหมื่นสองพันเศษ แต่สำหรับทหารม้าจะถูกแยกออกมาเพียงสี่พันม้า คือกองพลที่เราควบคุมอยู่”

“ก็แปลว่ากำลังฝ่ายเธอทั้งหมด เป็นสี่ต่อหนึ่งของกำลังฝ่ายพระนครทีเดียวนะ แงซาย”

มาเรียเอ่ยขึ้นเบา ๆ อย่างหนักใจแทน

“เป็นความจริงที่เราเสียเปรียบเป็นจำนวนถึงสี่เท่าตัวกับฝ่ายสิงหรา แต่นั่นหาใช่สิ่งที่ผมหรือกองทัพประชาชนทุกคนพรั่นพรึงเลย นายแหม่ม!”

แงซายตอบอย่างอ่อนโยน แต่หนักแน่นในน้ำเสียง และต่อมาว่า

“ตราบใดก็ตาม ถ้าผมมีพวกท่านทั้งหมดมาเป็นสมองฝ่ายเสนาธิการให้ น้ำน้อยไม่จำเป็นจะต้องแพ้ไฟเสมอไป หากไฟนั้นเป็นไฟแห่งความทุจริตชั่วช้า และถ้าผมเปิดศึกขึ้นเมื่อใดประชาชนอีกเป็นจำนวนมาก จะเข้ามาร่วมด้วยทันที แม้คนเหล่านั้นจะไม่สันทัดในการรบก็ตามเพราะทุกคนถูกกดขี่เจ็บช้ำและหวังที่จะปลดแอกให้แก่ตนเองทั้งสิ้น...ว่าแต่ผู้กองไม่เห็นพูดอะไรกับผมบ้างเลยครับ ในเรื่องนี้”

ประโยคหลัง แงซายมองไปทางรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ก้มหน้ากัมตากันเงียบ ๆ

“ก็นายบอกไม่ให้พวกเรา หรือฉัน ถามอะไรนายก่อนทั้งสิ้นนอกจากกินเสียให้อิ่ม แล้วนอนให้หลับก่อนไม่ใช่รึ?”

“อ้อ! จริง ผมขอร้องพวกท่านไว้เช่นนั้น”

แงซายตอบพลางยิ้ม

“เธออย่าไปสนใจอะไรกับคนเห็นแก่ตัว ซึ่งมีอยู่เพียงคนเดียวในคณะของเราเลยน่า ถึงนายรพินทร์จะไม่ยุ่งไม่สนใจกับเธอ หากเราอีก 12 คนก็ช่วยเธอเสมอ ไม่แคร์ด้วยว่าเขาจะหนีเราออกจากแผ่นดินมรกตนครกลับบ้านไปคนเดียว เพราะถึงอย่างไรเราก็มีพรานนำทางชั้นดีอยู่คนหนึ่งแล้ว คือหนานอินเก่งกว่าพรานรพินทร์ขี้เบ่ง ขี้เต๊ะเสียอีก”

‘นายหญิง’ บอกมาด้วยเสียงหวาน

คน ‘ขี้เบ่ง’ กับ ‘ขี้เต๊ะ’ ชำเลืองมองแม่ดอกฟ้าดารินของเขาแวบหนึ่ง ซึ่งพบดวงตาคู่นั้นจ้องมาก่อนแล้ว เขาเมินเสียหันไปสนใจกับขาแกะย่างตามเดิมและไม่พูดอะไรอีกทั้งสิ้น

อนุชา วราฤทธิ์ไม่รู้ความนัยใดๆ มาก่อน หันไปจ้อง

น้องสาวอย่างแปลกใจ และไม่พอใจนิด ๆ ในคำพูดอันฟังแล้วไม่เหมาะหูสำหรับเขา แต่ไชยยันต์ลอบสะกิด แล้วขยิบตาไม่ให้สนใจใด ๆ ในเรื่องนั้นเสีย **เหมือนจะเป็นการบอกใบ้ว่า คู่นี้มีวาจาโต้ตอบเสียดแทงกันอย่างรุนแรงน่ากลัวเสมอ แต่แก่นแท้ไม่มีอะไรทั้งสิ้น**

เมื่อทุกคนอิ่มหมีพีมันแล้ว แงซายก็เชิญชวนทั้งคณะให้เข้าไปยังอีกคูหาหนึ่ง ซึ่งฝ่ายเชลยของสิงหราแลเห็นพวกกองโจรแบกขนสัมภาระหายเข้าไปทางช่องทางนั้น แล้วก็พบกับห้องหินอันงามอัศจรรย์ไปด้วยการตกแต่งของธรรมชาติ หินงอก หินย้อย ขึ้นระเกะระกะเต็มไปหมดตลอดคูหาอันยาวเหยียดคดเคี้ยวนั้น ซ้ำใจกลางระหว่างหินงอกยังมีลำธารใต้ดินไหลกระทบแก่งหินอยู่ริน ๆ ระดับของมันลึกอย่างมากก็ไม่เกินเอว มีซอกลับตาอันใช้เป็นห้องหับหลับนอนในระหว่างแง่หินนั้นนับไม่ถ้วน

สัมภาระทั้งหมดได้มากองอยู่พื้นเรียบบริเวณหนึ่ง อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย บุญคำกับพวกลูกหาบทั้งหลายเข้าตรวจสอบของแต่ละชิ้น ก็พบว่ามันอยู่ครบถ้วนสมบูรณ์ดี ไม่มีอะไรไปตกหล่นเสียหายอย่างใดทั้งสิ้น

พอเห็นธารน้ำใส ดารินกับมาเรีย ก็แสนที่จะลิงโลดใจ

“ขอให้ท่านอาบน้ำชำระกาย และเลือกที่หลับนอนภายในนี้อย่างสบายที่สุดเหมือนอยู่ในบ้านของท่านเอง”

จักราชหรือแงซายกล่าวขึ้น พร้อมกับผายมือทั้งสองกว้างออก

“ปืนกับกระสุนและเครื่องระเบิดอยู่ไหน?”

รพินทร์เอ่ยถามเป็นประโยคแรก ภายหลังจากนิ่งเฉยมานาน

แงซายสั่นศีรษะ ยิ้มพราย แล้วจุ๊ปากเบาๆ

“อย่าเอาแต่การงานเคร่งเครียดนักเลยครับ ผู้กอง ผมอยากจะให้ผู้กองและพวกเราพักผ่อนกันเสียก่อน เอาแรงไว้ให้เต็มที่ เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ผมรับรองว่า ปืนยาวประจำตัวของใคร จะวางอยู่ใกล้ๆ เจ้าของแต่ละคนไปทีเดียว พร้อมทั้งเครื่องกระสนและระเบิด ผมรับรองได้ว่าเก็บดแลและรักษาความสะอาดไว้อย่างดีที่สุด พร้อมที่จะใช้งานได้เสมอ ไม่มีกระบอกไหนเป็นสนิม และไม่มีระเบิดหีบไหนชำรุดเสียหาย รับรองด้วยว่าปืนของใคร กระบอกไหน วางอยู่ในลักษณะอย่างใดก่อนที่ผมจะขโมยมา เมื่อตื่นขึ้น ก็จะเห็นมันกลับคืนมาวางในลักษณะเก่าทุกอย่าง”

“แกมันร้ายกาจจริงๆนะ แงซาย ตั้งแต่ฉันพบแกครั้งแรกมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้”

จอมพรานพูดเบาแต่เสียงเหมือนคำราม

“แต่ผมไม่ร้ายกาจไปกว่าผู้กองรพินทร์หรอกครับ เพราะจะร้ายสักขนาดไหน ผู้กองก็ตามทันอยู่ทุกฝีก้าวนั่นแหละ”

ราชโอรสแห่งมรกตนครกระซิบตอบ พร้อมกับขยิบตาเหมือนจะล้อๆ ให้นิดหนึ่ง

ชั่วไม่นานนัก ทุกคนก็สะสางร่างกายที่หมักหมมมานาน และผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายใหม่เสร็จเรียบร้อย รู้สึก

แช่มชื่นขึ้น แต่ความอ่อนเพลียง่วงเหงาเริ่มจะคืบคลานเข้ามา ก่อนที่จักราช กุตะมะและอรชุน จะผละออกไปจากคูหานั้น เชษฐาก็เรียกไว้ก่อน แล้วพยักหน้าเรียกพรรคพวกของเขาเข้ามานั่งล้อมวงในลักษณะประชุม

"เราจะคุยกันอีกประมาณ 10 นาทีก่อนที่พวกเราจะนอน และฉันสาบานว่าฉันจะนอนไม่หลับหากไม่ได้ถามข้อข้องใจเธอเสียให้กระจ่าง แงซาย"

"เชิญครับ นายใหญ่"

แงซายกล่าวอย่างสภาพอ่อนโยนเหมือนเดิมไม่ผิดอะไรกับเจ้าแงซายคนใช้ของคณะเดินทางคนก่อนนั้นเอง แม้ว่าบัดนี้ เขาจะอยู่ในชุดเกราะทองคำของจอมศึกผู้สืบสันตติวงศ์มาจากราชวงศ์เทพ ทำให้ทุกคนของฝ่ายเจ้านายมีความรู้สึกอันประทับใจยิ่ง

"เราพอจะรู้อะไรมาบ้างเป็นเลาๆ จากเมยานี ว่าเธอเข้ามาพบกับอรชุนและกองทัพประชาชนอย่างไร แต่สิ่งที่เราไม่รู้ก็คือ..."

"อรชุนทราบได้อย่างไรว่า จักราชจะมาถึงมรกตนครพร้อมกับคณะของท่านและจัดส่งเมยานีให้ไปรับตัว พร้อมทั้งสงสัยด้วยว่า ผมติดต่อรู้กันกับพวกนี้ได้อย่างไร เช่นนั้นใช่ไหมครับ?"

จักราชต่อคำถามให้แก่นายใหญ่เหมือนจะเดาใจออก

"ใช่ นั่นแหละคือสิ่งสงสัย แปลกใจของพวกเราทุกคน"

ยุพราชแห่งมรกตนครหัวเราะแผ่วเบา พยักหน้าให้ผู้เฒ่าอรชุนเข้ามานั่งใกล้ๆ รวมหมู่ด้วย

"อรชุน ท่านจงเล่าเรื่องราวทางฝ่ายท่านให้ 'เพื่อน' ของเราทั้ง 13 คนนี่ทราบก่อนเถอะ"

อรชุนนิ่งไปครู่ ก็เริ่มกล่าวขึ้นด้วยเสียงเบา แต่ฟังชัดเจนว่า

"ดูก่อน ท่านผู้เจริญ...เรา อรชุนผู้นี้ หาใช่เป็นแต่เพียงนักรบประการเดียวไม่ เราได้ร่ำเรียนวิชาโหราศาสตร์ และดาราศาสตร์มาจากมหาปุโรหิตประจำราชตระกูลเทพผู้ล่วงลับไปแล้ว จนสามารถจะอ่านฤกษ์ยาม และดวงดาวบนท้องฟ้าได้ทุกดวง แม้ว่าเราจะไม่แก่กล้าอาคม หรือกฤติยามนต์ในทางร้ายเยี่ยงแม่มดวาชิกาก็ตาม..."

'ผู้เฒ่า' แห่งกองทัพประชาชนเว้นระยะไปขณะหนึ่งก่อนจะกล่าวแช่มช้าต่อไปว่า

"ณ วันที่เกิดการล้มล้างราชวงศ์เทพ เราได้อ่านฤกษ์ยามและผูกดวงชะตาของราชโอรสจักราชไว้แล้ว เรารู้ในทันทีว่า แม้ราชวงศ์เทพจะถูกฝ่ายขบถประหัตประหารฆ่าตายลงทั้งหมด แต่จักราชองค์น้อยก็ยังมีพระชนม์ชีพคงอยู่ และหนีรอดเงื้อมมืออันโหดร้ายของทรราชไปได้ เพราะสวรรค์ส่งมาเพื่อให้ปกครองแผ่นดินนี้ แต่ดวงชะตาแรงกล้านักทำให้พระราชบิดา พระราชมารดา และราชวงศ์เครือญาติทุกองค์ ต้องถึงการพินาศแตกดับ ดวงยังบ่งชัดอีกว่า โดยจักรราศีแล้ว พระองค์จะต้องหวนกลับมายังมรกตนครอีกครั้งหนึ่ง เพื่อกู้ประชาชนและราชวงศ์เทพขึ้นมา ภายหลังเมื่อเจริญวัยหนุ่มใหญ่เต็มที่..."

"...ด้วยความหวังและเชื่อมั่นเช่นนั้นเองทำให้เราไม่ยอมสวามิภักดิ์กับฝ่ายทรราช หากแต่แยกตัวออกมาเป็นกองโจร

ก่อตั้งกำลังไว้ประการที่หนึ่งก็คือเป็นเสี้ยนที่คอยทิ่มคอหอยของไอ้คนคด และประการที่สองก็เพื่อจะตระเตรียมกำลังไว้รอการเสด็จกลับ ซึ่งเรายังไม่อาจทราบได้แน่นอนว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาถึงเมื่อใด”

“...ดวงชะตาขององค์จักราช มิใช่เราจะอ่านออกเพียงผู้เดียว แม้แม่มดวาชิกา นังผีดิบตัวร้ายก็ย่อมจะอ่านได้ใกล้เคียงกัน และคงจะคอยส่งกระแสจิตบอกเตือนให้สิงหรารู้ เพื่อเร่งระวังตนอยู่ตลอดเวลา”

“...ครั้นแล้ว เมื่อปีเศษที่ล่วงมา ได้มีบุคคลจากโลกภายนอกเดินทางเข้ามายังมรกตนครเพื่อแสวงโชค กองโจรฝ่ายเราพยายามจะดักรับตัวไว้ก่อน เพราะตระหนักว่านั่นคือต้นเหตุซึ่งจะเป็นผลให้ยุวกษัตริย์ของเรากลับคืนมา แต่เราช้ากว่าฝ่ายสิงหรา เพราะกว่าเราจะไปถึง ทั้งสองคนจากโลกภายนอก คือนายชดกับหนานอินผู้นี้ ก็ตกอยู่ในเงื้อมมือของสิงหราเสียก่อนแล้ว...”

“ความจริงท่านทั้งสอง อันเป็นผู้แปลกถิ่น จะต้องถูกสิงหราประหาร โดยการเผาไฟทั้งเป็นตามประเพณีของมรกต-นครที่จะปฏิบัติต่ออาคันตุกะต่างแดน แต่เท่าที่ถูกขัง และรอดชีวิตมาได้จนทุกวันนี้ก็เพราะแม่มดวาชิกาเป็นผู้บงการให้สิงหรากักขังเลี้ยงดูไว้ก่อน เพื่อจะได้เอาตัวไว้ล่อพวกท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นพาหะนำองค์พระยุพราชกลับคืนมา สิงหราทราบดีว่า ชีวิตของนายชดและหนานอินย่อมมีค่าต่อการทำลายล้างจักราชด้วยกลอุบายที่ใช้เป็นเหยื่อล่อ ทั้ง ๆ ที่ทั้งสองคน ก็หารู้ตัวไม่ว่าสองชีวิตของตนเองมีค่าสำหรับสิงหราเพียงใด”

"...อีกหลายเดือนต่อมาของการต่อสู้เยี่ยงกองโจรของเรา วันหนึ่งไม่นานมานี่เอง เรานอนหลับอยู่ในคูหาหินในถ้ำแห่งหนึ่ง เมื่อสะดุ้งตื่นขึ้น เราเห็นฤๅษีตนหนึ่งมาปรากฏกายยืนอยู่ตรงหน้าเราอย่างลี้ลับ ท่านบอกกับเราว่าท่านคือโกฑัญญะมุนี"

คำนั้น ทำเอาคณะเดินทางทั้งหมดแม้แต่รพินทร์สะดุ้ง

"โกฑัญญะมุนี"

แทบทุกคนอุทานออกมาพร้อมกัน

"ใช่แล้วท่าน...พระฤๅษีองค์นั้น กล่าวกับเราว่าท่านคือโกฑัญญะมุนี"

"โอ! ก๊อด!! มันจะเป็นไปได้อย่างไร ฤๅษีองค์นั้นมีร่าง-กายเป็นก้อนหินเหมือนศพ นั่งเป็นวัตถุอันศักดิ์สิทธิ์อยู่เหนือภูเขานิลกาญจน์โน้น ท่านจะมาพบอรชุนได้อย่างไร?"

"ข้อนั้นเราไม่ทราบได้ แต่ท่านก็มา และได้บอกความอะไรแก่เรา" อรชุนตอบ

ดาริน เชษฐา ไชยยันต์ และรพินทร์ ขนลุกซู่ขึ้นทั้งกาย

"เป็นไปได้แน่ เมย์ พระคุณเจ้าโกฑัญญะเปรียบเสมือนพระอริยบุคคลหรืออรหันต์ ย่อมสำแดงปาฏิหาริย์ปรากฏกายขึ้น ณ ที่ใดก็ได้ทั้งสิ้น เป็นกายทิพย์ของท่านที่แยกออกมาจากร่างที่เป็นท่อนหินนั้น"

ดารินบอกเสียงสั่น แล้วหันไปทางอรชุน

"เล่าต่อไปซิ ท่านอรชุน"

"ฤๅษีประหลาด ผู้มีผิวพรรณอันสดใส และเค้าหน้ากอปรไปด้วยความการุญ ได้พูดกับเราในขณะที่เราตะลึง เอ่ยอะไรไม่ออกนั้นว่า บัดนี้ บาทของจักราชและพวกที่มาด้วย ได้

เหยียบถึงปลายแดนมรกตนคร และกำลังบ่ายหน้ามาตามถนนพระศิวะแล้ว ขอให้เราเร่งไปดักรับพระองค์มาเสียก่อนที่กองทัพของรหัสยะจะเข้าล้อมจับ ครั้นบอกข้อความนั้นเสร็จ ฤาษีองค์นั้นก็อันตรธานเป็นอากาศธาตุอันว่างเปล่าไปต่อหน้าต่อตาเรา ครั้งแรกเรานึกว่าเราได้ฝันไป แต่เมื่อสำรวจตนเองโดยทั่วแล้วเราก็รู้ว่ามันเป็นความจริงในขณะที่เราตื่นอยู่ หาใช่หลับฝันไปไม่ เราไม่เคยรู้มาก่อนว่า ฤาษีองค์นั้นอยู่ที่ไหน เพราะจู่ๆ ก็มาปรากฏกายอย่างมหัศจรรย์บอกข้อความแก่เรา เราไม่ได้บอกความลับนี้ให้ใครรู้เลยทั้งสิ้น แม้แต่เมยานีลูกสาวเราเองแต่เราเริ่มนำกองโจรของเราส่วนหนึ่ง ตัดป่าริมทางสวนเข้ามาต้นทางของถนนพระศิวะ ตามคำบอกเล่านั้นทันที เพื่อพิสูจน์ดูว่าจะเป็นความจริงหรือไม่...”

“ครั้นแล้ว โดยการซุ่มดูอยู่ เราก็เห็นพวกท่านทั้งคณะ 12 คนกำลังไต่ทางขึ้นสู่ถนนพระศิวะและพากันเดินบ่ายหน้าลงมา ขณะนั้นเราไม่ปรากฏกายออกมาให้เห็นเลย เพียงแต่บอกเมยานีลูกสาวของเราว่า องค์จักราชเสด็จมาถึงแผ่นดินมรกตนครแน่นอนแล้ว โดยรวมอยู่ในคณะเดินทางอันเป็นอาคันตุกะต่างแดนนั้น และได้วางแผนที่จะติดต่อกับองค์จักราชให้ได้ โดยไม่ให้พวกท่านคนใดรู้ตัวทั้งสิ้น...”

“เมื่อล่วงยามบ่าย พวกท่านทั้งหมดก็เข้าพักใต้ร่มไม้ใหญ่และหลับนอนกันหมดสิ้น องค์จักราชดูเหมือนจะรู้สึกพระองค์อยู่ก่อนแล้วเช่นกัน ได้เสด็จดำเนินออกมาตามลำพังในแนวป่า ข้าก็จู่ออกมาปรากฏกายให้เห็นในทันที พร้อมทั้งร้องทักเรียกนามจักราช พระองค์ก็ทรงตอบรับว่า ‘อรชุนใช่หรือไม่?’ เรา

ตอบว่า ‘ใช่แล้ว พระเจ้าข้า แต่ขอดูสัญลักษณ์ที่พระหัตถ์เป็นรูปกงจักรแต่ประสูติกาลให้แน่ใจหน่อยเถิด’พระองค์ได้ยินดังนั้นก็เหยียดพระหัตถ์ให้เราดู เราเห็นจะจำได้ในทันที ขออัญเชิญเสด็จให้มากับเราด้วย แต่พระองค์ปฏิเสธรับสั่งว่ายังมีภารกิจที่จะต้องปฏิบัติการต่อคณะที่เดินทางด้วยก่อน ยังไม่อาจปลีกองค์ไปได้เดี๋ยวนี้ และนัดแนะให้ฝ่ายเราไปรับพระองค์ในเวลาเที่ยงคืนตรง เราจึงรีบผละจากพระองค์มาก่อน

ครั้นเมื่อใกล้เวลานัด เราได้สั่งเมยานีให้คุมทหารโจรจำนวนหนึ่ง ไปดักรอรับพระองค์ ซึ่งในขณะนั้นพวกท่านทั้งปวงพากันหลับไหลไปหมด จักราชสั่งให้ทหารโจรพวกนั้นเก็บกระบอกสายฟ้า และหีบลังส่วนหนึ่งของคณะที่มาด้วย และออกเดินทางมากับเมยานีในเที่ยงคืนนั้น

และนี่ คือเหตุการณ์ทั้งหมดทางด้านฝ่ายเรา ซึ่งไปรับองค์จักราชมา...”

ทั้งหมด ฟังการบอกเล่าของผู้เฒ่าอรชนอย่างตกตะลึง

“เอาละ เรารู้ความจริงทางด้านท่านอรชุน และพอจะปะติดปะต่อเหตุการณ์กับเรื่องราวบางส่วนที่เมยานีเล่าให้พวกเราฟังบ้างแล้ว ต่อไปนี้เธอบ้างแล้ว จักราช ที่จะบอกความจริงให้เราฟังบ้างว่า เธอรู้ได้อย่างไรว่าอรชุนและกองทัพประชาชนเตรียมดักรับตัวอยู่”

ดาริน วราฤทธิ์หันมาถามแงซายเร็วปรื๋อ อย่างตื่นเต้น

บุรุษผู้กำความลี้ลับมาเป็นเวลาอันยาวนาน มีสีหน้าเคร่งลงเล็กน้อย

แล้วเขาก็เริ่มพูดด้วยเสียงลึก

“ทุกท่านคงจะพอทราบประวัติผมมาบ้างแล้ว...แม่พาผมระเหเร่ร่อนซอกซอนหนีศัตรู จนกระทั่งพบพรานป่าน้ำใจดีชื่อหนานอิน แม่ผมตาย พรานป่าคนนั้นเอาผมไปฝากไว้กับหลวงปู่พระธุดงค์ ซึ่งต่อมาท่านได้เป็นอรหันต์และนิพพานไปแล้ว เช่นเดียวกับ มหาฤาษีโกฑัญญะ หลวงปู่ท่านมีฌานแก่กล้าพอที่จะมองเห็นอนาคตของผมโดยตลอด และผมได้เป็นลูกศิษย์ของท่าน ร่อนเร่จารึกไปทั่วตั้งแต่ยูนานลงมาจนกระทั่งทางเหนือของพม่า ทุกเขตแควันแดนไพร และเป็นพระอาจารย์ผู้ทรงพระคุณเหนือเกล้า สอนทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่ผม ยกเว้นประการเดียวที่ท่านไม่สอน คือการล่าสัตว์ตัดชีวิต และเตือนความทรงจำผมไว้ทุกขณะว่า แท้จริงผมคือใคร และมีภารกิจที่จะต้องปฏิบัติเช่นไร เมื่อเติบใหญ่ถึงวาระ”

“เป็นเวลานานประมาณ 5 ปี ที่ผมถูกท่านจับบวชเป็นเณรธุดงค์จาริกไปกับท่าน ท่านสอนผมแม้กระทั่งคาถาอาคมแบบอรัญวาสี ถึงขนาดถ้าหากเราพเนจรผ่านไปในป่าใหญ่ไพรกันดาร โดยปราศจากหมู่บ้านมนุษย์ ก็ยังสามารถบิณฑบาตเอาจากรุกขเทวาหรือนางไม้ได้ เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่ผมไม่เคยเล่าความลี้ลับนี้ให้แก่ใครฟังมาก่อนเลย กลางโขลงพญาช้างสารหรือเหล่ามนุษย์กินคนเผ่าละว้าจะผ่านเราไปอย่างสงบ เมื่อเรากางกลดหยุดพัก และเข้าสมาธิบริกรรม”

“เมื่อผมอายุได้ประมาณ 14 ปี ถึงวาระที่ท่านจะละร่างจากสภาพของความเป็นอริยะสงฆ์ไปสู่นิพพาน ท่านได้นำผมไปฝากไว้เป็นศิษย์กับศิษย์รักของท่านองค์หนึ่ง เป็นเจ้าอาวาสวัดเล็กๆ ในแดนพม่า ท่านจะกล่าวฝากฝังท่านอาจารย์คนที่สอง

ของผมเช่นไรผมไม่ทราบได้ ในยามเช้าผมเรียนหนังสือในวัด ส่วนยามบ่าย ท่านอาจารย์ฝึกเพลงดาบและเพลงทวนให้แก่ผม พร้อมทั้งอาคมวิทยาการทางไสยเวทเพิ่มเติมให้ จนกระทั่งเมื่อมีดาบถืออยู่ในมือของผมทั้งสองข้างแล้วไม่ว่าจะเป็นสรรพอาวุธมีคมใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งรุมประดังมาทั้งสิบทิศจะไม่มีวันแผ้วพานเข้ามาสัมผัสผิวของผมได้เลย ดาบทั้งสองมือที่ผมกวัดแกว่งควงออกไป เปรียบเสมือนกังหัน หรือกงจักรที่จะปัดอาวุธเหล่านั้นให้พ้นไปจากกายได้หมด ไม่ผิดอะไรกับมีครอบแก้วที่มองไม่เห็นมาปกป้องค้ำครองไว้”

“นี่คือชีวิตในวัยเด็กและวัยรุ่นของผม ภายหลังจากสิ้นแม่และสิ้นหลวงปู่ที่อุปการะอุ้มชูมาเป็นองค์แรกแล้ว...”

“เมื่อผมแตกฉานในสรรพเวทวิทยาการทางไสยะ หลวงพ่อก็ส่งผมเข้าโรงเรียนของมนุษยชาติ ในยุคปัจจุบัน และแม้ว่าผมจะเข้าเรียนเมื่อค่อนข้างจะเติบโตแล้วก็จริงอยู่ แต่อันเนื่องมาจากวิชาการทางอรัญวาสี ที่ผมได้ร่ำเรียนมาก่อน จนถึงขั้นเข้าฌานและกำหนดจิตให้เป็นสมาธิแน่วแน่ได้ วิชาการสำหรับโลกสมัยใหม่ เปรียบเสมือนมีตำราข้อเฉลยมากางให้ผมเห็น ผมทำคะแนนอย่างต่ำ 98 ถึง 99.99 เปอร์เซ็นต์ในการสอบทุกครั้ง และลัดทางจบหลักสูตรชั้นไฮสกูลภายในเวลาชั่วครึ่งเดียวของคนอื่นๆ ที่เขาร่ำเรียนกัน”

“ต่อจากนั้นโดยทุนของหลวงพ่อที่ช่วยเหลือเจือจานประกอบกับการสอบชิงทุน ผมได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยบอมเบย์ คณะอักษรศาสตร์ และสำเร็จออกมาด้วยดีกรีเกียรตินิยม ผมปรารถนาที่จะไปศึกษาต่อที่ออกซ์ฟอร์ด แต่ชนเผ่ากะเหรี่ยง

อันเป็นเชื้อชาติเดิมของหลวงพ่อกำลังถูกพม่าคุกคามอย่างหนัก เพราะการแข็งข้อต้องการจะแยกตัวเองออกไปเป็นรัฐอิสระ”

“ผมถูกหลวงพ่อเรียกตัวกลับมา และให้ทำงานให้แก่กองโจรกะเหรี่ยง ซึ่งเรื่องราวนับแต่บัดนั้น อดีตนายร้อยตำรวจเอกชายแดนไทยนามว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ ทราบเรื่องราวมาดีแล้วโดยตลอด...”

แงซายเว้นระยะ ดื่มน้ำธรรมดาจากคนโททองคำที่วางอยู่ใกล้ๆ ทุกคน ณ ที่นั้นเงียบสงัด มองมาที่เขาเป็นจุดเดียว

“ในที่สุด เรื่องราวของผม ซึ่งทุกท่านตระหนักดีแล้วนั้น เราทั้งหมดได้เดินทางมาถึงภูเขานิลกาญจน์ อันมีวายาเป็นเจ้าพวกลิงใหญ่ทั้งหลาย ผู้กองเป็นคนสั่งให้ผมแยกทางขึ้นไปสำรวจเสาดเลาก่อน แต่ผู้กองก็หารู้ไม่ว่า ณ คืนก่อนหน้านั้น หลวงปู่ได้มาเข้าฝันผมแล้วให้ไปเฝ้ามหาฤาษีโกฑัญญะ บอกทางให้โดยตลอดว่า อรหันต์องค์นั้นสถิตอยู่ที่ไหน ผมได้เข้าไปกราบมหาฤาษีโกฑัญญะก่อนพวกเราคนใดทั้งสิ้น โปรดคิดย้อนทบทวนแล้วท่านทั้งหลายจะจำเหตุการณ์เหล่านั้นได้...”

“ใช่! ฉันจำได้ ว่าฉันสั่งให้นายขึ้นไปคุมเชิงพวกลิงใหญ่อยู่บนหน้าผานั้น ซึ่งพวกเราคนอื่นๆ ได้ไปพบมหาฤาษีองค์นั้นภายหลัง”

รพินทร์ยอมรับ

แงซายก้มศีรษะนิดหนึ่ง แล้วกล่าวต่อ

“เมื่อผมพบอรหันต์ ผู้มีร่างทิ้งเป็นหินประหลาดอยู่บนยอดของหน้าผานั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็กระจ่างชัดสำหรับผม มรกตนครกำลังตกอยู่ในสภาพเช่นไร อรชุนรวบรวมพลอยู่ที่ไหน

รูปร่างลักษณะหน้าตาเป็นอย่างไร ภาพเหล่านี้ปรากฏให้ผมเห็นอย่างจะแจ้งที่สุด เมื่อผมเข้าสมาธิอยู่ต่อหน้ามหาฤาษีองค์นั้น ไม่เพียงแต่เท่านั้นในกระแสจิตที่ผมมองเห็นเหตุการณ์โดยการนำของมหาฤาษี ผมรู้แม้กระทั่งว่าวันเวลาไหน ระยะทางเท่าไหร่ ใครจะเป็นผู้มาพบผม สรุปก็คือ มหาฤาษีองค์นั้นบอกความแก่ผมอย่างแจ่มชัดที่สุด ไม่บอกอย่างเดียวเท่านั้นว่า หนทางที่จะตัดขึ้นเทือกเขาพระศิวะนั้นอยู่ที่ใดโดยให้ผมค้นคว้าไขว่หาเอาเอง แล้วผู้กองกับผมก็ช่วยกัน จนเราสามารถค้นพบทางได้ในคืนนั้น..."

"นี่แปลว่าเธอรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าทั้งหลายมาก่อนแล้วทั้งสิ้นโดยการบอกเล่าด้วยทิพย์ฌานของมหาฤาษีองค์นั้น?"

เชษฐาถามขึ้นอย่างพิศวงที่สุด

"ครับ นายใหญ่..."

แงซายหรือจักราชตอบ

"ผมรู้มาก่อนแล้วทั้งสิ้น"

"แต่เธอก็ไม่เห็นบอกให้พวกเรารู้กันบ้างเลย ก่อนจากมาพวกเราได้ไปกราบลามหาฤาษีองค์นั้นกันอีกครั้ง และพยายามอย่างยิ่งที่จะถามท่าน แต่ท่านก็ไม่ยอมบอกอะไรทั้งสิ้น"

ดารินพูดด้วยสีหน้าตื่นงง

"ผมไม่อยู่ในฐานะที่จะบอกสิ่งใดแก่เจ้านายทั้งหลายได้หรอกครับ จนกว่าเหตุการณ์มันจะพิสูจน์ตัวเองออกมา ผมจะต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างเป็นความลับทั้งสิ้น เพื่อตัวผมเอง และเพื่อพวกเราทุกคนด้วย และขอเรียนให้ทราบเสียบัดนี้ด้วยว่ามหาฤาษีโกฑัญญะนั้น แท้ที่จริงก็คืออาจารย์ของอัศวเทพภิกขุ

ผู้เป็นหลวงปู่ของผมนั่นเอง ผมเพิ่งจะมาทราบความในขณะนี้ที่ไปอยู่เบื้องหน้าของท่าน แต่บัดนี้ ผมไม่มีความลับใดๆ อีกแล้ว ผมได้เปิดเผยความจริงทั้งหมดออกมาต่อหน้าทุกท่านจนสิ้น เมื่อกาลเวลามาถึง”

“มันเป็นเรื่องของบุญญาธิการของเธอแท้ๆ ที่เรื่องราวทั้งหลายเป็นไปเช่นนี้”

ดารินเอ่ยขึ้นแผ่วเบา

“พวกท่านทั้งหลายรวมทั้งผู้กองรพินทร์ก็คือส่วนประกอบส่วนหนึ่งของวาสนาของผมที่จะต้องกลับมายังบ้านเกิดเมืองนอนจนได้ ถ้าไม่มีการติดตามคนหาย ถ้าไม่ได้พรานรพินทร์เป็นมัคคุเทศก์นำทาง ผมก็คงไม่มีโอกาสที่จะเดินทางมาถึงที่นี่ได้ตามลำพังคนเดียวแน่นอน...มีอะไรสงสัยอีกไหมครับ เดี๋ยวนี้ ผมยินดีจะคลี่คลายให้กระจ่างหมดทุกสิ่ง ไม่มีอะไรปิดบังเลย”

คณะพรรคนิ่งกันไปครู่ใหญ่

“แงซาย นายรมยานอนหลับพวกเราทุกคนใช่ไหมในบ่ายวันนั้น”

รพินทร์ถาม

“ใช่ครับ”

แงซายรับสารภาพโดยดี

“ในระหว่างที่ผมย่างปลาให้พวกท่านอยู่ สิ่งที่ผมต้องการก็คือให้ท่านหลับกันไปเสียให้หมด เพื่อจะได้ไม่รู้เห็นกองโจรเมยานีมารับตัวผม และผมก็ลักเอาปืนยาวเครื่องกระสุนกับวัตถุระเบิดมาเสียด้วยเพื่อตัดกำลังพวกท่านไม่ให้คิดสู้กับกองทัพรหัสยะ ในระหว่างถูกล้อมจับ”

“ถ้างั้นก็เคลียร์แล้ว ในทุกสิ่งทุกอย่างจากข้อกังขาของเราที่มีมาแต่แรก” เชษฐาว่า

“เดี๋ยว ขอถามอีกสักข้อเถอะ แงซาย”

มาเรียแทรกขึ้นโดยเร็ว

“ชาวมรกตนครพูดกันด้วยภาษาอะไรกันแน่ เท่าที่เราพอฟังออก และพูดกับเขารู้เรื่องชนิดภาษาใครภาษามันนั้น ก็เนื่องมาจากอิทธิฤทธิ์ของมหาฤาษีนั่นเอง”

แงซายหัวเราะเบา ๆ

“มรกตนครใช้ภาษาที่เก่าแก่ที่สุดของโลกครับ คือภาษากุโบ๊ส”

ทุกคนมองหน้ากันเอง

“ถ้างั้นน้อยกับเมย์ก็ทายไว้ไม่ผิดเลย เมื่อตอนที่เราได้ยินครั้งแรก”

“แล้วเธอจากที่นี่ไปเสียนาน เธอยังใช้ภาษาดั้งเดิมของเธอได้อยู่หรือ?”

แงซายเปลี่ยนลิ้น เป็นภาษาของชาวมรกตนครทันที เขาพูดได้อย่างแคล่วคล่องชัดเจนซึ่งทุกคนก็ฟังออก

“ข้าไม่มีวันลืมภาษาดั้งเดิมของข้าดอกท่าน แม้สมัยที่เป็นศิษย์พระธุดงค์ก็ใช้ภาษานี้ติดต่อพูดจากัน และเมื่อศึกษาอยู่ในอินเดีย ข้าก็ศึกษาจนเข้าซึ้งถึงรากฐานที่มาของภาษานี้อย่างดีที่สุด”

แล้วเขาก็เปลี่ยนลิ้นกลับมาเป็นภาษาอังกฤษเพราะกำลังพูดติดพันอยู่กับมาเรีย

“เป็นไงครับ แหม่ม! ที่ผมพูดนี่ พอจะรู้เรื่องไหม?”

“ก็รู้เรื่องดีที่สุด เหมือนฟังชาวมรกตนครพูดกับเรานั่นแหละ”

“เกินสิบนาทีที่คุณชายใหญ่ขอเวลาไว้แล้วครับ ผมคิดว่าเรานอนพักกันดีกว่า เมื่อคืนไม่ได้นอนกันเลย”

รพินทร์ ไพรวัลย์ กล่าวตัดบทขึ้น

“ตกลง ทุกอย่างเคลียร์แล้ว นอนก็นอน ผมเองตาก็จะปิดให้ได้อยู่แล้วเหมือนกัน”

ทั้งหมดลุกขึ้นและเริ่มแยกย้ายหรือรวมกลุ่มกันไป หาที่นอนอันมีอยู่มากมายตามช่องโขดหินงอกเหล่านั้น รพินทร์ไม่สนใจกับอะไรอีก ครั้งสุดท้าย ก่อนที่เขาจะเลือกยึดเอาบริเวณซอกหนึ่งเป็นที่เอนหลัง ได้สังเกตเห็น จักราช อรชุน กุตะมะ เมยานี และนายทัพม้าที่ติดตามกุตะมะมาอีก 4 คน พากันเดินออกไปจากคูหานั้น เหมือนจะเริ่มหารือกันอย่างจริงจังหนักหน่วงต่อไป

ลากเป้หลังมารองศีรษะแทนหมอน พื้นเป็นหินเย็นและเรียบดีอยู่แล้ว เขาไม่ต้องการอะไรมาปูรองอีกทั้งสิ้น จอมพรานคว้าหมวกอันเก่าคร่ำคร่าของเขา มาวางครอบไว้บนใบหน้าอันเป็นนิสัยทุกครั้งในเวลานอนของเขา จากนั้นก็สงบจิตจะเข้าสู่นิทรารมณ์

ดูเหมือนจะเพิ่งเคลิ้มไปได้หน่อยหนึ่ง ก็จำต้องค่อย ๆ เปิดเปลือกตาขึ้นเพราะรู้สึกว่าหมวกที่ปิดหน้าอยู่นั้น ถูกมือหนึ่งเปิดขึ้นอย่างแผ่วเบา

ดาริน วราฤทธิ์ นั่งคุกเข่าอยู่ใกล้ๆ กำลังจ้องหน้าเขาด้วยสายตาอันเป็นมันขลับ ขณะนั้นตลอดทั้งคูหาหินเงียบสงัด แสดงว่าทกคนคงจะนอนหลับหมดสิ้นแล้ว

เขาขมวดคิ้ว ทำหน้ารำคาญใจ แล้วขยับจะพลิกตะแคงตัวนอนหันหน้าหนีไปเสียอีกทางหนึ่ง แต่ราชสกุลสาวกดไหล่ไว้เสียก่อน

"ง่วงมากนักหรือคะ รพินทร์?"

เสียงกระซิบนั้นเบานุ่ม

"นิสัยของคุณหญิงนี่แปลกอยู่อย่างหนึ่ง แต่ไหนแต่ไรมาแล้วนับแต่ออกเดินทางมา ชอบกวนใจผมเวลาจะนอนเสมอ"

อีกฝ่ายพูดห้วนๆ

แววตาคู่นั้นดูเหมือนจะมีแววผิดหวัง ไม่พูดอะไรอีก นอกจากถอนหายใจเบาๆ บรรจงวางหมวกลงที่แก้มเขาตามเดิม พร้อมกับขยับกายลุกขึ้น

แต่ยังไม่ทันที่หล่อนจะลุก อีกฝ่ายก็พลิกตัวกลับมาอย่างรวดเร็ว ถามเป็นงานเป็นการแต่สุภาพลง

"คุณหญิงมีอะไรจะใช้ผมกระมัง?"

"ช่างเถอะ ไม่ต้องหรอก..."

หล่อนบอกเสียงค่อย ยันกายจะลุกอีกครั้ง แต่คราวนี้ถูกฉุดแขนไว้ ดารินสะบัด ทว่าถูกจับไว้อีกแน่นราวกับคีมเหล็ก

"มาปลุกให้ตื่น แล้วอยู่ๆก็จะไปโดยไม่พูดอะไรเลยอย่างนี้มันจะถูกรึ?"

"ฉันไม่อยากจะรบกวนอะไรคุณแล้ว และตั้งแต่นี้เป็นต้นไปเราจะไม่พูดอะไรกันอีกเลย"

"โกรธ?"

อีกฝ่ายไม่ตอบตรงคำถาม แต่น้ำตาคลอ

"คุณรพินทร์..."

หล่อนเรียกชื่อเขาอย่างชัดเจน แต่เบาไม่เกินกระซิบ

"ถ้าจะพูดกันไปแล้ว บัดนี้ งานของคุณที่รับจ้างนำทางเรามาก็สำเร็จลงเรียบร้อยแล้วด้วยดี เราไม่มีเหตุผลใด ๆ ที่จะเหนี่ยวรั้งคุณไว้อีก เพราะฉะนั้น คุณจะกลับจากที่นี่ไปก่อนก็ได้นะ"

"คุณหญิงไล่ผมเหรอ นายรพินทร์ไม่มีค่าแล้วใช่ไหม เมื่อบัดนี้คุณหญิงก็ได้พี่ชายกับพรานใหญ่อีกคนกลับคืนมาแล้ว"

เขาถามหน้าตาเฉย ในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งก็พยายามกลั้นน้ำตา

"ฉันไม่ได้ไล่คุณหรอก ตรงข้ามฉันอยากจะขอร้องอ้อน-วอนคุณเสียด้วยซ้ำ แต่สังเกตเห็นท่าทีกิริยา และคำพูดของคุณมันบ่งชัดว่าพวกเราพยายามจะเหนี่ยวรั้งหรือใช้งานคุณให้เกินสัญญาจ้างไป ฉันก็เลยคิดว่า ถ้าคุณไม่เต็มใจที่จะอยู่กับพวกเรา คุณก็ควรจะไปได้ ฉันเห็นใจคุณเหมือนกัน คุณจากบ้านมานานแล้ว คุณยังมีแม่แก่ ๆ ที่จะต้องห่วงถึงอยู่อีกคนหนึ่ง แล้วก็...อีกคนหนึ่งเขาอาจกำลังรอคอยคุณอยู่ที่หนองน้ำแห้งก็ได้"

"ใคร?"

"เราสัญญากันไว้แล้ว คุณไม่ต้องการให้ฉันเอ่ยชื่อของเธอผู้นั้น ฉันก็จะไม่ผิดสัญญา แต่ฉันก็หมายถึงคู่รักเก่าของคุณคนนั้นนั่นแหละ"

รพินทร์ ไพรวัลย์ถอนใจยาว

ต่างคนต่างมองตากัน เหมือนจะให้ลึกเข้าไปถึงขั้วหัวใจของแต่ละฝ่าย

"คุณหญิงดารินครับ..."

"คะ?"

"เคยได้ยินคำพังเพยอย่างนี้บ้างไหม **รักแท้นั้นยากหาสุดจะคว้ามาเชยชม แต่มิตรแท้ที่นิยม ยิ่งยากหากว่ารักแท้**"

"คุณหมายความว่ายังไง?"

"จะรู้สึกยินดีบ้างไหมครับ ถ้าผมจะบอกว่า ผมรักแงซายมากกว่าคุณหญิงเสียอีก!"

ดารินงัน แล้วก้มหน้านิ่ง เสียงรพินทร์พูดได้ระดับเรื่อย ๆ ต่อมา

"ความรัก เคยทรยศหักหลังผมมาแล้ว แต่เพื่อนแท้ไม่เคยทรยศหักหลัง หรือทำให้ผมชอกช้ำเจ็บปวดเลย แทนที่คุณหญิงจะมาบอกเป็นเชิงอนุญาตให้ผมปลีกตัวกลับไปก่อน ผมน่าจะเป็นฝ่ายพูดกับคุณหญิงและพวกของคุณหญิงเสียมากกว่า เพราะบัดนี้ สิ่งที่พวกคุณหญิงต้องการนั้นสำเร็จด้วยดีแล้ว ได้ตัวคุณชายกลางและหนานอินกลับมา พวกคุณหญิงเองก็เสี่ยงกันมามากแล้ว ชีวิตของแต่ละท่านก็ล้วนมีค่า...มีค่ามากกว่านายรพินทร์คนนี้เทียบกันไม่ได้ พวกคุณหญิงนั่นแหละ ควรจะกลับ ส่วนผมจะกลับจากที่นี่ไปก็ต่อเมื่อแงซายกู้ประชาชนของเขาขึ้นมาได้สำเร็จแล้วเท่านั้น เขาขอร้องผมมาก่อนที่จะขอร้องพวกคุณหญิงเสียอีก และเขาก็รู้จัก ตลอดจน 'เข้าถึงใจ' กับผมมาก่อนที่จะได้มาพบปะพวกของคุณหญิงเป็นเวลานานทีเดียว ที่คุณหญิงพูดก็ถูก ที่ว่าผมเป็นคนงก เห็นแต่ประโยชน์ส่วนตัว

และเห็นแก่ตัวเป็นที่ตั้ง ผมไม่ปฏิเสธเลย...แต่มันบางเวลาเท่านั้น”

ดารินเงยหน้าขึ้นช้าๆ น้ำตาเริ่มจะรินเป็นทาง พยายามจะฝืนยิ้ม

“เท่านั้นแหละค่ะ ที่ฉันจะมาขอร้องคุณ คือขอให้ ‘ช่วย’ แงซาย เมื่อคุณมีความคิดอยู่ก่อนแล้ว ก็ดีแล้ว คุณนอนเสียเถอะ ฉันไปละ และขอโทษด้วยที่มักจะกวนเวลาคุณอยู่เสมอ”

“ยังไปไม่ได้!” เสียงนั้นเกือบจะเป็นตวาด

“คุณมีเรื่องอะไรที่จะพูดกับฉันอีกหรือ?”

“มี!”

“ก็พูดมาซิ ฉันกำลังฟังอยู่”

“ก้มลงมาใกล้ๆ ผมหน่อยได้ไหม?”

หล่อนสั่นศีรษะ แต่เขาขยับตัวเหนี่ยวไหล่หล่อนลงมาจนใบหน้าแนบชิด แล้วกระซิบที่ข้างหู

“เป็นครั้งที่เท่าไหร่ ผมก็จำไม่ได้แล้ว แต่ขอบอกอีกครั้งว่า ผมรักคุณหญิง”

ดารินเอาคางเกยอยู่กับแผ่นอกกว้างนั้น น้ำตายังรินอยู่เป็นสาย

“แต่...น้อยกว่า แงซาย ใช่ไหมคะ?”

“ใช่! แต่คุณหญิงก็ไม่ควรจะมาตีความให้มันปะปนกัน ผมรักแงซายอย่างเพื่อนที่จะตายแทนกันได้ แต่ผมรักคุณหญิงอย่างมนุษย์คนหนึ่ง ที่รักดาวบนท้องฟ้า มันเปรียบกันไม่ได้หรอก”

“ฉันไม่ปรารถนาที่จะให้คุณรักฉันอย่างรักดาวบนท้องฟ้า

แต่ปรารถนาที่จะให้คุณรักฉันอย่างผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง ซึ่งอยู่บนพื้นดินระดับเดียวกันกับคุณ”

“มันยากเหลือเกินที่จะเป็นไปได้ ผมเคยย้ำประโยคนี้ไว้หลายครั้งแล้วเหมือนกัน”

ดารินสะท้อนอย่างอัดอั้นตันใจ

“ถ้างั้นก็ตามใจคุณเถิดนะ เราอาจแยกกันชนิดไม่ได้พบกันอีกแล้ว หากเรารอดชีวิตกลับไปถึงบ้านเกิดเมืองนอน เราแต่ละฝ่ายตราบใดก็ตามที่คุณยังมีความคิดอยู่เช่นนี้ แต่ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า ฉันซาบซึ้งและแสนรักในน้ำใจของผู้ชายคนหนึ่งเหลือเกิน และไม่คิดว่าจะรักใครได้มากเท่านี้อีกแล้ว พ่อคนกร้าวและแสนจะทระนงของฉัน”

“เอาละ ขอถามสักคำ คุณหญิงรักผมสักแค่ไหน?”

“ก็พอจะเป็น ‘แม่’ ให้แก่ ‘ลูก’ ของคุณได้ พอหรือยังคะ?” หล่อนกระซิบเบาที่สุด

รพินทร์ ไพรวัลย์จูบหน้าหนักหน่วงที่แก้ม และหน้าผากนั้น หล่อนทอดกายลงนอนคว่ำเหยียดยาว ร่างกายส่วนบนทาบอยู่บนอกของเขาและกอดเขาไว้แน่น ดวงตาทั้งสองพริ้มหลับลง

รพินทร์นอนลืมตาโพลงเหม่อมองเพดานหินย้อยอย่างปราศจากจุดหมาย ต่อมาอีกครู่ใหญ่ เมื่อเขารู้สึกว่าหล่อนเผลอหลับอยู่บนอกก็เขย่าปลุกเบา ๆ ราชสุกลสาวลืมตาขึ้นมา

“กลับไปนอนที่คุณหญิงเสียเถิดครับ เราไม่ได้อยู่ในนี้กัน

ลำพังสองคน ประเดี๋ยวต่างคนต่างเผลอหลับ และคนอื่นมาเห็นเข้า มันจะไม่ดี”

ดารินคงทอดตัวนิ่งอยู่คร่ พึมพำว่า

“ฉันอยากจะนอนอยู่กับคุณเช่นนี้ ไม่ว่าจะเป็นกลางดินกลางทราย บนพรม หรือบนฟูก ทุกหนทุกแห่ง ขอให้มีแผ่นอกของคุณเป็นหมอนเท่านั้น...”

ถอนใจยาว แล้วขยับกายลุกขึ้นอย่างว่าง่าย

“เมื่อเราตื่นพบหน้ากันอีกครั้ง อย่าเคร่งเครียดนักนะ ขอร้องแค่นี้แหละ ได้ไหม?”

เขาจับหลังมือหล่อนไปแนบไว้กับแก้มที่สากไปด้วยเครา

“ผมจะพยายามครับ”

ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ เคลื่อนกายผละจากไปแล้ว

รพินทร์ ไพรวัลย์ยังหลับตาไม่ลง แม้จะเอาหมวกปิดครอบหน้าไว้ตามเดิม

เวลาล่วงผ่านไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้สำหรับการนอนหลับพักผ่อนของฝ่ายเชลยสิงหราทุกคน

และแล้วต่างก็สะดุ้งตื่นขึ้นมาพร้อมกันหมด เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งสับสนอยู่บริเวณนอกปากถ้ำ ต่อมาก็มีเสียงการเดินย่ำมาตามพื้นคูหาอย่างรวดเร็วของคนหลายคน เสียงพูดจาที่ฟังไม่ได้ศัพท์ เสียงฝักดาบแกว่งกระทบในขณะที่คนเหล่านั้นเคลื่อนไหวใกล้เข้ามา

บัดนั้นเอง เมื่อทุกคนผุดลุกขึ้น ยังไม่ได้เอ่ยอะไรแก่กัน

แม้แต่คำเดียว ร่างในชุดเกราะทองคำของจักราชก็โผล่เข้ามาเป็นคนแรกติดตามด้วยอรชุน เมยานี และกุตะมะ

ทุกคนเหล่านั้น มีคราบโลหิตเกรอะกรังตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย แสดงว่าได้ผ่านศึกละเลงเลือดมาแล้ว

"แงซาย!"

ทั้งหมดร้องขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน พร้อมทั้งเผ่นเข้ามา

"สายัณห์สวัสดิ์แด่ทุกท่าน หวังว่าท่านคงจะหลับสบายกันทุกคน"

ยุพราชแห่งมรกตนครประกาศขึ้นยิ้ม ๆ ซึ่งเป็นตรงข้ามกับลักษณะที่มีร่างกายเปื้อนเลือด และเสียงโห่ร้องอื้ออึงโกลาหลเบื้องนอก เสียงกองม้าที่ย่ำสะเทือนแผ่นดิน

"เกิดอะไรขึ้น!"

เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา อุทานถามพร้อมกันดังก้อง

"สิงหราประกาศศึกแล้วครับ และในขณะนี้ เรากำลังถูกล้อมด้วยกองทัพฝ่ายพระนคร!"

ทุกคนยืนตัวแข็งนิ่งไปชั่วอึดใจ อย่างไม่อาจทำอะไรได้ถูกชั่วขณะต่อข่าวนั้น แล้วรพินทร์ก็ไหวตัวเป็นคนแรก

"สภาพศึกเป็นอย่างไร กำลังประชิดติดพันและใกล้จะถึงตัวเราในขณะนี้หรือเปล่า?"

จักราชหัวเราะเบา ๆ ยกมือชี้นโยกกับทุกคน

"โปรดอย่าเพิ่งตื่นเต้น หรือตกใจเกินไปนัก ผมเพียงแต่จะเข้ามารายงานว่า ขณะนี้สงครามได้เกิดขึ้นแล้วเท่านั้น ทหารฝ่ายเรากำลังรบยันอยู่บริเวณชายทุ่งก่อนที่จะเข้าหุบนี่อย่างเต็มความสามารถและกำลังจะสลายตัวเร้นหนีเข้าป่า เมื่อใกล้พลบ-ค่ำ ซึ่งกองทัพฝ่ายพระนครจะไม่กล้าตามตีเข้ามาอีก เมื่อตะวันตกดินไปแล้ว เพียงแต่ยกกำลังส่วนใหญ่หนุนเนื่องเข้ามาโอบล้อมหุบนี้ไว้เท่านั้น ผมรับรองว่าพวกท่านจะนอนหลับได้

อย่างสบายในคืนนี้อีกตลอดทั้งคืน โดยที่ยังไม่ต้องเผชิญหน้ากับอันตรายใกล้ตัวใดๆ ทั้งสิ้น สมรภูมิที่กำลังปะทะกันอยู่ในขณะนี้ ห่างจากที่นี่ออกไปประมาณ 10 กิโลเมตรเป็นอย่างต่ำ และนี่ก็ค่ำเต็มทีแล้ว”

ทั้งหมดถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก แต่ยังไม่วายกังวล แล้วดารินก็ปราดเข้าชิดตัวแงซายเป็นคนแรก ติดตามด้วยเชษฐา อนุชา ไชยยันต์ และมาเรีย ซึ่งบัดนี้เข้ามารุมล้อมร่างอันโชกเลือดของบุคคลเหล่านั้นไว้

“เธอได้รับอันตรายอะไรบ้างหรือเปล่า จักราช และเมยานีกับท่านขุนพลเฒ่าทั้งสองนี่ล่ะ”

“นายหญิงอย่าได้กังวลใจอะไรไปเลย แงซาย อรชุน กุตะมะหรือเมยานี ไม่มีใครบาดเจ็บใดๆ ทั้งสิ้น เลือดที่เห็นโชกกายเราอยู่เหล่านี้ เป็นเลือดของฝ่ายศัตรูทั้งสิ้น เราผ่านการรบหนักมาเมื่อบ่ายจัดๆนี่เอง แงซายผละจากสมรภูมิเลือดมาก่อนเมื่อเห็นว่าใกล้ค่ำเต็มที และรู้สึกว่าพวกท่านคงอาจตื่นขึ้นเพื่อรอฟังข่าวอยู่แล้ว”

“เรื่องมันเป็นยังไงมายังไงกันนี่ พวกเราคาดไม่ถึงเลยว่าจะรวดเร็วถึงเพียงนี้” อนุชาร้องถามขึ้น

“ประเดี๋ยวผมจะเรียนให้ทราบโดยละเอียดครับ ขอย้ำอีกครั้งว่าพวกท่านอย่างเพิ่งตื่นเต้นตระหนกไปก่อนเลย ถึงอย่างไรกองทัพฝ่ายพระนคร ก็ยังไม่สามารถบุกผ่านแนวสกัดกั้นของพวกเราเข้ามาจนถึงที่นี่ ภายในคืนนี้แน่นอน ขอให้พวกท่านล้างหน้าล้างตา และสงบสติอารมณ์ให้พร้อมเสียก่อน พวกท่านเพิ่งตื่นขึ้นมาเดี๋ยวนี้เอง”

กล่าวพลางแงซายก็ถอดเกราะ และเข็มขัดดาบโยนไปทางหนึ่งเดินเข้าไปที่ธารน้ำซึ่งไหลผ่านคูหานั้น ทรุดกายก้มลงวักน้ำลูบคราบโลหิตออกจากร่างกายส่วนต่าง ๆ

เมยานี อรชุนและกุตะมะ ก็กระทำเช่นเดียวกัน

ฝ่ายของเชษฐาจึงรีบล้างหน้าอย่างรวดเร็ว พอความเย็นของสายน้ำสัมผัสหน้า ประกอบกับที่ได้พักผ่อนกันมาแล้วอย่างเต็มที่ ทุกคนฝ่ายอาคันตุกะต่างแดนก็ตาสว่าง หายงัวเงียเป็นปลิดทิ้งแต่ยังไม่วายมึนงงต่อเหตุการณ์

แล้วทั้งสองฝ่ายก็มารวมกลุ่มกันอีกครั้ง แงซายยังมีสีหน้ายิ้มละไมอยู่เช่นเดิม ปราศจากริ้วรอยวิตกกังวลใด ๆ ทั้งสิ้น เสียงฝีเท้าม้า เสียงตะโกนบัญชาการจากปากถ้ำด้านนอก ยังคงแว่วเข้ามาให้ได้ยินไม่ขาดระยะ

“นั่นเสียงอะไร? ฉันรู้สึกว่าข้างนอกกำลังวุ่นวายอยู่ทีเดียวนะ”

ไชยยันต์พูดขึ้น

“ไม่มีอะไรหรอกครับ นายทหาร นั่นเป็นเสียงการเคลื่อน-ไหวของฝ่ายเรา ซึ่งเตรียมการที่จะยกหนุนออกไปก่อกวนทัพหลวงในยามตะวันมืดสนิทแล้วอีกครั้ง”

แงซายตอบด้วยน้ำเสียงเป็นปกติเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

“เรากำลังต้องการทราบรายละเอียดอยู่นะ แงซาย รายละเอียดในขณะที่พวกเราทุกคนนอนหลับไปอย่างสบาย แต่พวกเธอทุกคนเข้าทำสงครามกับไอ้พวกนั้นแล้ว”

มาเรียเตือนขึ้น เมื่อทุกคนมาประชุมพร้อมหน้ากันอีกครั้ง

มกุฎราชกุมารแห่งมรกตนคร พยักหน้าไปทางกุตะมะขุนพลเฒ่าผู้กลับใจก็เริ่มกล่าวอธิบายให้ทุกคนฟังด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ แต่เคร่งขรึมว่า

"พวกท่านคงทราบดีจากการบอกเล่าของเราเมื่อคืนนี้แล้วว่า ในเช้าของวันนี้ กองพลทหารม้าที่หนึ่ง อันเป็นกองทัพของเราภายใต้การควบคุมของวามิส จะได้รับคำสั่งให้เคลื่อนออกจากพระนครเพื่อค้นหาที่อยู่ และกวาดล้างพวกเรา..."

"ใช่ ท่านบอกกับพวกเราเมื่อคืน แล้วยังไง?"

ไชยยันต์ถามเร็วปรื๋อ

อรชุนเล่าแทนกุตะมะในทันทีว่า

"ทุกสิ่งทุกอย่างหาได้เป็นไปตามแผนของกุตะมะที่วางไว้ไม่ ขณะที่ดาวประกายพรึกจะลับขอบฟ้าตอนใกล้รุ่ง หน่วยลาดตระเวนของเราได้ยินเสียงผิดปกติเกิดขึ้นภายในเขตกำแพงพระนครเป็นเสียงของการสู้รบกันอย่างหนัก มีธนูดอกหนึ่งยิงข้ามกำแพงออกมา สาส์นของวามิสติดดอกธนูนั้นออกมาด้วย ฝ่ายพระนครหรือรหัสยะและสิงหรารู้ตัวแล้ว และกำลังจะหาทางล้อมปลดอาวุธและควบคุมกองพลทหารม้าที่หนึ่งเอาไว้ วามิสจึงสั่งให้ทหารในบังคับบัญชาที่เตรียมพร้อมอยู่แล้ว ทำการสู้รบและก่อความอลหม่านขึ้นในทันที การต่อสู้เกิดขึ้นทั่วพระนครในระหว่างกองพลทหารม้าที่หนึ่งกับทหารหลวงของสิงหรา อาคารบ้านเรือนในพระนครถูกไฟเผาผลาญ เพื่อสร้างความอลหม่านพะว้าพะวังให้แก่ฝ่ายสิงหรา ซึ่งเพิ่งจะไหวตัวข่าวนี้ได้มาถึงองค์จักราชและพวกเราทั้งหมดในตอนสาย เรา

จึงรวมไพล่พลทั้งหมด บุกเข้าไปดาหน้าคอยรับกองพลทหารม้าที่หนึ่ง และพยายามจะตีฝ่าประตูนครเข้าไปเพื่อช่วยรบ ก็พอดีกับที่ประตูด้านในถูกเปิดได้ ทหารของวามิสหนีการล้อมขยี้ของทหารฝ่ายพระนครออกมาได้ และเข้าสมทบกับฝ่ายเราทันที ทุกคนคาดผ้าแดงไว้เหนือศีรษะเป็นเครื่องหมายให้ทราบไพร่พลของเราก็ดักรับอยู่แล้ว จึงเข้ารบปะทะ ยันกองทหารม้าของรหัสยะที่ตามติดออกมาไว้ การสู้รบได้เกิดขึ้นตรงทุ่งชานเมืองนั่นเอง กองพลของกุตะมะภายใต้การควบคุมของวามิสแหกล้อมออกได้และร่วมศึกกับกองทัพประชาชนของเราอยู่บริเวณนั้น มันเป็นเวลาเดียวกับที่องค์จักราช กุตะมะ แม่ทัพยีกสี่คน เมยานีและเรา ตรงเข้าไปถึงที่นั่น เราทั้งหมดจึงเข้าร่วมอยู่ในการสู้รบนั้นด้วย กำลังของฝ่ายพระนครอันนำด้วยกองทัพม้า พุ่งติดตามออกมาราวกับสายน้ำเชี่ยว แต่แล้วก็เริ่มเสียขวัญ เมื่อพบว่ากำลังทัพของประชาชนจำนวนมากรอคอยรับหน้าอยู่แล้ว และระดมยิงด้วยธนู ทำให้กองพลทหารม้าที่สอง และที่สามของรหัสยะเสียผู้คนไปมากมาย และไม่อาจจะระบายพลออกพ้นประตูเมืองมาได้รวดเร็วนัก ฝ่ายพระนครจึงเกณฑ์ทหารขึ้นประจำเชิงเทิน ระดมยิงตอบลงมาด้วยธนู พวกเราถอยห่างออกมาเมื่อกองพลม้าของกุตะมะเคลื่อนขบวนออกมาได้หมดสิ้น และถอยห่างออกมาตั้งที่ชายทุ่งห่างพระนครออกมาอีก จังหวะนั้นเอง ทหารม้าและพลเดินเท้าประมาณ 3 หมื่นของฝ่ายพระนครก็เคลื่อนออกมาตามติดเพื่อโอบล้อมเปิดศึกใหญ่กับเราทันที ถึงแม้เราจะเสียเปรียบในด้านจำนวนคน แต่ก็ไม่เสียเปรียบในด้านฝีมือรบเลย การรบนองเลือดเกิดขึ้นอีกครั้งที่

ปลายชานทุ่งนอกประตูเมือง ผลัดกันรุกและผลัดกันรับ สิงหรา ยืนสังเกตการณ์อยู่บนเชิงเทิน ส่วนรหัสยะและนายทัพฝ่ายพระนครทั้งหมดต้อนทหารเข้าส่สมรภมิ มันเป็นภาพของการรบดุเดือดสับสนที่เราไม่อาจบรรยายได้ถูกในขณะนั้น องค์จักราช ตัวเราเอง กุตะมะ แม่ทัพม้าอีกสี่คน และเมยานี ประจัญอยู่กลางศึกนั้นด้วย...”

อรชุนหยุดเว้นระยะ ถอนใจลึก ก่อนจะยิ้มอย่างเหี้ยม-เกรียมและกล่าวต่อมาว่า

“กองพลม้าของกตะมะมีกำลังใจฮึกเหิมขึ้นทันทีเมื่อเห็นกุตะมะอันเป็นขุนทัพ และนายทัพทั้งสี่ที่เข้าไปร่วมบัญชาการอยู่ด้วย ได้วกตลบเข้ามาเป็นกำลังสนับสนุนพลเดินเท้าฝ่ายเราอีกครั้งทันที ขอให้ท่านนึกวาดภาพเถิดว่า มันจะเป็นการรบที่นองเลือดเพียงใด เราทราบแต่เพียงว่าทหารของฝ่ายเรา 1 คน สามารถแลกชีวิตกับฝ่ายทหารหลวงได้ถึง 3 หรือ 4 คน รหัสยะเริ่มสั่งให้ทหารทั้งหมดถอยอีกครั้ง ไปคุมเชิงอยู่บนกำแพงเมือง ฝ่ายเราก็ได้รับบัญชาจากองค์จักราชให้ผละศึกติดพันชั่วคราว ถอยมารวมพลกันอยู่ริมทุ่ง ต่างฝ่ายต่างคุมเชิงกันอยู่จนถึงเที่ยงวัน องค์จักราชทรงปรึกษากับพวกเราว่า ไม่ทรงปรารถนาจะให้ศึกยืดเยื้อ และเสียชีวิตเลือดเนื้อมากไปกว่านี้ เพราะทหารทุกคนไม่ว่าจะเป็นฝ่ายทหารที่หลงผิด หรือทหารฝ่ายของเราก็ล้วนเป็นชาวมรกตนครด้วยกันทั้งสิ้น ยิ่งรบกันไปนานเท่าใด ชาวมรกตนครก็จะเสียชีวิตเสียเลือดเนื้อเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น จึงได้ร่างสาส์นถึงทหารหลวงทุกคนฉบับหนึ่ง และถึงรหัสยะกับสิงหราอีกฉบับหนึ่ง ผูกธนูยิงเข้าไป ข้อความในสาส์น ประกาศ

ให้ทหารหลวงทุกคนทราบถึงการกลับคืนมาเพื่อกู้ประชาชนของพระองค์ และไม่ประสงค์ที่จะประหัตประหารเป็นศัตรูกับใครทั้งสิ้น ส่วนอีกฉบับหนึ่งมีถึงไอ้คนทรยศสองพี่น้อง ท้าให้ออกมาประอาวุธกันตัวต่อตัว...”

ทุกคนที่กลั้นใจฟังอยู่อย่างตื่นเต้น หันขวับไปทางแงซาย เชษฐาถามทันทีว่า

“แล้วยังไง?”

แงซายสั่นศีรษะแช่มช้า

“ผิดหวังครับ สิงหราหรือรหัสยะ ไม่ยอมออกมาเผชิญหน้ากับผมอย่างลูกผู้ชาย แต่เขียนสาส์นด่ามาถึงกองทัพประชาชน และประณามว่าผมเป็นผู้แปลกปลอมมาเพื่อหวังก่อเกลียุค และสร้างความเป็นใหญ่ให้แก่ตัวเองในแผ่นดินนี้ หาใช่จักราชไม่ ซ้ำยังบอกให้พวกเราทุกคนวางอาวุธจะไม่เอาโทษ ขอเพียงให้จับตัวผมส่งให้เขาเพียงคนเดียวเท่านั้น”

“กองทัพฝ่ายเรามีความรู้สึกปฏิกิริยาอย่างไร เมื่อเห็นสาส์นของสิงหรา?” อนุชาถาม

อรชุนหัวเราะเหมือนคำราม ตอบแทนจักราชมาว่า

“พวกเราทุกคนก็เห็นว่า มันเป็นอุบายโกงบัดซบของไอ้สุนัขจิ้งจอกเท่านั้น และเพิ่งจะทราบกันเดี๋ยวนี้เองว่า รหัสยะกับสิงหราผู้พี่นั้น แท้จริงเป็นคนขลาดตาขาวที่สุด แล้วฝ่ายมันก็รวมพลทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ดาหน้าเข้าทำศึกกับเราอีกเป็นครั้งที่สอง ในยามสายัณห์กำลังของพวกมันเคลื่อนเข้ามาเหมือนฝูง

มดปลวก แต่เราก็พอจะรู้ได้ว่าฝ่ายทหารหลวงเริ่มขวัญเสียและเกิดความลังเลใจแล้ว เมื่อมีข่าวว่าจักราชคุมพลออกมาเอง แม้จะมีกำลังคนมากกว่า การรบจึงเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ประกอบกับที่เรากับกุตะมะได้วางแผนไว้แล้ว แยกกำลังส่วนหนึ่งโดยไม่ให้ฝ่ายมันรู้ตัว เข้าทำการโจมตีก่อกวนทางประตูเมืองด้านหลัง ไล่ฆ่าพวกส่วนน้อยที่เหลืออยู่ในพระนคร และเผาโรงเรือนอาคารอีกครั้ง สิงหรากับรหัสยะจึงเกิดอาการพะว้าพะวัง เพราะถูกตลบหลัง รีบแบ่งแยกกำลังทหารม้ากองพลที่สามหวนกลับเข้าไปรักษาการณ์ในพระนคร กำลังส่วนใหญ่ที่หมายจะโอบออกล้อมเราไว้ทั้งหมดจึงลดถอยลง ทำให้เราพอจะมีทางรบประจันหน้าได้ แล้วองค์จักราชก็บัญชาให้พวกเรารบล่อถอยไปพลางเมื่อตะวันคล้อยต่ำลง เพื่อจะล่อให้มันทั้งหมดรุกล้ำเข้ามาในเขตหุบเขาวงพระจันทร์ซึ่งฝ่ายมันก็ตามติดมาอย่างไม่ลดละพอดีสนธยาย่ำ พวกมันทั้งหมดจึงชะงักอยู่ปากทาง ไม่อาจจะรุกไล่เข้ามาได้ในเมื่อความมืดได้คืบคลานเข้ามา เพราะเกรงจะถูกอุบายหลอกดักขยี้ เนื่องมาจากภูมิประเทศเป็นถิ่นที่เราชำนาญกว่า จึงเป็นอันว่า ขณะนี้กองทัพหลวง ยึดที่มั่นและกระจายแผ่กำลังล้อมปากทางไว้ โดยมีพวกเราซุ่มดักคุมเชิงอยู่ภายในหุบ คาดว่าพรุ่งนี้พอตะวันขึ้น มองเห็นอะไรได้ถนัดมันก็บุกกระหน่ำเข้ามา ข่าวที่น่ายินดีอีกชิ้นหนึ่งก็คือ บัดนี้เราได้กองทัพประชาชนที่เดิมถือคันไถเครื่องทำมาหากิน ไม่ว่าหญิงหรือชาย เข้ามารวมสมทบด้วยอีก เมื่อข่าวขององค์จักราชแพร่สะพัดออกไป แทบจะกล่าวได้ว่า นอกจากทหารหลวงในเครื่อง-แบบแล้ว ประชาชนทุกคนนอกเขตพระนครเป็นฝ่ายพวกเราทั้ง

ฝั่น อย่างน้อยที่สุดก็ทางด้านจัดหาเสบียง และลาดตระเวนส่งข่าวการเคลื่อนไหวตลอดจนท่าทีของฝ่ายกองทัพหลวง”

“รวดเร็วเหลือเกิน จักราช...”

ดารินพึมพำ จิตใจหล่อนแม้จะกร้าวกร้านเข้มแข็งเพียงไรก็อดไม่ได้ที่จะหวั่นไหวต่อเหตุการณ์ หันมองหน้าแงซายแล้วเหลือบไปทางเมยานีซึ่งนั่งสงบสีหน้าปกติเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นอยู่คนเดียว

“เธอใช้เวลาที่พวกเราอ่อนเพลียนอนหลับไป ทำศึกใหญ่กับสิงหราเสียแล้ว โดยที่พวกเราไม่มีโอกาสรู้ตัวหรือช่วยเหลืออะไรได้เลย”

“มันจำเป็นจริงๆ ครับ นายหญิง กองพลม้าของกุตะมะถูกฝ่ายตรงข้ามไหวทัน และจะจับกุมปลดอาวุธทั้งหมด พวกนั้นจึงต้องรบและตีแหกล้อมออกนอกเมืองโดยเร็ว และเราก็จำเป็นต้องออกไปช่วย ผมไม่คิดมาก่อนว่า การสงครามจะเกิดขึ้นในเช้าวันนี้ แสดงว่าสิงหราและรหัสยะรู้ว่าพวกคุณหญิงและกุตะมะหนีเล็ดลอดออกมาจากคุกใต้ดินนั่นได้แล้ว อาจรู้ในตอนใกล้รุ่งนั่นเอง แต่ก็ยังดีที่มันรู้ภายหลังเมื่อทุกคนรอดปลอดภัยออกมาจากคุกใต้ดินและเดินทางมาถึงกองบัญชาการที่นี่ก่อนแล้ว มิฉะนั้น ผมคงจะลำบากใจแย่”

“ขณะนี้เป็นเวลาสักเท่าไหร่แล้ว?” ไชยยันต์ถาม

“ตอนที่ผมกลับเข้ามาถึงปากถ้ำนี่ มันโพ้ลเพล้เต็มทีแล้ว ขณะนี้ก็กะว่าประมาณ 1 ทุ่มเศษๆ”

“เธอคำนวนถูกไหมว่า ทั้งฝ่ายเราและฝ่ายมัน เสียกำลังคนไปเท่าไหร่?” มาเรียถาม

คราวนี้แงซายหน้าสลดลง

"ผมกะว่าหลายพันทีเดียวครับ ทหารม้าของกุตะมะที่ตีฝ่ากำแพงพระนครออกมา สูญเสียไปประมาณร้อยกว่าคน และระหว่างการช่วยเราสู้รบกลางทุ่ง ก็เสียไปอีกไม่น้อยเหมือนกัน แต่คนเหล่านั้นก็ขวัญดี และรบเก่งกันทุกคน ส่วนกำลังฝ่ายประชาชนของผมคำนวณว่าอาจเสียถึงเกือบพันคน โดยมากเป็นพวกที่ไม่เคยผ่านการเป็นทหารหรือฝึกอาวุธมาก่อน บางคนถือตะบอง ค้อน หรือเคียวสรรพอาวุธเท่าที่เขาจะหาได้มาช่วยเรา พวกที่เป็นกองโจรแท้ๆ กลับตายน้อยที่สุด เพราะชำนาญการรบอยู่แล้ว ส่วนฝ่ายของสิงหราไม่ต้องพูดถึง ตายมากกว่าเราประมาณ 3 เท่า และขณะนี้ในตัวเมืองโดยทั่วๆ ไปก็ยังมีเพลิงไหม้ลุกลามอยู่เป็นแห่งๆ อันเกิดจากฝีมือของหน่วยลอบจู่โจมที่เข้าก่อการทางด้านหลัง ผมคิดว่าในเวลากลางคืนสิงหราคงจะถอนกำลังบางส่วน เข้าไปรักษาการณ์ในพระนครเพิ่มเติมอีก"

"แล้วนายจะเอายังไงต่อไปอนาคตใกล้ๆ นี่ ฉันหมายถึงคืนนี้?"

อนุชาถามบ้าง เต็มไปด้วยความคิดอันหนักหน่วง

จักราชหรือแงซายนิ่งไปนาน ตอบแผ่วเบา

"ผมได้เรียนแล้วว่า ชาวมรกตนคร ไม่ว่าจะทหารหลวงหรือประชาชน ก็เปรียบเสมือนลูกของผม ผมมาเพื่อจะสร้าง-สรรค์สันติสุขและความยุติธรรมให้แก่แผ่นดินนี้ ไม่อยากจะให้เกิดการสูญเสียชีวิตเลย แต่สิงหรากับรหัสยะ ไม่ยอมที่จะออกมาเผชิญหน้ากับผมเยี่ยงลูกผู้ชาย การจะทำลายล้างกันให้

ย่อยยับนั้น ผมไม่หวั่น แต่ผมหวั่น ‘ลูกมรกตนคร’ ของผมที่จะต้องมาพลอยเสียชีวิตเพราะการหลงผิดหรือถูกบีบบังคับด้วยอำนาจ เพราะฉะนั้น สิ่งที่ผมปรารถนามากที่สุดก็คือ ต้องการให้การปะทะสิ้นสุดลงโดยเร็ว เปลืองกำลังคนฝ่ายเขาและฝ่ายเราน้อยที่สุด”

อดีตท่านทูตทหารบก ผู้ผ่านโรงเรียนเสนาธิการมาแล้วพยักหน้าช้า ๆ

“ฉันเข้าใจความรู้สึกของนายดี แงซาย แต่จะทำอย่างไรได้ ถ้ามันจำเป็น ว่าแต่คืนนี้จะดำเนินการอย่างไร ต่างฝ่ายต่างคุมเชิงกันอยู่ โดยกองทัพของสิงหราล้อมอยู่เบื้องนอกใช่ไหม?”

“ผมยังนึกอะไรไม่ออกในขณะนี้ครับ นายใหญ่...”

แงซายสารภาพตรง

“แต่ตามแผนของอรชุนแล้ว ในตอนดึกของคืนนี้ จะส่งคนเข้าก่อกวนโจมตีทัพหลวงแบบกองโจรอีกครั้ง โดยสร้างความปั่นป่วนพะว้าพะวัง ทำลายขวัญและทำลายกำลังคนของฝ่ายเขา อาจตีเข้าเป็นระลอกโดยไม่ยอมให้พวกนั้นได้หลับนอน ตีแล้วก็หนี แล้วก็หวนกลับมาตีอีก”

“เดี๋ยว! เรายังมีโอกาสที่จะคิด และใคร่ครวญกันให้รอบคอบที่สุด”

ไชยยันต์ ผู้ชำนาญการทางวินาศกรรมกล่าวขึ้นอย่างระมัดระวัง

“ว่าแต่นายทัพทั้งสี่คนของกุตะมะ วามิส และทหารม้าทองพลที่หนึ่งทั้งหมดขณะนี้อยู่ที่ไหน”

“ผมให้เข้ามาพักผ่อนในเขตกองบัญชาการของเราหมด

สิ้นแล้วครับ เพราะทุกคนรบหนักมาทั้งวันแล้ว แต่ม้าทั้งหมดที่เป็นของทหารเหล่านั้น ถ้าจำเป็นจะต้องทำงานตามแผนของอรชน ผมก็จะผลัดเปลี่ยนกองโจรของเมยานี รวมทั้งตัวผมเองเข้าทำงานแทน และถ้าเป็นไปได้ หากสิงหราหรือรหัสยะมาควบคุมอยู่กลางทัพภายในคืนนี้ เราอาจถือโอกาสบุกให้ถึงตัวเลย”

“แล้วนายนึกหรือว่า ไอ้คนขี้ขลาดสองพี่น้องนั่นจะมาคุมพลล้อมหุบเขาวงพระจันทร์อยู่ด้วย ฉันคิดว่าป่านนี้มันคงเข้าไปนอนอยู่ในปราสาทพระราชวังของมันแล้ว เพราะรู้ฝีมือกองโจรอรชุนดีอยู่แล้วว่าชำนาญการบุกเข้าตีในเวลากลางคืน อย่างดีที่สุด ก็คงจะให้ขุนพลฝ่ายมันคนใดคนหนึ่งควบคุมพลแทนและอาจวางกับดักล่อนายไว้ด้วย”

รพินทร์ ไพรวัลย์ พูดเนือยๆ ขึ้น ภายหลังจากนิ่งฟังอยู่เป็นเวลานาน

แงซายอึ้ง มองหน้าอดีตคณะนายจ้าง และเพื่อนฝูงลูกหาบทุกคน ซึ่งมองมาที่เขาอย่างสนใจจดจ่อ และพร้อมที่จะให้การช่วยเหลือในทุกวิถีทาง

“ผมกำลังต้องการคำแนะนำจากผู้กอง และเจ้านายของผมทุกคนครับ”

“ถึงเวลาที่นายจะเอาปืนกับระเบิดของเรามาคืนให้ได้หรือยัง?”

รพินทร์กลับพูดไปอีกอย่างหนึ่ง

คราวนี้จักราชอมยิ้ม

“พวกท่านตื่นกันขึ้นมาอย่างพรวดพราด และตกใจเกิน

ไปครับเลยไม่ทันสังเกต ผมขอเชิญให้ทุกท่านย้อนกลับไปตรวจดูตรงที่แต่ละท่านนอนหลับก่อนจะตื่นขึ้นมาอีกครั้ง”

ทั้งหมดลืมตาโพลง เป็นความจริงตามที่จักราชพด คือทุกคนตื่นขึ้นด้วยความตกใจ และไม่ทันจะสังเกตอะไรก่อนทั้งสิ้น บัดนี้หันขวับไปยังซอกคูหาที่แต่ละคนเลือกเป็นที่นอน หมู่บ้างเดี่ยวบ้าง แล้วเผ่นเข้าไปโดยเร็ว

สิ่งที่ทกคนพบด้วยความดีใจ ก็คือไรเฟิลของลูกซอง แต่ละกระบอกซึ่งเคยเป็นประจำตัวของแต่ละคนวางอยู่ยังตำแหน่งอันเป็นที่นอนหลับไปนั้นอย่างครบถ้วน

.458 แมกนั่มแอฟริกันของรพินทร์วางราบอยู่ริมโขดหินข้างตำแหน่งที่เขานอนหลับไป อันเป็นลักษณะการวางปืนตามปกติในเวลานอนของเขานั่นเอง การวางก็วางอย่างถูกต้อง คือหันปลายปากกระบอกออกไปทางปลายเท้าของเขา

ไชยยันต์พบกับ .600 ไนโตรดับเบิ้ลไรเฟิลของเขา เชษฐาก็เห็น .460 เวฯแมกฯ ในสภาพอันเรียบร้อย ดารินอุทานเสียงแหลมใสเมื่อเห็น .300 เวฯแมกฯของหล่อน มาเรียนั้นกะพริบตาปริบๆ มองดู .375 ฮอลแลนด์แมกนั่มของหล่อนวางอยู่ในลักษณะที่หล่อนเคยวางไว้ข้างๆ ตัวในการนอนระหว่างเดินป่าเช่นกัน จันได้ลูกซอง เบราว์นิ่ง 5 นัดคืน คะหยิ่นก็ลิงโลดกับลูกซองเรมิงตัน เอ็ม 870 แบบปั๊มของตน บุญคำยิ้มแป้น เมื่อเห็น .375 วินฯ เกิดก็ได้ 30/06 ซีแซดของตนเช่นกัน รวมทั้งหมดเป็น 9 กระบอกทั้งลูกซองและไรเฟิล ขาดแต่เพียง 30/06

มันลิเคอร์ ซึ่งแต่เดิมเป็นของแงซาย และก็ยังไม่มีใครสนใจที่จะนึกถึงขณะนั้น เพราะมันไม่ใช่ปืนประจำตัวของแต่ละคน

รพินทร์ ไพรวัลย์คว้าหมับขึ้นมาเป็นคนแรก คนอื่น ก็ฉวยขึ้นมาพร้อมกัน แล้วก็หยุดชะงักกึก เมื่อเสียงกล่าวปนหัวเราะเบาๆ ดังมาจากแงซายว่า

"ระวังนะครับ! ปืนของใครเคยมีสภาพอยู่เช่นไร มันจะอยู่ในสภาพเดิมทุกอย่าง ไรเฟิลทุกกระบอกบรรจุกระสุนหนึ่งนัดขึ้นรังเพลิงไว้แล้วทั้งนั้น เพียงแต่ลดนกไว้เท่านั้น แฝดของนายทหารก็มีลูกทั้งสองลำกล้อง แต่เซฟอยู่ ลูกซองของจันกับคะหยิ่นเท่านั้น ที่มีลูกบรรจุอยู่แต่เฉพาะในหลอดแมกกาซีนไม่ได้ขึ้นลำไว้ เพราะตลอดเวลา เขาทั้งสองคนได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติเช่นนั้นจากเจ้านาย ซึ่งเขาทั้งสองจะปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด"

จอมพรานเปิดลูกเลื่อนดึงออกมา กระสุน .458 แบบล้มช้างของเขา ที่เคยบรรจุเข้ารังเพลิงพร้อมอยู่เสมอ กระเด็นหวีออกมาสู่อุ้งมือที่คอยดักรับไว้ คนอื่นๆ ก็ตรวจปืนของแต่ละคนพร้อมกันหมด ซึ่งก็พบว่ามันอยู่ในลักษณะที่จักราชบอกไว้ทุกอย่าง ระยะเดียวกันนี่เอง จักราช เมยานี กุตะมะ และอรชุน ก็เดินเข้ามาใกล้

"นายรับรองได้ไหมว่า ปืนของพวกเราทุกกระบอกอยู่ในสภาพที่เรียบร้อยทุกอย่าง สามารถจะใช้งานได้ทันที โดยไม่ต้องให้ฉันเสียเวลาตรวจดูกลไกอีกครั้ง"

"อย่าว่าแต่ความเรียบร้อยภายในเลยครับ ผู้กอง สนิม

สักนิดเดียวก็หาไม่ได้ในปืนเหล่านี้ทุกกระบอก เชิญพวกท่านตรวจดูอีกครั้ง”

แล้วแงซายก็ชี้ไปที่บริเวณพื้นราบตอนหนึ่ง ซึ่งหีบลังของกระสุนและเครื่องระเบิดวางอยู่เรียบร้อย

“แล้วโน่นครับ โปรดไปตรวจดูเสียด้วย ว่ายังอยู่ครบดีหรือไม่”

ไชยยันต์ตรวจปืนเสร็จ หักลำปิดไว้ตามเดิม แล้วกระโดดเข้าไปที่หีบกระสุน รื้อตรวจดูโดยเร็ว ในขณะที่เชษฐาและรพินทร์เข้าไปตรวจดเครื่องระเบิด

ไม่มีอะไรบกพร่อง ทุกคนหันกลับมามองแงซายอีกครั้ง คราวนี้เห็นมกุฎราชกุมารแห่งมรกตนครถือ 30/06 มันลิเคอร์ที่ตัวเองเคยใช้อยู่ในมือ แล้วเดินช้าๆ ตรงเข้าไปที่ ม.ร.ว.อนุชาวราฤทธิ์

“นี่เป็นไรเฟิลกระบอกที่เจ้านายให้ผมไว้ใช้ครับ คุณชายกลาง...เดี๋ยวนี้ผมหมดหน้าที่ หรือความจำเป็นที่จะต้องใช้มันอีกแล้ว เพราะฉะนั้นจึงควรจะเป็นหน้าที่ของคุณชายกลาง โปรดรับไปด้วย”

อนุชารับมาอย่างงงๆ แงซายหรือจักราชก้มศีรษะให้อีกครั้ง ไม่พูดอะไรอีก แต่เดินมาที่หีบระเบิด ซึ่งรพินทร์กับเชษฐากำลังช่วยกันตรวจสอบอย่างระมัดระวัง ถามยิ้มๆ ว่า

“เรียบร้อยไหมครับ”

“เรียบร้อยดีมาก แงซาย และขอบใจ!”

ท่านหัวหน้าคณะตอบอย่างปลื้มปีติ

ขณะนั้นเอง รพินทร์ก็ยืนขึ้น

"แงซาย นายจำได้ไหม ครั้งหนึ่งนายเคยถามฉันว่าอย่างไร?"

"ครับ ผมจำได้ ผมถามผู้กองว่า เรามีระเบิดเหล่านี้มากสักเท่าใด"

"แล้วฉันตอบนายว่ายังไง"

"ผู้กองตอบผมว่า 'ก็มากพอที่จะถล่มมรกตนครของแกให้ราบเป็นหน้ากลองได้ ถ้าหากว่ามรกตนครมีอยู่จริงๆ' แต่ได้โปรดเถิดครับ...ได้โปรดด้วย สำหรับทุกท่านที่เป็นทั้งเจ้านายและสหายของผม..."

จักราชกล่าวเสียงดังกังวานไปทั่ว มองไปยังทุกคน ซึ่งบัดนี้อาวุธประจำมือพร้อม สีหน้าของเขาเยือกเย็น แววตาเต็มไปด้วยอาการขอร้อง

"...มรกตนคร เป็นบ้านเมืองและแผ่นดินของผม สิ่งที่ผมจะขอร้องก็คือ ขออย่าให้มันถล่มทลายลงไป ด้วยอาวุธของมนุษย์ในยุคที่เจริญแล้วเลย อย่างน้อยที่สุด ก็โปรดได้เห็นแก่แงซาย คนใช้ผู้ซื่อสัตย์ภักดีของท่าน พวกท่านไม่มีสิทธิที่จะฆ่าชาวมรกตแม้แต่คนเดียว แม้จะเป็นฝ่ายตรงข้ามกับผมก็ตาม เว้นไว้แต่กรณีที่ท่านจะมีความจำเป็นต้องป้องกันชีวิตท่าน หรือพวกท่านเองเท่านั้น"

ความเงียบปกคลุมสถานที่นั่นชั่วขณะใหญ่ ฝ่ายเชลยของสิงหราบัดนี้ยืนนิ่งค้างอยู่ในอาการเดิมของตน

แล้วก็มีลั่นกร๊อก...เป็นเสียงการตบลูกเลื่อนลงเพื่อเป็นการลดสปริงเข็มแทงชนวนจาก .300 เวฯ แมกฯ ของม.ร.ว. หฤทธิน วราฤทธิ์

"ใช่! เราไม่ปรารถนาที่จะฆ่าชาวมรกตนครแม้แต่คนเดียว ไม่ว่าจะเป็นใครทั้งสิ้น เว้นแต่กรณีป้องกันชีวิตของเราเอง หรือชีวิตของบุคคลที่เรารักเขา เมื่อไม่มีทางเลือกอย่างอื่น"

เสียงของราชสกุลสาวกังวานกร้าวเฉียบขาด ดังก้องไปตลอดทั้งคูหาหินนั้นเช่นกัน

ราชโอรสแห่งวิษณุพรหมนารถ เป็นฝ่ายตะลึงงันไปบ้าง

เชษฐาเดินเข้ามาโอบไหล่ไว้

"ฉันเข้าใจความรู้สึกและความหมายในคำพูดของนายดีแงซาย และนายไม่ต้องกลัวหรอกว่าเราจะเอาปืนผาหน้าไม้เหล่านี้ไปทำสงครามสู้รบสิงหรา เพื่อให้นายได้รับชัยชนะอย่างไม่ยุติธรรม จะว่าอันที่จริงแล้ว ปืนกับกระสุนของเราก็มีอยู่ไม่มาก จำกัดจำเขี่ยที่สุดเสียด้วย หากใช้ในสงครามสู้รบครั้งนี้เพียงแต่ไม่กี่อึดใจกระสุนก็หมด อีกประการหนึ่งเราก็มีความจำเป็นที่จะต้องสงวนกระสุนปืนทุกนัดไว้เพื่อป้องกันตัวเราเองในเที่ยวขากลับอยู่แล้ว แต่นายไม่ปฏิเสธไม่ใช่หรือว่า นายได้ขอร้องให้พวกเราช่วยเหลือในด้านคิดอ่านวางแผน"

"ผมขอความช่วยเหลือจากพวกท่าน ในข้อนั้นจริงครับ"

ท่านหัวหน้าคณะพยักหน้ายิ้มๆ

"ดีแล้ว เราก็จะช่วยนายในด้านนั้น แต่ส่วนวิธีช่วยของเราจะเป็นอย่างไรนั้น ขอให้เป็นหน้าที่ของพวกเราเองก็แล้วกัน"

ระหว่างที่จักราชหรือแงซายนิ่งอยู่ ดารินกล่าวเสริมมาอีกว่า

"เธอบอกพวกเราไม่ใช่หรือว่า ไม่ต้องการให้มีการสู้รบยืดเยื้อ เสียเลือดเนื้อชีวิตของชาวมรกตนครมากมาย สรุปก็คือเธอต้องการจะกำจัดสิงหรา รหัสยะ กับพวกเท่านั้น"

"ครับ นายหญิง ผมต้องการเพียงเท่านั้น"

"และเธอก็ได้พยายามแล้ว โดยศักดิ์ศรีแห่งเลือดกษัตริย์ชาตินักรบซ่องเธอ โดยการท้าทายให้สิงหราหรือรหัสยะมาประอาวุธกับเธอตัวต่อตัว เป็นการสู้รบอย่างลูกผู้ชาย แต่เขาก็ไม่รับข้อเสนอของเธอให้โง่ไม่ใช่หรือ ในเมื่อเขาก็รู้อยู่ว่ากำลังพลฝ่ายเขาเหนือกว่าเธอถึงสี่เท่า หากทำศึกประจันหน้ากัน เธอก็ย่อมเป็นฝ่ายเสียเปรียบ"

"ก็เป็นเช่นนั้นจริงตามที่นายหญิงกล่าว"

แงซายยอมรับ สีหน้าเครียดลง

ดารินหัวเราะกร้าว ๆ

"เธอแสดงความมีใจเป็นนักกีฬากับเขา แต่เขาไม่แสดงตอบด้วยเช่นนี้แล้วมันจะมีประโยชน์อันใด ศึกครั้งนี้ของเธอยืดเยื้อแน่ และแต่ละฝ่ายก็จะต้องเสียชีวิตเลือดเนื้อไปมากมายอย่างช่วยไม่ได้ ซึ่งมันก็ผิดความประสงค์ของเธออยู่แล้ว จริงหรือไม่"

"ผมจะพยายามบุกจู่โจมประชิดตัวและทำศึกให้แตกหักโดยเร็วที่สุด"

"หนึ่งต่อสี่นะ ขอให้เธอจำไว้!..."

มาเรียช่วยเตือนสติมาอีกคนหนึ่ง

"...เธออาจเป็นฝ่ายชนะในที่สุด ถ้าบุญวาสนาเธอเกิดมาเพื่อจะครองแผ่นดินนี้อย่างแท้จริง แต่ชีวิตของทหาร ประชาชน

พลเมืองจะต้องย่อยยับนับไม่ถ้วน เจ้าขี้ขลาดสองพี่น้องนั่นจะต้องเกณฑ์ขู่เข็ญบังคับคนของเขาให้สู้รบกับเธอยิบตาสุดท้ายทีเดียว เพื่อตัวของเขาเอง เป็นฉัน ฉันก็ต้องทำอย่างนี้เหมือนกัน"

"แล้วนายแหม่ม จะให้แงซายทำอย่างไร"

จักราชพูดด้วยน้ำเสียงเดิมของแงซาย

"ลองถามไชยยันต์ดูซิ ว่าควรจะทำอย่างไร?"

จักราชยังไม่ทันถาม ไชยยันต์ก็โพล่งออกมาว่า

"ถ้าไม่มีสิงหรากับรหัสยะเพียงสองคน ศึกครั้งนี้จะสงบแงโดยง่ายไหม แงซาย?"

คำถามนั้น สร้างความเงียบงันให้แก่จักราชอีกวาระหนึ่ง เป็นครู่จึงถอนใจเฮือก

"ถ้าเราจะพูดกันอย่างมนุษย์ที่มาจากโลกที่เจริญแล้วภายนอกผมก็ตอบได้ครับ...ก็แค่กระสุนไรเฟิลเพียงสองนัดเท่านั้นจากมือดีๆ ของพวกเรา จะเป็นนายหญิง นายแหม่ม หรือผู้กองรพินทร์ก็ได้ สิงหรากับรหัสยะก็จะถึงแก่การสิ้นสุดลง แต่พวกท่านคิดบ้างไหมว่า เกียรติยศของราชสกุลเทพจะคงเหลืออยู่อีกหรือไม่ จักราชสมควรหรือไม่ที่จะชนะศึกด้วยวิธีการเช่นนั้น ราชบัลลังก์ของราชวงศ์เทพถูกล้มล้างลงด้วยหอก ดาบ ธนู มันจะต้องถูกกู้กลับคืนมาด้วยหอก ดาบ และธนูเช่นเดียวกัน หาไม่เช่นนั้นแล้ว จักราชกลับเป็นแงซายลูกหาบของพวกท่าน แล้วเดินทางหนีออกจากแผ่นดินนี้ไปสู่โลกภายนอกมิดีกว่าหรือ"

ท่ามกลางความเงียบ เสียงของเมยานี ดังกังวานขึ้นเป็นครั้งแรก

“ท่าน อันเป็นที่เคารพของเมยานี และกองทัพประชาชนทั้งหลาย ขอได้โปรดเถิด อย่าได้ใช้อาวุธสายฟ้าของท่าน ซึ่งชาวมรกตนครไม่มี มาเป็นเครื่องพร่าพระเกียรติขององค์พระ-ยุพราชเลย เราไม่ต้องการให้สิงหราและรหัสยะ ต้องตายด้วยอาวุธอันไม่ยุติธรรมของเหล่าท่าน ถึงพวกเราจะมีกำลังเพียง 1 ใน 4 ของสิงหรา เราทุกคนก็พร้อมที่จะสู้จนเลือดหยาดสุดท้าย สู้ด้วยอาวุธที่เรามีอยู่ในปัจจุบันนี้และตลอดไป”

อนุชา วราฤทธิ์ ก้าวเข้ามา “พี่ใหญ่ครับ...” เขากล่าวขึ้นพร้อมกับหันไปมองยังพวกทุกคน

“...พวกเราทุกคนด้วย ผมเห็นด้วยกับคำพูดจักราชและเมยานี ชัยชนะของจักราชและประชาชนชาวมรกตนครทุกคนไม่ควรจะได้มาด้วยอาวุธสมัยใหม่ของพวกเรา จงปล่อยให้เขารบอย่างชายชาติกษัตริย์ พวกเราเพียงแต่สนับสนุนทางอ้อมเท่านั้น นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุด...คุณรพินทร์มีความเห็นอย่างไร?”

จอมมคคุเทศก์หัวเราะเบาๆ

“ผมคิดว่า พวกเราทั้ง 13 คนนี่ ไม่อยู่ในฐานะที่จะเข้าร่วมรบกับกองทัพของจักราชได้เลย นอกจากจะปีนขึ้นไปนั่งดูอยู่บนภูเขาสูงๆ แล้วก็ร้องเชียร์เขาเท่านั้น เหมือนๆ กับที่เรานั่งดูกีฬาอยู่บนอัฒจันทร์ เพราะพวกเราไม่ได้เกิดมาในสมัยที่ใช้อาวุธสั้น พวกเราทั้ง 13 คน ถ้าขี่ม้าควงหอกดาบเข้าฟาดฟันกับพวกนั้นเคียงข้างแงซายเมื่อไหร่ ก็ตายหมดเมื่อนั้น หรือใครคิดว่าตัวเองเคยหัดเพลงหอกเพลงดาบมาแล้วบ้าง? ผมว่าทหารเลวของมรกตนครสักคน ก็ยังเก่งกว่าพวกเราทั้ง 13 คนเสียอีก ถ้าจะให้สู้กันด้วยอาวุธสั้น”

“อย่าพูดให้เป็นเรื่องตลกไปเลยรพินทร์ นี่เป็นเรื่องสำคัญที่สุดทีเดียวนะ”

ดารินร้องบอกมาอย่างหงุดหงิด แล้วหันมาถามจักราช ว่า

“...แงซาย ลองบอกให้ชัดซิว่า เธอจะให้พวกเราช่วยอย่างไรบ้าง”

“แทบทุกท่าน ล้วนแต่มือดีตเป็นนายทหารนายตำรวจผ่านสงคราม หรือมิฉะนั้นก็ศึกษาแผนยุทธศาสตร์มาแล้วทั้งสิ้น ผมเองก็เคยเป็นทหารมาก่อนเหมือนกัน สิ่งที่ผมขอให้ท่านช่วยก็คือ ช่วยกันคิดว่ากำลังเพียง 1 จะเอาชนะกำลัง 4 ได้อย่างไร ไทยให้คนของมรกตนคร ไม่ว่าทหารหรือประชาชน ตลอดจนทรัพย์สินสิ้นเปลืองน้อยที่สุด ผมเองก็ไม่ต้องการให้ทั้ง 13 ท่านเข้าร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับผมเช่นกัน เพราะมันเสี่ยงเกินไปอย่างที่ผู้กองรพินทร์ว่า”

“เอาละ ฉันกับนายใหญ่ นายทหาร และคุณชายอนุชาจะวางแผนให้นายเอง ตามจุดประสงค์ที่นายต้องการ...”

รพินทร์กล่าวด้วยน้ำเสียงที่จริงจังขึ้น เมื่อสายตาวิงวอนของดารินจับมาที่เขา

“เราสัญญาว่า หนึ่ง เราจะไม่ใช้อาวุธปืนสังหารฝ่ายตรงข้ามกับนายเลยแม้แต่คนเดียว ยกเว้นเมืออันตรายใกล้ตัวของเราเท่านั้น สอง เราจะไม่เข้าร่วมรบประจันหน้ากับพวกนายด้วย นอกจากจะคอยเป็นฝ่ายสังเกตการณ์และสนับสนุนแบบเองหลัง เราให้สัญญาในสองข้อนี้แล้ว นายพอใจหรือยัง?”

จักราชยิ้มออกมาได้

“ถ้าคณะท่านรับรองได้ในสองสิ่งนี้ ผมก็พอใจแล้วครับผู้กอง”

“ถ้างั้นดีแล้ว...”

เขาพูดดังๆ ได้ยินกันไปทั่วทุกคนที่ประจันหน้ากันอยู่

“...สิ่งที่เราต้องการในขณะนี้ มีอยู่สามอย่าง...มีอะไรบ้างครับคุณไชยยันต์?”

เขาหันไปถ่ามไชยยันต์โดยไม่นัดแนะอะไรกันก่อนเลย

อดีตนายทหารเป็นใหญ่ ก็ตอบมาอย่างแคล่วคล่องเหมือนจะรู้ใจกันอยู่ว่า

“ข้อที่หนึ่ง นี่ก็คงค่ำเข้าราตรีแล้ว เรายังไม่ได้กินอะไรกันเลย สหายเราจงเร่งจัดโต๊ะสุราอาหารมาเลี้ยงดูกันให้อิ่มท้องสมองใสกันก่อนเถิด ข้อที่สอง เมื่ออิ่มหนำดีแล้ว ขอให้นายจงเรียกนายทัพนายกองที่สำคัญทั้งหมดเข้ามาให้เรารู้จักหน้ารายงานตัวเสียตามระเบียบไม่ว่าจะเป็นฝ่ายแม่ทัพม้าของกุตะมะที่ยกกำลังร่วม หรือฝ่ายนายโจรของอรชุน ส่วนข้อที่สาม...”

ไชยยันต์เดินเข้ามาใกล้แงซาย แผ่วเสียงต่ำลง

“นายเคยเป็นทหารมาแล้ว และต้องรู้ดีว่าแผนยุทธศาสตร์นั้นจะต้องประกอบด้วยแผนที่ นายทำแผนที่ของหุบเขาพระจันทร์ที่ตั้งกองบัญชาการอยู่นี่ไว้หรือเปล่า”

“ผมทำไว้แล้วครับ ละเอียดที่สุด”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ดีดนิ้วเปาะ

“...ดีแล้ว หลังอาหาร หลังประชุมแม่ทัพนายกอง นายจงเอาแผนที่ของหุบเขาวงพระจันทร์ อันเป็นที่มั่นของเราขณะนี้

มาให้ฉันด้วย แล้วเรามาร่วมพิจารณากันอีกครั้ง ต่อจากนั้นจะเป็นหน้าที่ของเราโดยตลอด ที่เราจะทำอะไรกันก็ได้ ซึ่งนายจะขัดขวางไม่ได้ด้วย ในเมื่อเราให้สัญญาไปสองข้อตามที่รพินทร์บอกแล้ว”

แงซายเม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง แววตามีรอยยิ้มๆ แต่สีหน้าเครียดเฉย เพียงแต่ผงกศีรษะลงรับคำเท่านั้น

ไม่นานต่อจากนั้น อาหารและเครื่องดื่มพื้นเมืองก็ถูกลำเลียงเข้ามา เสียงอันเคลื่อนไหวคึกคักภายนอกปากถ้ำ บัดนี้สร่างซาลงบ้างแล้ว ทุกคนร่วมวงอาหารค่ำกันอีกครั้ง เชษฐาคุยกับจักราช กุตะมะ และอรชุน ถึงรายละเอียดในการปะทะสู้รบตลอดทั้งวันนี้ในระหว่างรับประทาน ส่วนดารินและมาเรียหันไปคุยกับเมยานีวีรสตรีแห่งกองทัพประชาชน ไชยยันต์ อนุชาและรพินทร์ ซุบซิบหารืออะไรกันตามลำพังโดยไม่มีใครทราบ

ส่วนพวกพรานพื้นเมือง พอรู้ว่าจะไม่มีโอกาสร่วมตีรันฟันแทงกับกองทัพฝ่ายประชาชนด้วย ก็แสดงท่าผิดหวังและบ่นกันพึมพำ พวกนั้นอยากออกรบด้วยกันทุกคน แม้แต่เจ้าส่างปา เมื่อมาถูกคำสั่งห้าม ให้ตกเป็นฝ่ายเสนาธิการร่วมกับคณะเจ้านาย ก็ไม่สู้จะพอใจนัก บ่นกันเสียจนรพินทร์รำคาญ

“พวกนาย ขี่ม้าก็ยังไม่เป็น ฟันดาบก็ได้แต่เพียงฟันต้นหญ้าหรือกิ่งไม้ ขึนออกไปรบ ก็อกทะลุหรือคอขาดเท่านั้น อยากออกไปรบนักหรือยังไง ประเดี๋ยวก็ฝากเมยานีออกไปเสียด้วยเท่านั้น เอารึ?”

“ยังไหวนะนาย บุญคำปลุกหนุมานคลุกฝุ่นพักเดียวเท่านั้น ฮี่โธ่”

ตาเฒ่าบุญคำแข็งใจบอกมา พร้อมยิ้มแหย ๆ

“ตกลง!”

พรานใหญ่ว่า แล้วหันไปทางเมยานี

“...คืนนี้หากกองโจรเข้าโจมตีกองทัพ ฝากตาเฒ่านี่ออกไปร่วมในขบวนของนางด้วยสักคน”

เมยานียิ้มพราย ตอบเบานุ่มว่า

“ท่านพราน...ท่านอย่าให้คนของท่านคนใดถกฆ่าเสียก่อนเวลาอันควรเลย แต่ถ้าตัวท่านเองจะไปกับเราด้วย เราไม่ขัด”

เขาไม่คิดมาก่อนว่า แม่หวานใจของจักราชจะย้อนมาได้ไม้นี้ ถึงกับสะอึกเหล้าหมัก ทำตาปริบ ๆ ดารินหัวเราะอย่างชอบอกชอบใจ

“เอาไหมละ ท่านพราน ท่านก็เป็นคนมีฝีมือเลื่องลืออยู่ในแว่นแคว้นหนองน้ำแห้งมิใช่รึ?”

หล่อนเย้ามา

“ข้าแต่นายหญิง...”

อีกฝ่ายตอบ ยิ้มเลี่ยน ๆ

“...ข้าพเจ้ามีฝีมือเลื่องลือแต่เฉพาะ ในการจับลิงจับค่างไปขายเท่านั้น หาได้มีฝีมือในเพลงหอกเพลงดาบอย่างใดไม่ จึงขอปฏิเสธคำเชิญชวนของแม่นางเมยานีในทุกกรณี แต่ถ้าหากแม่นางผู้เป็นเอตทัคคะในเชิงดาบ จะแสดงฝีดาบให้พวกเราได้ประจักษ์บ้าง ก็จะเป็นบุญตาหาน้อยไม่”

เมยานีมองไปทางบิดา และลอบชำเลืองไปทางจักราช

โอรสแห่งวิษณุพรหมนารถนิ่งเฉยอยู่ แต่ผู้เฒ่าอรชุนพยักหน้ากับธิดาสาวช้าๆ พร้อมกับตบมือเป็นสัญญาณทหารที่ยืนคอยรับใช้อยู่ปราดเข้ามาทันที อรชุน สั่งให้จุดเทียน ซึ่งตั้งประดับเป็นชั้นอยู่ตรงผนังด้านหนึ่ง อันเป็นที่สถิตเทวรูปจำลองของศิวะเทพ

บนฐานบูชา ณ ฐานที่เป็นชั้นสูงขึ้นไปนั้น มีเทียนตั้งประดับอยู่เป็นแถว รูปสามเหลี่ยมสูงขึ้นไป แถวล่างมีอยู่แปดเล่ม แถวสูงขึ้นไปมีอยู่หกเล่ม และสูงขึ้นไปอีกมีอยู่สี่เล่ม บนยอดสูงสุด มีอยู่หนึ่งเล่ม แต่ละเล่มของเทียนเหล่านั้นเว้นระยะห่างกันประมาณศอกเศษ

เมื่อคบเพลิงที่เสียบไว้ริมผนังจุดกับไส้เทียนเหล่านั้น ทั้ง 19 เล่มก็ติดเปลวไฟสว่างทันที

เมยานีลุกขึ้นอย่างแช่มช้า ถอยห่างวงออกไปเล็กน้อย ย่อกายลงคารวะต่อองค์จักราชอย่างแช่มช้อย แล้วหมุนกายกลับไปเผชิญหน้ากับเปลวไฟ บนปลายเทียนเหล่านั้นทันที พร้อมกับกระชากดาบออกจากฝัก

นางแกว่งดาบในมือไปมาอย่างแช่มช้า และก้าวขยับเยื้องด้วยท่าทีอันสง่างามเข้าไปใกล้แท่นเทียนเหล่านั้น ท่ามกลางทุกสายตาที่หันไปจ้องเป็นตาเดียวอย่างแปลกใจ นึกไม่ออกมาก่อน ว่านางจะใช้ดาบในมือกับเทียนเหล่านั้นอย่างใด

แล้วอย่างคาดคิดไปไม่ถึง หรือมิฉะนั้นก็เดาผิดกันทั้งหมด เมยานีตวัดดาบอย่างรวดเร็วจนดูไม่ทัน กวัดแกว่งซ้ายขวาไปมา ใช้ปลายดาบที่ฟันฉวัดเฉวียนนั้นดับเปลวไฟบนปลายเทียน ระจากแถวที่ต่ำสุดไล่ขึ้นไปจนกระทั่งเล่มสุดท้ายซึ่งตั้งอยู่สูงสุด

พิมพ์ดีดพระอุมา

ทุกครั้งที่นางตวัดปลายดาบ เทียนแต่ละเล่มจะถูกลมจากปลายดาบ ดับเปลวไฟในทันทีอย่างแม่นยำที่สุดโดยไม่พลาดเลย เหลือไว้แต่ควันกรุ่น ๆ อาการดับเทียนด้วยฝีดาบอันแคล่วคล่องนั้นงดงามยิ่งนัก พอครบหมดทั้ง 19 เล่มในไม่กี่พริบตา โดยที่ไม่มีเทียนเล่มไหนกระเทือนล้มลงเลย นางก็ก้มศีรษะต่ำลงคำนับต่อเทวรูปพระศิวะ และหันกลับมาคำนับทุกคนที่นั่งตะลึงแลอยู่อีกครั้ง ก่อนจะสอดดาบเข้าฝัก

อาคันตุกะต่างแดนทุกคนตะลึง บุญคำตาเหลือก กุมคอหอยตัวเองคร่างออกมา

"ธัมโมสังโฆ! อีแบบนี้ แม่ตวัดดาบแวบเดียว กระเดือกบุญคำหลุดหายไปโดยไม่ทันรู้ตัวเลย"

"ฝีดาบของลูกสาวเรา ที่ดับเทียนเหล่านั้น ยังไม่ได้หนึ่งในสิบของฝีพระหัตถ์องค์จักราช!"

อรชุนประกาศขึ้นดัง ๆ

"และก็ยังไม่ได้ครึ่งหนึ่งของกุตะมะ สหายนักดาบของเราผู้นี้ แต่กระนั้นเมยานีก็ยังเสียทีศัตรูอยู่หลายครั้ง ถ้าไม่ใช่เพราะกุตะมะช่วยไว้ พวกท่านคิดหรือว่า...พวกท่านจะใช้ดาบได้อย่างนี้"

ฝ่ายเชลยสิงหรา หันกลับมามองหน้ากันเองอีกครั้ง แล้วแลไปยังเมยานี ธิดาสาวแสนสวยของอรชุนอย่างชื่นชม คะหยิ่นเองผู้จัดว่าไม่เคยกลัวใครในเรื่องอาวุธสั้น บัดนี้ ยังทำหน้าเบ้สั่นหัวอยู่ไปมา พึมพำเหมือนพูดกับตนเองว่า

"ถ้าจะให้รบกับพวกนี้ด้วยดาบ คะหยิ่นเลือกเอาปืนของคะหยิ่นดีกว่า"

"มีใครอีกไหม ในหมู่ของบุญคำ ที่จะอาสาออกรบด้วยอาวุธสั้นร่วมกับกองทัพประชาชนแห่งมรกตนคร"

ดารินประกาศถามยิ้มๆ ขึ้น

ทุกคนเงียบกริบ หมดความกระเหี้ยนกระหือรือไปหมดสิ้น

หลังอาหาร อรชุนสั่งให้คนไปตามแม่ทัพนายกอง ทั้งฝ่ายของกุตะมะ และฝ่ายกองโจรตลอดจนผู้นำฝ่ายประชาชนเข้ามา ชั่วไม่นานนัก ภายในคูหาอันเป็นห้องประชุมนั้น ก็มีชายฉกรรจ์เข้ามาชุมนุมเรียงหน้ากันอยู่ 12 คน ซึ่งอรชุนแนะนำให้รู้จักเป็นรายตัว

ทุกคนรู้จักและจำหน้าแม่ทัพม้าทั้งสี่ของกุตะมะที่ปลอมตัวเป็นทาสแบกเสลี่ยง และหนีออกมาด้วยกันได้ดีอยู่แล้ว คือ ยุษฐิท พรหมเมศว์ วิกรม และพราหุต ส่วนวามิส อันเป็นรองผู้บัญชาการกองทัพม้า ผู้ช่วยของกุตะมะที่นำทหารม้าแตกแหกฝ่าวงล้อมออกมานั้น เป็นชายวัยกลางคนลักษณะฉลาดเฉลียว

ส่วนอีกเจ็ดคนนั้น มีสุกรีอดีตนักโทษประหารคนหนึ่ง ที่ทุกคนรู้จักหน้า นอกนั้นเป็นแม่ทัพนายกองคนสำคัญของกองโจร และหัวหน้าประชาชนกลุ่มชาวเกษตรกับพวกเลี้ยงปศุสัตว์ที่เข้ามาร่วมด้วย

เชษฐา ในฐานะหัวหน้าคณะ 'เสนาธิการ' เข้าไปทักทายกับบุคคลเหล่านั้นเป็นรายตัว สนทนาซักถามความรู้สึกและสภาพการรบโดยทั่วๆ ไปอยู่ครู่ ทุกคนยืนยันถึงการสู้ตาย ยอมถวายหัวให้แก่องค์มกุฎราชกุมารจักราชของพวกเขาทั้งสิ้น ไม่มีใคร

ประหวั่นพรั่นพรึงแม้จะรู้ว่าด้อยกำลังกว่า และกองบัญชาการอันเป็นขุมกำลังใหญ่ของจักราชขณะนี้ ถูกรายล้อมไว้แล้ว

ต่อมา อดีตท่านทูตทหารบกกับอนชา ก็เดินเข้ามากระซิบกับจักราช ให้อนุญาตบุคคลเหล่านั้นออกไปได้หมดทุกคน คงเหลือไว้แต่แงซายเพียงคนเดียวเท่านั้น โอรสแห่งราชวงศ์เทพปฏิบัติตามคำสั่งของอดีตนายจ้าง

ภายในห้องบัญชากฉรนั้น จึงอยู่กันตามลำพังเพียง 14 คน เป็นฝ่ายอาคันตุกะต่างแดน 13 คน และชาวมรกตนคร ผู้ซึ่งถ้าบุญญาธิการของเขาเกิดมาเพื่อจะเป็นจอมคนของแผ่นดินนี้จริง ก็คือกษัตริย์ในอนาคตอันใกล้นี้ของมรกตนคร

เหลียวซ้าย แลขวา เห็นว่าไม่มีชาวมรกตนครคนใดเหลืออยู่ในที่นั้นอีกแล้ว พรานพื้นเมืองของรพินทร์ 4 คน ส่างปาคะหยิ่นและหนานอิน ก็ผลัดกันเข้ามารุมกอดแงซายไว้แน่น

“แงซาย ขอให้ข้าได้เรียกเอ็งอย่างนี้และกอดเอ็งไว้อย่างนี้เป็นครั้งสุดท้ายสักครั้งเถอะ ก่อนที่ข้าจะต้องกราบเอ็งในฐานะของพระเจ้าแผ่นดินของนครนี้ภายหลัง”

หนานอินในฐานะอาวุโสที่สุดของหมู่พรานพื้นเมือง กล่าวขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือ

“ฉันจะเป็นอะไรในแผ่นดินนี้ก็ตาม ลุงหนานอิน ลุงคำ และเพื่อนๆ ลูกหาบของฉันทุกคน ก็ขอให้คิดเสียว่า ฉันคือแงซายคนเดิมอย่างที่ทุกคนเคยรู้จักก็แล้วกัน ขอบอกอย่างจริงใจอีกครั้งว่า รู้สึกดีใจเหลือเกินที่พวกเราทุกคน รวมทั้งฝ่ายเจ้านายด้วย ก็ได้รับการช่วยเหลือจากกุตะมะให้พ้นจากอำนาจของไอ้คนคด และได้มาพบเห็นกันพร้อมหน้าอีกครั้ง”

ฝ่ายเจ้านายทุกคนและจอมพราน มองดูสภาพการทักทายของแงซายกับกลุ่มพรานนั้นอย่างตื้นตันใจ จนเห็นว่าบุคคลเหล่านั้นพอใจแล้ว เชษฐาจึงชูมือขึ้นดีดนิ้วแรงๆ พรานพื้นเมืองเหล่านั้นหันขวับมา เขาก็โบกมือเป็นสัญญาณให้ถอยและห่างออกมา

"แงซาย เธอเห็นแล้วใช่ไหม ว่าพวกเราทุกคนพร้อมแล้วที่จะตายกับเธอ ในศึกครั้งนี้"

"ครับ เป็นความเต็มตื้นปีติใจที่สุดในชีวิตของผม!"

จักราชหรือแงซาย ตอบด้วยหยาดน้ำตาคลอหน่วย ใบหน้าสีทองแดง ประดจดวงหน้าแกะสลักของเทพเจ้าดวงนั้นยิ้มออกมาจากขั้วหัวใจจริง

"เราจะเริ่มงานกันเดี๋ยวนี้ เอาแผนที่โดยละเอียดของหุบเขาวงพระจันทร์มาดูได้แล้ว"

คณะเจ้านายทั้งหมด เคลื่อนเข้ามาที่แท่นหินกลาง ในขณะที่แงซายก้มลงไปด้านล่าง หยิบหนังวัวผืนเขื่องที่ม้วนอยู่ที่ใดที่หนึ่งใต้แท่นหินนั้น ขึ้นมากาง ใช้ดาบหนักสองเล่ม วางทับปลายแต่ละด้านไว้

ภูมิประเทศโดยละเอียดของกองบัญชาการหุบเขาวงพระจันทร์ติดต่อไปจนกระทั่งป่าโปร่งป่าทึบรอบด้านและทุ่งชานเมืองมรกตนครก็ปรากฏอยู่ภายในหนังวัวด้านในนั้นอย่างชัดเจนที่สุด เป็นแผนที่ซึ่งเขียนขึ้นด้วยฝีมือของอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง

ดารินกับมาเรีย ยืนกอดอกมองอย่างไม่สู้จะรู้เรื่องนัก

แต่เสนาธิการเชษฐา ไชยยันต์ รพินทร์ และอนุชา เข้ามาล้อมวงพิจารณากันอย่างถี่ถ้วนที่สุด ด้วยสมองที่ใคร่ครวญขบคิดหนัก รพินทร์ ไพรวัลย์ยังไม่พูดอะไรในขณะนั้น นอกจากจะใช้ฟันหน้ากัดบุหรี่ใบตองแห้งที่สูบพ่นควันอยู่บาง ๆ เป็นระยะ ปล่อยหน้าที่การซักถามตรวจแผนที่ให้แก่ เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา

ในสมองของอดีตร้อยตำรวจเอกชายแดนไทย เขามองเห็นอะไรได้ราง ๆ แล้ว จากแผนที่ฉบับนั้น โดยใช้สายตาอ่าน และประมวลเอาจากข้อซักถามของไชยยันต์กับเชษฐา

ภาพจำลองภูมิประเทศ ที่ปรากฏอยู่ในแผนที่หนังฉบับนั้น แสดงถึงตำแหน่งที่ตั้งของกองบัญชาการอันเป็นค้ำอยู่ใจกลางหุบเขาอันลึก-ล้ำ แวดล้อมออกไปในรัศมีใกล้เคียงรอบด้าน ตะวันออกเป็นป่าหินสลับไปกับป่าโปร่ง ตะวันตกเป็นทิวทึบตระหง่านเนื้อนของภูเขาสูงสลับซับซ้อน ด้านใต้เป็นป่าทึบรกชัฏพอ ๆ กับด้านเหนือ ซึ่งถินอาณาเขตกว้างไกลไปยังทิวเขาสูงที่ล้อมไว้รอบด้าน

ทิศทางเข้าออกที่ตั้งกองบัญชาการเอง มีอยู่แทบนับไม่ถ้วนรอบด้าน ทั้งการซอนลึกลงไปสู่หุบลำธารนอกภูเขาลูกนี้ ทั้งทางออกในราวป่าโปร่งที่แวดล้อมอยู่โดยรอบ และทางการซอนขึ้นสูงเพื่อตัดขึ้นหายอดเขา สู่เส้นทางบนยอดทิวสูง ๆ ต่ำ ๆ อันเป็นชายเชิงของเขาใหญ่ทั่วไป

ห่างออกไปทางตะวันออกที่อุดมไปด้วยป่าหิน เป็นป่าโปร่งของเนินเขาเตี้ย ๆ เรียงรายอยู่มากมาย ปากทางเข้าด้านนั้น เป็นหน้าผาสูงชันชะเงื้อมขึ้นไป มีต้นไม้เล็กปกคลุมอยู่ประปราย พ้นจากปากทางเข้า อันดูเหมือนจะเป็นทิศทางเข้าที่สะดวกที่สุด ในการผ่านเข้าออกเพื่อมายังกองบัญชาการแห่งนี้ ยกเว้นพวกทางลัด ที่จะตัดมาตามเส้นทางเล็ก ๆ ซึ่งซอก-ซอนไปในระหว่างหุบเขา และป่ารอบด้านคล้าย ๆ เส้นทางด่านของสัตว์

กองทัพของฝ่ายพระนคร จากแผนที่ฉบับนี้ ในขณะนี้ปรากฏว่ายกมาตั้งเป็นกำลังพลส่วนใหญ่อยู่นอกหน้าผาของทางเข้า ถัดหลังห่างออกไปอีก เป็นเนินของทุ่งหญ้าสลับป่าโปร่ง อีกระยะหนึ่งจึงเข้าเขตเกษตร อันเป็นทุ่งนารกร้าง แล้วจึงเป็นที่ราบเรื่อยติดต่อกันไปจนถึงทุ่งชานพระนคร ซึ่งเยื้องจากปากช่องหุบผาไปทางตะวันออกเฉียงใต้เล็กน้อย

'ธงดำ' เล็ก ๆ ที่ปักอยู่ในตำแหน่งต่าง ๆ แสดงถึงหมวดหมู่กองทัพฝ่ายพระนครที่บุกเข้ามายึดที่มั่น และตั้งพร้อมคุมเชิงอยู่ 'ธงขาว' แทนกำลังของกองทัพฝ่ายประชาชน ว่าแยกย้ายกันไปหลบซ่อนอยู่ที่ใดบ้าง โดยแฝงเงาดักดูการเคลื่อนไหวของกองทัพหลวงเหล่านั้น ดอกจันเล็กที่กาไว้เป็นเส้นทางเข้าออกแบบทางลัดของพวกโจร ส่วนดอกจันขนาดใหญ่หมายถึงปากทาง ระหว่างผาทะมึนที่ขนาบอยู่สองด้าน อันเป็นเส้นทางสะดวกที่จะเข้ามาสู่หุบที่ตั้งของกองบัญชาการ

"การรบครั้งล่าสุดของวันนี้ ก่อนตะวันตกดิน พวกเรากระจายหนีเร้นตัวเข้าเส้นทางเล็ก ๆ อันมีเครื่องหมายดอกจัน

ขนาดเล็กที่กาอยู่เหล่านี้หมดสิ้น อากาศมืดลงเต็มที ทำให้ทหารหลวงชะงักไม่กล้าตามตีเข้ามาในเส้นทางอันลี้ลับเหล่านี้ จึงประชุมพลเรียงรายล้อมกันอยู่นอกบริเวณหุบทั้งหมด แต่ผมเชื่อว่า หากมืดสนิท อาจจะสั่งถอนกำลังเคลื่อนไปตั้งทัพอยู่บนเนินหญ้าสลับกับป่าโปร่ง ซึ่งห่างจากบริเวณปากทางหุบประมาณ 1 กิโลเมตรเศษๆ เพราะเป็นชัยภูมิที่ปลอดภัยกว่า หากพวกเรายกเข้าตีในเวลากลางคืน เนื่องจากทิศทางรอบด้านโปร่งโล่งปราศจากที่กำบังทำให้สามารถเตรียมพร้อมและป้องกันตัวได้ทัน”

จักราชบอกสรุปในตอนท้าย ขณะที่ชี้มือประกอบคำอธิบายลงไปในแผนที่

“กำลังที่ยกออกมาทั้งหมดวันนี้ประมาณสักเท่าไหร่?”

ไชยยันต์ถามเป็นงานเป็นการ

“ผมกะว่าประมาณ 3 หมื่นเศษ เกือบหมดทั้งพระนคร โดยมีกองพลม้าสองกองไล่ติดตามกองพลม้าของวามิสมาแล้ว พลเดินเท้าก็ทยอยสนับสนุนมาทีหลัง เมื่อฝ่ายเราวกอ้อมเข้าโจมตีก่อกวนพระนครทางด้านประตูเมืองด้านหลัง กองพลม้าถูกสั่งถอนโดยทันที 1 กอง เพื่อไปรับหน้ากับพวกเราที่ลอบเข้าโจมตีทางด้านหลังของพระนคร เท่าที่ทราบ รหัสยะเป็นจอมทัพคุมกำลังส่วนใหญ่ประจันหน้ากับเราในขณะนี้ ส่วนสิงหรา หวนกลับเข้าพระนครพร้อมกับกองพลม้าที่วกกลับไปคุ้มครองพระ-นคร” จักราชตอบ

“แล้วคืนนี้ นายคิดอย่างไรเกี่ยวกับท่าทีของฝ่ายข้าศึก?”

เชษฐาลูบปลายคางถามขึ้นบ้าง

“ผมคิดว่า กำลังส่วนใหญ่จะยังคงคุมเชิงเราอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับปากทางเข้า เพราะรู้แน่แล้วว่ากองพลม้าของกุตะมะหนีเข้ามาอยู่ในหุบนี้ และคงรู้ด้วยว่าแหล่งบัญชาการใหญ่ของเราอยู่หุบนี้แน่นอน รหัสยะก็คงเป็นจอมทัพบงการอยู่ด้วยกำลังส่วนใหญ่ ส่วนสิงหรานั้น คงจะคุมกองพลม้าอีกกองพลหนึ่งรักษาพระนครไว้ภายในคืนนี้”

“กำลังของนายกระจายอยู่ทั่วไปไม่ใช่หรือ ตามธงขาวที่ปักพราวอยู่เหล่านี้”

อนุชาถามบาง

“ครับ แต่หน่วยละไม่มากนัก อย่างมากไม่เกินหน่วยละ 200 คน แต่กำลังส่วนใหญ่ที่เป็นทหารม้าของกุตะมะหลบเข้ามาอยู่ในบริเวณกองบัญชาการของเราทั้งหมด เราตระหนักดีว่าทั้งรหัสยะและสิงหราไม่พะวงต่อกำลังรบที่เป็นพลเดินเท้า ซึ่งจะลอบเข้าจู่โจมแบบกองโจรของเรานัก แต่เขาจะพะวงถึงกองพลทหารม้าของกตะมะเป็นหลักใหญ่เพราะเป็นกำลังเคลื่อนที่เร็ว และเป็นหน่วยรบแบบศึกประจันหน้าที่ได้ผลที่สุด จึงยกกำลังมาคอยดักไว้ เนื่องจากพอรู้อยู่ว่าภายในหุบกองบัญชาการของเรานี้ มีทางที่กองม้าจะเข้าออกได้อยู่จำกัด เพราะม้าไม่สามารถจะไต่หน้าผาสูงชัน หรือปีนหนีขึ้นยอดเขาได้ ผิดกับพวกพลเดินเท้า เขาอาจไม่สนใจเลยว่าพวกพลเดินเท้าของเราจะหนีเล็ดลอดออกไปทางไหนบ้าง แต่คอยจ้องจะทำลายและยึดม้าให้ได้อย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งเท่ากับเป็นการตัดกำลังสำคัญของเราให้ได้”

ไชยยันต์พยักหน้าช้า ๆ ตายังคงจับอยู่ในแผนที่

“ก็ต้องเป็นอย่างที่นายพูดนั่นแหละ แงซาย แต่ถ้าจะพูดกันถึงทหารม้าต่อทหารม้าด้วยกันแล้ว เฉพาะคืนนี้ เราไม่เสียเปรียบฝ่ายรหัสยะเลย แม้พลเดินเท้าเราจะน้อยกว่าก็ตาม เพราะในคืนนี้นั้น...นายก็รู้อยู่แล้วว่าข้าศึกมีความจำเป็นจะต้องถอนทหารม้ากองพลหนึ่งกลับเข้าไปรักษาพระนคร กองทัพที่ล้อมปากทางของเราอยู่ในขณะนี้จึงมีทหารม้าอยู่กองพลเดียว เราก็มีอยู่หนึ่งกองพลเหมือนกัน”

“นายทหารหมายถึงจะให้เราออกรบซึ่งหน้าในคืนนี้อีกหรือครับ?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่สั่นศีรษะ

“โง่เกินไป ถ้าทำเช่นนั้น คืนนี้นายควรจะเปิดโอกาสให้กองพลทหารม้าของกุตะมะให้พักผ่อนกันให้เต็มที่ทีเดียว เพราะถึงจะรบอย่างไรมันก็ไม่แตกหักได้ในคืนนี้หรอก ข้อแรกที่สุด ฉันต้องการให้นายส่งกองโจรฝีมือคัดแล้วของนาย เข้าหาทางก่อ-กวนกองทัพรหัสยะให้ต้องตื่นตัวคอยระวังอยู่เสมอ บั่นทอนกำลังอย่าให้ได้มีโอกาสหลับนอนได้ เช่น แอบซุ่มเข้าไปลอบยิงด้วยธนู แกล้งโห่ร้องทำท่าเหมือนจะบุกเข้าโจมตี คอยดักเก็บพวกหน่วยลาดตระเวนหรือยาม หรือถ้าหากรหัสยะแบ่งกำลังกองทัพออกไปตั้งเป็นส่วนน้อยอยู่ที่ใดบ้างในการล้อมปากทางเข้าของเรา หากเห็นว่าพอจะบุกเข้ารบกวนได้ก็ให้กระทำ สร้างความพะว้าพะวังไว้เป็นระยะๆ สรุปก็คืออย่าให้ทหารหลวงทั้งหมดได้หลับนอนเลย ในขณะเดียวกัน กำลังส่วนใหญ่ของเราและกองทัพม้าของกุตะมะให้พักอย่างเต็มที่ เพื่อการรบหนักในพรุ่งนี้”

“ผมก็คิดอย่างเดียวกับนายทหารอยู่แล้ว เพราะวันนี้

กองทัพของรหัสยะอ่อนเพลียมากในการรบกับเรามาทั้งวัน คืนนี้เพียงไม่ดึกนักก็คงจะหลับไหลกันเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นพวกยามเท่านั้น ผมจะส่งกำลังเข้าก่อกวนในตอนหัวค่ำนี่แหละ ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งก็จะให้ย้อนตลบไปทางด้านพระนคร ทำอุบายหลอกสิงหราเหมือนจะบุกเข้าโจมตีโดยใช้กองม้าของเมยานีเพียง 200 คนเท่านั้น ทำเป็นวิ่งวนอยู่นอกประตูเมือง และยิงธนูเพลิงเข้าไป ในเวลากลางคืนนั้น กองทัพฝ่ายข้าศึกมีความชำนาญในการรบด้อยกว่าพวกเรามาก และจะไม่กล้าติดตามรุกไล่ เพราะรู้ดีว่าขืนติดตามก็เป็นฝ่ายเสียเปรียบ ทหารม้าของเมยานี ก็ไปรวมกำลังแอบซ่อนกันอยู่นอกหุบอันเป็นที่ตั้งกองบัญชาการนี้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้น การเคลื่อนไหวทางด้านพระนครกำลังส่วนใหญ่ของรหัสยะที่ดักคุมเชิงเราอยู่หน้าปากทางเข้า จึงไม่มีโอกาสรู้ได้เลย”

“คุณยังไม่ได้ออกความเห็นอะไรช่วยเราเลยนะ ทำตัวเหมือนคนใบ้”

ดารินเอ่ยขึ้นลอย ๆ มองไปทางรพินทร์ ผู้นิ่งขรึมมาตลอดเวลา

ทุกคนมองไปทางจอมพรานอย่างไม่ตั้งใจ ก็ไม่เห็นอะไรจากสีหน้าหรือแววตาที่ให้อ่านออกเช่นเคย นอกจากจะยกหลังมือขึ้นขยี้จมูกเบา ๆ แล้วเอื้อมมือมาเคาะนิ้วลงไปบนแผนที่ตำแหน่งอันเป็นปากทางเข้าใหญ่

“หน้าผาที่ยื่นขนาบอยู่สองฝั่งเส้นทางใหญ่นี่ กว้างสักเท่าไหร่?”

เขาเอ่ยถามขึ้นเป็นคำแรกด้วยเสียงห้าวต่ำ

“ประมาณ 15 เมตรครับ ผู้กอง”

เขาลากนิ้วเข้ามา

“แล้วความยาวล่ะ...ฉันหมายถึงความยาวในระหว่างผาสูงที่ขนาบเส้นทางอยู่นี่ จนกว่าจะมาถึงบริเวณป่าหินและละเมาะพวกนี้”

“ประมาณ 2 กิโลเมตรเศษๆ”

“จากปากทางเข้าระหว่างหน้าผาขนาบนี่ จนกระทั่งถึงบริเวณป่าหิน จะบรรจุทหารที่เดินผ่านเข้ามาได้ประมาณสักเท่าไหร่ ในการรบติดพัน และอีกฝ่ายเคลื่อนขบวนกวดไล่เข้ามา”

คำพูดถามชนิดนั้น ทำเอาแงซายเงยขึ้นมองหน้า และจ้องตาอดีตร้อยตำรวจเอกชายแดนอยู่นานเหมือนจะอ่านใจ แล้วแววประหวั่นวิตกกังวลก็ส่อขึ้นในประกายตาคู่นั้น ฝืนยิ้ม

“ถึงแม้เส้นทางจะค่อนข้างแคบ แต่ทหารม้าก็จะเคลื่อนเข้ามาได้ทั้งสองกองพล รวมทั้งพลเดินเท้าได้อีกหลายพันคน... ง่า...ผู้กองครับ ทหารหลวงเหล่านี้ แม้จะเป็นทหารของฝ่ายศัตรูผมในขณะนี้ก็ตาม แต่ผมก็ไม่อยากจะให้พวกเขาต้องล้มตายกันมากมายนัก เพราะต่อไปข้างหน้าเขาก็จะต้องเป็นประชาชาวมรกตนครของผมนั่นเอง”

รพินทร์ ไพรวัลย์ หัวเราะหึๆ ในลำคอ **ทั้งหมดหันไปมองบุคคลทั้งสอง เหมือนจะค้นหาออกมาให้ได้ว่า คู่นี้กำลังหยั่งใจหรือล่วงรู้ความนัยอะไรกันอยู่**

สำหรับเชษฐากับไชยยันต์นั้น ในฐานะที่อดีตเคยเป็นนายทหาร และโดยเฉพาะอย่างยิ่งมือวินาศกรรมอย่างไชยยันต์

พอจะมองเห็นอะไรขึ้นมาบ้างแล้ว หน้าแดงระเรื่อขึ้นมาด้วยความปีติ แต่ต่างก็ยังนิ่งเฉย ฟังสองเสือเจรจาพาทีกันต่อไปอย่างสงบ

“แงซาย...นายเป็นคนบอกพวกเราว่า ไม่ต้องการการรบที่ยืดเยื้อเพราะถ้าเนิ่นนานออกไปเท่าใด การล้มตายก็จะเพิ่มขึ้น และความเสียเปรียบก็จะเป็นของฝ่ายเรา และในเรื่องของสงครามแล้ว นายจะมัวห่วงโน่น เสียดายนี่ โดยไม่จำเป็นอยู่ไม่ได้...ถ้านายเชื่อฉัน นายเองก็รู้อยู่แล้วว่า ฉันกำลังจะทำอะไรเอาละ ฉันสัญญาว่าจะให้ฝ่ายทหารเหล่านั้นจะต้องเสียขวัญและแตกพ่ายออกไปอย่างไม่คิดจะสู้รบต่อกรกับนายอีกเลย แต่ถ้ายังขืนดึงดันจะสู้รบต่อไป ฉันก็จำเป็นจะต้องฆ่าพวกเขามากไปกว่าที่คิดไว้”

ภายหลังจากนิ่งอึ้งไปนาน แงซายถามแผ่วเบาว่า

“ผู้กองจะให้ผมทำอย่างไง?”

“คืนนี้เป็นหน้าที่ของนาย นายจะก่อกวนไอ้พวกนั้นอย่างไรฉันและพวกเราไม่ยุ่งเกี่ยวด้วย แต่พรุ่งนี้เราจะเป็นผู้เข้าคุมสถานการณ์ หน้าที่ของนายก็คือเอาทหารม้าของกุตะมะเข้าทำศึกใหญ่ซึ่งหน้า แล้วทำเป็นแตกหนี ถอยร่นเข้ามายังปากทางเข้านี่...”

เขาชี้มือไปยังแผนที่อีกครั้ง

“...เมื่อเข้ามาถึงปากทางนี้ ให้ม้าทุกตัวควบตะบึงเต็มฝีเท้าที่มีอยู่ทั้งหมด พยายามผ่านช่องผาโดยเร็วที่สุด คัดแต่เฉพาะม้าฝีตีนเยี่ยม ๆ ทั้งนั้น ทหารม้าและพลเดินเท้าของข้าศึกจะพุ่งตามเข้ามาทันที จะพุ่งเข้ามาเหมือนสายน้ำเชี่ยว เพราะ

ต้องการติดตามให้ถึงที่สุด เนื่องจากต้องเข้าใจว่า กองทหารม้าของกุตะมะจะต้องเข้ามาจนมุม ณ ที่ใดที่หนึ่งภายในหุบแห่งนี้ พยายามให้กองหน้าของฝ่ายไล่หลังทิ้งช่วงระยะห่างสัก 100 เมตรจะสวยที่สุด อย่าให้ไล่มาอย่างกระชั้นชิดติดพันเกินไปนัก เข้าใจไหม ขอย้ำอีกครั้งว่า นายไม่มีทางเลือกอย่างอื่นอีกทั้งสิ้น เข้าต้องการรบให้ชนะสิงหรากับรหัสยะ”

ใบหน้าสีทองแดงนั้นซีดเผือดจนเห็นชัด แต่ขณะเดียวก็กลับเป็นปกติ ก้มศีรษะลง

“ครับ ผมไม่มีทางเลือกอย่างอื่น สุดแต่ผู้กองกับคณะเจ้านายของผมก็แล้วกัน”

“ถ้างั้นดีแล้ว...”

รพินทร์พูดโดยเร็ว พร้อมกับหัวเราะเหี้ยม ๆ

“...นายออกไปวางแผนสั่งการกับคนของนายให้เรียบร้อยที่สุด ส่วนจะมีรายละเอียดเพิ่มเติมอีกอย่างไรค่อยหารือกันภายหลัง ตอนนี้ฉันต้องการอยู่กับพวกฉันโดยเฉพาะ”

ประโยคสุดท้ายเขาไล่เอาดื้อ ๆ มือยังวางทับแผนที่ฉบับนั้นไว้

แงซายถอนใจยาวปฏิบัติตามโดยดี ถอยออกไปสามก้าว ก้มศีรษะคำนับทุกคน แล้วผละเดินออกจากคูหานั้นไปทันที

“คุณไล่เขาออกไปทำไม?”

ดารินปราดเข้ามาถาม

“ผมไม่อยากจะให้น้องชายของคุณหญิงร่วมรับฟังในสิ่ง

ที่ขัดต่อความรู้สึกและหวาดเสียวเกินไปนัก ทั้งๆ ที่เขาก็รู้อยู่แล้วว่าผมจะทำอะไร”

“แล้วคุณจะทำอะไร ยังไง?”

ดาริน มาเรีย และอนุชาถามขึ้นพร้อมกัน

รพินทร์บุ้ยปากไปทางไชยยันต์

“ลองให้คุณไชยยันต์อธิบายดีกว่าครับ เพราะความจริงแล้วคุณไชยยันต์ชำนาญเรื่องนี้มากกว่าผม”

ไชยยันต์หัวร่อฮ่าๆ อย่างชอบอกชอบใจ โดดเข้ามากอดไหล่จอมพรานไว้

“ทีแรกผมก็นึกไม่ออกเลย ผู้กอง เพิ่งจะมานึกออกตอนที่คุณพูดกับแงซายนั่นแหละ มันต้องเอาอย่างคุณว่า ถึงจะช่วยแงซายได้ในครั้งนี้ ดีแล้ว ที่ให้เขาออกไปเสียก่อนระหว่างที่เราวางแผนกัน ผมก็ไม่อยากจะเห็นแงซายใจเสีย หรือพยายามขัดขวางอะไรเรา”

“ให้ตายเถอะ ไชยยันต์! ฉัน น้อย และมาเรีย ยังไม่รู้เลยว่าแก คุณรพินทร์และพี่ใหญ่กำลังวางแผนอะไรกันอยู่”

อนุชา วราฤทธิ์ โพล่งขึ้นมา

รพินทร์ไม่สนใจกับความกระวนกระวายของ ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ แต่หันมาถามพี่ชายใหญ่ของราชสกุลนี้ว่า

“คุณชายเชษฐา เห็นด้วยกับผมไหมครับ ลำพังกำลังอย่างเดียวต่อให้แงซายหรือคนของเขาจะมีฝีมือรบสักแค่ไหนก็ไม่มีวันสู้กำลังที่มากกว่าถึง 4 เท่าตัวของสิงหราไปได้หรอก ยิ่งรบนาน ก็ยิ่งจะเสียเปรียบมากขึ้น เราต้องตัดไฟแต่ต้นลม และ

ช่วยให้แงซายเข้าถึงตัวไอ้ขี้โกงสองคนนั่นให้เร็วที่สุด โดยเราก็ไม่ผิดสัญญาอะไรที่ให้กับเขาไว้”

เชษฐาก้มหัวลงนิดหนึ่ง ควักกล้องยาเส้นส่วนตัวออกมาบรรจุสูบ แล้วส่งไปให้อนุชาผู้ยังยืนงงอยู่

“ผมคิดอย่างคุณมานานแล้ว เพียงแต่ไม่กล้าพูดต่อหน้าแงซายเท่านั้น เพราะรู้ว่าแงซายรักชาวมรกตนครทุกคน แม้ว่าจะเป็นทหารฝ่ายศัตรูของเขาก็ตาม และก็จริงอย่างที่เขาพูด จะอย่างไรเสีย หากปราบสิงหรา รหัสยะ และพวกที่กุมอำนาจส่วนน้อยเหล่านั้นได้สำเร็จลงแล้ว ทหารทกคนเหล่านั้นก็จะเป็นประชาชนชาวมรกตนครของเขานั่นเอง เขาจึงลังเลอยู่มาก แต่เราจะมามัวลังเลอย่างเขาอยู่ไม่ได้”

“กลุ้มใจจริง! สามคนนี่เขาพูดอะไรกันนะ!”

มาเรียร้องขึ้น

“เราจะเสกคาถาช่วยแงซาย...”

ไชยยันต์บอกกับเมียแหม่มของเขายิ้มๆ พร้อมกับชี้มือตรงไปยังแผนที่ตรงบริเวณปากทางเข้าหุบ

“การเสกคาถาของเราก็คือ เสกให้ก้อนหินบนหน้าผาสองฝั่งนี้ระเบิดถล่มลงมาฝังไพร่พลของข้าศึก ในระหว่างที่พวกมันรุกไล่ทหารของเรา ซึ่งล่อให้มันตามเข้ามา รับรองว่าราวกับฟ้าถล่มโลกทลายทีเดียว เพียงแค่สองสามตูมเท่านั้นกองทัพหลวงขี้จะขึ้นไปอยู่บนหัวสมอง และแตกพ่ายไม่มีชิ้นดีทีเดียว ขวัญกระเจิงหมด แล้วเราจะถือโอกาสนั้นสั่งให้แงซายกับกองทัพประชาชนบุกเข้าชิดประตูเมืองเลย ถ้าแงซายตีหักประตูเมืองได้ตามลำพังเขาเอง เราก็จะปล่อยเขาโดยตามหลัง

เข้าไปด้วย แต่ถ้าประตูมันใหญ่แข็งแรงนัก และปิดตายเก๊าะ... ทีเอนทีเข้าใจหรือยัง?”

ดาริน มาเรีย และอนชา ลืมตาโพลง

“แปลว่า เราจะใช้ระเบิดฝังตามหน้าผาสองฟากทางนั่น แล้วก็จัดการระเบิดให้หินทลายลงมาทับกองทัพข้าศึกระหว่างที่ระบายพลของรุกไล่เข้ามา”

อนุชาร้อง

ไชยยันต์พยักหน้าไปยังหีบระเบิดเหล่านั้น

“มันช่วยชีวิตพวกเรามาหลายครั้งแล้ว แต่คราวนี้ มันจะช่วยสร้างความยุติธรรมให้แก่แผ่นดินนี้บ้าง แต่ถ้าจำเป็นก็กะว่าจะใช้เสียให้หมดในแผ่นดินนี้เลย โดยไม่แบกกลับไปให้หนักเปล่าอีกด้วย”

สีหน้าของดาริน มาเรีย และอนุชา แสดงความยินดีขึ้นอย่างเห็นชัด แต่หม่อมราชวงศ์หญิงท้วงมาเบา ๆ ว่า

“ระวังจะผิดสัตย์สัญญาที่ให้ไว้กับจักราชนะ ในข้อที่ว่าเราไม่มีสิทธิ์จะฆ่าชาวมรกตนครคนใด เว้นแต่ภัยจะมาถึงตัวเราเองเท่านั้น”

“ก็ไม่ผิดสัตย์สัญญาหรอก...”

พี่ชายใหญ่เป็นคนตอบแทนมายิ้ม ๆ

“...เราไม่ได้เอาปืนยิงทหารหลวงมรกตนครเหล่านั้น แต่เรากดสวิตช์ระเบิด หรือยิงไปที่ตำแหน่งที่เราฝังระเบิดไว้เพื่อให้ระเบิดทำหน้าที่แยกหินภูเขาถล่มลงมา ในระหว่างที่ทหารของรหัสยะรุกไล่ทหารของจักราช ส่วนหินที่มันถล่มลงมานั้น จะถล่มลงมากลบฝังใครบ้างก็เป็นเรื่องที่ช่วยกันไม่ได้ หินผาสอง

ฝั่งที่ขนาบทาง...จะทำหน้าที่สังหารกองทัพรหัสยะเอง พวกเราสังหารเสียเมื่อไหร่กัน จริงไหม เมย์?"

แหม่มสาวปิดปากหัวเราะคิก

"จริงค่ะ พี่ใหญ่ เราระเบิดหิน แล้วหินมันก็ถล่มลงมาฆ่าพวกนั้นเอง เราไม่เกี่ยว ถึงเราจะเอาปืนส่องไปหาทางพวกนั้น พร้อมกับเหนี่ยวไกออกไป เราก็ไม่ได้ฆ่าพวกนั้นสักหน่อย กระสุนปืนมันวิ่งไปฆ่าเองต่างหาก...คุณทำได้ถูกต้องแล้วไพรวัลย์ที่ไล่แงซายออกไปเสียก่อนที่เราจะพูดกันถึงเรื่องนี้ ว่าแต่เราจะจัดการวางระเบิดกันอย่างไร อาจไม่ทันเวลาก็ได้ และพรุ่งนี้จักราชก็จะเปิดศึกใหญ่แล้ว"

"ก็ต้องมีการนัดแนะกันให้เข้าใจอย่างถูกต้องเสียก่อน..."

จอมพรานตอบ

"...ประเดี๋ยว คืนนี้ เราจะทดลองออกไปสำรวจหน้าผาทางเข้านั่นกันในตอนกลางคืนนี่เลย เดือนหงายพอสมควร และเราก็มีไฟฉาย ถ้าจัดการฝังระเบิดในส่วนไหนได้ก่อนบ้าง เราก็จะปีนขึ้นไปฝังไว้ก่อนเลย และถ้ายังไม่เรียบร้อย ก็จะทำต่อในวันพรุ่งนี้เช้า ถ้าจำเป็นจะต้องตรวจสอบความเรียบร้อยในตอนเช้าอีกครั้ง ก็ให้แงซายรบล่อพวกนั้นไปทางอื่นเสียก่อน อย่าเพิ่งให้กองทหารม้าหนีผ่านเข้ามาทางหุบผานี่ และเมื่อเรียบร้อยแล้ว ค่อยให้สัญญาณเขา ทำเป็นหนีเพื่อล่อให้พวกนั้นพรูตามกันเข้ามา ผมต้องการฝีมือยิงปืนแม่นๆ จากคุณหญิง เมย์ และพวกเราคนอื่นๆ ด้วย เพราะการต่อสายชนวนเพื่อใช้สวิตช์กดอาจทำไม่ได้สะดวก เนื่องจากมีจุดที่จะวางอยู่หลายตำแหน่งทั้งสองฟาก โดยเว้นระยะห่างกันประมาณจุดละ 30 เมตรและ

ต้องดูสภาพของทหารข้าศึกที่จะรุกไล่เข้ามาด้วย ว่าจะล้ำเข้ามาถึงระยะไหน จึงลงมือ ผมกะว่าเจอเข้าสามสี่ลูก หินหล่นทลายลงมาทับสัก 30-40 ตัน โดยระเป็นรายทางไป พวกนั้นก็พินาศเกือบหมดทั้งกองทัพแล้ว และคงขวัญเสียไม่คิดจะสู้รบอีก คงจะนึกว่าพระเจ้าลงโทษที่พวกเราทรยศต่อราชวงศ์เทพ”

ดารินขมวดคิ้ว

“ฉันยังไม่เข้าใจนัก ระเบิดที่คุณว่า จะไต่ขึ้นไปฝังตามหน้าผาเหล่านั้น มันจะเกี่ยวอะไรกับการยิงของพวกเราด้วย”

“เกี่ยวซิครับ ก็ใช้กระสุนปืนไปจุดชนวนระเบิดให้แก่ลกระเบิดพวกนั้นอีกทีหนึ่งอย่างไรเล่า คือยิงให้ถูกระเบิดที่ฝังไว้นั่นแหละ พอกระสุนกระทบ มันก็จะตูมขึ้นเอง และทลายหินมารดใส่หัวพวกมัน โดยไม่มีทางหลบไปไหนได้เลย เพราะหนทางไม่กว้างนัก คุณไชยยันต์กับผมจะจัดการเองในเรื่องนี้ หน้าที่ของคุณหญิงกับคนอื่นๆมีหน้าที่ยิงระเบิดเหล่านั้นเท่านั้น โดยผมจะทำเครื่องหมายให้เห็นชัด คือผูกผ้าแดงไว้ยังตำแหน่งที่วางระเบิด จะช่วยให้สังเกตได้ชัดขึ้นและจะสำรวจหาที่สำหรับซุ่มยิงที่ปลอดภัยไว้ให้ด้วย พร้อมทั้งแบ่งกำลังกันออกไป ว่าใครควรจะยิงระเบิดฝั่งไหน และซุ่มอยู่ด้านไหน จึงจะมองเห็นผ้าแดงที่ผูกไว้อย่างถนัด รับรองว่าพวกเราทั้ง 13 คนนี่ ล้วนมีงานทำกันทั้งนั้นแหละ รายละเอียดของการยิงเพื่อจุดชนวนระเบิดผมจะเรียนให้ทราบอีกทีหนึ่ง ภายหลังจากวางระเบิดเรียบร้อยแล้ว จุดสำคัญก็คือเราจะปล่อยให้ทหารม้าของกุตะมะวิ่งผ่านพ้นระยะอันตรายเข้ามาเสียก่อน พอพวกนั้นตามเข้ามาเต็มช่องทาง และมีปริมาณพอที่จะเล่นงานได้แล้ว ก็จะให้

สัญญาณยิงถล่มหินทันที โดยยิงไล่ระยะ จากต้นทางเข้ามาหาปลาย”

อนชากระเดือกน้ำลายลงคอ คร่างออกมา

“โอ้โฮ คุณรพินทร์ แบบนี้เรียกว่า ‘ขยี้’ กันเลย เท่าไหร่เท่าไหร่ก็ไม่มีเหลือ”

ไชยยันต์หัวเราะกระหึ่มในลำคออย่างมันเขี้ยว

“ถ้าเราไม่ขยี้มัน มันก็ขยี้เรา แล้วจะเลือกเอาอย่างไหน แต่ถึงอย่างไร เราก็จะไม่เอาให้แหลกหมดทั้งสองกองทัพ มันอยู่ที่การวินิจฉัยและสังเกตการณ์ของเราเองว่าจะทำลายพวกนั้นลงสักเท่าใดจึงจะเหมาะสม เราอาจไม่เอาให้เกลี้ยงหมดทั้งกองทัพที่บุกตามเข้ามาก็ได้ ถ้าหากพวกนั้นเริ่มขวัญเสียและแตกพ่ายออกไป แต่เราจะฝังระเบิดไว้ให้ครบเต็มอัตราเลย อย่างน้อยที่สุดก็ขอสัก 5-6 พันคนขึ้นไปเป็นอย่างต่ำ ช่วยฝังให้เสร็จ ไม่ต้องมาเสียเวลาขุดหลุมฝังอยู่อีก มันจำเป็นเหลือเกินที่จะต้องทำให้พวกนั้นเห็นเสียบ้างว่า เทพเจ้าลงโทษพวกเขาที่หลงผิด และไม่คิดจะรวมกำลังกันมาต่อสู้อีก”

“วิเศษเลย นาย เล่นกับมันแบบนั้นแหละ ไม่งั้นไอ้แงซายของเราไม่มีวันชนะมันได้หรอก”

พวกพรานพื้นเมืองพากันตบมือตีตีนอย่างชอบอกชอบใจสนับสนุนมาเป็นเสียงเดียว และรับอาสาที่จะปีนขึ้นไปฝังระเบิดให้ทุกคน

ขณะนั้นเอง ดารินก็ทำท่าเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ เหลียวไปทางเครื่องวัตถุระเบิด แล้วถามไชยยันต์ว่า

"เห็นธนูที่แงซายทำไว้บ้างไหม ไม่เห็นรวมอยู่ในจำนวนเครื่องอาวุธที่คืนให้กับเราด้วย"

"บุญคำแอบถามแงซายแล้ว นายหญิง"

ตาพรานเฒ่าของรพินทร์บอกแทนมาโดยเร็ว

"เขาบอกว่าเขาหักทิ้งมันไปแล้ว เพราะไม่คิดที่จะใช้อีก"

"เรื่องเล็กน้อย!"

ไชยยันต์บอกมาปนหัวเราะ

"ประเดี๋ยวฉันจะหลอกให้เมยานีสั่งลูกน้องของหล่อนทำให้เราสักอันหนึ่ง เอาขนาดเดียวกับที่แงซายเคยใช้นั่นแหละ แล้วจะให้เชษฐาเป็นคนยิงทำลายประตูเมือง เปิดทางให้กับกองทัพของแงซายบุกให้ถึงตัวสิงหราเลย งูยักษ์กับไทรันโนซอรัสยังคว่ำไม่เป็นท่ามาแล้ว ดูซิว่า ประตูเมืองมรกตนครมันจะแข็งแรงสักขนาดไหน ไม่ต้องให้พวกเอาไม้ซุงกระทุ้งอยู่ให้เสียเวลาหรอก ศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก แต่ให้ตายเถอะ มันจะต้องเสร็จสิ้นไปภายในเวลา 2 วันเป็นอย่างช้าตามแผนของเสนาธิการรพินทร์"

"ถ้างั้น เราออกไปสำรวจช่องทางกันเดี๋ยวนี้เถอะ ดูไว้เสียก่อนในตอนกลางคืนอย่างนี้แหละ"

อนุชา วราฤทธิ์บอกมาโดยเร็ว พร้อมกับขยับลูกเลื่อนไรเฟิลในมือดึงถอยหลังเล็กน้อยเพื่อสำรวจดูกระสุนในรังเพลิง

ทั้งหมดเริ่มเคลื่อนไหว ไรเฟิลประจำตัวถูกคว้าขึ้นมาอีกครั้ง ไชยยันต์ตรงไปที่หีบกระสุนปืน แล้วงัดกล่องลูกปืนออกมาแจกจ่ายให้กับปืนต่างกระบอกต่างชนิด กระสุนที่อยู่ใน

เกณฑ์มากพอสมควร ก็คือลูกซอง 30/06 และ .375 แมกฯ นอกนั้นมีอยู่ในวงจำกัดโดยเฉพาะอย่างยิ่ง .460 เวฯ แมกฯ ของสามีผู้ล่วงลับของมาเรีย ซึ่งบัดนี้กลายมาเป็นปืนประจำมือของเชษฐา เหลืออยู่เพียงไม่กี่นัดเท่านั้น

แล้วต่างก็เดินออกจากคูหาที่พัก สู่ลานหน้าถ้ำด้านนอก ซึ่งบัดนี้มองเห็นกองทหารตั้งกระโจมพรึ่บพร้อมเต็มไปหมด แยกไม่ออกว่าฝ่ายใดเป็นฝ่ายทหารม้าของกุตะมะที่ยกออกมาร่วมด้วย และฝ่ายใดเป็นฝ่ายกองทัพประชาชนเดิม แสงคบเพลิงสว่างโชติ ปักอยู่เป็นแห่งๆ พอจะมองเห็นอาณาบริเวณอันเป็นที่ประชุมนั้นได้เป็นเงาตะคุ่มรางๆ

จักราชยืนเหมือนจะหารือปรึกษาอะไรอยู่ กับกลุ่มของผู้นำกำลังรบฝ่ายต่างๆ อยู่หน้าลาน พอเห็นคณะอดีตเจ้านายและเพื่อนพรานทั้งหลายเดินออกมา ก็ตรงเข้ามาหาทันที

“เราออกมาเยี่ยมดูพลของนาย แงซาย”

เชษฐาเสพูดกลบเกลื่อน พร้อมกับหัวเราะเบาๆ แงซายยิ้มตอบ

“เชิญครับ นายใหญ่ ผมเองก็กำลังประชุมวางแผนกับแม่ทัพทุกฝ่ายของเราอยู่ อีกสักครู่เราจะส่งกำลังบางส่วนออกไปทำการก่อกวนกองทัพรหัสยะแล้ว รวมทั้งให้เมยานีทำอุบายเข้าโจมตีพระนครด้วย ตามแผนซึ่งนายทหารวางไว้ให้ กุตะมะอรชุน และวามิส มีความเห็นตรงกันกับแผนของนายทหารในข้อที่ว่า คืนนี้เราจะใช้กำลังแต่เพียงน้อย แต่ก่อกวนทั้งด้านกองทัพใหญ่ และฝ่ายพระนครให้เกิดความพะว้าพะวังมากที่สุด”

“นายจะออกนำทหารในคืนนี้ด้วยหรือเปล่า?”

ไชยยันต์ถาม

“ผมเป็นหัวหน้าของเขาทุกคน จะเพียงแต่ออกคำสั่งนั่งบงการอยู่กับที่ไม่ได้หรอกครับ ผมจะต้องออกไปด้วย และจะอยู่ทางด้านหน่วยจู่โจมกองทัพหลวง”

“ความจริงคืนนี้เธอควรจะพักนะเพราะพรุ่งนี้ต้องรบหนักทีเดียว” มาเรียออกความเห็นมา

“ผมพอจะมีเวลาพักได้ครับ เพราะจะออกปฏิบัติงานเพียงไม่เกินเที่ยงคืนเท่านั้น แล้วจะกลับมานอน ว่าแต่พวกท่านได้วางแผนการกันเรียบร้อยแล้ว มีคำสั่งอันใดที่จะให้ผมปฏิบัติเพิ่มเติมบ้าง”

“ประเดี๋ยวเราจะออกไปพร้อมกับพวกนายด้วย”

อนุชาพูด แงซายขมวดคิ้วร้อง ‘อ๊ะ!’ ก็พอดีกับอดีตบุคคลสาบสูญกล่าวต่อมาว่า

“นายไม่ต้องกังวลว่าเราจะตามนายออกไปสู้รบก่อกวนพวกทหารของรหัสยะหรอก เราต้องการออกไปสำรวจภูมิ-ประเทศตรงช่องประตูผา ทางใหญ่ที่จะผ่านเข้ามายังหุบที่ตั้งกองบัญชาการนี้เท่านั้น”

“แต่นี่เป็นเวลากลางคืนนะครับ”

“ไม่สำคัญหรอก ในข้อนั้น เพราะเดือนหงายพอสมควรและพวกเราก็มีไฟฉาย อีกอย่างหนึ่งบริเวณหน้าประตูผา ปากทางเข้าก็คงอยู่ในเขตยึดครองของพวกเราไม่ใช่หรือ พวกนายจะออกไปก่อกวนกองทัพอย่างไรก็ได้ เราไม่ยุ่งเกี่ยวด้วย แต่จะไปสำรวจภูมิประเทศช่องทางเข้านั่นเท่านั้น และควรจะให้ทหารมีฝีมือสักหน่วยหนึ่งอยู่คุ้มกันเราด้วย ในระหว่างที่เราตรวจ

สถานที่ เราอาจเพียงไปดูสถานที่และกำหนดการอะไรไว้ก่อนก็ได้ และถ้าทำอะไรไม่สะดวกภายในคืนนี้ เราก็จะทำในพรุ่งนี้ แต่เราต้องไปตรวจภมิประเทศล่วงหน้าเสียก่อนจะได้ไม่เสียเวลา”

คะหยิ่น บุญคำ และหนานอิน เป็นชุดสุดท้ายที่เพิ่งออกมาสมทบ ทั้งสามแบกหีบระเบิดออกมาด้วย **แงซายชำเลืองเห็น**เข้าก็มีอาการเหมือนกับสะอึก **แต่ก็ไม่พูดอะไร นอกจากจะจ้องมองที่หีบระเบิดเหล่านั้นตาเขม็งอย่างไม่สู้จะสบายใจนัก** ต่อมาจึงหันมาทางจอมพราน

“ผู้กองเอาแบบนี้แน่หรือครับ?”

“เราไม่มีทางเลือกอย่างอื่น แงซาย แต่ถ้าหากพรุ่งนี้นายสามารถจะท้าทายให้รัหสยะและสิงหราออกมาดวลกับนายได้แบบตัวต่อตัว เราก็จะระงับแผนการของเราไว้ แต่ถึงอย่างไรก็เตรียมพร้อมตามแผน”

“พวกท่านมีแผนการเช่นไรหรือ?”

กุตะมะกับอรชุนถามขึ้นเกือบจะพร้อมกัน ไชยยันต์หัวเราะพูดให้เป็นเรื่องขบขันว่า

“ถ้าจำเป็น โดยที่กองทัพของรหัสยะบุกตะลุยตามกองทัพประชาชนที่แตกพ่ายเข้ามาตามปากทางเข้า ระหว่างหน้าผาชันพวกเราก็จะสวดมนต์อ้อนวอนศิวะเทพ อันเป็นที่สักการะของพวกท่าน ถล่มหินหน้าผาลงมาบดขยี้กองทัพรหัสยะให้พินาศแตกพ่ายออกไป เพื่อเปิดโอกาสให้กองทัพประชาชนบุกย้อนตลบเข้าถึงตัวพระนครเลย”

สองขุนพลซ้ายขวาแห่งอดีตกษัตริย์วิษณุพรหมนารถ ทำหน้าตื่น หันมองกันเอง

“ท่านจะสวดมนต์อ้อนวอน ให้บังเกิดผลเช่นนั้นขึ้นมาได้อย่างไร และพวกท่านทำได้จริงหรือ?”

“เอาเถิดน่า คอยดูพรุ่งนี้ก็แล้วกัน แล้วท่านทั้งสองจะได้เห็นเอง หินหน้าผาของภูเขาทั้งลูก จะทลายหล่นลงมาเหมือนมีมือยักษ์ผลักพร้อมเสียงที่ดังยิ่งกว่าสายอสุนีบาต ขอให้พวกท่านและทหารของเราทุกคน อย่าตกใจก็แล้วกัน จงคิดเสียว่าเทพเจ้าช่วยฝ่ายเรา กำจัดเฉพาะศัตรของจักราชเท่านั้น ใครที่จงรักภักดีต่ออุงค์ยุพราช จะไม่ได้รับอันตรายจากหินถล่มในครั้งนี้เลย พื้นแผ่นดินบางส่วนก็อาจจะไหวแยกแบบธรณีสูบและจะสูบเฉพาะฝ่ายข้าศึกเท่านั้น ทหารของเราจะปลอดภัยทุกคน”

กุตะมะกับอรชุน ครางอะไรอยู่ในลำคออย่างประหลาดใจขีดสุด

ระหว่างที่กลุ่มนั้นกำลังพูดจากันอยู่ ดารินก็ฉุดมือมาเรียให้เดินไปทางริมลานด้านหนึ่ง ซึ่งเห็นเมยานีกำลังสาละวนตรวจม้าของหล่อนอยู่กับกลุ่มทหารร่วมตายอีก 7-8 คน โดยไม่ได้สนใจกับอะไรทั้งสิ้น

“เมยานี!” ดารินร้องทักเสียงใส

นางหันมาพบ...ก็ยืนเหยียดกายขึ้นตรงโดยเร็วในลักษณะคารวะ ราชสกุลสาวเดินเข้ามาโอบไหล่ไว้อย่างรักใคร่

"เธอไม่ได้เป็นแต่เพียงหญิงรูปงามอย่างเดียวเท่านั้น ยังเป็นนักรบที่มีฝีมือและกล้าหาญที่สุด ชัยชนะของจักราชที่จะมีต่อฝ่ายศัตรูได้นั้น ย่อมมีเธอเป็นกำลังสำคัญช่วยอยู่ส่วนหนึ่ง"

บุตรสาวผู้แกร่งกร้าวของขุนพลอรชุนยิ้มสะเทิ้นเป็นครั้งแรกเมื่อได้ยินคำนั้น ดวงตาของนางเป็นประกาย

"ข้าและประชาชนทุกคน พร้อมแล้วที่จะยอมตายให้แก่องค์จักราช และสำนึกในบุญคุณอย่างสูงสุดที่เหล่าท่านทุกคนช่วยเหลือในงานศึกครั้งนี้ แม้จะเป็นฝ่ายวางแผนก็ตาม"

"แล้วนี่เธอกำลังจะไปไหน?"

มาเรียถาม เดินเข้ามาตบที่คอม้าศึกอันสูงใหญ่พวงพีสีเลือนมืดของเมยานี

"ข้าและคนของข้าชุดนี้ จะออกไปสมทบกับหน่วยทหารม้าของข้า ซึ่งซุ่มอยู่ยังนอกหุบบริเวณหนึ่ง เพื่อทำกลอุบายลวงฝ่ายหราประหนึ่งว่าจะเข้าโจมตีพระนคร พวกเรากำลังรอคำสั่งจากเจ้าชายอยู่เท่านั้น ว่าจะให้ออกปฏิบัติการเมื่อใด แต่คงจะไม่กี่อึดใจข้างหน้านี่แหละ"

แหม่มสาวถอดคันธนูประจำม้าศึกของธิดาสาวแห่งอรชุนผงมาพิจารณาดู มันเป็นคันธนูขนาดกะทัดรัด ไม่ใหญ่โตหรือเทอะทะเกินไปนัก ดารินเห็นเข้าก็เดินเข้ามาดู มาเรียทดลองน้าวด้วยกำลังแขนอันแข็งแรงของหล่อน

"รู้สึกว่ามันจะเป็นธนูขนาดเล็กกว่าที่แงซายเคยทำมากนะ"

ดารินกระซิบกับเพื่อนสาวของหล่อน

"ใช่! ค่อนข้างเบาไป แต่ก็แรงพอที่จะส่งดอกธนูไป

สังหารคนหรือสัตว์ขนาดย่อมๆ ได้เหมือนกัน ฉันกะว่าน้ำหนักในการเหนี่ยวสาย อยู่ในระหว่าง 35-40 ปอนด์เท่านั้น ซึ่งมันเป็นธนูมาตรฐานของชาวมรกตนครทั้งหลาย และความจริง ก็ไม่จำเป็นจะต้องให้หนักหน่วงไปกว่านี้ เพราะเกี่ยวกับกำลังคนที่จะใช้โดยรายเฉลี่ย และเพื่อการรบอย่างคล่องตัว แม้แต่การยิงบนหลังม้า”

แล้วมาเรียก็พยักหน้า เรียกเมยานีเข้ามาใกล้

“เมยานี ธนูของเธอเป็นธนูขนาดและชนิดเดียวกับที่ทหารหลวงหรือผัคนในมรกตนครใช้ ใช่หรือไม่”

“ใช่แล้ว นายหญิงผมทอง ธนูรบของชาวมรกตนครมีขนาดนี้ทั้งหมด”

“ความแม่นยำมันมีอยู่สักเท่าใด...หมายถึงระยะที่ยิงได้โดยไม่พลาด และเสียบทะลุ”

เมื่อเสือดาวแห่งกองทัพประชาชนนิ่งเหมือนจะคิดอยู่ครู่คล้ายกับว่าหล่อนเองก็ไม่เคยคำนวณมาก่อนเหมือนกัน แล้วตอบอย่างใคร่ครวญว่า

“ประมาณ 25 ถึง 30 วา เป็นระยะที่พลธนูซึ่งมีฝีมือของมรกตนคร ไม่ว่าฝ่ายกองทัพประชาชนหรือกองทหารหลวงยิงได้อย่างแม่นยำทั้งสิ้น เป็นระยะประหารที่แน่นอน แต่ถ้าไกลกว่านั้นก็ยังหวังผลมากนักไม่ได้ เพราะเราจะต้องยิงโดยวิถีที่โค้งสูงขึ้น ซึ่งฝ่ายตรงข้ามถ้ารู้ตัวอาจหลบหลีกทัน”

“ธนูของพวกเธอ ยิงไปไกลสักขนาดไหน?”

“ถ้ายิงวิถีโค้ง สักร้อยวา หรือร้อยเศษก็คงไม่ได้ถึง”

“ไหน ขอดูดอกธนูของเธอหน่อยซิ”

ดารินสั่ง เมยานีหันกลับไปที่กระบอกศรอันติดอยู่กับอานม้าด้านหลัง ดึงออกมาดอกหนึ่งส่งให้ 'นายหญิงผมดำ' อีกฝ่ายรับไปพิจารณาดู แล้วส่งให้มาเรียวินิจฉัย แหม่มสาวเบ้ปากนิดหนึ่ง

"ขนาดมันเล็กไป น้อย เธอก็เห็นอยู่แล้วตอนที่พวกโจรใช้ยิงกุตะมะ ถ้าเราต้องการธนูเป็นเครื่องส่งระเบิดอย่างที่แงซายเคยทำ เราจะต้องได้ธนูและดอกศรที่ใหญ่กว่านี้อีก 1 เท่าตัวเป็นอย่างน้อย"

"แล้วใครจะเป็นคนยิง ถ้าแงซายไม่ยิงเสียคนเดียวเท่านั้นขนาดพวกเราจะง้างก็ยังง้างไม่ไหวเลย"

ดารินเอ่ยอย่างหนักใจ

"พี่ใหญ่ของเธอยิงได้อย่างสบาย และเขาก็เคยยิงมาแล้วไม่น่ากังวลเลยในเรื่องนั้น สั่งให้พวกนี้ช่วยทำให้เราในลักษณะอย่างนี้แหละ ทว่าขยายส่วนออกไปอีก 1 เท่าตัว ไม่งั้นดอกธนูไม่มีกำลังพอที่จะพาระเบิดไนโตรไปได้หรอก"

"เมยานี..."

นักมานุษยวิทยาสาวหันไปลูบไหล่ พูดเสียงหวานกับเมยานีอีกครั้ง

"เราอยากจะให้เธอสั่งนักเหลาคันธนูที่ชำนาญของเธอจัดการทำธนูให้เราสักอันหนึ่งโดยด่วนที่สุด อย่างช้าได้ในตอนตีกาของคืนนี้ก็ยังดี แต่เธอฟังให้ดีนะ สิ่งที่เราต้องการจากธนูคันนั้นก็คือ มีความใหญ่แข็งแรงกว่าที่พวกเธอเคยใช้ 1 เท่าตัว ถึงดอกธนูก็ให้ใหญ่ขึ้นตามอัตราส่วนที่เหมาะสมด้วย ติดหัวไฉหะมีเงี่ยงอย่างหัวธนูของพวกเธอนั่นแหละ จะได้ไหม?"

ธิดาสาวของอรชุน จ้องหน้าอาคันตุกะต่างแดนทั้งสองอย่างแปลกใจ พลางหัวเราะเบา ๆ

"เมยานีสั่งให้คนเหลาธนูตามที่นายหญิงต้องการได้...แต่นายหญิงจะเอาไปทำอะไร ธนูที่ใหญ่กว่าที่เมยานีหรือทหารทุกคนใช้ ไม่มีใครเอาไปใช้ทำอะไรได้ประโยชน์หรอก เพราะกำลังเหนี่ยวสายมันหนักมาก"

ดารินยิ้มตอบ บีบไหล่อวบนั้นอย่างปรานี

"เอาเถิดน่า...ทำให้เราตามที่สั่งนี่ก็แล้วกัน และไม่จำเป็นจะต้องทูลให้จักราชทราบด้วย ว่าเราให้เธอทำธนูอันใหญ่นี้ให้จงมั่นใจเถิดว่า ถ้าเราได้ธนูอันนั้นมา เราจะช่วยกองทัพประ-ชาชนรบชนะศึกโดยเร็วยิ่งขึ้น"

เมยานีมีอาการเหมือนพยายามอ่านความคิด แต่แล้วก็ก้มศีรษะรับคำอย่างง่าย ๆ เพราะถือว่าทั้งสองหญิงจากโลกภายนอก อยู่ในฐานะผู้บังคับบัญชาสหายสนิทขององค์พระยุพราช

"เมยานีจะจัดการให้ตามที่นายหญิงสั่ง แต่เมยานีไม่เข้าใจว่าธนูใหญ่เพียงอันเดียว จะช่วยให้พวกเราได้เปรียบชนะศึกได้อย่างไร...ว่าแต่ดอกศรจะทำให้สักกี่ดอก"

"สัก 6 ดอกก็พอ ไม่ต้องมาก เลือกเอาไม้ที่แกร่งและแข็งที่สุด ส่วนคันธนูและสายหนังก็คัดชนิดให้ดีที่สุด ธนูอันที่เมยานีทำให้นี้จะเปรียบประดุจธนูแห่งศิวะเทพที่แผลงออกไปปราบศัตรู มันพุ่งไปตกหรือเสียบที่ไหน ฟ้าจะผ่าที่นั่นพร้อมทั้งไฟประลัยกัลป์ แม้แต่ประตูเมืองของมรกตนครที่ปิดอยู่ก็จะพินาศถล่มทลายภายในพริบตาเดียว เมยานีคอยดูก็แล้วกัน"

แม่เสือสาวแห่งกองทัพประชาชน มีสีหน้าส่อความประ-หลาดใจดูเหมือนจะอมยิ้มอยู่ในที พึมพำออกมาว่า

“ประหลาด! ขอให้เป็นจริงเช่นนั้นเถอะ”

แล้วนางก็หันไปร้องเรียกคนของนางที่ผูกม้าอยู่ใกล้ๆเข้ามาคนหนึ่ง เป็นชายฉกรรจ์ชั้นหัวหน้าของกองโจร ซึ่งเคยเข้าไปรายงานตัวให้คณะทุกคนพบรู้จักหน้าแล้ว นางกระซิบสั่งความหยู่อีดใจ ชายนั้นก็ก้มศีรษะรับคำ แล้วผละหายไปในหมู่ของกระโจมพัก

“ไม่เกินเที่ยงคืน ธนใหญ่คันที่นายหญิงทั้งสองต้องการจะถูกทำขึ้นเสร็จ พร้อมดอกศร และจะนำเข้าไปไว้ให้ยังที่พักในคูหาอันเป็นที่นอน”

“และก็จำไว้ด้วยว่า อย่าให้จักราชทรงทราบ”

“ข้าจะปฏิบัติตามคำสั่งนี้โดยเคร่งครัด”

เมยานีรับคำ

มาเรียเสียบธนูของนางคืนไว้ให้ที่ม้าตามเดิม มองเห็นม้าศึกสูงใหญ่ติดเครื่องรบพร้อม แหม่มสาวก็ยิ้มอย่างพอใจ หันมากระซิบกับดารินว่า

“ฉันอยากเป็นอย่างเมยานี หรือนักรบพวกนี้เหลือเกินในแผ่นดินนี้และในภาวการณ์ชนิดนี้ ดูมันช่างสง่างามเสียเหลือเกิน เหมือนทหารโรมันไม่มีผิด เสียดายที่เราเกิดคนละยุคกัน ไม่งั้นฉันจะขอติดตามแม่เสือคนนี้ไปปฏิบัติงานครั้งนี้ด้วย ไอ้ครั้นจะขี่ม้าถือไรเฟิลยิงกับพวกข้าศึก มันก็ไม่เข้าท่าและรีคอยย์ของปืนคงจะถีบฉันกระเด็นตกจากหลังม้าทันที”

ดารินหัวเราะ

"แต่เธอก็มีปืนชิงเกิลแอ็คชั่นขนาด .45 แบบคาวบอยอยู่แล้วนี่ ขี่ม้ายิงปืนสั้นก็สนุกดีเหมือนกันไม่ใช่หรือ"

"ก็สนุกดีเหมือนกัน ถ้ากระสนฉันไม่จำกัดนัก แล้วอีกอย่างหนึ่งฉันกลัวดอกธนูที่มันจะปลิวมาเสียบ ไม่อกก็กลางแผ่นหลังโดยไม่ทันรู้ตัว แล้วฉันก็จะไม่มีโอกาสได้เห็นหน้าลูกที่จะเกิดมา ว่าหน้าตาจะเหมือนไชยยันต์หรือเหมือนไพรวัลย์!"

คำพูดเย้าประโยคสุดท้ายของแม่เพื่อนสาวต่างผิว ทำเอาดารินเกือบสะดุ้ง หันมาจ้องหน้าเขม็ง พอเห็นอีกฝ่ายหนึ่งปิดปากหัวเราะก็เลยรู้ว่าเย้าเล่น จึงตอบไปว่า

"ขอให้หน้าเหมือนไพรวัลย์เถอะ ฉันจะขอรับเลี้ยงเป็นลูกเอง"

"เรื่องอะไรที่เธอจะต้องมาขอลูกจากฉัน เธอต้องขอจากไพรวัลย์เขาซิ"

ดารินยักไหล่ ยิ้มฝืนๆ มีแววเศร้าเจือปนอยู่ด้วย

"คงไม่มีทางหรอก...เอาละ หยุดพูดเรื่องไม่เป็นเรื่องนี่เสียที"

มีเสียงตะโกนบัญชาการดังก้องขึ้น มาเรียและดาริน หันขวับไปก็เห็นจักราช อรชุน และกุตะมะ กำลังขี่ม้าเดินวนอยู่พร้อมกับสั่งบงการอะไรอยู่ฟังไม่ได้ศัพท์ ส่วนพรรคพวกของตนเองก็วกมอเรียกมาทางด้านเมียานและทหารของนางอก 7-8 คนก็กระโจนขึ้นหลังม้า ชักม้าหันเหียนร้องโต้ตอบกันอยู่พักหนึ่ง แม่เสือแห่งกองทัพประชาชนและคนของนางก็ควบตะบึงฝ่าความมืดออกไปก่อนทันที

รพินทร์ ไพรวัลย์ขณะนี้อยู่บนหลังม้าตัวหนึ่ง และจูงม้าคืกสองตัวมาที่สองหญิง

"ขึ้นม้าเถิดครับ เราจะออกไปกับแงซายเดี๋ยวนี้แล้ว เขาจะไปส่งพวกเราทิ้งไว้ที่บริเวณปากทาง ระหว่างหน้าผา พร้อมทั้งทิ้งหน่วยคุ้มกันไว้ให้หนึ่งกองร้อย ส่วนพวกเขาก็จะลัดทางออกก่อกวนข้าศึกโดยแยกไปเลย ระยะแรกนี้จะร่วมทางเดียวกันไปก่อน"

ดารินกับมาเรีย ก้าวขึ้นหลังม้าคนละตัว บริเวณนั้นเริ่มสับสนไปด้วยกองม้าที่ยังไม่เป็นขบวนเรียบร้อยนัก แต่ก็สังเกตเห็นพวกพรานพื้นเมืองอยู่บนหลังม้ากันทุกคน หีบระเบิดบรรทุกอย่างระมัดระวังไปบนหลังลาต่างตัวหนึ่ง ซึ่งถูกจูงไปด้วย

ทุกคนคล้องสายสะพายไรเฟิลแบบเฉียงไหล่

จักราชหรือแงซายโบกมือเป็นสัญญาณ ให้ทหารม้าประมาณ 3 กองร้อยเหล่านั้น ควบเหยาะล่วงหน้าไปก่อน โดยให้อรชุนและกุตะมะ คุมขบวนไป ส่วนตัวเขาเองเหยาะม้าเข้ามารวมกลุ่มกับเหล่าอดีตเชลยของสิงหรา แสงจันทร์ข้างขึ้นเกือบเต็มดวง สว่างนวลอยู่กลางเวหาหาว และสาดแสงลงมาอาบภูมิประเทศราง ๆ แหล่งไหนมีเงาไม้คลุมมืดสลัว แหล่งไหนเป็นที่ว่างก็ทอดลำสว่างลงมา

"ผมจะไปส่งทุกท่านที่ปากประตูผา ตำแหน่งที่ท่านต้องการสำรวจ"

ราชบุตรแห่งวิษณุพรหมนารถกล่าวเสียงทุ้มลึก

"แล้วหลังจากนั้น ผมจะแยกไปตามแผนซึ่งกำหนดไว้

แล้ว เมื่อท่านเสร็จภารกิจแล้ว โปรดกลับมายังที่พักของท่าน ผมจะมาพบทุกท่านอีกครั้งเมื่อเวลาประมาณเที่ยงคืน”

“ดีมาก แงซาย ว่าแต่นายจะใช้กำลังทหารม้าเข้าก่อกวนคืนนี้หรือ?”

เชษฐาถาม

“ผมจะให้ทหารม้าดักซุ่มเงียบอยู่ตามที่ต่างๆ เพื่อคอยช่วยเหลือพลเดินเท้าเท่านั้นเองครับ แต่ส่วนใหญ่จะให้พลเดินเท้าลอบเข้าโจมตีก่อน เพราะเราต้องการความเงียบ ถ้าเอาม้าเคลื่อนเข้าไปทั้งกอง รหัสยะจะแว่วเสียงและรู้ตัวล่วงหน้าทันที พลเดินเท้าของผมประมาณ 4 พันคนรอคอยอยู่ข้างนอกก่อนแล้ว และทหารม้าที่ใช้ประมาณ 2 กองร้อย สำหรับคืนนี้เป็นทหารป่าของอรชุนทั้งสิ้น พวกทหารม้าแท้จริงของกุตะมะทั้งกองพลให้พักผ่อนหลับนอนหมดแล้ว”

ทั้งหมดเริ่มเคลื่อนจากที่ ขณะนั้นเชษฐากะเวลาประมาณ 3 ทุ่มเศษ...

รพินทร์เหยาะม้าเคียงคู่ไปเบื้องหน้ากับจักราช ดูเหมือนเจตนาโดยตรงที่จะพูดอะไรกันโดยเฉพาะ ปล่อยให้พวกนายจ้างและพรานพื้นเมือง เดินม้ารวมกลุ่มกันมาทางด้านหลัง เป็นการเคลื่อนที่ไปอย่างไม่รีบร้อนใดๆ ทั้งสิ้น มีกองทหารม้าอีกจำนวนหนึ่งคุมปิดท้ายมา ท่ามกลางราตรีกระจ่างจันทร์ ซึ่งบางขณะก็ลอยดวงเด่นส่องแสงสว่างเจิดจ้า บางขณะก็แฝงเงามืดสลัวเข้ากลีบเมฆ แต่ไม่มีอุปสรรคในการเดินทางอย่างใดทั้งสิ้น เพราะความจัดเจนในภูมิประเทศของฝ่ายเจ้าถิ่น

ดารินขี่ม้า ขนาบกลางด้วยพี่ชายทั้งสองคน ถัดมาเป็นคู่ของไชยยันต์กับมาเรีย ต่อไปจึงเป็นกลุ่มของพวกลูกหาบซึ่งช่วยกันคุมลาต่างที่บรรทุกหีบระเบิดไว้ตรงกลาง

เสียงฝีเท้าของม้าเมยานีที่ล่วงหน้าไปก่อน และทหารม้าที่คุมโดยกุตะมะและวามิสซึ่งตามหลังไป บัดนี้จางเงียบหายไปหมดสิ้นแล้ว แสดงว่าพวกนั้นไปกันอย่างรวดเร็วมาก ในกลุ่มที่จะต้องเข้าปฏิบัติการโจมตีกองทัพหลวง และฝ่ายพระนคร จึงเหลือแต่เพียงแงซายล้าหลังเพียงคนเดียว ซึ่งเป็นเพื่อนไปกับฝ่ายของอดีตนายจ้าง

ม.ร.ว.สาว แอบกระซิบกับพี่ชายทั้งสองให้ทราบว่า ได้แอบสั่งให้เมยานีจัดหาธนูสำหรับยิงระเบิดไนโตรฯ ไว้ให้แล้ว ซึ่งจะได้ภายในตอนดึกของคืนนี้ โดยกำชับไม่ให้บอกให้แงซายทราบ

"ดีมาก รวดเร็วดีเหลือเกิน น้อย"

พี่ชายใหญ่บอกอย่างยินดี

"พี่ยังนึกเป็นห่วงเรื่องนี้อยู่ จนกระทั่งน้อยบอกให้รู้เดี๋ยวนี้แหละ ว่าแต่บอกให้เมยานีเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วหรือ ว่าเราต้องการธนูขนาดไหน?"

"เมยานีเข้าใจแล้วค่ะ จากการกะคำนวนของเมย์ ธนูที่พวกนี้ใช้ น้ำหนักเหนี่ยวสายประมาณ 40 ปอนด์ เราสั่งให้ขยายขนาดออกไปอีกเท่าตัว น้ำหนักเหนี่ยวสายก็คงจะได้สัก 80 ปอนด์ ใกล้เคียงกับที่แงซายเคยใช้นั่นแหละ"

"ธนูน้ำหนักเหนี่ยวสายขนาด 80 ปอนด์!"

อนุชาลืมตาโพลง อุทานออกมาเบา ๆ

WBSWS:OU

“มันหนักไม่ใช่เล่นนะ น้อย แล้วใครจะยิงได้ในหมู่พวกเรา”

“เมื่อเวลาเกิดความจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ขึ้นมา พี่ก็เคยยิงได้มาแล้ว...”

เชษฐาตอบอย่างมั่นใจ

“ความจำเป็นที่พูดถึงนี่ก็คือ ภายหลังจากที่สายชนวนของระเบิดไนโตรถูกจุดขึ้นแล้ว...กำลังที่จะเหนี่ยวสาย เพื่อให้ดอกธนูยิงส่งระเบิดออกไป มันเกิดขึ้นได้เองแหละ เพราะเราร้อยว่า ถ้าเรายิงไม่ได้หรือไม่มีกำลังที่จะเหนี่ยวไอ้ระเบิดมหาประลัยนั่น แทนที่จะพุ่งไประเบิดยังเป้าหมาย มันก็จะระเบิดพวกเรากันเอง”

“เสี่ยงมากครับพี่ใหญ่! แล้วก็...หวาดเสียวเหลือเกิน”

“ก็เคยเสี่ยงกันมาแล้ว สมัยก่อนนี้ แงซายเป็นคนยิง ส่วนรพินทร์เป็นคนจุดสายชนวน ชีวิตของสองคนนั่นเสี่ยงเท่าๆ กัน เพราะถ้าคนยิงไม่สามารถจะส่งดอกธนูที่มัดติดระเบิดออกไปได้ ก็แปลว่ากลายเป็นผงทั้งสองคน แล้วต่อมาอีกสมัยหนึ่ง แงซายเป็นคนจุดสายชนวน ส่วนพี่เป็นคนยิง อีตอนทดลองเหนี่ยวสายธนูใหญ่นั่นครั้งแรก พี่ก็ไม่คิดเหมือนกันว่าจะมีกำลังเหนี่ยวออกไปได้ แต่พอเห็นเปลวไฟแลบเลียไปตามสายชนวนเข้าหาระเบิดที่ผูกไว้กับดอกธนู ก็ไม่รู้เอากำลังมาจากไหน”

“รพินทร์รู้เรื่องหรือยังว่า น้อยสั่งให้เมยานีทำธนูให้แล้ว”

พี่ชายคนกลางถาม

“อาจยังไม่รู้ก็ได้ค่ะ เพราะยังไม่มีเวลาบอกเลย”

อนุชา วราฤทธิ์ หันไปทางพี่ชายคนใหญ่

“ผมยังไม่เข้าใจนัก พี่ใหญ่จะใช้ธนูติดระเบิดในลักษณะไหนครับ ยิงถล่มกองทัพรหัสยะ หรือว่ายิงทลายประตูเมืองมรกตนคร”

“มันสุดแล้วแต่สถานการณ์ ถ้าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามแผน คือกองทัพส่วนใหญ่รุกไล่คนของแงซายที่ทำอุบายแตกหนีเข้ามาทางช่องผา ซึ่งเรากำลังจะไปสำรวจอยู่เดี๋ยวนี้ เราจะยิงระเบิดที่ฝังไว้ตามผนังฝาทั้งสองด้าน ให้ถล่มลงมา แต่ถ้ารูปการณ์มันเปลี่ยนไปอย่างอื่น และหากกำลังของแงซายเสียเปรียบเราก็อาจมีความจำเป็นที่จะต้องยิงธนถล่มเข้าไปกลางพลของรหัสยะและสิงหราเพื่อทำลายขวัญ และถ้าพวกนั้นถอยเข้าไปตั้งรับอยู่ในเมือง โดยถือว่าป้อมปราการเชิงเทินแข็งแรง ฝ่ายเราไม่สามารถบุกเข้าตีได้ เราก็จำเป็นจะต้องใช้ธนูติดระเบิดทำลายประตูเมืองให้ราบลงเพื่อเปิดโอกาสให้กองทัพประชาชนบุกตะลุยเข้าไปได้ สรุปก็คือ มันจะเป็นอาวุธสำคัญที่สุดในการรบครั้งนี้”

“วิเศษจริง ก็แปลว่าเรามี ‘ปืนใหญ่’ ขนาดเบาๆ อยู่ในมือแล้ว”

“ใช่! ปืนใหญ่เราดีๆ นี่เอง เพียงแต่การยิงลำบากยุ่งยากมากหน่อยเท่านั้น และเจ้าปืนใหญ่ชนิดนี้ ก็ไม่ใช่ใครอื่นคิดประดิษฐ์ขึ้น แท้จริงก็แงซายนั่นแหละ ที่แนะนำให้เราทำขึ้น... จากการเผชิญกับงูยักษ์ครั้งแรกที่หล่มช้าง อันเป็นหมู่บ้านของคะหยิ่น”

อนุชานิ่งคิดไปครู่ ก็บอกมาว่า

“ผมมีวิธีที่จะให้พี่ใหญ่หรือพวกเราคนหนึ่งคนใดยิงธนู

หนักมหากาฬนี่ได้โดยปลอดภัยแล้วครับ และถ้ามันหนักเกินไปนัก เราก็สามารถที่จะใช้กำลังคนมากกว่าหนึ่งคนช่วยกันเหนี่ยวสาย ซึ่งจะทำให้ดอกธนูถูกส่งไปได้ไกลเกินกว่าสมัยที่พี่ใหญ่หรือแงซายเคยยิงมาแล้วเสียอีก”

“เธอมีวิธีอย่างไรหรือ?”

“สมัยก่อนนี้ พี่ใหญ่ หรือแงซายเท่าที่เคยยิงมาแล้ว ใช้วิธีเหนี่ยวยิงอย่างธรรมดาใช่ไหมครับ คือมือหนึ่งจับคันธนูที่สูงเกือบท่วมหัว อีกมือหนึ่งทำหน้าที่เหนี่ยวสายที่พาดดอกศร”

“ใช่! เราไม่มีวิธีการยิงอย่างอื่นใด นอกจากนี้”

“มีซิครับ”

อดีตคนสาบสูญพูดยิ้ม ๆ

“แล้วก็หญ้าปากคอก ง่ายนิดเดียว เพียงแต่พี่ใหญ่อาจคิดไปไม่ถึงเท่านั้น สมัยก่อนนี้ ตอนที่โรมรันกับงูยักษ์และไท-รันโนซอรัสมันเป็นวินาทีฉุกเฉินกะทันหัน ซึ่งจะต้องยิงกันอย่างทันที แต่นี่เรามีเวลาเตรียมการพร้อม วิธีที่ผมจะบอกนี่ก็คือเราปักหลักเข้าสองหลักลงกับพื้นให้แข็งแรงมั่นคงที่สุด เว้นระยะห่างกันระหว่างหลักทั้งสองนั่น ขนาดช่วงความยาวของธนูแล้วมัดปลายคันธนูทั้งสองข้างติดกับหลักที่ตรึงติดพื้นไว้แล้วทั้งสองด้านนั้น มัดให้มั่นคงแข็งแรงที่สุด คันธนูจะเป็นรูปแนวขวาง ขนานกับพื้นดิน ใช้หลักทั้งสองเป็นที่ยึดรั้งคันธนู คราวนี้เราจะใช้กำลังคนสักกี่คนก็ได้ ช่วยกันเหนี่ยวสายที่พาดดอกศรซึ่งมันจะมีพลังในการดีดส่งลูกธนูมากกว่าใช้คนคนเดียวยิง อย่างน้อยก็อีกเท่าตัว พวกเราเป็นกองหนุนอยู่แล้ว มีเวลาเตรียมการเรื่องนี้ได้อย่างสบาย จะตั้งยิงอะไร ตำแหน่งไหน ก็ปักหลัก

เข้าบริเวณนั้น ไม่ต้องไปถือคันธนูน้าวสายยิงอยู่คนเดียวให้เสี่ยงเปล่าๆ นึกวาดภาพออกไหมครับ ที่ผมพูดมานี่"

เชษฐากับดารินขมวดคิ้วคิดอยู่อึดใจเดียว พี่ชายใหญ่ก็ร้องออกมาว่า

"เออ! จริงของเธอ กลาง นั่นเป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุด...ติดหุกเมืองมรกตนครอยู่นานเป็นปีไม่ได้ทำให้เธอฉลาดน้อยลงไปเลยนี่ วิธีที่เธอบอกมา จะช่วยขยายระยะการยิงของเราออกไปได้อีกถึงเท่าตัวทีเดียวและหันธนูไปทางไหน ก็พินาศที่นั่น โดยพวกเราแทบไม่ต้องเสี่ยงอะไรเลย"

ข้อความปรึกษาหารือระหว่างพี่น้องทั้งสาม ถูกถ่าย-ทอดไปให้มาเรียและไชยยันต์ ซึ่งเดินม้าใกล้ชิดอยู่เบื้องหลังด้วย ทำให้ทั้งสองยินดีและเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง ไชยยันต์กระชั้นม้าเข้ามาชิดสหายผู้เคยเป็นบุคคลสาบสูญจนนึกว่าหาชีวิตไม่แล้วของเขา พร้อมกับเอื้อมมือไปตบไหล่

"พวกเราลืมนึกถึงสิ่งที่แกแนะนำนี่ไปเสียอย่างสนิท กลาง! ถ้าแบบนี้ อย่าว่าแต่ธนูมีกำลังเหนี่ยวสายแค่ 80 ปอนด์เลย ต่อให้มากกว่านั้นเท่าไหร่ พวกเราก็สามารถยิงกันได้ สำคัญว่าเสาหลักสองต้นที่จะยึดปลายธนูทั้งสองด้าน ต้องฝังพื้นให้มั่นคงแข็งแรงจริงๆเท่านั้น เพราะถ้าจุดชนวนแล้ว และพวกเราเริ่มต้นช่วยกันเหนี่ยวสาย บังเอิญไอ้เสาต้นใดต้นหนึ่งมันทานกำลังฉุดไม่ไหว ล้มครืนลงมาก็สวัสดีพะย่ะค่ะ กี่คนๆ ที่ยืนอยู่ในละแวกใกล้เคียง ป่นเป็นผงไปหมด"

“ถ้าสะเพร่าแบบนั้นก็ช่วยไม่ได้ไม่ใช่หรือ ว่าแต่ใครเป็นคนกำหนดความยาวของสายชนวนระเบิด เพราะจะต้องเผื่อระยะที่ธนพ่งแหวกอากาศไปถึงจดหมายด้วย ถ้ายาวเกินไปหรือสั้นเกินไป มันก็ไม่มีความหมาย จะต้องคำนวณให้ถูกต้องที่สุดเกี่ยวกับระยะที่จะยิง และระยะความเร็วของธนู ชนิดที่พอปักลงตรงตำแหน่งที่เราต้องการก็ระเบิดตูมเลย ไม่ใช่ธนูผ่าไประเบิดกลางอากาศก่อนถึงที่หมาย”

“ข้อนั้นแกไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ตามปกติแล้ว ฉันกับรพินทร์สองคน เป็นคนมัดระเบิดติดกับธน และวางสายชนวนความรับผิดชอบเรื่องนี้ อยู่ที่ฉันกับรพินทร์สองคน และเราจะหารือกันอีกทีเมื่อกลับไปถึงที่พักแล้ว และฉันรู้สึกว่าระยะยิงมันจะต้องไกลมากทีเดียว อย่างน้อยๆ ก็ร้อยกว่าเมตรขึ้นไป เราไม่มีโอกาสจะเข้าไปยิงได้ใกล้ๆ หรอก ผิดกับการยิงสัตว์ยักษ์สองตัวนั้น ซึ่งความจวนตัว ทำให้ยิงกันในระยะไม่ห่างนัก แต่ถึงนั้นเวลามัน ‘ตูม’ ขึ้นมา ตับไตไส้พุงพวกเราทุกคนในละแวกใกล้เคียง ก็แทบจะทะลักออกมา”

“โชคดีเหลือเกิน...”

เสียงมาเรียพึมพำเบาๆ

“ที่พวกของพี่ใหญ่ขนไดนาไมต์เดินทางมาด้วยในครั้งนี้ลำพังปืนอย่างเดียว ต่อให้เหลือกระสุนมากกว่านี้อีกเท่าตัว เราก็ช่วยอะไรแงซายไม่ได้มากนัก เพราะถ้าสงครามเปิดฉากขึ้นเมื่อใด กระสุนปืนที่เราจะใช้ปลิดชีพพวกนั้น จากปืนล่าสัตว์ที่เราใช้กันอยู่นี่ มันไม่มีความหมายหรอก ยกเว้นแต่จะแบกปืนกลหนักมาด้วยสักหนึ่งกระบอก เพราะฉะนั้น เราต้องวางแผนใช้

ระเบิดพวกนี้ โดยวิธีการต่างๆ ให้รอบคอบที่สุด แล้วก็ไม่จำเป็นต้องให้แงซายรู้อะไรละเอียดนัก ให้เขารู้แต่เพียงว่า เขาและพวกของเขาจะทำอย่างไรบ้างเท่านั้นเป็นพอ”

แล้วแหม่มสาวก็หัวเราะออกมาเบาๆ

“ฉันรู้สึกว่าแงซายอึดอัดใจมากทีเดียว เมื่อเขารู้ว่าเรากำลังจะใช้ระเบิด แม้จะใช้กับฝ่ายศัตรูของเขาก็ตาม แต่ก็ยังดีอยู่บ้างหรอกที่อุตส่าห์เอาระเบิดมาคืนให้เรา ไม่เอาไปฝังซ่อนหรือยึดไว้เสีย”

“แล้วนั่นเห็นไหม วิธีการเก่าๆ ของเขา...”

ดารินบุ้ยปาก ให้ทุกคนมองไปยังรพินทร์กับแงซาย ซึ่งเหยาะม้าล่วงหน้าเคียงคู่กันไป ห่างจากขบวนทุกคนประมาณ 20 เมตร โดยรักษาระยะห่างนั้นไว้เหมือนเจตนาที่จะไม่ให้ทุกคนเข้ามารวมกลุ่มได้ยินข้อสนทนาอะไรด้วย

“แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว คู่คิด คู่แค้น หรือคู่ปรับสองคนนี่ยังคงทำตัวเหมือนๆเดิมอย่างสมัยที่เดินป่าอยู่ด้วยกันนั่นแหละ เขามีเรื่องที่จะหารือกันโดยเฉพาะ ชนิดไม่ให้พวกเราได้รู้อะไรบ้างเลย แอบหาทางซุบซิบ มีความลับอะไรร่วมกันอยู่ตลอดเวลา”

“ก็ช่างเขาเถอะ อย่าไปสนใจอะไรเลย เรารู้แน่แต่เพียงว่า เขาทั้งสองเป็นคนของเรา และจะไม่มีวันหักหลังเราเลย เท่านั้นเป็นพอ เขาอาจมีเรื่องหารืออะไรกันโดยยังไม่อยากให้เราทราบก็ได้ หรือไม่เช่นนั้นมันก็เป็นธรรมชาติวิสัยของสองคนนั่นเอง ที่มักจะปลีกตัวจากพวกเราไปคุยกันเองตามลำพังในบางขณะ ซึ่งเราก็เห็นมาเสียจนเคยชินแล้ว”

ชั่วไม่นานนักของการเดินเหยาะม้ากันไปเป็นขบวน ตามสบาย ทั้งหมดก็มาถึงปากทาง ซึ่งเป็นช่องแคบประมาณ 15 เมตร สองด้านเป็นหน้าผาหินสูงชันแหงนคอตั้งบ่าขนาบอยู่ เส้นทางเดินโปร่งโล่ง พื้นเบื้องล่างอุดมไปด้วยกรวดและดินแดง ขบวนทั้งหมดเคลื่อนผ่านไปตามเส้นทางเหมือนใครมาตัดเป็นช่องนี้ แล้วก็มาสุดสิ้นเอาตรงบริเวณป่าหินเตี้ยๆ ซึ่งค่อยๆ ลาดลงไปสู่ละเมาะไม้ทุ่งหญ้าเบื้องล่าง

จากการสำรวจแผนที่ของแงซาย ซึ่งแสดงให้เห็นมาก่อนแล้วในกองบัญชาการ ทุกคนก็เข้าใจเส้นทางเหล่านั้นดี มันเป็นทางสายตรงในแนวบีบบังคับของสองผาชัน จึงจะเป็นทางสะดวกนำเข้าสู่กองบัญชาการของกองทัพประชาชน สะดวกสบายกว่าการลัดทางรกชัฏมาทางด้านอื่นๆ

เมื่อใกล้จะสุดปลายของปากทางเข้า แงซายกับรพินทร์ยืนม้ารอคณะทั้งหมดอยู่ก่อนแล้ว ชั่วไม่กี่อึดใจ คณะนายเจ้าและพวกลูกหาบก็เข้ามาถึง ส่วนกองม้าอีกจำนวนหนึ่ง หยุดยืนรวมพลอยู่ห่างๆ มีแต่เพียงสุกรี อดีตนักโทษประหารของรหัสยะเท่านั้น ที่ควบม้าตรงเข้ามาร่วมด้วยเหมือนจะได้รับคำสั่งจากจักราชให้รู้หน้าที่อยู่แล้ว

"นี่คือบริเวณที่พวกท่านทุกคนต้องการออกมาตรวจ..."

จักราชกล่าวขึ้น เมื่อม้าของฝ่ายอาคันตุกะต่างแดนทั้งหมดเข้ามาชุมนุมกันอยู่เป็นวงกลม ขณะนั้น แสงจันทร์สว่างนวลอยู่ยังท้องฟ้าเบื้องบน แต่อันเนื่องมาจากทุกคนเข้ามาอยู่ใจกลางของถนน ระหว่างการบีบขนาบของหน้าผาสูง และดวงจันทร์ทำมุมคล้อยไปทางหน้าผา ซีกซ้าย ความสว่างบน

พื้นถนนเบื้องล่างจึงเป็นเงาหรุบหรู่ ที่ยอดผาขึ้นไปแลเห็นได้วางๆ ขณะที่พูด เจ้าชายแห่งมรกตนครแหงนมองขึ้นไปด้านบนทั้งสองฝั่ง ด้วยอาการตริตรอง

“ผมคิดว่าท่านก็คงจะได้มาเพียงแค่สำรวจคร่าวๆเท่านั้น เพราะแสงสว่างไม่อำนวย แต่พรุ่งนี้เช้า ท่านจะตรวจการณ์และทำงานได้ถนัดขึ้น”

“แงซาย เธอเองได้ตรวจบริเวณช่องผานี้ละเอียดมาก่อนแล้วหรือยัง?”

มาเรียถามขึ้นอย่างเป็นงานเป็นการ

“ผมตรวจไว้ละเอียดพอสมควรทีเดียว นายแหม่ม เพราะมันเป็นสถานที่สำคัญที่สุด ในด้านยุทธศาสตร์ของฝ่ายผม เป็นหนทางอันสะดวก ซึ่งกองทัพฝ่ายศัตรูจะยาตราเข้าไปบดขยี้เราเท่าหากเขาแน่ใจว่าเราประชุมพลทั้งหมดอยู่ภายในหุบนี้ แต่เท่าที่แล้วมานั้น ทั้งรหัสยะและสิงหรายังไม่มีความแน่ใจว่าพวกเราจะรวมพลกันอยู่ในนี้และยังไม่เปิดศึกใหญ่ขึ้น ครั้นจะส่งกองทัพน้อย หรือหน่วยลาดตระเวนผ่านเข้ามา ก็เกรงว่าจะถูกพวกเราตีกซุ่มโจมตี โดยโผล่ออกมาจากช่องเล็กช่องน้อยที่สามารถตัดไปได้หลายทาง อย่างไรก็ตาม ถ้าเป็นการทำสงครามซึ่งหน้า และเห็นกองทัพม้าของเราถอยเคลื่อนเข้าไปในเส้นทางนี้ ฝ่ายตรงข้ามจะต้องนำกำลังส่วนใหญ่ติดตามเข้ามาทันที ผมได้เรียนแล้วว่ากองทหารม้า เป็นเป้าหมายโจมตีที่สำคัญที่สุดของข้าศึก เขาต้องการตัดกำลังด้านม้าของเราออกไปให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และรู้ว่าหากเป็นการรบกันด้วยทหารม้า ฝ่ายหนีจะต้องมาจนมุมที่ใดที่หนึ่ง เมื่อฝ่ายเขามีกำลังมากกว่า เราก็ย่อมเป็น

ฝ่ายปราชัย ถ้าหากใครคิดจะหนีเอาตัวรอด ก็คงจะต้องทิ้งม้าและปีนป่ายภูเขาหนีไป และถ้าใครยังสู้ ก็จะต้องถูกรุมล้อมฆ่าตายหมด เราไม่มีทางแก้ไขอย่างอื่น นอกจากพรุ่งนี้ หากไม่ถอยผ่านเข้าทางเส้นทางนี้ เราก็ต้องดึงความสนใจของฝ่ายเขาโดยรบล่อไปทางด้านอื่น”

“สภาพของกำแพงหน้าผาที่บีบอยู่นี่...เป็นอย่างไร โปรดทราบด้วยว่าฉันถามในหลักของธรณีวิทยา”

แหม่มสาวกล่าวถามต่อมาโดยเร็ว ขณะที่เริ่มใช้ไฟฉายกราดไปตามกำแพงผนังของหน้าผา

“สูงจากระดับพื้นขึ้นไปประมาณ 6-7 เมตร จะเป็นฐานของภูเขาหินล้วนๆ ถัดขึ้นไปช่วงกลางเป็นหินปูนปนลูกรังลักษณะเปราะ แบ่งกันอยู่เป็นชั้นๆ และสูงขึ้นไปสู่ยอดโน่นเป็นหินทึบแข็งแกร่งติดต่อกันเช่นนี้ตลอดทิวขนาบทั้งสองข้างลักษณะของหน้าผา ไม่ได้ตัดตรงเป็นแผ่นราบนัก แต่เว้าแหว่งเป็นชั้นเชิงพอที่จะไต่ขึ้นไปได้ในบางตอน ส่วนสงของทิวกำแพงผาทั้งสองด้าน เฉลี่ยแล้ว จะสูงจากระดับพื้นช่องทางเดินนี่ขึ้นไปประมาณ 60 หรือ 70 เมตร”

มาเรียไม่กล่าวอะไรอีก เพียงแต่ผิวปากยาวอย่างพึงพอใจ รพินทร์โบกมือกับแงซายแล้วบอกว่า

“เอาละ นายจะไปไหนก็ไปเถอะ ต่อไปนี้เป็นหน้าที่ของเราที่จะตรวจสภาพของสองผนังหินนี่ สำคัญว่านายอย่าพยายามให้ข้าศึกของนายบุกเข้ามาในบริเวณนี้ ในคืนนี้ก่อนก็แล้วกัน”

“ผมรับรองในข้อนั้นครับ และจะให้สุกรี พร้อมกับกำลังทหารหนึ่งกองร้อย คอยให้ความสะดวกคุ้มกันพวกท่านอีกที

หนึ่ง สมรภูมิในคืนนี้ของผม อยู่ห่างไกลจากที่นี่ไปประมาณ 5-6 กิโลเมตร และในการรบก่อกวน เราจะพยายามดึงความสนใจของข้าศึกให้เบนไปทางอื่น ไม่เฉียดใกล้เข้ามาในหุบนี้เลย ผมไปก่อนละครับ พบกันคืนนี้อีกครั้งในเวลาประมาณเที่ยงคืน”

“ขอให้โชคดี แงซาย!”

ทุกคนกล่าวมาเป็นเสียงเดียวกัน

จักราชโบกมือให้กับทุกคนแล้วชักม้าหันเหียน ขณะนั้นม้าอีก 12 ตัว ซึ่งจะเป็นฝ่ายติดตามไปด้วย ก็พุ่งเข้าไปสมทบ จากนั้นชั่วไม่กี่อึดใจ ทั้ง 13 ตัว อันมียุพราชแห่งมรกตนครเป็นผู้นำ ก็ควบตะบึงฝุ่นตลบหายไปในเงามืดเบื้องหน้า

“เราจะเริ่มงานกันเดี๋ยวนี้แหละ!”

มาเรียซึ่งดูเหมือนจะคล่องกว่าทุกคนในยามนี้ กระโดดลงจากหลังม้าเป็นคนแรก และเดินเข้าไปเอาไฟฉายส่องกราดสำรวจดูสภาพของหินหน้าผา ทุกคนกระโดดตามลงมาด้วย ยกเว้นแต่รพินทร์ จอมพรานหันไปออกคำสั่งกับสุกรีให้กระจายกำลังทหารเหล่านั้นออก

“ลาดตระเวนและเฝ้าดูเหตุการณ์ไว้ในทุกช่องทางที่จะแยกออกไปได้ หากรู้สึกว่าฝ่ายศัตรูอยู่ในรัศมีใกล้เคียงให้รีบกลับมาบอกโดยเร็ว”

สุกรีรับคำอย่างแข็งขัน แล้วหันไปบงการกับทหารในบังคับบัญชา จากนั้นชั่วพริบตาเดียว ทหารโจรหรือกองทัพประชาชน ที่ถูกแงซายทิ้งไว้ให้เป็นหน่วยคุ้มกันเหล่านั้น ก็แยก

หายกันออกไปทุกด้าน อันเป็นเส้นทางเดินราวกับทางปลวกเหล่านั้น

หนานอินกับส่างปา ถูกสั่งให้คุมลาที่บรรทุกหีบระเบิดเหล่านั้น แฝงตัวเข้าไปในหลืบมืดตอนหนึ่ง พรานพื้นเมืองคนอื่นๆ ก็ปรี่เข้าไปตรวจผนังโดยแยกย้ายกันออกไปทุกด้าน

รพินทร์ชักม้าเข้าไปยังชะง่อนหินที่โผล่ขึ้นออกมาเหนือศีรษะตอนหนึ่ง พยุงกายเหยียบยืนบนหลับม้าแล้วโดดขึ้นจับแง่หินไต่ขึ้นไปตามหน้าผาซีกขวามืออย่างระมัดระวัง

เกิด เส่ย บุญคำ จัน และคะหยิ่น ก็หาทางปีนป่ายขึ้นไปคนละด้าน ตลอดแนวในระยะที่ห่างกันประมาณ 100 เมตร ทิ้งให้ฝ่ายนายจ้างทั้งหมดให้อยู่ภายใต้การนำของมาเรีย เดินเลาะตรวจส่องไฟอยู่ตามพื้นด้านล่าง

คนเหล่านั้น ทำงานประสานกันได้อย่างดีที่สุด โดยต่างรู้หน้าที่กันดีอยู่แล้ว ว่าใครควรจะทำอะไรบ้าง โดยไม่ต้องสั่งกันให้เสียเวลา

กลุ่มนายจ้างสำรวจจนพอใจแล้ว ก็จูงม้ามานั่งพักรวมกลุ่มกันอยู่ที่ลาบรรทุกหีบระเบิด

ประมาณเกือบชั่วโมง พรานพื้นเมืองทั้งหลายก็เริ่มจะทยอยกลับมาสมทบ และรพินทร์เป็นคนล้าหลังที่สุด ซึ่งขี่ม้าเหยาะเข้ามา แม้อากาศจะเย็นเยือกแต่ใบหน้าของเขาโชกไปด้วยเหงื่อ

"ได้ความไหม รพินทร์?"

เชษฐาร้องถามมาโดยเร็ว จอมมัคคุเทศก์ก็ยังไม่ตอบในทันทีนั้น ควักผ้าขนหนูออกมาซับเหงื่อ หันไปพูดอะไรกับคนของเขาอยู่ครู่หนึ่ง ก็กระโดดลงจากหลังม้าเดินเข้ามารวมกลุ่ม

"สบายมากครับ จากการปีนขึ้นไปสำรวจของผมและพวกนี้พบว่าสภาพของหน้าผาทั้งสองด้านเป็นอย่างที่แงซายบอกไว้ก่อนแล้วทุกอย่าง ตามรอยหน้าผาจุดสำคัญๆ ผมกำหนดไว้หมดแล้วว่าเราควรจะปีนขึ้นไปวางระเบิดไว้ตำแหน่งไหนบ้าง ไม่ต้องขุด ไม่ต้องเจาะเพื่อฝังระเบิดให้เสียเวลา เพราะหินเปราะๆ เหล่านี้มีรอยแตกแยกร้าวอยู่ทั่วไปหมด ระยะของมันก็พอดีคืออยู่ในระหว่างกึ่งกลางของความสูงทั้งหมดของหน้าผา ถ้าผูกระเบิดมันระเบิดขึ้น มันก็จะทลายเอาหินและดินเหล่านั้นลงมาทั้งกระบิอย่างง่ายดายที่สุด หนทางที่จะปีนขึ้นไปฝังระเบิดก็ง่ายมาก ไม่ต้องเสี่ยงในการปีนป่ายอะไรมากนัก"

พร้อมกับพูด เขาก็ชี้มือลงไปตามตำแหน่งต่างๆ ที่สำรวจไว้ก่อนแล้ว

"ปัญหาสำคัญมันมีอยู่อย่างเดียวเท่านั้นว่า เราจะวาง 'มือปืน' ที่จะส่งกระสุนปืนไปจุดชนวนระเบิดไว้ยังตำแหน่งไหนบ้าง ผมกะว่าจะวาง 'มือปืน' ของเราไว้ในลักษณะสลับกันเป็นฟันปลา...คือต้องปีนขึ้นไปซุ่มอยู่ในที่ปลอดภัยทั้งสองด้าน เมื่อใครยิงระเบิดให้หินทลายลงมาแล้ว ก็ให้ถอยหลบจากที่เดิมเปิดโอกาสให้คนที่สองยิงระเบิดลูกถัดไป และถอนตัว ผลัดเปลี่ยนกันอยู่เช่นนี้ ผู้ที่จะซุ่มตัวเพื่อยิงระเบิดจะต้องมองเห็น

ผ้าแดงที่ผูกติดเป็นสัญญาณไว้อย่างชัดเจน และจะต้องอยู่ในรัศมีที่ตนเองไม่เป็นอันตรายจากอำนาจระเบิดด้วย”

“คุณจะจัดการวางระเบิดภายในคืนนี้เลยหรือ?”

เชษฐาถาม

“ผมคิดว่าพรุ่งนี้เช้าตรู่ ให้มองเห็นอะไรถนัดๆ จะเหมาะกว่าครับ สำหรับคืนนี้ เรายังวางระเบิดไม่ได้แน่นอน เพราะระเบิดแต่ละลูก...จะต้องกำหนดที่ซุ่มยิงของคนยิงระเบิดลูกนั้นๆ ด้วย คืนนี้ถือเสียว่าเราออกมาตรวจภูมิประเทศล่วงหน้า และวางแผนคร่าวๆ ไว้ก่อนก็แล้วกัน แผนโดยละเอียดแน่นอนลงไป เราต้องนัดแนะกันอีกครั้งพรุ่งนี้เช้า...”

แล้วเขาก็หันมาทางไชยันต์

“พรุ่งนี้ ผมกับพรานพื้นเมืองทุกคน จะทำหน้าที่ปีนขึ้นไปฝังระเบิดเอง ส่วนคุณไชยยันต์ คุณชายใหญ่และคุณชายกลางทำหน้าที่วางตัวบุคคลที่จะยิงระเบิด โดยกะระยะให้ปลอดภัยที่สุด”

“ตกลง!”

ไชยยันต์รับคำโดยเร็ว พร้อมกับกล่าวถามต่อว่า

“แนวระเบิด คุณจะวางอยู่ในระดับไหนของหน้าผา?”

“ประมาณกึ่งกลางของความสูงทั้งหมดของหน้าผาครับ เพราะเป็นบริเวณหินแตกร้าวที่จะฝังระเบิดได้ง่ายที่สุด และมันจะงัดหินกับดินส่วนบนให้ทลายลงมาในปริมาณที่มากทีเดียว อันเนื่องจากความเปราะของเนื้อหิน ส่วนพื้นเบื้องล่างที่เราเคยคิดกันไว้ว่าจะฝังระเบิด ใช้วิธีกดสวิตช์จากแบตเตอรี่ เป็นอันไม่จำเป็นแล้ว ลำพังหินระเบิดทลายลงมาจากข้างบนก็เหลือรับ-

ประทาน ใครก็ตามที่ผ่านเข้ามาตามช่องนี้ จะถูกฝังทั้งเป็นทันที เข้าจะฆ่ากันเพียงส่วนน้อย ก็ระเบิดเสียก่อน ในทันทีที่พวกนั้นส่วงล้ำผ่านเข้ามาทางปากประตูผานี่ แต่ถ้าจะถล่มกันให้เรียบก็ปล่อยให้ถลำลึกเข้ามาจนตลอดระยะเส้นทางยาวร่วม 2 กม. นี้ แล้วเราก็ยิงถล่มจากหัวแถวไล่เข้าไปหาปลายแถว กี่หมื่นกี่พันก็ไม่มีเหลือ ไม่ว่าคนหรือม้า”

เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา ครางออกมาอย่างยินดี แต่ตารินพูดลอย ๆ ว่า

“คนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์นี่ เกิดมาเพื่อจะ ‘ฆ่า’ แท้ ๆ ทีเดียวนะ ชำนาญที่สุดในเรื่องนี้”

“เราไม่ฆ่าเขา เขาก็ฆ่าเรา รวมไปถึงฆ่าเจ้าน้องชายแง-ซายของคุณหญิงด้วย แล้วจะเลือกเอาอย่างไหน?”

“ฉันไม่ได้ว่าอะไรนี่ แต่อยากจะขอร้องอย่างที่แงซายขอร้องคุณไว้ คือเอาแต่ให้พวกนั้นเสียขวัญและหนีไปเท่านั้นอย่าถึงกับให้เป็นการ ‘ฆาตกรรมหมู่’ เสียทั้งกองทัพเลย แม้ว่าจะเป็นกองทัพของไอ้พวกทรราชก็ตาม”

รพินทร์หัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

“เรื่องนี้ก็สุดแต่เสนาธิการใหญ่ของผมเถิดครับ ว่าจะทำลายกองทหารม้าของรหัสยะสักเท่าใด ผมมีหน้าที่วางระเบิดให้เท่านั้น การยิงระเบิด ไม่ใช่หน้าที่ของผมเอง เป็นหน้าที่ของนายจ้างของผมทั้งหลาย ที่จะพิจารณาเอาเอง สำหรับคุณหญิงเอง ก็ไม่ต้องกลัวว่าจะไม่ ‘บาป’ ในครั้งนี้หรอกครับ เพราะเป็นคนยิงปืนแม่นอยู่แล้ว ระเบิดที่ฝังไว้เหล่านั้น เราต้องการกระสุนนัดเดียว...ให้ระเบิดตูม ไม่ใช่ยิงจนหมดแมกกาซีนก็ยัง

ไม่ถูกระเบิด และคนยิงปืนประเภทเป้านิ่งได้ดีที่สุดก็คือคุณหญิงกับเมย์นั่นแหละ”

ม.ร.ว.สาวอึ้ง คอแข็งไปขณะหนึ่ง แล้วถอนใจเฮือก คราง ออกมาอุบอิบว่า

“เฮ้อ! เวรกรรม!...”

“เป็นอันว่าพรุ่งนี้เช้าตรู่ เราจึงจะลงมือวางระเบิด และจัดเตรียมที่ซุ่มยิง งั้นใช่ไหม?”

เชษฐาถาม

“ครับ ต้องให้สว่างมองเห็นอะไรชัดๆ เสียก่อน”

“แล้วจะทันการณ์หรือ พรุ่งนี้เช้า แงซายก็จะเปิดศึกใหญ่อีกครั้งหนึ่งแล้ว”

อนุชาว่า

“ข้อนี้ผมว่าไม่ยากอะไร ประเดี๋ยวเที่ยงคืน แงซายกลับมาพบเรา ก็นัดแนะกันอีกครั้ง ให้เขาทำการรบถ่วงเวลา หรือล่อให้ทหารหลวงรุกไล่ไปทางอื่นเสียก่อน หลอกล่อจวนกระทั่งเราจัดการอะไรทางนี้เรียบร้อย แล้วจึงส่งสัญญาณให้เขานำกองทัพม้าหนีเข้ามาทางด้านนี้ ผมกะว่าอย่างช้าที่สุดไม่เกิน 2 ชั่วโมง ทางนี้ก็เรียบร้อยพร้อมที่จะรับมือกับกองทัพของรหัสยะได้แล้ว”

“ถ้างั้นเรากลับไปพักกันก่อนเถอะ เป็นอันว่างานเฉพาะคืนนี้ของฝ่ายเราเรียบร้อยแล้ว”

เชษฐาบอก แล้วสั่งให้ทุกคนขึ้นหลังม้า

หนานอินโห่เสียงยาวขึ้นเป็นสัญญาณตามที่นัดแนะกันไว้กับสุกรี

ชั่วไม่นาน กองร้อยคุ้มกันที่แยกย้ายกันออกไป
ลาดตระเวนเหล่านั้น ก็กลับมาชุมนุมพร้อมกัน ทั้งหมด
ออกเดินทางกลับกองบัญชาการอันเป็นที่พักทันที

ทุกคนกลับมาถึงที่พัก แล้วเข้าดูหาที่เคยใช้เป็นกองบัญชาการและการหลับนอน ระเบิดถูกลำเลียงเข้ามาเก็บไว้อย่างระมัดระวังตามเดิม รพินทร์ เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา เอาแผนที่ขนาดใหญ่แสดงภูมิประเทศโดยรอบกองบัญชาการซึ่งกินแดนติดต่อไปถึงประตูเมืองนรกดนครขึ้นมาพิจารณาอีกครั้ง ส่วนดารินกับมาเรียกำลังเดินสอดสายสายตาค้นหาไปตามช่องดูหาหิน

ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามที่เมยานึกปากรับคำกับสองสาวไว้ ริมโขดหินในซอกลับด้านหัวนอนของมาเรีย มีธนูคันใหญ่คันหนึ่งขึ้นสายขึงระหว่างปลายทั้งสองข้าง วางสงบนิ่งอยู่ในลักษณะที่ไม่ล่อตาให้ใครเห็นได้ง่ายนัก เมื่อทั้งสองปราดเข้าไป ก็พบกระบอกศรอีกกระบอกหนึ่งวางตั้งอยู่เรียบร้อย ภายใน

บรรจุดอกศรที่ยาวถึงวาเศษอยู่ถึง 1 โหล 12 ดอกพอดี เกินกว่าจำนวนที่สองสาวสั่งให้ทำเสียอีก

ดารินคว้าคันธนูขึ้นมาพิจารณาอย่างถี่ถ้วน รู้สึกในทันทีว่าคันธนูและสายถูกทำขึ้นอย่างประณีต ใช้ไม้และสายหนังดีกว่าของที่แงซายใช้เสียอีก แต่หล่อนมองมันอย่างหนักใจ เพราะแม้คันธนูจะโค้งเพราะเอาสายขึ้นรั้งแล้วก็ตาม ยังสูงเกินกว่าศีรษะของหล่อนไปตั้งเกือบ 3 นิ้ว และช่วงสายก็ห่างกว้างออกมา อย่าว่าแต่หล่อนจะน้าวยิงเลย เพียงแค่มือหนึ่งจับคันธนูอีกมือหนึ่งถอยมาจับที่สายก็แทบจะเกินช่วงแขนทั้งสองของหล่อนเสียแล้ว

ส่วนมาเรียนั้นเทดอกศรทั้ง 12 ดอกออกมาตรวจดูอย่างถี่ถ้วนเช่นกัน แล้วหล่อนก็พึมพำออกมาอย่างพอใจ เมื่อเห็นทุกดอกทำไว้อย่างสวยงาม ใช้ปีกติดขนนกสีสันต่างๆ กัน ลำศรตรงแหน็ว มีจุดถ่วงดุลที่ถูกต้องที่สุด ตรงปลายหุ้มด้วยโลหะแหลมคมเป็นสันขึ้นมาเล็กน้อย และดัดเงี่ยงไว้อย่างวิจิตรบรรจงเป็นโลหะแกร่ง

“วิเศษสุด นี่อย่าว่าแต่คนเลย ต่อให้ช้าง ฉันว่าถ้าถูกธนูพวกนี้เข้าก็มีหวังล้มทั้งยืน มันเป็นดอกธนูที่ใหญ่และยาวเกินกว่าที่แงซายเคยใช้เสียอีก”

แหม่มสาวกระซิบบอกมาอย่างยินดี

ดารินส่งคันธนูให้เพื่อนสาวต่างผิวดู

“มันใหญ่โตมโหฬารจริงๆ ใหญ่เกินกว่า 1 เท่าตัว อย่างที่เราต้องการเสียอีก ช่วงแขนเธอยาวกว่าฉัน ลองทดลองเหนี่ยวสายดูซิ”

มาเรียรับคันธนูมาพิจารณาอีกครั้ง สีหน้าเต็มไปด้วยความพอใจ แต่พอลองจับในท่ายิง คนสูงขนาด 5 ฟุต 8 นิ้ว อย่างหล่อนก็ทำหน้าเบ้

“ธนูยักษ์! คนสูงสัก 7-8 ฟุต ถึงจะยิงได้สบาย ฉันว่าแงซายหรือพี่ใหญ่เองก็เถอะ ไม่มีกำลังพอที่จะเหนี่ยวสายได้หรอก เมยานีคงนึกว่าเราต้องการจะได้เป็นที่ระลึกเสียมากกว่าจะเอาไปใช้งานจริง เลยทำให้เสียอันเบ้อเร่อเบ้อร่าอย่างนี้ แต่ฉันคิดว่าโดยวิธีที่พี่กลางของเธอบอก ดอกศรมันจะต้องพุ่งไปในอากาศได้อย่างแน่นอน กำลังเหนี่ยวปาเข้าไปอย่างต่ำๆ 100 ปอนด์กระมัง!”

แล้วแม่สาวเลือดผสมเยอรมันฝรั่งเศส ก็หันไปร้องเรียก ‘สามีจำเป็น’ของหล่อนเบาๆ กลุ่มที่กำลังพิจารณาแผนที่อยู่หันขวับพร้อมกัน เมื่อเห็นทั้งสองสาวกำลังถือคันธนูกับดอกศรอยู่ก็ละความสนใจจากแผนที่ชั่วคราว ตรงเข้ามาพร้อมกันทั้งสี่คน มาเรียส่งให้เชษฐาเป็นคนแรก ส่วนดอกธนูนั้นดารินส่งให้พรานรพินทร์ เสียงไชยยันต์กับอนุชาอุทานออกมาพร้อมกันว่า

“แม่โว้ย!”

แล้วก็นิ่งเงียบพิจารณากันอยู่ครู่ใหญ่ เชษฐาขมวดคิ้วคิดอย่างหนักหน่วง ทดลองเหนี่ยวสายซึ่งเห็นชัดว่าเกินกำลังและช่วงความยาวของแขนของเขา แล้วจากนั้น ก็ผลัดเปลี่ยนกันพิจารณาทั้งดอกศรและคันธนู จนครบหมดทุกคน

“คุณมีความเห็นอย่างไร ผู้กอง?”

ในที่สุด ท่านหัวหน้าคณะก็เอ่ยถามขึ้นเป็นประโยคแรก

“ทั้งดอกศรและคันธนู อยู่ในเกณฑ์วิเศษสุดครบชุด ปัญหามีแต่เพียงว่า เราจะต้องใช้ยิงโดยวิธีที่คุณชายกลางแนะนำเท่านั้น ไม่มีทางที่จะยิงด้วยลำพังกำลังแขนทั้งสองข้างของเราคนใดคนหนึ่งได้เลย เพราะมันใหญ่เกินขนาดของมนุษย์ธรรมดาที่นับว่าเป็นคนสูงใหญ่ที่สุดแล้ว”

“แกล่ะ ไชยยันต์?”

เชษฐาหันไปถามสหายเสนาธิการคู่คิดของเขา ไชยยันต์ชูดอกศรในมือขึ้น

“ด้วยขนาดความยาว และความหนักหนักหน่วงแข็งแรงของดอกศรขณะนี้ ฉันรับรองว่าจะผูกติดระเบิดไนโตรได้มากกว่าที่เราเคยใช้มาแล้ว ซึ่งจะเพิ่มอานุภาพขึ้นไปว่าเก่าอีก รับรองปืน ค. เราดี ๆ นี่เอง ถ้าจะขาดไปบ้างก็สะเก็ดชิ้นส่วนที่เป็นโลหะเท่านั้น แต่อำนาจระเบิดของมันจะทำลายอะไรต่ออะไรให้พินาศลงไปได้ แม้แต่ประตูเมืองหรือกำแพงอันใหญ่โตแข็งแรงที่สุดของมรกตนคร ถึงไม่ทลายลงทั้งแถบ ก็จะต้องถูกเจาะเป็นรูกว้างปรุโปร่งพอที่จะเอากองทัพเคลื่อนระบายเข้าไปได้ทันที”

ท่านหัวหน้าคณะ สั่งให้รพินทร์ ไชยยันต์ และอนุชาขึ้นไปใช้น้ำหนักตัวเหยียบตรงกลางคันธนูให้ราบติดกับพื้นไว้ โดยบอกให้กดตัวไว้ให้แน่น ตัวเขาเองก้มลงใช้กำลังทั้งสองมือเหนี่ยวสายขึ้นมาอย่างเต็มที่ แล้วค่อย ๆ ผ่อนคลายให้มันคืนตัวเข้าที่เดิม

“เป็นยังไงบ้างครับ?” น้องชายคนกลางถามพี่ชายใหญ่

“ถ้ามีที่ยึดคันธนูให้ตรึงแน่นไว้อย่างนี้ และคนยิงออกแรงเหนี่ยวอย่างเดียวก็พอไหว แต่ก็เต็มฟัดทีเดียวแหละ”

อดีตคนสาบสูญซึ่งเป็นนักสู้ตัวฉกาจไม่ด้อยไปกว่าใครในคณะกระโดดลงจากตำแหน่งที่ตนเองเหยียบยืนอยู่ แล้วร้องสั่งให้พรานคู่ใจคือหนานอิน ผู้เข้ามายืนล้อมดูอยู่เป็นวงกลมกับพรานอื่นๆ ให้เข้ามายืนแทนที่เขา โดยให้รัพินทร์และไชยยันต์ยืนเหยียบอยู่ที่เก่า

“คราวนี้เราลองมาช่วยกันเหนี่ยวสายพร้อมกันทั้งสองคนซิครับพี่ใหญ่”

เขาบอกอย่างแคล่วคล่องว่องไว แล้วพยักหน้าชวนเชษฐาให้ช่วยกันก้มลงดึงสายธนูขึ้นมา ด้วยกำลังข้อของทั้งสองคนสองพี่น้องในราชสกุล สูงใหญ่พอๆ กันอยู่แล้ว กำลังที่เหนี่ยวขึ้นมา จึงรู้สึกว่าเบาขึ้นอย่างมาก อนุชาร้องสั่งให้คนที่เหยียบยืนทับคันธนูทั้งสามคนให้ร่นเข้าไปยืนอยู่จุดกึ่งกลางคันธนูเพราะหนานอินยังไม่สู้เข้าใจนัก ผ่าไปเหยียบห่างออกไปทางปลายด้านหนึ่ง ทำให้คันธนูโค้งตัวไม่ได้ถนัดตามสภาพของมัน พอการยืนได้ที่ สองพี่น้องร่างใหญ่ก็ช่วยกันใช้กำลังแขนคนละข้างดึงขึ้นมา

“คราวนี้เป็นยังไรบ้าง?”

ไชยยันต์ถามบ้าง

“สบายเลย ถ้าใช้แรงดึงสายพร้อมกันสองคนแบบนี้”

เชษฐาตอบ เสียงหนานอินร้องบอกถามว่า

“เจ้านายสองคนอย่าปล่อยให้สายธนูดีดลงมานะ ประ-เดี๋ยวขาของหนานอิน นายทหาร กับพรานรพินทร์ขาด เพราะสายหนังที่ดีดคืนตัวนั่น”

ทุกคนพากันหัวเราะในความรอบคอบ และหวาดเสียว

ของตาพรานอาวุโส อนุชาเป็นคนมีอารมณ์ขันอยู่บ้างเหมือนกัน แกล้งปล่อยมือเสียดื้อ ๆ เหลือแต่เชษฐาดึงอยู่คนเดียว คันธนูที่มีพลังมหาศาลจึงลากเอาศีรษะของท่านหัวหน้าคณะที่เหนี่ยวสายค้างอยู่มือเดียวโดยไม่ทันรู้ตัว ศีรษะคะมำลงมา ทำเอาวพินทร์ ไชยยันต์ และหนานอินกระโดดหนีกันชุลมุน ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง

"เล่นป้า ๆ กลาง! สายหนังของธนูคันนี้มีกำลังดีดแรงพอที่จะทำเอาเนื้อหนังเหวอะหวะไปได้ ยิ่งกว่าถูกแซ่หวดเสียอีก จะปล่อยก็ไม่บอกเสียก่อน จะได้ปล่อยพร้อม ๆ กัน"

"อ้าว!..."

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมาเหมือนเสียงค่างถูกปืน

"ไอ้สองพี่น้องนี่จะหลอกฆาตกรรมเพื่อนฝูงเสียแล้วยังไง"

เสียงหัวเราะครื้นเครงมีขึ้นเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่คณะติดตามได้พบกับบุคคลที่ถูกติดตาม เชษฐาหยิบคันธนูขึ้นมาพิจารณาอีกครั้งด้วยความพอใจยิ่ง พึมพำออกมา

"ได้การ คราวนี้ละเราได้ 'เครื่องส่งระเบิด' ชั้นดีแล้ว อย่าเรียกมันว่าธนูเลย พรุ่งนี้เราจะมีการปฏิบัติงานแบบ 'ครอสส์โบว์ออปเปอร์เรชั่น' ซึ่งเป็นต้นตระกูลของขีปนาวุธ ที่สำคัญต้องปักหลักสองหลักลงกับพื้น และผูกปลายคันธนูให้แน่นทีเดียว ว่าแต่พวกนั้นทำดอกศรให้เรากี่ดอก?"

"12 ค่ะ โหลหนึ่งพอดี"

มาเรียบอก

"ดีแล้ว เราจะได้ใช้ทำการทดสอบด้วย พี่คิดว่าถ้าเราใช้

กำลังเหนี่ยวสองคน และเหนี่ยวให้สุดคันเท่าที่ไม้ธนูจะยืดหยุ่นดีดตัวได้ในมุม 30 องศา วิถีโค้งมันจะส่งดอกศรที่ติดระเบิดเต็มที่ไปได้ไกลเกินกว่า 200 เมตรด้วยซ้ำ จะถล่มเมืองมรกตนครกันทั้งเมืองก็ยังไหว”

“ถ้างั้นวางแผน จัดแบ่งหน้าที่กันเสียเลย สำหรับ‘เครื่องส่งระเบิด’ อันนี้”

ไชยยันต์เริ่มงานทันที

“แกจะวางแผนยังไงก็ว่ามาเลย”

อนุชาบอก

“เมื่อถึงคราวที่จะต้องใช้ ‘เครื่องส่งระเบิด’ อันนี้ เราจะประจำหน้าที่กันทั้ง 13 คนนี่แหละ หนานอินกับบุญคำเป็นหัวหน้าของฝ่ายขุดหลุมปักเสาหลัก และมัดคันธนูให้ติดกับเสาเชษฐากับกลางสองคน รูปร่างเท่าๆ กัน กำลังก็ไล่เลี่ยกันเป็นคนช่วยกันดึงเหนี่ยวสาย ฉันกับรพินทร์จะเป็นฝ่ายจุดชนวนระเบิดที่มัดติดดอกศร และฉันจะเป็นคนสั่งให้ยิง เมื่อเห็นแน่ว่าไฟติดสายชนวนแล้ว เมย์กับน้อยคอยถือไรเฟิล ทำหน้าที่คุ้มกันแบ่งสรรหน้าที่กันอย่างนี้ ถูกต้องไหม หรือมีใครจะค้าน”

ภายหลังตรึกตรองกันอยู่ครู่เดียว ทั้งหมดก็เห็นพ้องด้วยกับอดีตนายทหารปืนใหญ่

“เป็นอันตกลงตามที่แกว่านี้ เราจะเป็นกองหนุนที่เคลื่อนตามหลังกองทัพของแงซายไป และคุมเครื่องส่งระเบิดของเราตามไปเรื่อยๆ เมื่อได้ระยะที่จะยิงอะไรเมื่อไหร่ เราก็ตั้ง ‘ฐาน’

ที่นั่น แต่ฉันคิดว่าเป้าหมายตำแหน่งที่จะยิง ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าประตูเมือง เพื่อทลายมันลง เราไม่ต้องการยิงเข้าไปทำลายทรัพย์สินในตัวเมือง หรือคนในเมืองเลย แผนนี้จะเป็นแผนที่สอง ภายหลังจากยิงระเบิดที่ฝังไว้ตามผนังหิน ให้ทำลายกองทัพบางส่วนของรหัสยะและสิงหราลง คุณเห็นด้วยไหม รพินทร์”

“เห็นด้วยครับ คุณชาย แต่แผนยุทธศาสตร์ต้องแล้วแต่ภูมิประเทศและเหตุการณ์ จะกำหนดแน่ชัดตายตัวลงไปไม่ได้ เพราะเหตุการณ์นั้นย่อมเปลี่ยนแปลงอยู่ได้เสมอ เจตนาของเราก็คือเมื่อสำเร็จผลในแผนที่หนึ่งแล้ว เราก็จะทำลายประตูเมืองเป็นแผนถัดไป เพื่อให้พลของแงซายบุกเข้าถึงพระนคร แต่ถ้าหากรหัสยะไม่นำกองทัพม้ารุกไล่เข้ามาตรงหน้าผาที่เราฝังระเบิดไว้ แต่กลับตั้งคุมเชิงอยู่ข้างนอก เราก็มีความจำเป็นที่จะต้องยิงทำลายกองทัพนั้นเหมือนกัน เพื่อให้ผลการรบเสร็จสิ้นแตกหักลงโดยเร็ว การรบครั้งนี้ช้าเท่าไหร่ แงซายจะเสียเปรียบลงเท่านั้น”

“ถูกต้อง! มันต้องเป็นอย่างที่คุณว่านั่นแหละ ถ้าแผนหนึ่งเราไม่ได้ผล ก็ใช่แผนสอง ครอสส์โบว์ ออปเปอร์เรชั่นเลย เรื่องสำคัญที่สุดในขณะนี้ก็คือ คุณกับไชยยันต์จัดการผูกระเบิดและเตรียมสายชนวนไว้สำหรับดอกศรได้แล้ว เอาให้เต็มพิกัดเท่าที่กำลังดีดของคันธนูจะส่งออกไปได้ทีเดียวนะ เทคนิคต่างๆ คุณกับไชยยันต์รับผิดชอบไป การตัดสินใจอยู่ที่ผมว่าจะยิงเมื่อไหร่ที่ไหน”

ทั้ง 13 คน จัดสรรหน้าที่รู้กันเป็นที่เรียบร้อย รพินทร์กับไชยยันต์ผู้ชำนาญในด้านวินาศกรรม เริ่มจัดการกับระเบิดและ

ดอกธนูทันที เชษฐากับอนุชาสองพี่น้องหันไปสำรวจแผนที่อีกครั้ง ดารินกับมาเรียชวนกันเดินออกไปหน้าถ้ำ เรียกทหารที่เฝ้ายามเข้ามาสั่ง

“หากเจ้าชายกลับมาถึงเมื่อไหร่ ทูลด้วยว่า พวกเรากำลังรอคอยพบในห้องบัญชาการ และแม้ว่าพวกเราอาจหลับกันไปบ้างก็ไม่ต้องเกรงใจ ให้ปลุกขึ้นทันที”

ทหารหมู่นั้นก้มศีรษะรับคำ แล้วทั้งสองก็หวนกลับเข้ามาในห้องอีกครั้ง การทำงานประสานงานกันอย่าง ‘ทีมเวิร์ค’ ซึ่งแคล่วคล่องกันมาก่อนแล้ว ทำให้คนชุดนี้ไม่เกิดปัญหาอะไรมากนัก เพราะต่างเข้าใจในหน้าที่ของตน

ใครจะทำอะไรได้ก็ทำหน้าที่ แล้วรายงานในพรรคพวกทราบภายหลังในนโยบายที่สอดคล้อง

ทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับ ‘เครื่องส่งระเบิด’ เสร็จสรรพ ภายในเวลาไม่เกิน 1 ชั่วโมง มาเรียกับพวกพรานพื้นเมืองบางคนนอนเอาแรง และรพินทร์ก็ขอร้องให้ทุกคนนอนลงได้จนกว่าจักราชจะกลับเข้ามา แต่เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชายังไม่ง่วงและหารือกันต่อไป

“พรุ่งนี้เพื่อความไม่ประสาท เธอควรจะลองทิศทางปืนของเธอเสียสักนัดสองนัด”

พี่ชายบอกน้องชายคนกลาง ซึ่งตั้งแต่รับปืนมาจากแงซายแล้วดูเหมือนเขาจะไม่ได้สนใจอะไรนัก

“ปืนกระบอกนี้ แงซายใช้อยู่ไม่ใช่หรือครับ”

"ใช่"

"ถ้างั้นก็ไม่จำเป็นต้องลองให้เสียลูกเปล่า ผมเชื่อว่าแงซายรักษาปืนได้ดี ทั้งปฏิบัติการและศูนย์ ถึงผมจะไม่ใช่นักแม่นปืนนักแต่ขนาดคนน่ะ เห็นจะไม่ผิดแน่"

"มันไม่ใช่อย่างนั้น เธอจะต้องมีหน้าที่ยิงระเบิดที่รพินทร์ฝังไว้ เราจะใช้ไรเฟิลเพียงสองขนาดเท่านั้น คือ 30/06 และ .375 แม็ก ซึ่งมีกระสุนมากหน่อย ส่วน 300 เว .458 ของวพินทร์ และ .460 รวมทั้ง .600 ไนโตรของไชยยันต์ มีลูกจำกัดมาก เรามีความจำเป็นจะต้องรักษาลกปืนพวกนี้ไว้ในเวลาเดินทางกลับ"

"30/06 กับ .375 แม็ก มีอยู่อย่างละสองกระบอกเท่านั้นไม่ใช่หรือครับ"

"ใช่ แต่กระสุนทั้งสองแบบมากกว่าอย่างอื่น ถ้ารพินทร์ไม่ยิงด้วย ก็มีมือยิงอยู่เพียง 4 คนเท่านั้น คือ พี่ เธอ น้อย และเมย์ พวกพรานพื้นเมืองเราจะไม่ให้เขายิง นอกจากถือปืนไว้เผยๆ เพื่อป้องกันตัวเท่านั้น เราต้องยิงกระสุนให้ถูกระเบิดให้น้อยนัดที่สุด และให้ทันเวลาที่สุด พรุ่งนี้เราจะจัดวางตัวกันอีกครั้งว่า ใครจะซุ่มอยู่ตรงไหน และยิงไปที่ระเบิดตำแหน่งไหน และเมื่อยิงแล้วก็ต้องเคลื่อนถอยย้ายจุดยิงใหม่สุดแต่ว่าทางด้านวพินทร์จะวางระเบิดไว้กี่จุด"

"ผมหนักใจเรื่องการเคลื่อนย้าย ภายหลังจากยิงแล้วเพราะเท่าที่ทราบ เราจะต้องซุ่มตัวอยู่บนที่สูงพอสมควร และการเคลื่อนที่ของเราก็จะต้องเคลื่อนปีนป่ายอยู่ตามที่สูง หรือบนเส้นเผาด้วย"

“ข้อนั้นไม่สำคัญหรอก เพราะเราจะให้ฝ่ายของแงซายผู้ชำนาญทาง เป็นคนนำทางประจำมือปืนจุดละอย่างน้อยสองคน พวกนั้นจะพาพวกเราที่ยิงระเบิดเดินบนสันของหน้าผาได้อย่างสบาย และเราจะแบ่งกำลังของพวกพรานพื้นเมืองของเราทั้งหมด ให้แยกย้ายไปอยู่กับฝ่ายมือปืนที่ยิงระเบิด เพื่อเตรียมเป็นมือสำรองด้วย”

รพินทร์กับไชยยันต์ช่วยกันเอาธนูและดอกศรติดระเบิดไปแอบซ่อนเสีย เพื่อไม่ให้แงซายเห็นโดยง่าย แล้วจอมมัคคุเทศก์ก็มาบอกว่า

“ผมกะว่าตอนนี้ประมาณเกือบห้าทุ่ม แงซายคงปฏิบัติหน้าที่ของเขาอยู่ และสัญญาว่าจะกลับมาประมาณเที่ยงคืน เรามีเวลาที่จะงีบกันก่อนสักชั่วโมงก็ยังดี ไม่จำเป็นจะต้องนั่งรอหรอกครับ ประเดี๋ยวกลับมา เขาก็ปลุกเราเอง”

บอกแล้วเขาก็เลี่ยงไปงีบ

ไชยยันต์กับมาเรียจับคู่กันไปนอนคุยเบาๆ อยู่ในมุมลับตาตอนหนึ่ง ดารินพยายามจะฝึกตัวให้ได้เหมือนพรานใหญ่ของหล่อนบ้าง โดยการล้มตัวลงนอนเคียงข้างพี่ชายใหญ่และข่มใจให้หลับ แม้จะรู้ว่าจะต้องถูกตื่นขึ้นในเวลาสำคัญที่แงซายจะโผล่กลับเข้ามาอีกครั้งก็ตาม

อนุชา วราฤทธิ์ นั่งกอดเข่าคุยกับหนานอินอยู่ครู่ ก็เดินไปทรุดตัวนั่งใกล้ๆ กับคะหยิ่น เจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้างยังไม่หลับ พอมองเห็นก็ผงกกายขึ้นนั่ง ยิ้มตอบ

"เรายังไม่ค่อยจะได้มีเวลาคุยกันมากนัก คะหยิ่น ทั้งๆ ที่ฉันก็รู้จักนายมาก่อน ตอนที่ฝากเกวียนนายไว้ที่หล่มช้างก่อนจะออกเดินทางมาเกือบพบจุดจบที่นี่"

"คะหยิ่นดีใจ ที่เห็นนายกลางยังอยู่"

"ขอบใจมาก ฉันนึกไม่ถึงว่าในคณะที่ตามหลังมาช่วยฉันนี่จะมีนายตามมาด้วย

"คะหยิ่นตกเป็นหนี้บุญคุณนายใหญ่ และนายรพินทร์เลยขอตามมาด้วย"

"เกวียนของฉันเป็นยังไงบ้าง ที่ฝากนายไว้"

อนุชาพูดในลักษณะชวนคุยมากกว่าอย่างอื่น คะหยิ่นยิ้ม

"มันตากแดดตากฝนอยู่ใต้ร่มไม้หน้าบ้านคะหยิ่น ป่านนี้คงจะผุหมดแล้ว นายจำได้ไหม ก่อนนายจะออกเดินทางมากับหนานอินเพียงสองคน คะหยิ่นเตือนนายแล้วว่า จะมาตายเสียเปล่าๆ แต่นายก็ไม่เชื่อฟัง"

อดีตคนสาบสูญพยักหน้า พร้อมกับถอนใจยาว

"โชควาสนาชะตาชีวิตของเรามันไม่แน่นอนหรอกคะหยิ่น ฉันเองก็คิดว่าฉันจะต้องตายกว่าร้อยครั้ง แต่แล้วฉันก็รอดตายเพราะพี่น้องเพื่อนฝูงตามมาช่วยไว้ได้ทัน"

"นายมาที่นี่ นายอยากจะได้ขุมเพชรพระอุมาแห่งนครนี้ คะหยิ่นอยากจะรู้ว่าเดี๋ยวนี้นายยังอยากจะได้อยู่อีกหรือเปล่า"

อนุชาหัวเราะ ตบไหล่หนาของอดีตนักเลงโตหล่มช้าง

"อย่าไปพูดถึงสิ่งนั้นอีกเลย คะหยิ่น ต่อให้มันมากองสูงท่วมหัวฉันก็ไม่ปรารถนามันอีกแล้ว ได้พบหน้าพี่น้องเพื่อนฝูงได้หยั่งถึงน้ำใจกันอย่างนี้แล้ว นั่นคือขุมทรัพย์มหาศาลของฉัน

สมบัติแม้แต่ชิ้นเดียวของนครนี้ ต่อไปนี้ฉันไม่ปรารถนาทั้งสิ้น ปรารถนาที่จะกลับบ้านพร้อมพี่น้อง ภายหลังจากที่ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยลงด้วยดีแล้วเท่านั้น คะหยิ่นเป็นคนดีมากกล้าหาญ กตัญญู และน้ำใจถึงในการยอมเดินทางมาพร้อมกับพวกพี่น้องฉันครั้งนี้”

“พวกเจ้านายไม่ได้บังคับคะหยิ่นหรอก แต่คะหยิ่นขอติดตามมาเอง คะหยิ่นก็อยากจะรู้เหมือนกันว่า นายเป็นตายร้ายดีเช่นไร นายใหญ่ และนายหญิงเป็นคนดีมาก นายกลางไม่น่าจะหนีสองคนนั่นมา จนทำให้ทั้งสองคนแทบจะเอาชีวิตไม่รอดเลย”

“มันเป็นความผิดของฉันเอง และมันเป็นพรหมลิขิตของพวกเราทุกคนด้วย ที่จะต้องมาตกทุกข์ได้ยากลำบาก เสี่ยงชีวิตด้วยกันเช่นนี้”

ทั้งหมดหลับไปบ้าง เคลิ้มๆ ไปบ้าง ระคนไปกับฝันต่างๆ นานา แต่แล้วก็ตื่นขึ้นพร้อมกันหมดกลางดึก เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของคนกลุ่มหนึ่ง เดินย่ำพื้นหินของคูหาถ้ำเข้ามา

แล้วจักราช เมยานี กุตะมะกับอรชุนก็โผล่เข้ามาพร้อมกัน ทุกคนมีสีหน้าอาการเรียบๆ ปกติ แต่ท่าทางอิดโรยเล็กน้อย เมยานีกับกุตะมะมีรอยเลือดติดตามร่างกายหลายแห่ง แต่ไม่แสดงว่าได้รับบาดเจ็บอะไร คงจะเป็นเลือดของศัตรู

ทุกคนก็ขยับตัวลุกขึ้นพร้อมกัน โดยไม่มีใครจำเป็นจะต้องปลุกเรียกใคร เพราะคอยเวลานี้อยู่แล้ว

“ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยตามแผนครับ...”

จักราชรายงานขึ้นด้วยน้ำเสียงกังวาน โดยไม่จำเป็นจะต้องรอให้ถูกซักถาม

“เราทำความเสียหายให้กองทัพหลวง ที่พักพลอยู่บนเนินได้มากพอสมควร และสร้างความพะว้าพะวังให้พวกที่อยู่ในพระนครอีกด้วย ผมสั่งการนายทหารที่ออกปฏิบัติการทั้งสองด้านไว้แล้ว ว่าเราจะก่อกวนอยู่เช่นนี้ทุกๆ 2 ชั่วโมง เพื่อให้กองทัพใหญ่เตรียมพร้อมอยู่เสมอโดยไม่มีโอกาสได้พัก พร้อมกันก็สร้างความกังวลให้กับพวกที่ยึดอยู่ในพระนครตอนนี้ด้วย พวกเราสูญเสียไปบ้างเหมือนกัน แต่น้อยกว่าฝ่ายทหารหลวงเป็นอัตราหนึ่งต่อสาม และรุ่งอรุณพรุ่งนี้ กองทัพม้าของกุตะมะและพลเดินเท้าฝ่ายประชาชนทั้งหมด ซึ่งได้รับการพักผ่อนอย่างเต็มที่ ประมาณ 10,000 คน จะระดมพลออกทำศึกใหญ่ซึ่งหน้า ส่วนพวกที่ทำงานมาตลอดทั้งคืนนี้ ก็จะถอนตัวหลบเข้าที่พัก ความจริงผมยังไม่อยากจะกลับเข้ามา แต่ติดนัดกับพวกท่านไว้ ถึงต้องถอนตัวเสียก่อน โดยมอบหมายให้แม่ทัพอื่นๆ ทำหน้าที่แทนภายหลังจากมอบแผนไว้ให้แล้ว”

“ดีมาก อย่าให้ไอ้พวกนั้นได้พักผ่อนหลับนอนกันเลย กวนมันไว้ตลอดทั้งคืนนี่แหละ...”

เชษฐาพูดอย่างยินดี แล้วจ้องสำรวจไปยังบุคคลทั้งสี่

“มีใครได้รับบาดเจ็บเช่นไรบ้างไหม ในจำนวนสี่คนพวกเธอ?”

“พวกเราทั้งสี่ปลอดภัยเรียบร้อยดีครับ ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บเลย โปรดอย่ากังวลในเรื่องนั้น”

"เมยานี เป็นอย่างไรบ้าง?"

ดารินเข้ามาจับแขนธิดาสาวเลือดนักรบของอรชุน ซึ่งบัดนี้กายนางมีคาวเลือด

"เมยานีไม่เป็นอะไรหรอก นายหญิง"

นางตอบ พร้อมกับรอยยิ้มที่ดูบริสุทธิ์ อ่อนหวานผิดกับสภาพแท้จริง

"เมยานีเสียทหารไปประมาณไม่เกิน 30 คน แต่มรกต-นครกำลังเกิดเพลิงไหม้อยู่เป็นแห่งๆ รอบด้านไปหมด สิงหราไม่ยอมเปิดประตูระบายพลออกมาต่อสู้กับเรา แต่เกณฑ์ทหารขึ้นประจำเชิงเทินรอบด้าน ระดมยิงลงมาด้วยธนู เราเขียนสาส์นเป็นจำนวนมาก ผูกธนูยิงเข้าไปในพระนคร แจ้งให้ทหารและประชาชนทราบว่า บัดนี้ จักราชได้เสด็จกลับคืนมาแล้ว เพื่อปลดแอกประชาชน ขอให้ผู้ที่ยังภักดีราชวงศ์เทพอยู่ จงอยู่ในอาการสงบ อย่าได้ร่วมแรงร่วมกำลังกับฝ่ายทรราช เชื่อว่าความรวนเรระส่ำระสายคงจะเกิดขึ้นในหมู่ประชาชนและทหารของสิงหราไม่น้อย"

"เป็นจิตวิทยาของการสงครามที่ฉลาดมาก เมยานี เราต้องหาทางแบ่งแยกทหาร และประชาชนในเมืองออกไปจากกันให้มากที่สุด โดยการปล่อยข่าวนี้ออกไป เพื่อให้เกิดการแตกแยกและลังเล กำลังข้าศึกจะได้อ่อนลง และอาจได้ประชาชนหรือทหารบางส่วนสนับสนุนกองทัพประชาชนด้วย แม้ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม อย่างน้อยที่สุด การที่กองทหารม้าถึง 1 กองพลในความควบคุมของกุตะมะ ตีฝ่าออกมาจากเมืองเพื่อสมทบกับพวกเรา ก็เป็นเครื่องเตือนใจทหารและประชาชน

ส่วนใหญ่ได้ดีแล้วว่า อะไรคืออะไร พวกที่อาศัยอยู่ในเขตประตูเมืองนั้น เมื่อทราบข่าวความจริงข้อนี้ ก็ไม่แน่เสมอไปว่าจะเป็นฝ่ายของสิงหราทั้งหมด ถึงแม้ส่วนมากจะเป็นพวกอภิสิทธิ์ชนมีเศรษฐาศักดินาก็ตาม”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้น แล้วโบกมือ เรียกจักราชให้เข้าไปประชุมที่แท่นหินใหญ่กลางห้อง ซึ่งบัดนี้ยังมีแผนที่วางแผ่อยู่ อรชุน เมตะมะและเมยานี เคลื่อนเข้าร่วมกับฝ่ายเชลยของสิงหราด้วย ระหว่างที่ทั้งหมดมายืนมุงล้อมแผนที่อยู่ ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ แล้วเชษฐาก็พยักหน้าให้รพินทร์ ไพรวัลย์เป็นผู้อธิบายแผนให้จักราชทราบ

“เมื่อหัวค่ำ เราทั้งหมดได้ออกไปสำรวจตลอดเส้นทางของหน้าผาขนาบทั้งสองด้านนี่เท่านั้น...”

จอมพรานผู้มีอดีตเป็นนักเรียนการทหาร และผู้บังคับกอง ต.ช.ด.กล่าวขึ้นเบา ๆ ขณะที่ชี้ลงไปยังตำแหน่งในแผนที่

“แต่ยังไม่สามารถจะวางระเบิดได้ในเวลากลางคืน”

“ผมก็เข้าใจเช่นนั้น”

“เพราะฉะนั้น เช้าตรู่พรุ่งนี้ เราจะจัดการอีกครั้ง โดยขอเวลาประมาณ 2 ชั่วโมงเป็นอย่างช้า ทางด้านนายจะเคลื่อนพลออกประจันหน้ากับกองทัพใหญ่ เวลาสักเท่าไหร่?”

“เราจะเคลื่อนพลทั้งหมดออกจากที่นี่ประมาณ 4 นาฬิกาของเช้าวันนี้ และจะออกรบในเวลารุ่งสางเมื่อมองเห็นเส้นลายมือถนัด”

จักราชตอบพลางมองดูหน้าเขาเหมือนจะอ่านใจ รพินทร์ทาดินสอแดงลงไป ยังเขตเส้นทางระหว่างหน้าผาทั้งหมด

“นี่คือเขตอันตราย ที่เราจะทำลายกองทัพของรหัสยะหรือของใครก็ตามที่จะบุกเคลื่อนเข้ามา สิ่งที่ฉันต้องการก็คือนายระบายกองทัพส่วนใหญ่ออกรบ ประวิงเวลาให้เราไว้สักสองชั่วโมง ยังบริเวณที่ราบสูงและที่ราบต่ำหน้าปากประตูผานี่ หลังจากสองชั่วโมงของการปะทะผ่านไปแล้ว ให้นายคอยฟังเสียงปืน เราจะยิงขึ้นฟ้าเป็นสัญญาณ เมื่อนายได้ยินเสียงปืนเมื่อไหร่ ก็แปลว่าทางด้านหน้าผาทั้งสองฝั่งนี่ เราได้จัดการพร้อมแล้ว ให้สั่งทหารทั้งหมด จำไว้ว่าเฉพาะทหารม้าเท่านั้น ทำทีเป็นแตกหนี และหนีเข้ามาทางด้านช่องประตูผานี่ ให้ทกม้าห้อเหยียดเต็มฝีเท้า ไม่มีการต่อสู้ของทหารม้าใดๆ อีกทั้งสิ้น นอกจากหนีอย่างเดียว เพื่อให้ทหารม้าทั้งหมดของรหัสยะ และสิงหราไล่ติดตามเข้ามา อย่าให้เป็นการกวดไล่ที่กระชั้นชิดนัก อย่างน้อยที่สุด ควรทิ้งระยะประมาณ 100 เมตรของกองหลังฝ่ายเรากับกองหน้าที่จะติดตามเข้ามาของรหัสยะและสิงหรา เข้าใจใช่ไหมที่ฉันพูดนี่”

จักราชไม่เปลี่ยนสายตาไปจากคู่ปรับเดิม นิ่งไปนาน แล้วค่อยๆ แลไปทางเชษฐากับไชยยันต์ และอนุชา ผู้จับสังเกตสีหน้าของราชบุตรแห่งวิษณุพรหมนารถอยู่ก่อนแล้ว

“ครับ! ผมเข้าใจดีในข้อนั้น...แต่ขอถามหน่อย ผู้กองจะฝังระเบิดไว้ตลอดแนว ระยะ 2 กิโลเมตรนี่เลยทีเดียวหรือ”

รพินทรยิ้มเกรียม พยักหน้า

“ใช่ เพื่อความไม่ประมาท เราจะฝังไว้ตลอดแนวหน้าผาทั้งสองฝั่งนี่เลย จากต้นทางจนสุดปลายทาง ก่อนจะพ้นแนวหน้าผาขนาบนี่”

"ผู้กองจะทำลาย 'ประชากร' ของมรกตนครทั้งหมดที่หลวมตัวรุกไล่พวกเราเข้ามานี่ทีเดียวหรือ?"

จักราชถามอย่างอึดอัด

"ฉันเป็นผู้วางแผนเกี่ยวกับการฝังระเบิดนี่เท่านั้น แต่ผู้ที่จะระเบิด คือฝ่ายเจ้านายของเราทั้งหมด เพราะฉะนั้นขอให้นายลองถามนายใหญ่ นายกลาง และนายทหารดูในเรื่องนี้ ว่าท่านทั้งสามจะเอาอย่างไร ซึ่งเรื่องนี้ฉันไม่เกี่ยว"

ยุพราชแห่งมรกตนครมองไปยังบุคคลทั้งสามด้วยสายตาตรงเต็มไปด้วยประกายวิงวอน แต่ก็ไม่เอ่ยปากเช่นไร เชษฐายิ้มให้อย่างเมตตา อนุชาวางหน้าเฉย ส่วนไชยยันต์เดินเข้ามาโอบแขนกอดไหล่อดีตคนใช้ชั้นดีของคณะไว้

"เราเข้าใจความรู้สึกของนายดี แงซาย และเราก็ไม่เหี้ยมโหดหรือบ้าเลือดนักหรอก การจะทำลายทหารม้าของรหัสยะหรือพลเดินเท้าที่แห่ตามกันขึ้นมา สุดแต่เหตุการณ์หนักเบาที่จะเกิดขึ้น ซึ่งเรายังบอกล่วงหน้าไม่ได้ แต่สิ่งที่แน่นอนก็คือ เราจะทำลายให้น้อยที่สุดและให้โอกาสได้เปรียบแก่ฝ่ายของกองทัพประชาชนให้มากที่สุด"

"ท่านผู้ที่เคยเป็นเจ้านายของผมทั้งหลาย!...ขอให้แงซายมีสิทธิที่จะทราบได้บ้างหรือไม่ว่าการระเบิดนั้น ท่านจะระเบิดโดยวิธีใดตำแหน่งไหนบ้าง"

เสียงของแงซาย หรือจักราชแผ่วเบา จนดารินกับมาเรียรู้สึกเวทนาอย่างจับใจ

"สมแล้วที่เขาเกิดมาเพื่อที่จะเป็นหัวหน้าและผู้นำของประชาชนในแผ่นดินนี้..."

มาเรียกระซิบกับดาริน

“เขาเป็นห่วงแม้กระทั่งทหารของฝ่ายศัตรู ซึ่งก็คือประชาชนชาวมรกตนคร อันเปรียบเสมือนลูกของเขาทั้งหมดนั่นเอง แต่ฉันเห็นว่า ถ้าเขาไม่เฉียบขาดในเรื่องนี้เสียอย่างเดียว เขาจะรบไม่ชนะศึกและตัวเองจะเป็นฝ่ายปราชัย”

“แงซายรู้ดีอยู่แล้ว ว่าเขาเป็นฝ่ายได้เปรียบรหัสยะกับสิงหราโดยการมีพวกเราและเครื่องมือของโลกสมัยใหม่เข้ามาช่วย จึงทำให้เขาต้องคิดมาก เราไม่ใช่ชาวมรกตนคร แต่เขาใช่ เราไม่แคร์ต่อชีวิตของผู้ที่มุ่งร้ายต่อเราหรือเขา แต่เขาแคร์มากก็น่าเห็นใจ เกิดมาเป็นกษัตริย์ที่เพียบพร้อมไปด้วยคุณธรรม เขาย่อมมีสิทธิ์ที่จะปรานีต่อไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินของเขา ไม่ใช่คิดหวังที่จะฆ่าเสียให้หมด โดยคำนึงถึงชัยชนะของตนเองแต่อย่างเดียว”

เชษฐาหันไปซุบซิบหารือกับอนุชา ผู้เป็นน้องชายอยู่ครู่ก็หันมายิ้มปลอบใจให้กับอีกฝ่ายหนึ่ง

“อย่างที่ไชยยันต์บอกไว้แล้วนั่นแหละแงซาย เราพยายามจะสังหารทหารของข้าศึกให้น้อยที่สุด ในขณะเดียวกันก็ต้องการให้นายได้ชัยชนะเร็วที่สุดด้วย เอาละ เมื่อนายอยากจะรู้ เราจะบอกให้ แผนการของฉันซึ่งเป็นผู้อำนวยการในครั้งนี้ เราจะระเบิดสามจุดก่อน...”

พร้อมพูด เชษฐาชี้ลงไปยังแผนที่ตรงบริเวณตำแหน่งปลายทางของหน้าผา อันเป็นแนวที่จะบรรลุถึงป่าหินสลับไปกับละเมาะก่อนที่จะเข้าเขตกองบัญชาการของทัพประชาชน

“จุดแรกคือตำแหน่งนี้...ตำแหน่งที่กองทหารม้าส่วนหน้า

ของรหัสยะรุกไล่ไพร่พลของเราเข้ามา จนเกือบจะพ้นหน้าผาขนาบ นั่นหมายถึงการทำลายกองทัพส่วนหน้าสกัดไม่ให้รุกไล่ต่อมาอีกได้ ส่วนจุดที่สอง เราจะย้ายไปทำลายปากทางอีกด้านหนึ่ง อันเป็นตำแหน่งเริ่มต้น เพื่อต้อนพวกที่รุกไล่เข้ามาทั้งหมด ตกอยู่ใจกลาง ตัดกำลังพวกที่จะตามเข้ามาอีกให้หยุดอยู่เพียงแค่นั้น ส่วนพวกที่ตามเข้ามาแล้ว ก็จะถอยกลับออกไปอีกไม่ได้ ส่วนจุดที่สาม เราจะระเบิดบริเวณกึ่งกลาง ของพวกที่ถูกสกัดหัวและท้ายไว้ เป็นการทำลายขวัญลงอีกส่วนหนึ่ง สรุปก็คือ เราจะระเบิดจุดหนึ่งปลายทาง จุดสองต้นทางและจุดสามใจกลาง ลงก่อนสามจุด แล้วสังเกตดูว่าทหารเหล่านั้นคิดจะจำนนยอมแพ้หรือไม่ ถ้ายอมแพ้ ยอมวางอาวุธ เราก็จะยุติการระเบิดลงเพียงแค่สามจุดนั้น แต่ถ้าทหารของรหัสยะไม่กลัวไม่เสียขวัญยังคิดที่จะต่อสู้อีกต่อไป เราก็มีความจำเป็นที่จะถล่มหินลงมาขยี้ในจุดต่อ ๆ ไป สุดแต่จะเห็นสมควร แต่ถึงอย่างไรก็คงไม่ระเบิดหมดทุกจุดหรอก พลของรหัสยะที่ติดตามเข้ามาไม่ว่าจะมีจำนวนสักเท่าใด มีความจำเป็นจะต้องถูกฝังทั้งเป็นประมาณ 2 ใน 5 ส่วนเป็นอย่างน้อย”

จักราชหรี่ตาลงอย่างสยดสยอง เพราะมองเห็นภาพตามคำอธิบายของ ‘นายใหญ่’ อย่างชัดเจน ส่วนอรชุน กุตะมะ และเมยานี มีอาการเคร่งขรึมเฉยเมย เพราะไม่ทราบฤทธิ์เดชของระเบิดมาก่อน

“ผมคิดว่า...”

อดีตคนใช้ของคณะเดินทางพูดเสียงแช่มช้า แผ่วเบา

“สามจุดที่จะระเบิดทลายหินลงมานี่ ก็พอเพียงแล้วครับ

พวกเราชาวมรกตนครก็เปรียบเสมือนเด็กที่เพิ่งหัดเดินเตาะแตะ ถึงอย่างไรก็ไม่อาจสู้ผู้ใหญ่อย่างพวกท่านได้แน่นอน เพียงระเบิดลูกแรกที่ทลายหินนับเป็นสิบๆ หรือร้อยๆ ตันลงมาฝังทั้งเป็นพร้อมกับเสียงกัมปนาทปานฟ้าถล่ม เขาก็จะขวัญเสียหมดกำลังใจที่จะคิดต่อสู้อีกแล้ว เพราะอุบัติการที่เกิดขึ้น เขาย่อมคิดว่าฟ้าดินลงโทษ ถ้าเป็นไปได้ผมอยากจะให้พวกท่านระเบิดเพียงสองจุดเท่านั้น คือจุดต้นทาง และจุดปลายทาง โดยกันกองทัพที่หลงเข้ามาติดกับไว้ใจกลาง ต่อจากนั้น ผมจะออกคำสั่งให้พวกที่เหลือลงจากหลังม้าและวางอาวุธ โดยใช้ทหารม้าของเราบุกตลบย้อนกลับเข้าไปอีกทีหนึ่ง ซึ่งพวกนั้นคงจะยอมจำนนโดยดี”

“คิดเสียให้รอบคอบนะ แงซาย”

อนุชาเตือนขึ้น

“ทหารเหล่านั้น เราก็ยังไม่รู้จิตใจเขาว่าจะกล้าตาย และเลือมใสต่อรหัสยะกับสิงหราสักแค่ไหน ถ้าหากเขาเกิดไม่ยอมแพ้ขึ้นมา และทหารของพวกนายลงไปเพื่อหมายจะปลดอาวุธ และเกิดการต่อสู้ติดพันกันขึ้นอีก ระเบิดลูกต่อไปเราจะใช้งานไม่ได้ เพราะถ้าขืนระเบิดในภาวะเช่นนั้น ทหารของนายที่ลงไปใกล้ชิด ก็จะพลอยแหลกไปด้วย”

แงซายอึ้งไปครู่ ยกแขนขึ้นป้ายหน้าผากอันจับเป็นเกล็ดไปด้วยเหงื่อและเขม่าควันไฟ **เป็นครั้งแรกที่คณะทั้งหมดมองเห็นเจ้าอดีตคนใช้บรรดาศักดิ์ตกอยู่ในภาวะยุ่งยากลำบากใจที่สุดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน**

“ผมคิดว่าเอาอย่างนี้ได้ไหมครับ...?”

“เอายังไง?” ไชยยันต์ถามโดยเร็ว

“หลังจากท่านยิงระเบิดปิดกั้น ทั้งต้นและปลายทางแล้ว ผมจะให้ทหารของเราซึ่งซุ่มอยู่ในที่สูง ยิงธนูผูกสาสน์ ลงไปถึงทหารของรหัสยะเหล่านั้น โดยบอกให้วางอาวุธจำนนเสียโดยดี ถ้าพวกเขาจำนน เราก็จะเห็นได้ง่ายทันที ว่าจะพากันลงจากหลังม้า และทิ้งอาวุธลงทั้งหมด ซึ่งพวกเราก็จะลงไปจับกุมเป็นเชลยได้ แต่ถ้ายังดื้อดึงคิดที่จะต่อสู้ต่อไป ก็สุดแล้วแต่ท่านจะพิจารณาเอาเอง ว่าจะระเบิดหินลงมาทำลายอีกสักกี่จุด”

“เกิดเป็นนักรบ ถ้าไม่เด็ดเดี่ยวเฉียบขาด ก็จะไม่มีวันชนะศึกได้!”

ไชยยันต์พูดขึ้นลอย ๆ อย่างเลือดทหาร

แงซายมองไปที่เขา ด้วยสายตาเศร้า

“ผมกลับมานี่ เพื่อจะรบกับรหัสยะ สิงหรา และพวกที่นับถือเขาอย่างแท้จริงเท่านั้นครับ ผมไม่ได้คิดที่จะรบกับชาวมรกตนครทุกคน ถ้าทหารเหล่านั้นไม่ใช่ชาวมรกตนคร ผมจะไม่ขอโต้แย้งอะไรเลย จะฆ่ากันให้นองเลือดสักเท่าไหร่ก็ได้”

“ไอ้การที่นายยกทหารออกไปปะทะกับพวกนั้น และรบกันด้วยอาวุธสั้นนั่นแหละ คือการนองเลือด และนองเลือดมากที่สุดด้วย แต่การตัดไฟแต่ต้นลมของพวกเรา ไม่ได้ทำให้เกิดการนองเลือดมากนักหรอก โดยเฉพาะพวกนายจะไม่ล้มตายอะไรเลย การปะทะกันด้วยอาวุธสั้นต่างฝ่ายต่างก็จะล้มตายมากกว่านั้น”

“อย่าเถียงกันในข้อนั้นเลย และฉันก็เห็นใจแงซายอย่างมาก”

เชษฐาตัดบทขึ้นด้วยเสียงอันเคร่งของเขา

"เป็นอันว่าเราจะปฏิบัติตามที่แงซายขอร้อง คือเปิดโอกาสให้พวกนั้นได้คิด และยอมจำนน โดยให้ฝ่ายนี้ยิงธนูติดสาส์นลงไปยังกองทัพที่เหลือตายเหล่านั้น เป็นสาส์นของจักราชที่บอกให้รู้ว่าจะกลับมากอบกู้ประชาชน และสร้างความเป็นธรรมให้แก่แผ่นดินนี้ ผลที่ภูเขาทลายลงมากลบพวกเขาบางส่วนพร้อมกับเสียงระเบิดกัมปนาทก็ย่อมเตือนให้ทราบชัดอยู่แล้วว่าขืนดื้อดึงต่อสู้ต่อไป จะตายกันทั้งหมด โอกาสที่พวกนั้นจะยอมแพ้มีมาก เพราะฉะนั้น...เอาตามที่แงซายต้องการนี่ก็แล้วกัน"

แงซายหันมาก้มศีรษะคำนับนายใหญ่อย่างอ่อนน้อม

"ขอบพระคุณครับ นายใหญ่ ผมจะจัดกำลังทหารม้าอีกส่วนหนึ่ง สำหรับที่จะตะลุยกองหินที่ทลายลงมาเพราะระเบิดเพื่อเข้าไปปลดอาวุธและจับพวกนั้นเป็นเชลย หากการเจรจาเป็นผล"

"แล้วแผนการขั้นต่อไปของนายล่ะ?"

รพินทร์ถามขึ้น

"ทุกท่านจะให้ผมทำอย่างไรต่อไป ก็โปรดบอก"

อนุชารีบพูดขึ้นทันทีว่า

"แผนการขั้นต่อไปของเราก็คือนายกับกองทัพส่วนใหญ่จะต้องไล่โจมตีกองทัพรหัสยะที่เหลืออยู่นอก 'เขตอันตราย' ดังกล่าวนี้ให้แตกพ่าย ซึ่งเชื่อแน่ว่าคงจะเสียขวัญถอยกลับเข้าไปตั้งรับในพระนครโดยเร็ว เราต้องการให้ฝ่ายกองทัพประชาชนบุกจนถึงกำแพงเมืองแล้วทำลายกำแพงเมือง หรือประตูเมืองเข้าไปจนถึงตัวรหัสยะและสิงหราเลยทีเดียว ทำการรบให้

แตกหักภายในวันเดียวกันนี่แหละก่อนตะวันตกดิน หรือหัวค่ำของคืนพรุ่งนี้ ศีรษะของกษัตริย์สิงหราผู้คว่ำบัลลังก์ของบิดานายมาแล้วกับรหัสยะผู้น้อง จะต้องถูกตัดเสียบไว้บนเสาในกลางเมือง!”

จักราชเม้มริมฝีปาก

“ผมก็ปรารถนาเช่นนั้น แต่ลำพังไพร่พลของกองทัพประชาชนไม่มากพอที่จะบุกฝ่ากำแพงเมืองเข้าไปได้โดยง่ายหรอก อย่างเก่งที่สุดก็เพียงแต่ล้อมไว้เท่านั้น”

“กองทัพของนาย จะต้องบุกฝ่ากำแพงเมืองเข้าไปได้! และต้องได้อย่างแน่นอน”

อนุชาเน้นเสียง พร้อมกับหัวเราะเหี้ยม ๆ ในลำคอ

“ผมคำนวณกำลังคนของผมไว้ และรู้ว่ากำแพงเมืองมรกตนครแข็งแรงปานใด...”

“แข็งกว่า ทีเอนที หรือระเบิดไนโตรไหม?”

รพินทร์พูดเบา ๆ ด้วยเสียงเรียบปกติธรรมดาของเขาขณะที่มวนบุหรี่ใบต้องแห้งกับยาฉุนในมือช้า ๆ แงซายหันขวับมาทางเขาอีกครั้ง

“ผู้กองหมายถึงจะส่งคนเข้าไปฝังระเบิดที่ประตูเมืองหรือครับ ยากมาก ยังไม่ทันจะบุกเข้าไปถึง ก็จะถูกทหารบนเชิงเทินระดมยิงมาด้วยธนูเสียก่อน”

จอมพรานเหลือบตาขึ้นมอง ขมวดคิ้วนิดหนึ่ง

“เป็นความผิดของนายเอง ที่เอาธนูคันนั้นไปหักทิ้งเสีย... แต่นั่นไม่สำคัญหรอก หน้าที่ทำลายประตูเมือง เป็นของฝ่ายเราเอง หน้าที่ของนายและกองทัพประชาชนก็คือ คอยบุกเข้าไป

ในเมือง ภายหลังจากประตูเมืองถล่มลงแล้วเท่านั้น เข้าใจไหม?"

แงซายจ้องเขาอย่างกังขา คลางแคลงใจ และพยายามใช้ความคิดอย่างเต็มที่ แล้วก้มศีรษะลง ทั้งๆ ที่ยังไม่อาจเข้าใจอะไรได้

"ผมจะพยายามปฏิบัติตามคำสั่งของฝ่ายวางแผน 'ยุทธ-การ' ให้ดีที่สุดครับ"

"พรุ่งนี้ เราต้องการคนประมาณ 50 คน อยู่กับฝ่ายเราด้วย พร้อมทั้งสำรองม้าให้ครบจำนวนที่ต้องการด้วย หากจำเป็นก็จะได้ใช้ม้าได้ หัวหน้าหน่วยควรจะเป็นสกรี เพราะสนิทสนมกับเราดีแล้ว"

"จะเป็นไปตามที่ท่านต้องการครับ"

"และถ้าไม่เป็นการขัดต่อแผนรบของเธอเกินไปนัก..."

ดารินสอดมาโดยเร็ว จับแขนเมยานีไว้

"เราอยากจะได้เมยานีไว้กับฝ่ายเราด้วย"

"นายหญิงมีเหตุผลอันใดหรือครับ ที่จะเอาแม่ทัพม้าของเราไว้ด้วย?"

แงซายถามอย่างฉงน ขณะเดียวกันเมยานีก็แสดงสีหน้าอึดอัดใจ

"ก็ไม่มีเหตุผลอะไรมากไปกว่า พรุ่งนี้จะเกิดศึกใหญ่ขึ้น เราไม่อยากจะให้'ผู้หญิงสาวสวย'คนหนึ่งออกไปเสี่ยงในสมรภูมิด้วยเท่านั้น ถ้าเมยานีอยู่กับเรา...จะปลอดภัยที่สุด"

"ถ้าเช่นนั้น นายหญิงก็ลองถามเจ้าตัวดูเองเถิดครับ แต่ผมเกรงว่าเมยานีจะไม่ยอมเสียมากกว่า เมยานีเป็นนักรบและถนัดในการรบ ไม่ถนัดที่จะอยู่กองหลัง ผมเข้าใจเช่นนั้น"

ดารินหันไปมองหน้าเสือดาวแห่งกองทัพประชาชนพร้อมกับยิ้มให้ เมยานีหลบตาอึกอักในลำคอ พอดีกับเสียงห้าวของอาวซุนผู้เป็นพ่อบอกมาว่า

"ถ้าเมยานีอยู่ทำประโยชน์อันใดให้แก่คณะท่านได้ ก็สมควรจะให้อยู่ แต่ถ้าคิดถึงความปลอดภัยแล้ว โปรดอย่ากังวล เมยานีเป็นแม่ทัพม้าคนสำคัญของกองโจร ขาดนางเสียคนเดียว กองม้าหน่วยโจรจะขาดกำลังใจไปมาก และการรบจะไม่เป็นผล"

ม.ร.ว. สาวถอนใจ แต่ยังยิ้ม

"ถ้างั้นก็ตามใจเถอะ ฉันไม่คิดจะเอาเมยานีไว้เพื่อประโยชน์อันใดหรอก นอกเสียจากความเป็นห่วงเท่านั้น ก็ดีเหมือนกัน ที่นางควรจะรบเคียงคู่กับเจ้าชายของนาง แต่ขอให้ระมัดระวังตัวหน่อยนะ เมยานีเป็นอะไรลงไป ฉันจะเสียใจจนบอกไม่ถูก"

เมยานียิ้มออกมาได้

"เป็นพระคุณที่นายหญิงไม่กักตัวเมยานี เมยานีผ่านมาหลายศึก และฆ่าศัตรูมามากแล้ว การรบครั้งนี้หากไม่มีเมยานีตะลุยอยู่ในทะเลเลือดด้วย ก็จะรู้สึกเสียใจที่เกิดมาเป็นลูกสาวของท่านอรชุน เมยานีมีหน้าที่จะต้องคอยป้องกันและตายแทนองค์พระยุพราชด้วย หากจำเป็น"

"เอาละ แงซาย นายไปจัดการวางแผนประชุมกับบรรดาแม่ทัพทั้งหลายให้เข้าใจตามแผนของเรานี่ได้แล้ว ต่อจากนี้ ทั้งนายและพวกเราก็จะพักผ่อนเพื่องานใหญ่พรุ่งนี้"

เชษฐาบอก

แงซายลังเลอยู่อีกครู่ก็บอกว่า

“พรุ่งนี้ ผมและทหารทุกคนจะเคลื่อนจากที่ตั้งประมาณ 4 นาฬิกา และขอถือโอกาสลาเสียในคืนนี้จนกว่าเราจะพบกันอีกในกลางศึกพรุ่งนี้ สำหรับพวกท่าน อาจออกที่นี่ล่าไปบ้างก็ได้ โดยผมจะทิ้งสุกรีกับคนและม้าจำนวนหนึ่งไว้ให้ตามที่ผู้กองต้องการ และจะรบล่อถ่วงเวลา จนกว่าจะได้ยินเสียงสัญญาณปืนจากพวกท่าน”

“กู๊ดลัค แอนด์ กู๊ดไนท์ พริ้นซ์จักราช”

มาเรียร้องบอกมายิ้มๆ

จักราชยิ้มตอบก้มศีรษะให้ แล้วเขา เมยานี กตะมะ และอรชุนก็ออกจากคูหานั้นไป โดยทิ้งคณะเจ้านายและเพื่อนพรานทั้งหลายให้อยู่กันตามลำพัง

เกือบทุกคนเข้านอนเอาแรงไว้ ยกเว้นหนานอินเพียงคนเดียว ที่นั่งทำอะไรง่วนอยู่คนเดียวที่ริมธารน้ำใต้ดิน ซึ่งไหลผ่านเข้ามาใต้ภูเขานั้น ไม่มีใครสนใจกับแก คงมีแต่สหายร่วมตายคือนายชดหรืออนุชาเท่านั้น ที่นอนมองอยู่เงียบๆ และในที่สุดก็ลุกขึ้นเดินเข้าไปดูใกล้ๆ

“หนานอินทำอะไร?”

เขาถามเบาๆ ทรุดตัวลงนั่งใกล้ๆ

ตาพรานเฒ่า ชี้มือไปตรงหน้าแก อนุชามองตามก็ขมวดคิ้วด้วยความสงสัยเพราะเบื้องหน้าที่เห็น แกจัดการอะไรง่วนอยู่นั้นเป็นคันธนูเล็กๆ ผูกด้วยกิ่งไม้และสายเชือกไนลอนพอจะมองเห็นเป็นรูปคันธนูได้ ยาวประมาณคืบเศษ ธนูจำลอง

นั้น ถูกมัดปลายทั้งสองด้านติดกับหลักไม้อันขนาดหัวแม่มือที่เสียบลงไปยังช่องหินแตก ลักษณะของมันเหมือนกับการผูกธนูติดกับหลัก ดังเช่นที่อนุชาอธิบายไว้ทุกประการ เพียงแต่ย่อส่วนลงเท่านั้น

“ธนูเครื่องส่งระเบิดของนายตามที่ว่า จะอยู่ในลักษณะอย่างนี้ใช่หรือไม่?”

แกบุ้ยปาก แล้วถามขึ้น อนุชาก้มลงจ้องมองด้วยความพิศวงแล้วพยักหน้า

“อือม์ ใช่...ทำไมหรือ?”

หนานอินเอาไม้เล็กๆ อีกดุ้นหนึ่งแทนดอกศร วางพาดกับคันธนูที่มัดปลายติดหลักซึ่งปักกับพื้นนั้น เกี่ยวกับสายเชือกพลางค่อยๆ ดึงให้ดู แล้วกระซิบว่า

“การยิง มันจะอยู่ในสภาพนี้...”

หนานอินพูดช้าๆ พร้อมกับยิ้ม

“นายสังเกตดูให้ดีซิ...ว่ามันมีอะไรผิดพลาดบ้าง จากธนูจำลองที่หนานอินทดลองทำตามคำที่นายอธิบายมาแล้วหนานอินเองเคยใช้หน้าไม้กับธนูมาก่อนที่จะใช้ปืน เก็บเอาคำพูดของนายมาคิดก็เห็นว่าเข้าทีอยู่ แต่พอมานึกอีกที ทดลองทำย่อส่วนดูตามรูปนี้ มันพิกลอยู่...”

กล่าวจบแกก็ดึงสายธนูถอยหลังให้เห็นอย่างช้าๆ

คันธนูเมื่อถูกมัดปลายทั้งสองไว้กับหลัก ไม่มีสมรรถภาพที่จะโค้งตัวเข้ามาได้เลย หรือได้ก็ส่วนน้อยที่สุด เพราะทั้งสองด้านติดหลักที่ปักอยู่ สายธนูที่ดึง จึงกลายเป็นดึงเอาหลักที่ปัก

ไว้ทั้งสองโดยตรงและเมื่อแกปล่อยมือ ดอกศรจำลอง ก็พุ่งไปตกด้านหน้าใกล้นิดเดียว แทนที่จะพุ่งไปไกลอย่างที่ควร

อนุชา วราฤทธ์ ตบที่หน้าผากตนเอง อุทานออกมาว่า

“ตายห่า...”

“นายฉลาดมาก แต่อาจหลงลืมหลักความจริงเล็กๆน้อยๆไปบ้าง และพวกเราทั้งหมด ก็คงจะมองข้ามความจริงข้อนี้ไปเสีย ถึงหนานอินจะไม่ทดลองทำดูในคืนนี้ พรุ่งนี้ก็จะต้องแก้ไขเรื่องตำแหน่งปักหลักเพื่อยืดธนูอยู่ดี เมื่อเกิดเหตุการณ์จะต้องใช้งานจริงขึ้นมา พลังที่จะดีดดอกศรออกไปได้นั้น มันอยู่ที่ช่วงไม้ด้านข้างทั้งสองด้านของคันธนู ส่วนตรงกลางเป็นที่ยึด...นายจะให้ไปผูกที่ปลายธนูไว้ทั้งสองด้าน ด้านทั้งสองของคันธนูจะถูกหลักตรึงไว้ ไม่มีโอกาสจะโค้งตัวเข้ามาสร้างพลังดีดส่งได้เลย ถ้าจะให้ถูกหลักและได้ผล หลักทั้งสองจะต้องย้ายตำแหน่งมาปัก และมัดคันธนูอยู่ตรงจุดกึ่งกลางของคัน เพื่อเปิดโอกาสให้ปลายทั้งสองด้านโค้งได้เต็มที่ เมื่อเรารั้งสายเข้ามา...อย่างนี้!”

กล่าวจบ ยอดพรานเฒ่าก็ย้ายตำแหน่งปักของไม้หลักทั้งสองไปเสียบไว้ใกล้ชิดกัน โดยเว้นระยะห่างเล็กน้อย อยู่ระหว่างกึ่งกลางของคันธนู แล้วเอาเชือกพันให้เจ้านายดูพร้อมกับเหนี่ยวสายอีกครั้ง พลางเงยขึ้นมองหน้า

“เห็นไหม นาย ไอ้ไม้หลักที่ปักติดพื้นน่ะถูกแล้ว เพื่อค้ำยันส่วนกลางของคันธนูไว้ แต่มันจะต้องย้ายที่ปักและที่มัดไม่ใช่มัดที่ส่วนปลายของคันธนูทั้งสองด้าน ซึ่งเท่ากับเป็นการบังคับไม่ให้คับธนูงอตัวได้ หลักที่เราจะปักควรห่างกันประมาณ 1 ศอก แบ่งให้ได้กึ่งกลางของความยาวของคันธนูทั้งหมด ดอก

ฟวที่พาดสายจะพาดอยู่ในระหว่างช่องว่างของหลักนี้ และในกรณีนี้ เราจะยิงไปในมุมไหนก็ได้ทั้งสิ้นแนวตรง แนวสูง หรือแนวต่ำ”

อนุชา วราฤทธิ์ ลืมตาโพลงอยู่เช่นนั้น แล้วเอื้อมมือมาทีบไหล่พรานคู่ใจของเขาแน่น

“ชีวิตในป่าของฉัน แต่ไหนแต่ไรมา ถ้าไม่มีหนานอินฉันคงตายไปนานแล้ว ขอบใจมากที่อุตส่าห์ทำธนูจำลองขึ้นมาทดลองให้ฉันเห็นถึงความผิดพลาดเสียก่อน”

“ก็เหมือนกันแหละนาย ชีวิตของหนานอิน ถ้าไม่ได้นายก็คงตายไปนานแล้วเหมือนกัน”

หนานอินพูดจากห้วงลึกของหัวใจ และกระซิบต่อมาว่า

“อย่าเพิ่งไปบอกพรรคพวกของนายเกี่ยวกับเรื่องนี้ เอาไว้ให้เขาเห็นเองตอนเราปักหลักยืดธนูก็แล้วกัน แต่ถึงหนานอินจะไม่บอกนายเสียก่อน เวลาปักหลักยืดธนูเข้าจริง ๆ สภาพของมันจะฟ้องออกมาเองว่า เราปักหลักยืดธนูถูกต้องหรือไม่ เพราะถ้าปักหลักยืดไม่ถูกต้อง สายมันจะเหนี่ยวไม่ได้ และพรานรพินทร์ก็อยู่ทั้งคน เขาคงไม่ปล่อยให้เราทั้ง 13 คน เละไปด้วยลูกระเบิด ที่ปักเสายืดผิดหรอก”

อนุชาหัวเราะออกมากับตนเอง

“พวกนั้นยังไม่ทันคิด ตอนที่ฉันบอกเขา ก็เห็นเอออออไม่ค้านกันสักคนเดียว คงลืมนึกถึงความจริงข้อนี้ไปอย่างถนัด พี่ใหญ่อุตส่าห์ชมว่าฉันฉลาด ที่แท้ก็โง่บรมเลย ความจริงรพินทร์ควรจะท้วงฉันไว้ก่อนที่หนานอินจะต้องมาเสียเวลานั่งคิดนะ”

“คนคนนั้น นายยังรู้จักเขาน้อยเกินไป เขาไม่พูดอะไร

โดยไม่จำเป็นหรอกนาย แต่จะทำทันที เรามาลองพิสูจน์ดูก็ได้...”

“พิสจน์ยังไง?”

“พรุ่งนี้ ถ้าถึงคราวจะปักหลักยิงธนูจริง ๆ เราก็ลองแกล้งปักตามวิธีเดิมของนาย และดูซิว่านายรพินทร์จะท้วงไหม ถ้าเขาไม่ท้วงก็แปลว่าเขาคาดไปไม่ถึง และไม่รอบคอบอะไรเลย แต่หนานอินรับรองว่าคนคนนั้น...ไม่โง่ไปกว่าหนานอินหรอก เขาเป็นคนรอบคอบมาก ที่ไม่ท้วงนายเสียก่อนนั้น บางทีจะเป็นเพราะเห็นว่ายังไม่ถึงเวลา และไม่อยากจะขัดคอเลยเสียมากกว่า”

“ฉันไม่ท้วงหรอก เพราะฉันก็คิดไม่ถึงเหมือนกัน!”

เสียงเบา ๆ ดังมาจากเบื้องหลัง ทั้งสองสะดุ้งหันขวับไป ก็มองเห็นจอมมัคคุเทศก์ รพินทร์ ไพรวัลย์ยืนมองดคันธนูจำลอง และการปรึกษาหารือของสองบ่าวนายอยู่ก่อนแล้วใกล้ ๆ เขาเดินเข้ามาเมื่อไหร่ ทั้งสองไม่มีโอกาสทราบได้เลย

ประมาณ 5 นาฬิกา คณะทุกคนตื่นขึ้นมาพร้อมกันทั้งหมด สุกรี และทหารโจรจำนวนหนึ่งยืนยิ้มรอคอยอยู่แล้ว ในบริเวณปากคูหาอันเป็นที่นอน

เชษฐาสั่งให้ทุกคนเตรียมพร้อมเต็มอัตราศึกในทันทีนั้น เป้หลังประจำตัวของแต่ละคนบรรจุเต็มไปด้วยลูกปืนและอุปกรณ์จำเป็นครบถ้วน สิ่งใดที่เกินความจำเป็น ถูกทิ้งไว้ยังที่พักนอนนั้น

ไม่มีใครคำนึงถึงเรื่องอาหารมื้อเช้าเพราะยังไม่หิว และอยู่ในภาวการณ์อันรีบด่วนแข่งเวลา เชษฐา นอกจากจะถือไรเฟิลประจำตัวแล้ว ยังสะพายธนูอันใหญ่ติดกายไว้อีกอันหนึ่ง ส่วนกระบอกศรมัดแน่นติดหลังอนุชา พวกพรานพื้นเมืองทุกคนคุมหีบระเบิดไว้

แล้วต่างก็ออกมายังลานหน้าถ้ำพัก ซึ่งขณะนี้ ทหารม้าจำนวน 50 คนของสุกรี ยืนประจำเป็นหมวดหมู่ รอคอยอยู่แล้ว ขณะนั้นดาวรุ่งทอแสงสุกปลั่งอยู่เหนือทิวไม้ด้านตะวันตก ทัศนะวิสัยปลอดโปร่งปราศจากเมฆหมอกและอากาศเย็นฉ่ำ

จากการซักซ้อมกันมาก่อนแล้วเป็นอันดีในคืนที่ผ่านมา ต่างไม่จำเป็นต้องพูดอะไรกันมาก รู้หน้าที่กำหนดหมายกันดีอยู่แล้ว สุกรีจูงม้าศึกมาให้คณะคันตุกะต่างแดนจนครบคน พร้อมทั้งลาต่างอีกสองตัว สำหรับบรรทุกหีบระเบิด เมื่อต่างขึ้นนั่งประจำบนหลังม้าจัดหมวดหมู่ก็เรียบร้อย เชษฐาก็ออกคำสั่งว่า

"สุกรี นำพวกเราไปยังปากทางหน้าผา ที่เราไปกันเมื่อคืนนี้แล้วอีกครั้ง เดี๋ยวนี้!"

สุกรียกหอกที่ติดธงสัญญาณสีแดงขึ้นชูเหนือศีรษะ โบกเป็นสัญญาณ ทหารม้ากองนั้นก็เริ่มเคลื่อนที่ วิ่งเหยาะลงจากเนินหน้าปากถ้ำอันเป็นกองบัญชาการทันที โดยส่วนหนึ่งนำหน้าลงไปก่อน คณะทั้งหมดอยู่ใจกลางขบวน ปิดหลังด้วยกองม้าอีกส่วนหนึ่ง

แม้อากาศยังมืดสลัวอยู่ทั่วไปก็ตาม ทุกคนก็พอสังเกตเห็นได้ว่า กำลังพลส่วนใหญ่ของจักราช อันมีทั้งพลเดินเท้าและกองทัพม้าของกุตะมะ ได้เคลื่อนย้ายจากกองบัญชาการไปหมดสิ้นแล้ว เหลือไว้แต่ทหารส่วนน้อยไม่เกิน 100 คน เฝ้ารักษาดูแลกองบัญชาการอยู่

สุกรีขี่ม้านำหน้าขบวนของฝ่ายอาคันตุกะต่างแดนเคียงคู่ไปกับรพินทร์

"จักราชทรงนำพลล่วงหน้าไปก่อนเรา นานสักเท่าใดแล้ว?" จอมมัคคุเทศก์ของคณะต่างแดน ถามนายทหารของกองโจรขึ้นเบาๆ

"กองทัพใหญ่ทั้งหมดล่วงหน้าออกไปก่อนแล้วประมาณชั่วโมงเศษ ก่อนที่พวกท่านจะตื่นขึ้นมา ขณะนี้คงเข้าประจำอยู่ในที่ตั้งและพร้อมที่จะเข้ารบได้แล้ว"

สุกรีตอบอ่อนโยน แต่น้ำเสียงห้าวหาญ พร้อมกับหัวเราะกระหึ่มอยู่ในลำคอ

"เป็นการเคลื่อนพลออกจากที่ตั้ง ได้เงียบเชียบดีมาก พวกเราไม่รู้สึกตัวกันเลย ทั้งๆ ที่ใช้ทหารม้าถึง 1 กองพล"

เขาพึมพำออกมา

"หัวใจในการรบของกองทัพประชาชน ก็คือการเคลื่อน-ไหวเงียบที่สุดโดยไม่ให้ข้าศึกทันรู้สึกตน ม้าทุกตัวเดินอย่างแผ่วเบาที่สุดไม่ได้ควบหรือห้อตะบึง และเท้าของม้าทุกตัวถูกห่อหุ้มไว้ด้วยผ้าหนาทั้งสิ้น เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเสียง ผ้าที่หุ้มเท้าม้าเหล่านั้นจะหลุดออกเอง เมื่อม้าทุกตัวโลดแล่นทะยานเข้าใส่ข้าศึก"

นี่เป็นความรู้ใหม่สำหรับเขา ในการเคลื่อนไหวด้วยม้าอย่างแผ่วเบาของพวกกองโจร การนัดแนะกันไว้ก่อนแล้วอย่างเรียบร้อยทำให้เขานอนหลับสนิทไปโดยไม่รู้สึกตัว หรือคอยเงี่ยงวลจับเสียงใดๆ ทั้งสิ้น จึงไม่ได้ยินเสียงการเคลื่อนทัพของจักราชเลย แต่อาจมีพรรคพวกของเขาคนใดคนหนึ่งได้ยินบ้างก็ได้เหมือนกัน เมื่อชั่วโมงเศษที่ผ่านมาแล้ว แต่ก็ไม่มีใครปลุกเขาให้เขารู้แล้ว เพราะความจริงมันก็ไม่จำเป็น

โดยเส้นทางเดิมที่เคยตรวจกันมาแล้วเมื่อคืนนี้ ขบวนทั้งหมดบ่ายหน้าลัดเลาะป่าเขาละเมาะไม้อย่างเงียบ ๆ ไม่มีอะไรเร่งร้อนนัก รพินทร์กะเวลาให้ไปถึงเมื่อแสงแรกของตะวันขึ้น เขาคงนำหมู่ของฝ่ายเดียวกันเอง เคียงคู่ไปกับสุกรีเช่นนั้น เพื่อสอบถามอะไรอีกสองสามประโยค ส่วนคณะเจ้านายกับพวกลูกหาบ ซึ่งบัดนี้กลายมาเป็นจำนวนหนึ่งของทหารม้าฝ่ายกองทัพประชาชนไปแล้ว คงเดินรวมกลุ่มกันอยู่เบื้องหลัง **ไม่มีใครพูดอะไรกันโดยไม่จำเป็น จิตใจของทุกคนรู้สึกสั่นระทึกประหลาดไปกว่าทกครั้งแม้ว่าต่างจะผจญกับมหันตภัยแบบต่าง ๆ กันมาแล้วนับไม่ถ้วน**

ปัญหาเรื่องการฝังระเบิดไว้ตามหน้าผา และวางพลปืนสำหรับที่จะยิงระเบิดแต่ละจุด เป็นปัญหาที่ทุกคนหนักใจกันอยู่ในขณะนี้ว่าจะจัดตำแหน่งกันอย่างไร ซึ่งแน่ละ ทุกคนมอบความไว้วางใจแก่รพินทร์ ไพรวัลย์ แต่เพียงผู้เดียว

สำหรับเรื่องการยิงธนูระเบิด อนุชา วราฤทธิ์ ยังเงียบกริบไม่แพร่งพรายให้พี่น้องหรือสหายของเขาทราบว่า...ได้มีการหารือวางแผนกับรพินทร์และหนานอินเช่นไร เพียงแต่กระซิบกับพี่ชายว่า

“พี่ใหญ่ให้ผมทดสอบทางปืนมันน์ลิเคอร์กระบอกนี้ในเช้าวันนี้เห็นทีจะไม่มีหวังเสียแล้ว นอกจากใช้งานจริงเลย”

“ก็จะยากอะไร...”

พี่ชายตัดปัญญาให้

“...เมื่อถึงเวลายิงปืนเป็นสัญญาณให้แงซายได้ยินตามที่ตกลงกันไว้แล้ว พวกเราจะให้เธอยิงปืนกระบอกนี้ โดยการ

ทดสอบศูนย์กับที่หมายอะไรสักอย่างหนึ่งไปในตัว แทนที่จะยิงขึ้นฟ้าให้เปลืองลูกเปล่า มืออย่างเธอนัดเดียวที่ทดลองกับเป้าหมาย ก็รู้แล้วว่าศนย์เที่ยงหรือไม่"

"จริงครับ...แต่ผมหนักใจเรื่องตำแหน่งวางระเบิด และวางจุดยิงเหลือเกิน ตอนพูดน่ะมันง่าย แต่เวลาทำจริง ผมว่ามันจะยาก"

"ไว้ใจรพินทร์เถอะ ถึงอย่างไรเสีย เขาก็จะต้องรอบคอบและจัดทุกสิ่งทุกอย่างให้เราอย่างเรียบร้อยที่สุด เชื่อว่าจะต้องปรึกษาหารือกันอีกที ขณะที่วางระเบิด"

ครั้นแล้วฟ้าก็เริ่มสางขึ้น พอจะมองเห็นอะไรได้ถนัด พอสมควรเมื่อใกล้ปากทางช่องหน้าผาเข้ามา และบัดนั้นเอง ทุกคนแม้กระทั่งฝ่ายทหารโจรของสุกรีก็เริ่มตื่นเต้นกระสับ-กระส่าย เมื่อแว่วเสียงโห่ร้องพร้อมกับเสียงฝีเท้าม้าศึกนับพันๆ ตัว ที่ย่ำแผ่นดินสะเทือนแว่วตามลมเข้ามาจางๆ

ทุกคนหยุดชะงักการเคลื่อนไหวอยู่กับที่ ราวกับนัดกันไว้

"จักราชเปิดฉากโจมตีแล้ว!"

ไชยยันต์กล่าวขึ้นดังๆ

แล้วคนอื่นในกลุ่ม ก็เหยาะม้าเข้าไปหารพินทร์กับสุกรี ซึ่งบัดนี้ยืนม้านิ่งเงี่ยหูฟังอยู่ ต่างเห็นใบหน้าอันกร้านเกรียมของจอมพรานปรากฏรอยยิ้มบางๆ เขาพูดเรียบๆ ขึ้นว่า

"สงครามเกิดขึ้นแล้วครับ เบื้องนอก...ห่างจากบริเวณที่เราทุกคนอยู่นี่ออกไปประมาณ 2-3 กิโลเมตร ขอให้พวกเราใจ

เย็นๆ เอาไว้ อย่าตื่นเต้นอะไรทั้งสิ้น ผมจะเริ่มลงมือทำงานเดี๋ยวนี้ เราจะทำงานกันตามสบาย 2 ชั่วโมง ที่ขอแงซายไว้นั้นนานเหลือเฟือ พอที่เราจะจัดอะไรทางนี้ได้อย่างเรียบร้อยที่สุด”

กล่าวจบเขาก็กระโดดลงจากหลังม้าเป็นคนแรก ทุกคนก็ก้าวตามลงมาในทันทีนั้น รพินทร์คว้ากล้องส่องทางไกลซึ่งห้อยคอไว้ก่อนแล้ว ส่องสำรวจขึ้นไปตามแนวหน้าผานั้นอย่างระมัดระวัง คณะเจ้านายคนอื่นๆ ก็ใช้กล้องประจำตัวส่องไปสองฝั่ง ทั้งใกล้และไกลที่บีบขนาบอยู่

มองผาดๆ ในเวลากลางคืน ดูว่ามันจะเป็นหน้าผาตัดตรง ราวกับใครเอามีดมาตัดไว้ แต่ในยามเช้าที่มองเห็นอะไรถนัดตาเช่นนี้ ปรากฏว่ามันเป็นหลืบและชั้นเชิงพอที่จะปีนป่ายขึ้นไปได้สำหรับนักไต่เขาทั้งหลาย บางแห่งก็เป็นช่องทางสำหรับน้ำฝนที่ไหลชะลงมา สภาพโดยทั่วๆ ไป เป็นหินสีแดงเปราะผสมไปกับกรวดลูกรัง

“เราจะเริ่มงานกันเดี๋ยวนี้ครับ!...”

รพินทร์พูดขึ้นกับทุกคน ด้วยเสียงปกติเช่นเดิมของเขา

“ผม เกิด เส่ย ชุดที่หนึ่ง จะปีนขึ้นไปฝังระเบิดในจุดแรกก่อน คุณชายเชษฐา คุณหญิงดาริน และบุญคำ จะเป็นคู่ของฝ่ายผมปีนหน้าผาฝั่งตรงข้ามกับฝั่งที่วางระเบิด เพื่อเลือกหาตำแหน่งซุ่มยิงโดยให้คนของสุกรีคนหนึ่งช่วยไต่นำทางขึ้นไปเพราะชำนาญกว่าเรา จุดสำคัญก็คือ...จะต้องหาตำแหน่งที่เหมาะที่สุด และสามารถมองเห็นผ้าแดงที่ผมผูกระเบิดไว้อย่างชัดเจนเพื่อจะได้ยิงเข้าไปที่ตรงจุด ส่วนชุดที่สอง คุณไชยยันต์ จันคะหยิ่น จะปีนขึ้นไปวางระเบิดเช่นเดียวกับผมเหมือนกัน แต่

แยกห่างจากจุดแรกประมาณ 200 เมตร ผู้ตรวจการณ์ในการยิงจุดที่คุณไชยยันต์วางระเบิด คือคุณชายอนุชา เมย์ และหนานอิน พร้อมทั้งคนพื้นเมืองนำทางคนหนึ่งเช่นกัน ส่วนฝ่ายปากับสุกรี และพวกนี้ทั้งหมด จะทำหน้าที่ขนระเบิดตามแนวเส้นทางไปให้เรา การวางระเบิดและการวางจุดยิงนั้น เราจะต้องวางจากปากทางระเรื่อยไปจนกระทั่งถึงปลายทาง ไม่จำเป็นจะต้องกะช่วงให้ได้ขนาดกันเสมอไปว่า ระยะทางเท่าใดจึงจะวางเสียจุดหนึ่ง สุดแต่ความสะดวกที่จะวางได้เท่านั้น ผมกะว่าจะวางสัก 12 จุดก็พอ ตลอดระยะเส้นทางที่ยาวประมาณ 2 กิโลเมตรนี้ เพราะแต่ละจุดที่วาง จะใช้ระเบิดจำนวนมาก และกะให้ภูเขาทลายลงมามากที่สุด”

ทุกคนที่เข้ามาร่วมประชุมกันอยู่ทั้ง 13 คน ร่วมด้วยสุกรีอีกคนหนึ่ง ต่างพยักหน้าอย่างเข้าใจในคำอธิบายของเขา รพินทร์กล่าวต่อไปช้า ๆ

“การติดต่อระหว่างฝ่ายที่ขึ้นไปฝังระเบิด กับฝ่ายตรวจหาตำแหน่งซุ่มยิง ให้ติดต่อส่งสัญญาณกันโดยใช้ผ้าแดงโบก ถ้าหากฝ่ายฝังระเบิดฝังแล้ว ฝ่ายซุ่มยิงมองไม่เห็นตำแหน่งหรือเห็นไม่ชัด ให้ใช้ผ้าขาวโบก เราจะได้เคลื่อนย้ายจุดฝังระเบิดใหม่ เมื่อเห็นชัดแล้วก็ให้เอาผ้าแดงโบก เป็นอันเสร็จสิ้นจุดวางระเบิดและจุดยิงไปตำแหน่งหนึ่งและให้ทำเช่นนี้ไปจนครบ 12 จุด”

“เอาละ ผมเข้าใจ...”

เชษฐา ผู้เป็นหัวหน้าคณะพยักหน้า

"...แต่อยากจะรู้ว่า การวางระเบิด คุณจะวางอย่างไร ใช้วางสลับฝั่งซ้ายและขวาไปตลอดระยะ หรือจะวางไว้ฝั่งเดียวกันหมด"

"แล้วคุณชายมีความเห็นอย่างไรครับ?"

"ตามความเห็นของผม ถ้าจะให้สะดวกสำหรับฝ่ายยิง ซึ่งในระยะแรกนี้ จะเป็นฝ่ายค้นหาตำแหน่งที่ซุ่มยิงก่อน การวางระเบิดก็ควรจะวางแถบเดียวกันตลอด และผู้ยิงก็จะอยู่ในแถบตรงข้ามโดยตลอดเหมือนกัน เพื่อสะดวกในการเคลื่อนย้ายถอนตัว เพราะคนหนึ่งอาจจะต้องยิงมากกว่า 1 ชุด เมื่อยิงจุดแรกแล้ว ก็จะถอยไปเข้าประจำที่ลดหลั่นเรียงคิวกันไป หากฝังทั้งสองฝั่งสลับกันเป็นฟันปลา ฝ่ายยิงก็จะต้องซุ่มสลับกันคนละฝั่งเช่นกัน ทำให้ติดต่อกันลำบากและอาจเกิดอันตรายขึ้นได้ ผมกะบริเวณช่องแคบหน้าผานี่แล้ว ถึงแม้จะฝังระเบิดไว้ทางฝั่งเดียวกันตลอด พวกหินผาก็จะทลายลงมากลบพื้นที่ข้างล่างได้อย่างเต็มที่ ไม่มีส่วนใดถูกเว้นว่างไปได้หรอก เพราะหนทางมันไม่กว้างนัก พวกเราทั้งหมดก็จะได้ไม่ต้องแยกย้ายกันออกไปทั้งสองฝั่ง โดยมารวมกันอยู่ฝั่งเดียวได้ตลอดแนว"

ภายหลังเม้มริมฝีปากอยู่ครู่เดียว จอมพรานก็ผงกศีรษะลง

"ผมเห็นด้วยครับ เป็นอันเอาตามที่คุณชายเชษฐาบอก คือเราจะวางระเบิดไว้ด้านที่หนึ่งตลอด และวางพลซุ่มยิงไว้อีกด้านหนึ่งตลอดเส้นทาง"

"เอาละ ลงมือได้ หน้าที่การรับผิดชอบในเรื่องฝังระเบิด คุณกับไชยยันต์รับไป เพราะชำนาญดีอยู่แล้ว ส่วนหน้าที่หา

แหล่งซุ่มยิงอยู่ในความรับผิดชอบของผม ภายหลังจากเราวาง
ระเบิด และได้ตำแหน่งที่ยิงครบหมดทั้ง 12 จุดแล้ว ค่อยหารือ
กันใหม่ว่าใครจะเป็นมือปืนตำแหน่งไหนบ้าง สำหรับส่ง
เวะสุนไปยังระเบิดแต่ละจุด”

**ทุกคนกระจายกันออกไปในทันทีนั้น ท่ามกลางเสียง
โห่ร้อง และเสียงฝีเท้าม้าซึ่งประจัญบานกันอยู่ยังที่ราบสูง
และที่ราบต่ำนอกเขตประตูผา ซึ่งดังมาเป็นระยะ ทุกคน
ไม่เห็นภาพ ได้ยินแต่สำเนียงเสียงสงครามอันดุร้ายในบาง
ขณะเท่านั้น ต่างพยายามระงับความตื่นเต้นไว้
และปฏิบัติหน้าที่เฉพาะหน้าของตนเองอย่างดีที่สุด**

จุดแรก...เว้นห่างจากปากทางเข้ามาประมาณ 50 เมตร
รพินทร์เริ่มนำคนของเขาอันประกอบด้วยพรานเด็กหนุ่ม เกิด
และเล่ย ปืนหน้าผาขึ้นไปอย่างระมัดระวัง เชษฐา ดาริน และ
บุญคำ พร้อมกับทหารโจรผู้ชำนาญทาง ก็ถอยห่างออกมาใน
ฝั่งที่เยื้องเป็นมุมแย้งกะระยะประมาณ 70-80 เมตร ก็ไต่ทาง
ขึ้นไปทันที ชุดของอนุชาและชุดของไชยยันต์ก็ขยายระยะถอย
ว่นเข้าไปอีก โดยมีกองกำลังของสุกรีและส่างปาคุมระเบิด เดิน
ตามอยู่เบื้องล่างคอยให้ความสะดวกแก่คนเหล่านั้น

รพินทร์กับคนของเขาอีกสองคน ไต่ขึ้นมาถึงที่มัดระเบิด
วมกันห้าลูกฝังเข้าไปในรอยร้าวของหินผา แล้วใช้ผ้าแดงคลุม
ไว้เป็นการชั่วคราวก่อน เมื่อหันกลับหลังไปทางฝ่ายของเชษฐา
ก็เห็นขึ้นไปยืนอยู่บนไหล่ตอนหนึ่งของฝั่งตรงข้ามแล้ว เชษฐา

กำลังเอากล้องส่องทางไกลส่องมา เขาโบกผ้าแดงถาม เป็นความหมายว่าตำแหน่งวางระเบิดนั้นถูกต้อง พอมองเห็นชัดแล้วหรือไม่ อดีตท่านทูตทหารบกโบกผ้าขาวค้านมา แล้วทำมือเป็นสัญญาณให้ย้ายตำแหน่งฝังระเบิดขึ้นไปสูงขวาอีกเล็กน้อย จอมพรานจึงไต่สูงขึ้นไปอีก แล้วเอาผ้าแดงปิดทดลองให้ดูก่อน คราวนี้เชษฐาโบกผ้าแดงตอบมา เขาก็บอกกับพรานหนุ่มทั้งสองว่า

"เอาละ ได้การ ตรงนี้แหละ เอาสิ่วที่เตรียมมาด้วยสกัดหินรอยร้าวนั่นให้กว้างออกอีกหน่อย"

เกิดกับเส่ยทำงานกันอย่างรวดเร็ว เจาะได้โพรงพอดีกับที่จะเอาระเบิดยัดเข้าไปได้ แล้วรพินทร์ก็ตรวจดูอีกครั้ง ผูกผ้าแดงเป็นโบว์ไว้ใหญ่ขนาด ๑ ฟุต จากนั้นเขาก็ไต่ลงจากตำแหน่งนั้น พอถึงพื้นก็ขึ้นหลังม้า ควบเหยาะย้อนทางกลับเข้ามายังตำแหน่งที่เชษฐาปีนขึ้นไปทันที ตะโกนถามขึ้น

"เห็นได้ชัดเจนแล้วนะครับ?"

ท่านหัวหน้าคณะยิ้ม โบกมือตอบลงมา

"ชัดแจ๋วมาก โดยเฉพาะถ้ายิงจากศูนย์กล้อง แต่ถึงศูนย์เปิดก็ไม่เหลือบ่ากว่าแรงนัก เราอาจยิงพร้อมกันทีเดียวสามกระบอกเลย เพื่อหวังผลให้แน่นอนขึ้นไปอีก"

"ผมจะย้ายตำแหน่งไปฝังจุดที่สาม"

เขาร้องบอกขึ้นไปอีก

"ไป! ทางผมนี่ก็จะไต่ขึ้นบนสันหน้าผา เดินตรวจตลอดแนวบนนี้สะดวกกว่าที่จะปีนขึ้นปีนลง ผู้นำทางของเราชำนาญเส้นทางเดินบนนี้มาก และการเดินบนสันผาไม่ยากเย็นอะไรนัก"

แล้วทั้งสองฝ่ายก็เคลื่อนที่โดยเร็ว รพินทร์ผู้อยู่กับพื้นด้านล่างไปกับม้าพร้อมกับคนของเขา ส่วนเชษฐา ดาริน และขุนคำ ก็เริ่มเดินไต่ขึ้นสันผาฝั่งตรงข้าม และพากันเดินไปบนนั้น ไม่นานนักรพินทร์ก็ผ่านบริเวณที่ไชยยันต์ขึ้นไปวางระเบิดและจุดที่ ม.ร.ว.อนุชาค้นหาตำแหน่งซุ่มยิงอันเป็นจุดที่สองต่างตะโกนทักทายกันและสอบถามถึงการทำงานซึ่งได้ผลเป็นที่พอใจ

การวางระเบิดและวางจุดยิงจากคนสองชุด ทำงานสลับกันอย่เช่นนั้น จนครบจดสดท้าย แล้วเชษจาก็โบกมือเป็นสัญญาณให้ฝ่ายวางระเบิดที่ปีนป่ายขึ้นๆ ลงๆ อยู่ตลอด ขึ้นมาสมทบกับฝ่ายตนบนหน้าผาอีกครั้ง รพินทร์ เส่ย เกิด ไชยยันต์ จัน และคะหยิ่น จึงไต่ไปสมทบกับพวกที่รอคอยอยู่ด้านบนเหนือสันหน้าผาฝั่งขวามืออยู่ก่อนแล้ว แต่ละคนเหน็ดเหนื่อยเต็มไปด้วยเหงื่อโชกเต็มกาย แม้จะเป็นเวลาเช้าที่แดดเริ่มจะสาดเหลืองอ่อนก็ตาม

เมื่อขึ้นมาอยู่บนสันเขา เชษฐากับอนุชา จึงชวนกันเดินตรวจตำแหน่งยิงแต่ละจุด ซึ่งเมื่อรพินทร์กับไชยยันต์ อันเป็นฝ่ายวางระเบิดได้ขึ้นมาเห็นแล้วก็ยิ้มออกมาได้ ทุกจุดได้รับการเลือกอย่างเหมาะสมทั้งสิ้น สามารถจะมองเห็นผ้าแดงที่ผูกระเบิด เพื่อเป็นที่หมายสำหรับเล็งปืนอย่างถนัด โดยการเดินตรวจจากปลายทาง ออกไปหาปากทางอีกครั้ง

ระยะเวลาทั้งหมดไม่เกินชั่วโมงครึ่ง ที่ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จลงได้ตามแผน

“ถ้าสิงหรากับรหัสยะ ไม่บุกตามเข้ามาทางช่องประตูผานี่ เราก็เหนื่อยกันฟรี ทำงานกันหอบตาปลิ้นทีเดียวครั้งนี้”

“ก็ไม่เป็นไร หากพวกนั้นไม่ตามเข้ามา เราก็ใช้แผนคอสส์โบว์ออปเปอร์เรชั่นของเขาก็แล้วกัน”

เชษฐาบอก

รพินทร์ตรวจครบหมดทุกจุดแล้ว ก็โบกผ้าแดงเป็นสัญญาณลงไปยังส่างปากับสุกรี และพวกทหารโจรที่แหงนมองกันอยู่เบื้องล่าง พวกนั้นก็กระจายกำลังพ้นทางในระหว่างหบผาทันที นำม้าห้อเหยียดเลี้ยวลดไปตามเส้นทางแยกอันมีอยู่มากมายเหล่านั้น ชั่วพริบตาเดียวก็หายลับไปหมด แล้วต่อมาอีกครู่ใหญ่ ทั้ง 50 ม้ารวมลาต่างและทุกคน ก็วกขึ้นมาสมทบกับคณะทั้งหมดบนยอดหน้าผาฝั่งขวามือทั้งหมดตามที่นัดกันไว้แล้ว

“พวกท่านทำงานกันเสร็จเรียบร้อยแล้วหรือ?”

สุกรถาม เชษฐายิ้ม

“เรียบร้อยแล้วสุกรี เราทำกันเสร็จก่อนเวลาเสียอีก พวกเจ้าพากันขึ้นมาจากทางเดินข้างล่างนั่นหมดแล้วหรือ?”

“หมดแล้ว ไม่มีใครเหลืออยู่เลย องค์จักราชส่งทหารม้า 2 คนเข้ามาบอกข่าวกับเราว่า การรบกำลังหนักหน่วงที่สุด และเราเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เพราะกำลังน้อยกว่ามาก ต้องล่าถอยอยู่ตลอดเวลา ขณะนี้ได้ล่อกำลังส่วนใหญ่ให้รุกไล่ไปทางด้านทุ่งทานตะวัน ห่างจากปากทางนี่ออกไปทางซีกขวามือ สิงหรายกพลในพระนครออกมาสมทบกับกองทัพของรหัสยะผู้น้องด้วยระดมกำลังทั้งหมดเท่าที่มีอยู่...หมายล้อมขยี้พวกเราให้หมด”

ทุกคนที่ได้ฟังเริ่มกระสับกระส่าย และขณะนั้น ก็ได้ยินเสียงโห่ร้องขึ้นอย่างถนัด ดูเหมือนแทบจะได้ยินเสียงอาวุธกระทบกันแว่วระคนมาด้วย

ไม่มีปัญหา สงครามเบื้องล่างกำลังนองเลือด!

"ถ้าเราไปที่ยอดหน้าผาริมสุดโน่น มองลงไปพอจะเห็นการรบเบื้องล่างได้หรือไม่"

รพินทร์ถามโดยเร็ว

"อาจเห็นบางส่วนได้ โดยเฉพาะทางทุ่งทานตะวัน หากเรายืนอยู่ยอดหน้าผาส่วนปลายนอก"

สุกรีตอบ

"ถ้าเช่นนั้น พาพวกเราไปดูเดี๋ยวนี้เถิด สุกรี!"

ทุกคนของอาคันตุกะต่างแดนซึ่งอยู่แนวหลัง พูดออกมาเกือบเป็นเสียงเดียวกัน...

เมื่อได้รับคำสั่งเช่นนั้น สุกรีไม่รอช้า กระตุ้นม้าออกวิ่งเหยาะนำหน้าไปทันที พร้อมกับทหารหมวดหนึ่ง ฝ่ายของอาคันตุกะต่างแดนทั้งหมด ก็ตามติดไปในทันทีนั้น พื้นบริเวณสันผาเป็นเส้นทางเดินบนยอดสันเขาเราดีๆ นั่นเอง และมีเนื้อที่กว้างไกลต่อเชื่อมไปกับทิวเขาส่วนอื่นๆ เป็นพื้นที่ขรุขระเต็มไปด้วยหลุมบ่อของหิน

อดีตนักโทษประหารของรหัสยะ ซึ่งบัดนี้ มาเป็นกองกำลังสำคัญของกองทัพประชาชน ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ติดต่อประสานงานกับฝ่ายเสนาธิการ นำทั้งหมดแยก

จากบริเวณหน้าผา มุ่งไปทางตะวันออกเฉียงเหนือของปากทางเข้าประตูด้านล่าง

ยิ่งใกล้เข้ามา เสียงโห่ร้อง และเสียงอาวุธกระทบกัน ก็ดังแว่วขึ้นมาให้ได้ยินถนัด จากสถานที่อันห่างไกลลงไปเบื้องล่าง มันเป็นเสียงสงครามของสมัยย้อนหลังเป็นพันๆ ปี ซึ่งผู้มาจากดินแดนยุคปัจจุบันได้ยินเข้า ก็บังเกิดอาการขนลุกซู่ขึ้นด้วยความรู้สึกประหลาดเพราะสำเนียงเสียงเช่นนี้ จะเคยได้ยินมาบ้างก็แต่เฉพาะในขณะที่ดูภาพยนตร์เกี่ยวกับเรื่องการศึกสงครามสมัยโบราณเท่านั้น

แล้วสุกรีก็นำทุกคนขึ้นมายืนม้าเรียงเป็นหน้ากระดานอยู่บนเนินของบริเวณปลายสุดด้านหนึ่ง ห่างออกไปข้างหน้าเพียงไม่กี่เมตรก็ถึงหน้าผา ภูเขาตัดลงเบื้องล่าง ส่วนห่างไกลออกไปเบื้องหน้า ประมาณ 3-4 กิโลเมตร โดยมองจากวิวเบื้องสูงแลเหลืองอร่ามไปด้วยทุ่งทานตะวัน สลับไปกับละเมาะไม้เนินสูงและเนินต่ำ อันมีสลับอยู่ทั่วไป

คลื่นมนุษย์กลุ่มใหญ่ แลเหมือนฝูงมด กำลังเคลื่อนไหวไปมาอยู่ในบริเวณทุ่งทานตะวัน และที่ลุ่มที่ดอนบริเวณด้านขวามือ พร้อมกับเสียงอื้ออึงที่ฟังแว่วมาเหมือนเสียงที่เกิดจากห้วงจินตนาการของแต่ละคน

พรานใหญ่และฝ่ายนายจ้างทั้งหมด ควักกล้องส่องทางไกลประจำตัวขึ้นมาส่องปรับเลนส์ทันที และโดยเลนส์ร่นระยะอันชัดเจนนั้น ต่างก็มองเห็นด้วยสายตาอันจ้องอย่างตื่นตะลึง

ทหารม้านับจำนวนไม่ถ้วน กำลังดาหน้าเข้าประจัญบานกันด้วยหอกสั้น และดาบ ทั้งสองฝ่ายแต่งกายคล้ายๆ กัน คือ

ภาภรณ์ชุดสงครามสีย้อมฝาด แบบสีจำปาโรย อันเป็นชุดของทหารม้าอย่างที่เคยเห็นยกมาล้อมจับครั้งแรก จะผิดกันไปบ้างโดยการสังเกตอย่างถี่ถ้วนของดารินกับรพินทร์ก็คือ ฝ่ายหนึ่งแทนที่จะสวมหมวกหนัง กลับใช้ผ้าคาดศีรษะด้วยแถบแดง ไม่ผิดอะไรกับกองทัพประชาชน แถบแดงที่คาดศีรษะนั่นเอง...ทำให้แบ่งแยกออกได้ถูกว่าทหารม้าคนไหน คือทหารของกุตะมะที่ยกเข้ามาสวามิภักดิ์ และขณะนี้กำลังขับเคี่ยวกับกองพลทหารม้าของฝ่ายพระนครด้วยกำลังซึ่งคำนวณด้วยสายตาประมาณ 2 ต่อ 1

การรบพุ่งเต็มไปด้วยความฉับไวดุเดือดอย่างยิ่ง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันในระยะประชิด พร้อมกับม้าที่เผ่นโผนโลดทะยานทันเหียนอยู่ไปมา ผลัดกันเป็นฝ่ายต้องอาวุธร่วงผล็อยลงจากหลังม้าคนแล้วคนเล่า ส่วนพลเดินเท้าก็วิ่งพรูกันขึ้นมาจากเนินสูงต่างๆอยู่เป็นระลอก มีอาการเหมือนจะตรงเข้าล้อมไว้อีกชั้นหนึ่ง แล้วก็ประจันหน้ากับพลเดินเท้าของฝ่ายกองทัพประชาชนที่รอจังหวะซุ่มอยู่แล้วในทุ่งทานตะวันซึ่งผุดลุกขึ้นจากการหมอบราบหลบอยู่ในกำบังของพงไม้ปรากออกสกัดหน้า

พวกพรานพื้นเมือง มองเห็นแต่ภาพลิบๆ เท่านั้น แต่ก็หน้าตาตื่นกันทุกคน ฝ่ายเจ้านายนั้น แม้จะส่องดูด้วยกล้อง ก็ไม่อาจมองเห็นภาพอะไรได้ถนัดชัดเจนเกินไปนัก เห็นแต่ภาพของผู้คนอันสับสนอลหม่าน ธงทิวที่โบกไปมาบนเนินโน้น และเนินนี้...การระบายพลที่ล่วงล้ำจากแนวละเมาะ หรือพ้นเหลี่ยมเนินเข้ามาสู่มุมที่สายตาจะมองไม่เห็น ลมแปรปรวนอยู่ตลอด

เวลา แม้ตะวันจะเริ่มฉายแสงกล้าขึ้น บางครั้งก็เงียบเสียงขาดหายไป มองเห็นกันแต่ภาพอันเหมือนฝูงมดเหล่านั้น บางครั้งพอลมทวนมาทางด้านนี้ ก็แทบจะได้ยินแม้แต่เสียงเป่าเขา เสียงตะโกนบัญชาการ

แน่ละ ต่อให้กล้องส่องทางไกล ซึ่งอย่างมากที่สุดมีกำลังขยายเพียงไม่เกิน 12 เท่า ทำให้ไม่สามารถจะมองเห็นจำหน้าได้ว่าใครเป็นใคร แต่ก็พอมองออกว่า พวกที่โพกผ้าแดงอันเป็นกองทัพประชาชน ทั้งพลเดินเท้าและทหารม้ามีปริมาณน้อยกว่าพวกทหารหลวงอย่างมากมาย และกำลังจะถูกบีบล้อมเข้ามาทุกด้าน แต่ก็รบยันไว้เต็มความสามารถด้วยยุทธวิธีที่ฉลาดกว่า โดยการแบ่งสรรกำลังพุ่งเป็นหัวหอก แทงตัดกำลังส่วนใหญ่ของฝ่ายพระนครไม่ให้ขยายวงออกโอบล้อมไว้ได้

รพินทร์ยืนอยู่ใกล้คุณชายอนุชา ซึ่งไม่มีกล้อง เขาจึงส่งกล้องส่วนตัวไปให้ ซึ่งอดีตบุคคลสาบสูญรีบรับไปดูโดยเร็วอย่างกระหาย ส่วนเชษฐาก็ส่องกล้องของเขาไปให้สุกรีทำบุ้ยใบ้สอนให้ใช้วิธีดูกล้อง

ระหว่างที่ทุกคนยังเงียบกริบอยู่นั้นสุกรีก็อุทานออกมาว่า

“ท่านที่เคารพ กองทัพประชาชนของจักราช กำลังจะถูกล้อมขยี้แล้ว ส่วนพลเดินเท้าของเราส่วนมากก็ไม่มีอาวุธครบสุดแต่ใครจะหาอะไรมาเป็นเครื่องมือรบได้ บางคนมีเคียว บางคนมีแค่ไม้เท่านั้น ขืนปล่อยช้ากว่านี้ พวกเราจะถูกฆ่าตายลงมากขึ้นทุกที โน่น! มีทหารม้าฝ่ายเราหมู่หนึ่งควบตะบึงบ่ายหน้ามาทางหน้าผานี้แล้ว เชื่อว่าคงจะนำข่าวจากจักราชมาสู่พวกท่าน”

“ถ้าเช่นนั้น เราจะลงมือเดี๋ยวนี้!”

ท่านหัวหน้าคณะตัดสินใจในทันใด และโดยไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น ตัวอดีตท่านทูตทหารบกเอง ชักม้าบ่ายหน้ากลับที่เก่า โดยศารวิ่งโขยกไปอย่างรวดเร็ว เท่าที่ม้าจะวิ่งไปได้ในภูมิประเทศสันเขาอันวิบากนั้น ทั้งหมดควบม้าตามมาเป็นขบวน และมาทันกันริมหน้าผาส่วนกลาง ประชุมกัน ณ ที่นั้นอีกครั้ง

“ทุกคนฟังให้ดี!...”

เชษฐาตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“ระเบิดเท่าที่วางไว้ทั้ง 12 จุดก็จริง แต่ในระยะแรกนี้ เราจะวางพลยิงไว้เพียงสามจุดก่อน คือต้นทาง ส่วนกึ่งกลาง และปลายทาง ซึ่งเราจะเรียกว่าจุดหนึ่ง จุดสอง จุดสาม ตามลำดับ จุดที่หนึ่งกลาง หนานอิน เกิด สามคน จุดที่สอง ไชยยันต์ เมย์เส่ย จุดที่สามผม น้อยและบุญคำ ทั้งสามจุดจะลงประจำที่ซุ่มยิงเดี๋ยวนี้ เมื่อจะยิงไม่ต้องเสียดายกระสุน ช่วยกันระดิมยิงไปยังจุดที่หมายตาไว้ สำคัญที่สุดก็คือ ให้ถูกระเบิดตามที่เราต้องการโดยเร็วที่สุดเท่านั้น เมื่อใครยิงจุดใดระเบิดไปแล้ว ให้ถอนตัวจากที่เดิม ร่นเข้าหาจุดที่ใกล้ที่สุดต่อไป ส่วนรพินทร์ คะหยิ่น จัน และส่างปา ช่วยกันตรวจการณ์อยู่บนสันหน้าผาบริเวณนี้ แล้วสั่งให้ทหารของสุกรียืนเข้าแถวเรียงรายเป็นระยะห่างกันประมาณ 20 เมตรต่อหนึ่งคน พอให้เห็นกันได้ เพื่อจะได้ใช้ธงแดงโบกเป็นสัญญาณในการติดต่อระหว่างจุดซุ่มยิง จุดต่อจุด คำสั่งยิงอยู่ที่ผม ซึ่งทางด้านผมอันเป็นปลายทางจะยิงก่อน แล้วจะสั่งไปยังจุดต้นทางอันดับต่อไป หลังจากนั้นจุด

กลางจะยิงเมื่อไหร่ ให้ฟังสัญญาณด้วย ใครสงสัยอะไรถามเสียเดี๋ยวนี้”

“ก็ตามแผนเดิมใช่ไหมครับ พี่ใหญ่ คือปล่อยให้พวกมันติดตามทหารของเรามาตามช่องหน้าผา เพื่อให้ได้จำนวนมากที่สุด แล้วพี่ใหญ่อันเป็นจุดที่สามปลายทางจะยิงสกัดกั้นปิดทางลงก่อน ส่วนทางด้านผม จุดที่หนึ่งจะเป็นการยิงครั้งที่สอง ถล่มหินสกัดกั้นส่วนหลัง ปิดทางทหารม้าที่ตามเข้ามาไว้ใจกลาง”

“ถูกแล้ว เป็นไปตามนั้น สำหรับกลาง เมื่อเข้าประจำที่แล้วอย่าลืมยิงปืนเป็นสัญญาณเพื่อให้จักราชได้ยิน จะได้ถอนทหารทันที

“ครับ ผมเข้าใจแล้ว”

“แล้วฉันกับเมย์ และเสย่เล่า จะยิงจุดกลางเมื่อไหร่?”

ไชยยันต์ถามอย่างมันเขี้ยว

“รอฟังคำสั่งจากฉันก่อน ถ้าคำสั่งมีให้ยิง พวกทหารจะโบกธงแดงต่อ ๆกันไปให้แกเห็น และเมื่อเห็นธงแดงก็ยิงได้ทันที แต่อย่าเพิ่งยิงก่อนหน้าเวลานั้น”

“ตกลง ท่านแม่ทัพ...จะพยายามปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด!” ไชยยันต์ร้องตอบมา

“ประจำที่เดี๋ยวนี้!”

ท่านหัวหน้าคณะ ตะโกนสุดเสียงขึ้นอีกครั้ง

ทั้งหมดลงมาจากหลังม้าทันที คะหยิ่น จัน ส่างปา ช่วยกันอธิบายให้สุกรีจัดทหารยืนเรียงราย เพื่อโบกธงสัญญาณ

ตามคำสั่งนั้น คงเหลือรพินทร์คนเดียว ที่ยังนั่งเฉยอยู่บนหลังม้า ก่อนที่ดารินจะไต่หน้าผาตามพี่ชายและบุญคำลงไปประจำที่ซุ่มยิงตำแหน่งปลายทาง หล่อนตรงเข้าไปยังที่จอมพรานของหล่อน

"ยินดีสำหรับคุณด้วยนะ ที่ไม่ต้องเป็น 'มือฆาตกร' ในครั้งนี้ คุณบอกว่าคุณไม่ต้องการยิงระเบิด พี่ใหญ่ก็รับทราบความประสงค์คุณเป็นอย่างดี เขาไม่ได้ใช้ให้คุณมีหน้าที่อะไรนอกจากการติดต่อประสานงานอย่างเดียว"

"ขอบคุณครับ ฝากขอบคุณไปถึงคุณชายเชษฐาด้วย ที่ไม่ต้องให้ผมยิงระเบิด"

"แล้วนี่คุณจะไปไหน หรือว่าจะยืนม้าเต๊ะท่าทีอยู่ที่เอง?"

จอมพรานยิ้ม

"ผมมีหน้าที่ติดต่อประสานงานยังไงล่ะครับ ขอฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับฝีมือปืนยาวของคุณหญิงด้วย อย่ายิงให้ผิดนะครับ เพราะจุดสามเป็นจุดสำคัญที่สุด เนื่องจากทหารข้าศึกจะกวดไล่หลังทหารของแงซายเข้ามา ถ้าผิดหรือระเบิดช้าเกินไปพวกนั้นบางส่วนจะพันรัศมีหินทลายและตามทหารของแงซายเข้ามาทัน"

กล่าวจบ จอมมัคคุเทศก์ของหล่อนหรี่ตาให้นิดหนึ่ง ดารินหัวเราะ

"ถ้าระเบิดที่คุณฝังไว้ไม่เก๊ หรือไม่ขัดข้องทางเทคนิคอย่างไร รับรองว่านัดแรก...จากฉัน หรือพี่ใหญ่ มันจะต้องตูมขึ้นทันที เอาละคุณทำงานเหนื่อยมามากแล้ว คราวนี้ยืนดูให้

สบายก็แล้วกัน แต่อย่าทำแอ็คให้มากนัก ธนูจากเบื้องล่างอาจปลิวขึ้นมาเสียบอกคุณเมื่อไหร่ก็ได้”

แล้ว ม.ร.ว. สาว ก็ผละหันหลังจากเขา ไต่ตามพี่ชายกับบุญคำลงไปในทันที ในขณะที่อีกสองจุด คือไชยยันต์ มาเรียเส่ย ก็เริ่มไต่ลงประจำจุดสอง สำหรับอนุชา หนานอิน และเกิดวิ่งตรงไปยังปากทางอีกครั้ง รพินทร์มอบ .458 ของเขาให้แก่ ม.ร.ว.อนุชา และบอกให้เปลี่ยน .30/06 มันลิเคอร์ไปให้แก่หนานอิน ผู้ไม่มีปืนอีกทีหนึ่ง

“เอาแน่ๆ ไว้ก่อนดีกว่าครับ คุณชายกลาง คือเมื่อได้รับคำสั่งให้ยิง ก็ช่วยกันยิงทั้ง 3 กระบอกเลย หนานอินไม่มีปืนลงไปประจำจุด 1 อยู่ด้วยก็ไม่มีประโยชน์อะไร เขาควรจะมีปืนด้วย ส่วนผมตอนนี้ไม่จำเป็น”

อนุชาพยักหน้ารับคำโดยดี โยนปืนของตนที่ได้รับมอบแต่แรกไปให้พรานคู่ใจ ตนเองรับปืนของรพินทร์มาถือไว้ แล้วชวนกันวิ่งไป

ครั้นแล้ว ชั่วไม่นานต่อมานั่นเอง เสียงกระสุน .30/06 จากมือของหนานอิน ซึ่งได้รับคำสั่งจากอนุชาอีกทีหนึ่งก็ระเบิดขึ้นสนั่นหวั่นไหว เป็นการยิงให้สัญญาณแก่กองทัพม้าของแงซายตามที่ตกลงกันไว้ แต่แกไม่ได้ยิงขึ้นฟ้าให้เสียลูกเปล่า หากแต่ยิงทดสอบศูนย์ไปในตัวด้วย ตะปุ่มหินงอกก้อนหนึ่งขนาดลูกมะพร้าวห้าว ห่างออกไปยังสันผาฝั่งตรงข้ามแตกกระจายเป็นสะเก็ดว่อน ด้วยฝีมือและสายตาอันยังเที่ยงอยู่เสมอของพรานเฒ่า

จักราชกำลังตะลุยม้าอยู่กลางศึก เคียงข้างเมยานี ยุทฐิษ พรหมเมศว์ วิกรม และพราหุต ก็ชะงัก ม้าผงาดขึ้นในทันทีนั้น

“ถอยตามแผน!”

เจ้าชายแห่งมรกตนครแผดเสียงตะโกนก้อง

เสียงเป่าเขาสัญญาณก็ดังขึ้นในบัดนั้น

ทหารม้าทั้งหมดของกุตะมะ ซึ่งได้รับการซักซ้อมไว้ก่อนแล้วอย่างขึ้นใจ ผละออกจากที่รบทันที ทุกม้าห้อเหยียดเต็มฝีเท้า บ่ายหน้าตะบึงอย่างไม่คิดชีวิต ลักษณะเหมือนแตกพ่ายหนีเอาตัวรอด บ่ายหน้ามาทางหุบผามหาภัย

จักราชและทหารสนิท รวมทั้งกุตะมะ และวามิส ควบตะบึงขึ้นไปอยู่บนเนินลูกหนึ่ง สั่งให้โบกธงสัญญาณถอย และเป่าเขาเตือนอยู่เช่นนั้น ขณะเดียวกัน กองโจรเดินเท้าที่รบพลาง ถอยพลาง กระจัดกระจายกันอยู่ทั่วไป ก็รวบรวมกำลังเข้ามาดาหน้า ปะทะกับทหารม้าของรหัสยะและสิงหราไว้เต็มความสามารถ เพื่อป้องกันไม่ให้ติดตามได้กระชั้นชิดนัก

ตรงข้ามกับสิงหราและรหัสยะ ซึ่งบัญชาศึกอยู่เบื้องหลังโดยไม่ยอมออกนำหน้าในขณะนี้ เมื่อเห็นสัญญาณถอยของกองทัพประชาชน ก็บังเกิดความเหี้ยมฮึกขึ้นในทันทีนั้น

“ตามขยี้มันให้หมด ตามทหารม้าของกุตะมะ...ตะลุยไอ้พวกพลเดินเท้าที่ขวางหน้าให้พินาศ เปิดทางออกไป”

สิงหราบัญชาการก้อง ราชธวัช ธงรบและสัญญาณกลองก็สะบัดโบกและย่ำกระหึ่มสะเทือนทุ่งทานตะวัน เต็มไปด้วย

ความลำพองฮึกเหิม ด้วยสำคัญผิดว่าชัยชนะได้เป็นของฝ่ายตนเองแล้ว

พลเดินเท้าของฝ่ายกองทัพประชาชน ที่พรกันเป็นระลอกคลื่นเข้าสกัดขวางกั้นกองทัพม้าของฝ่ายพระนครไว้ก็ถูกอาวุธล้มตายลงราวกับใบไม้หล่น เพราะเสียเปรียบกว่า ทหารม้ากองพลที่สองและที่สามไล่เหยียบขยี้ และพุ่งติดตามกองพลทหารม้าที่หนึ่ง ซึ่งบัดนี้เป็นกำลังของฝ่ายประชาชนไปอย่างกระหายเลือด

"ลูกมรกตนคร และประชาชนของข้าทั้งหลาย! เราจะเล่นศึกกับมันอีกครั้งก่อนถอย!"

ยุพราชแห่งราชวงศ์เทพ ประกาศก้องขึ้น ชี้หอกอันโชกเลือดไปเบื้องหน้า แล้วออกโลดม้าตะบึงเข้าโฉบตัดหน้ากองทหารม้าฝ่ายพระนครทันที โดยมีเมยานี กุตะมะ อรชุน วามิส และทหารโจรส่วนหนึ่งพุ่งตามเป็นลูกธนู ในขณะที่ยุทฐิษ พรหม-เมศว์ วิกรม และพราหุตแยกออกไปบงการกองทัพม้าฝ่ายหนึ่งซึ่งหนีล่อไปเบื้องหน้า

หอกต่อหอก และดาบต่อดาบ ประสานกันอีกครั้งระหว่างแม่ทัพของฝ่ายทรราชกับราชบุตรแห่งวิษณุพรหมนารถผู้กลับคืนมา มือขวาของเขาถือหอกสั้น มือซ้ายควงดาบ โรมรันอยู่กลางศึกเป็นจักรผันสกัดกั้นกองม้าส่วนหน้าของรหัสยะไว้ตลอดระยะเวลาแห่งการทำศึกตั้งแต่แรกอรุณจนกระทั่งบัดนี้ เขาบุกลึกเข้าไปกลางศึกหลายครั้งเพื่อจะค้นหาตัวรหัสยะและสิงหราให้จงได้ แต่ก็ไม่มีโอกาสที่จะพบได้

ท่ามกลางคลื่นทหารนับหมื่นที่แห่ล้อมป้องกันไว้ จักราชไม่อาจประมาณได้ถูกว่า ได้ประหัตประหารฆ่าฟันรี้พลของเจ้าอดีตมหามนตรีผู้ทรยศและน้องชายของมันไปเป็นจำนวนเท่าใด **เขารบอย่างไม่คิดถึงชีวิตของตนเอง รบอย่างเลือดกษัตริย์แห่งราชวงศ์เทพ จนแม้แต่เมยานี อรชุน กุตะมะ และวามิส ก็ไม่อาจตามติดได้ทัน เป็นที่ก่อให้เกิดความห่วงใยปริวิตกแก่แม่ทัพนายกองทุกคน**

เมยานีได้บาดแผลหลายแห่ง แต่ไม่ฉกรรจ์นัก อรชุนถูกหอกที่สะบักขวา แต่เกราะที่สวมอยู่ช่วยป้องกันไว้ได้ ส่วนกุตะมะประกาศความเป็นเสือร้าย อดีตขุนพลขวาแห่งวิษณุ-พรหมนารถอย่างชนิดแม้จักราช เมยานี หรืออรชุนเอง ก็ไม่คาดว่าจะได้พบเห็น ขุนพลเฒ่าคล่องเหมือนพญาราชสีห์ที่ผงาดอยู่กลางฝูงหมาป่า หอกของเขาแม่นยำและรวดเร็วปานลมกรดเขาผู้เดียวเท่านั้น ที่ติดหลังราชโอรสแห่งวิษณุพรหมนารถไปได้อย่างใกล้ชิดที่สุดแม้จะอายุล่วงเข้าวัยชราแล้วก็ตาม

การเสียสละของพลเดินเท้า อันประกอบด้วยกองโจรและประชาชนที่เข้ามาสมทบ ถ่วงเวลาให้ทหารม้าของกุตะมะทั้งหมดทิ้งช่วงห่างในการผละหนีออกมาได้ และแล้วในที่สุดก็เป็นฝ่ายแตกพ่ายกระจัดกระจาย ถูกไล่บดขยี้เหมือนมดปลวก

รหัสยะร้องสั่งให้ทหารเดินเท้าฝ่ายพระนครไล่ต้อนฆ่าให้หมด ส่วนทหารม้าทั้งสองกองพลให้ผละจากยุทธภูมินองเลือดโลดไล่ตามหลังทหารม้าของกุตะมะที่หนีบ่ายหน้าไปทางช่องประตูผา...

ณ บัดนี้ ทางด้านของฝ่ายเสนาธิการผู้เป็นอาคันตุกะ ต่างแดน ซึ่งประจำอยู่ยังจุดยิงทุกจุดพร้อมแล้ว ทุกคนรอคอยเวลาสำคัญด้วยจิตใจอันเต้นระทึกแทบจะระงับไว้ไม่อยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านอนุชา หนานอิน และเกิด ซึ่งเป็นจุดแรกที่ซุ่มอยู่ มองเห็นทหารม้าส่วนหน้าของกุตะมะห้อผ่านแนวขนานของประตูผาเข้ามาแล้ว

อดีตคนสาบสูญ ผู้เคยใช้ชื่อว่านายชด ประชากร ลูบมืออันเปียกโชกไปด้วยเหงื่อลงกับขากางเกงให้แห้งสนิท ก่อนที่จะหยิบ .458 ของรพินทร์ขึ้นมาทดลองวาด เล็งศนย์ไปยังผ้าแดงหนานอินหัวเราะร่าประทับ .30/06 รอคอยพร้อมอยู่เสมอ ในขณะที่เกิดก็สงบนิ่ง มือสั่นน้อย ๆ เพราะไม่เคยเห็นสภาพเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน

“ประเดี๋ยวเถอะวะ ได้ดูดีกันละ”

เสียงนายชดพึมพำออกมาปนหัวเราะกร้าว ๆ ในลำคอ แล้วก็หันมามองดูเกิด พลางบอกว่า

“อย่าตื่นเต้น ไอ้หนู ถึงแม้แกจะอายุน้อย ฉันก็รู้ว่าแกเป็นพรานมือดีเยี่ยมคนหนึ่ง ไม่งั้นรพินทร์คงไม่เอามาด้วยหรอก”

“นายกลางไม่ต้องเป็นห่วงเกิด จะยิงเมื่อไหร่บอกก็แล้วกัน”

“ดีมาก แต่พยายามอย่าให้มือของแกสั่นเป็นเจ้าเข้าอย่างนั้น มันจะผิดเป้าหมาย!”

ทางด้านไชยยันต์กับมาเรีย และเส่ย อดีตนายทหารปืนใหญ่ยื่นริมฝีปากของเขาไปจูบแก้มเมียแหม่มอย่างไม่สนใจกับเจ้าเส่ย และเส่ยก็ไม่สนใจเห็นเหมือนกัน เพราะมัวเบิกตาเขม็ง

ลงไปเบื้องล่าง มองดูกองทหารกุตะมะ ที่ห้อสนั่นหวั่นไหวฝุ่นตลบเข้ามา

"เป็นยังไงบ้าง ที่รัก?"

มาเรียยิ้มกับสามีจำเป็นของหล่อน

"อยู่เป็นเพื่อนใกล้ๆ ฉันดีกว่า ไชยยันต์ อย่าพยายามยิง.600 ไนโตรของเธอเลย กระสุนมีน้อย ฉันรับรองว่านัดเดียวของฉัน ผ้าแดงนั่นไม่ผิดหรอก เส่ยก็ไม่ต้องยิง เก็บลูกไว้"

ปลายทางสุด พี่ชายใหญ่ และน้องสาวเล็กกับบุญคำ ก็กำลังอยู่ในภาวะตื่นเต้น เพราะมองเห็นหัวขบวนของทหารม้าของกุตะมะ ห้อลิ่วผ่านทางลึกเข้ามาเป็นลำดับ

"เร็วเข้าไอ้ลูกชาย ห้อให้เต็มเหยียดทีเดียว!"

ท่านหัวหน้าคณะตะโกนลงไปอย่างลืมตัว เหมือนเชียร์ม้าแข่งอยู่บนอัฒจันทร์ ดารินนั้นมือเย็น แม้จะอยู่ใกล้พี่ชายในขณะนี้ก็ตาม **หล่อนมีความรู้สึกว่าในวินาทีที่สำคัญที่สุดควรจะมี 'จอมพราน' ของหล่อนมาอยู่ใกล้ด้วย เพราะดูเหมือนจะอบอุ่นใจ เสียยิ่งกว่าอยู่ใกล้พี่ชายตนเองเสียอีก แต่ไม่ทราบว่าบัดนี้เขาไปอยู่เสียที่ไหนแล้ว**

และก็เป็นเช่นนั้นจริง รพินทร์ ไพรวัลย์หาอยู่ที่นั่นไม่ คงทิ้งให้คะหยิ่น จัน ส่างปา ยืนคอยรับคำสั่งของเชษฐา ตลอดจนเป็นผู้คุมสัญญาณเพื่อให้ทหารโบกธงแดงต่อๆ กันไป ด้วยเขาเองบัดนี้ กำลังควบม้าอย่างรีบด่วนตัดทางลัดเลาะอีกด้านหนึ่งลงมายังพื้นเบื้องล่าง เพราะสุกรีเข้ามากระซิบบอกว่า

“องค์จักราช จะเสด็จตามหลังกองทหารม้ากุตะมะ โดยจะรบหน่วงเวลาไว้ให้นานที่สุด แล้วพระองค์จะตัดทางลับเข้ามาอีกทางหนึ่ง”

“ถ้างั้นเราลงไปคอยดักรับองค์จักราชกันเถอะ เร็ว!”

ไม่พูดเปล่าเพียงเท่านั้น พรานใหญ่สั่งให้จัน ผู้ถือลูกซองเบราว์นิ่ง 5 นัด พร้อมกับย่ามกระสุนส่งมาให้ เพราะเห็นว่าจะอย่างไรเสีย จันก็คงยังไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้

แล้วเขากับสุกรี พร้อมด้วยทหารโจรอีก 4 คนก็ลัดทางลงมาทันที

ระยะเวลามันผ่านไปอย่างรวดเร็ว ในขณะที่กองทหารม้าของกุตะมะ ห้อเต็มเหยียดผ่านช่องหน้าผาเข้ามาทั้งขบวน โดยมีกองหน้าของทหารม้ารหัสยะ ควบไล่เข้ามาอย่างพิฆาต แต่มันดูช่างช้าที่สุดสำหรับผู้ที่เฝ้ารอคอยเวลาสำคัญอยู่ ทุกหนทุกแห่ง ฝุ่นตลบมัวคลุ้มไปหมด ด้วยฝีเท้าม้านับพันๆ และแผ่นดินบริเวณนั้นสะเทือนเลื่อนลั่น

ครั้นแล้ว ขบวนสุดท้ายของทหารม้าฝ่ายประชาชน ซึ่งสังกตเห็นได้ชัดว่าคาดผ้าแดง ก็พันทางเข้ามาทั้งหมด ต่อจากนั้นอีกไม่นาน ขบวนหน้าของทหารม้าฝ่ายพระนคร ก็ล่วงผ่านเข้ามาเป็นทิว ทั้งสองฝ่ายกวดไล่กันอยู่ในระหว่างช่องหน้าผาซึ่งมีระยะยาวเป็นเส้นค่อนข้างตรงประมาณ 2 กม. นั้น

เชษฐา ดาริน และบุญคำ เริ่มประทับปืนขึ้นซอกไหล่ สายตาทั้งสามคู่มองจับไปที่ผ้าแดง รอวินาทีสุดท้าย...วินาทีที่ขบวนหลังสุดของทหารม้ากุตะมะจะล่วงพ้นออกจากแนวขนาบ

ฃองหน้าผา ซึ่งกำลังใกล้เข้ามาทุกขณะ การกวดไล่ของฝ่ายหลัง ทิ้งระยะห่างประมาณ 60-70 เมตรเท่านั้น และบัดนี้เก้าลังทหารม้าฝ่ายพระนคร ก็ดเหมือนจะบกเข้ามาเต็มช่องทางเดิน เกือบจะหมดจำนวนเท่าที่มีอยู่แล้วจากกล้องส่องทางไกลฃองมาเรียผู้ใจเย็นที่สุด **หล่อนอุทานออกมาอย่างยินดี ที่มองเห็นรหัสยะคุมพลเข้ามาในส่วนนั้นด้วย**

ตะวันเลือดแรงกล้าขึ้นทุกขณะ...ทุกอึดใจที่ผ่านไป...

ทางด้านฝ่ายคอยยิงระเบิดกำลังอยู่ในวินาทีระทึกใจ และรอคอยเวลานั้นด้วยความกระวนกระวายเช่นไรก็ตาม บัดนี้วพินทร์ ไพรวัลย์ สุกรี และทหารโจรอีกสามคน ก็ห้อม้าลดเลี้ยวตัดทางมาถึงซอกแคบๆ บริเวณหนึ่ง ทางทิศเหนือของขุนเขาลูกนั้น อันปกคลุมไปด้วยละเมาะไม้และป่าหิน

ระหว่างที่จอมมัคคุเทศก์ และชาวมรกตนครทั้งสี่ ควบม้าปักหัวลงมาสู่เส้นทางระดับพื้นราบเบื้องล่างนั้น ก็ได้ยินเสียงม้าอีกจำนวนหนึ่ง คะเนจำนวนไม่ถูก แต่ในความรู้สึกของวพินทร์น่าจะมากกว่า 10 ตัวขึ้นไป กำลังควบฝีเท้าสนั่นกึกก้องส่วนใกล้เข้ามาเช่นกัน

“เร็วเข้าเถิด ท่านพราน องค์พระยุพราชเสด็จมาแล้ว!”

สกุรีตะโกนบอกเสียงดังลั่น พร้อมกับโผนม้าเร่งฝีเท้าไปเบื้องหน้า รพินทร์เตือนม้าของเขาให้พุ่งตามไปติดๆ พร้อมด้วยทหารโจรอีกสามคนที่ห้อกระชั้นชิดเข้ามา

วูบเดียวเท่านั้นของม้าศึกฝีเท้าดี และการนำทางที่ชำชอง

ของสุกรี ทั้ง 5 ก็โผล่ออกมายังบริเวณป่าหินเตี้ยๆ พอจะมองเห็นอะไรได้ถนัด จากดวงตาที่ตะลึงอีกครั้ง

ฝุ่นตลบเป็นละอองมัวอยู่ข้างหน้า พร้อมกับเสียงร้องอย่างคึกคะนองของม้า เสียงหอกและดาบที่กระทบกับแซ่สำ

จุดแรกที่สังเกตเห็น ก็คือผ้าแดงที่คาดศีรษะ อันทำให้สังเกตชัด แงซาย อรชุน กุตะมะ วามิส และเมยานี กำลังพันตูอยู่กลางที่ล้อมของทหารม้าฝ่ายพระนครหน่วยหนึ่งประมาณ 20 คน ซึ่งบัดนี้กวดตามเข้ามาทัน และปะทะกันอยู่ตรงบริเวณนั้นอย่างดุเดือด

เขาได้ยินเสียงตะโกนก้อง ดูเหมือนจะเป็นเสียงองค์จักราชที่สั่งการให้เมยานีพากุตะมะ ซึ่งบัดนี้ขี่ม้าในลักษณะตะแคงกึ่งฟุบให้ผละหนีไปก่อน และแม่เสือดาวแห่งกองทัพประชาชน ก็พยายามจะดึงสายบังเหียนม้าของกุตะมะ ผละออกจากที่ล้อม แต่กุตะมะไม่ยอม ตะโกนผรุสวาทอะไรลั่นฟังไม่ได้ศัพท์ พยายามจะโงตัวมาพร้อมกับชักดาบข้างเอวปราดขึ้นมาถือไว้ด้วยแรงอันอ่อนเปลี้ย

ทุกคนมีประกายเปรอะเปื้อนแดงฉานไปด้วยเลือดสดๆ และกำลังถูกรุมล้อมด้วยทหารม้าที่มีจำนวนมากกว่าถึง 5 เท่า แต่ยังดูคล่องแคล่วรวดเร็วฉับไวกันอยู่ทุกคน ยกเว้นกุตะมะคนเดียว ที่แสดงท่าว่าถูกอาวุธสาหัส

ระหว่างที่รพินทร์กระโดดลงมายืนกับพื้นเพื่อความถนัด สุกรีกับพวกอีกสี่คนก็ถลันปราดเข้าร่วมสัประยุทธ์เสียแล้ว โดยพุ่งเข้าใส่กลุ่มทหารหลวงที่กำลังฮือกันเข้ามาบดขยี้คนทั้งห้าอย่างกระเหี้ยนกระหือรือ

สมองไม่ทันจะสั่งการใดๆ ทั้งสิ้น จอมพรานสะบัดลูกซองเบราว์นิ่งออโตลงจากไหล่ อีกมือหนึ่งล้วงลงไปในย่ามขยุ้มกระสุนสำรองขึ้นมาติดร่องนิ้วไว้เต็ม พร้อมกัน เขาก็ได้ยินเสียง 'แงซาย' ของเขา ดังก้องขึ้นอีกครั้ง

"กันกุตะมะออกมาให้ได้! ข้า อรชุน และวามิสจะหน่วงเวลามันไว้เอง

เสียงย่ำสะเทือนของฝีเท้าม้าที่หันเหียนเต้นสะบัด เสียงหอกกระทบหอก เสียงร้องของทหารที่ถูกอาวุธผงะหงายหล่นจากหลังม้าดังเคล้าคละกันฟังไม่ได้ศัพท์ ในระหว่างที่รพินทร์ยังตัดสินใจอะไรไม่ถูก ห่างไม่เกิน 15 เมตรข้างหน้า

อนุสติบอกกับตนเองว่าหากเขาทำอะไรช้าไปกว่านั้นอีกวินาทีเดียว จักราชและคนสนิทที่กำลังถูกรุมล้อมแล่เนื้อเถือหนังอยู่ อาจถึงวาระสุดท้ายกันทั้งหมด แม้ทุกคนจะมีฝีมือรบเยี่ยมยอดสักปานใดก็ตาม เนื่องมาจากการหนุนเนื่องเข้ารุมล้อมของกำลังพลที่มากกว่า

ลูกซองในมือเขาระเบิดขึ้นเป็นนัดแรก!

มันดังสนั่นหวั่นไหวไปหมด ภายในภูมิประเทศที่แวดล้อมเช่นนั้น

นายทหารฝ่ายพระนคร ที่ยืนม้าห่างออกมาจากหลุมอันชุลมุนและกำลังโบกหอกบงการทหารใต้บังคับบัญชาให้เร่งรุกเข้ามา ผงะหงายผึ่งลงจากม้าเหมือนถูกถีบ ในขณะที่ม้าก็โลดยกเท้าหน้าทั้งสองขึ้นด้วยความตระหนก กระสุนเอสจีจากลำกล้องฟูลโช้ค ทะลวงเข้ากลางใบหน้าอย่างน้อยก็ 6 เม็ด นัยน์ตาทะลักหลุดกระเด็นหายไปทันที เมื่อลงไปแน่นิ่งกับพื้น

เสียงปืน ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงภาวะอันนัวเนีย นั้นทันที ทุกคนตะลึง นอกจากจักราช ซึ่งบัดนี้หันขวับไปเห็น เจ้าของเสียงปืนกำลังยืนกราดปืนอยู่ริมโขดหินด้านหนึ่ง

"หนี! เร็วที่สุด!"

อดีตนายร้อยโทแห่งกองโจรกะเหรี่ยงตระหนักเหตุการณ์ได้ถูกแล้วว่าอะไรเป็นอะไร เขาร้องสั่งคนของเขาให้ผละออกจากการรบทันที ทั้งๆ ที่คำว่า 'หนี' ยังไม่เคยหลุดออกจากปากแม้แต่ครั้งเดียวในการรบหนักของเช้าวันนี้

เมยานี เสือกหอกทะลุคอหอยทหารม้าที่มัวตะลึงและขวางหน้าอยู่ กระเด็นลงไปดิ้นพราด แล้วกระชากม้าของกุตะมะโผนผ่านแนวล้อมมาได้ อรชุน วามิสและจักราชก็บ่ายหน้าจากการเผชิญ โผนผ่านม้าหลบทางปืนอย่างไม่คิดชีวิต

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยิงจากระดับเอวถีบออกไปอีกสี นัดจากเบราว์นิ่งออโตกระบอกนั้น ปรากฏการร้องเสียงหลงทั้งม้าและคนกลุ่มใหญ่ ประมาณ 20 คนเหล่านั้น แล้วก็แสดงอาการกิริยาไปต่างๆ บางคนฟุบ บางคนหงายหลังตกจากม้า หอกในมือกระเด็น บ้างก็หล่นลงกับพื้น ทั้งม้าและคนเลือดแดงฉาน ในระหว่างที่เผ่นติดหลังจักราชและเพื่อนร่วมตายเข้ามาอย่างบ้าเลือด

จอมพรานบรรจุลูกพลาง และยิงพลาง เขายิงอย่างชนิดที่เคยยิงต่อสู้กับกองทัพลิงมาแล้ว ไม่เลือกว่าม้าหรือคน ขอให้

มันเป็นฝ่ายทหารหลวงเท่านั้น เสียงกระสุนลูกซองขนาด 12 แบบ 9 เม็ด ระเบิดถี่ยิบสนั่นหวั่นไหว

คนที่ห้า ที่หก เจ็ด และแปด ก็มีอันเป็นม้วนลงไปคลุกฝุ่นอย่างน่าเอ็นดู ต่อให้มันใส่เกราะหนังหุ้มอกไว้ เขาวิ่งปราดเข้าหาโขดหินอีกก้อนหนึ่ง เพื่อจะยิงให้ถนัดต่อไป ก็พอดีกับที่ทหารม้าของรหัสยะพุ่งปราดเข้ามา พร้อมกับหอกราวกับทหาร 'คอสแซ็ค' ของรัสเซีย

นัดนั้น เขายิงไม่ทันเพราะกระสุนหมด จึงเอี้ยวตัวหลบคมหอกออกวงนอก แล้วเหวี่ยงพานท้ายเบราว์นิ่งเสียสวนโครมสนั่นเข้าไปใต้คาง ได้ผลใกล้เคียงกัน คือมันหกคะเมนลงจากหลังม้าทันที ปล่อยให้ม้าวิ่งเลยไป แล้วก่อนการเคลื่อนไหวต่อไปใดๆ ทั้งปวงของเจ้าทหารม้าเคราะห์ร้ายนั่น หอกในมือของวามิสก็พุ่งแหวกอากาศมาปักสวบเข้ากลางหลัง กระแด่วดิ้นแดยังอยู่ตรงนั้นเอง

มีเสียงใครต่อใครตะโกนเรียกนามเขาหลายครั้งจากเบื้องหลัง แต่รพินทร์ไม่สนใจ เขาบรรจุกระสุนเข้าหลอดแมกกาซีนอย่างใจเย็น แต่รวดเร็ว ยิงทั้งๆ ที่ยังบรรจุไม่ครบ พลางก็ยัดลูกเข้าใต้โครงปืนเรื่อยไป

"ผู้กอง"

รู้สึกว่าผู้ที่กระโดดลงจากหลังม้า และวิ่งกระหืดกระหอบมาใกล้เขาในขณะนี้คือ ยุพราชแห่งมรกตนคร

"ไป! กลับขึ้นไปบนหน้าผาเร็วที่สุด ทางนี้ปล่อยเป็นหน้าที่ของฉันคนเดียว!"

เขาพูดพร้อมกับใช้แขนปาดอกแงซายออกไป

“ผู้กองสัญญาไว้แล้วว่าจะไม่ยิง!!...”

เสียงแงซายตะโกนคอแหบแห้ง

จอมพรานหัวเราะหึๆ ในลำคอ พร้อมกับซัดออกไปอีกสองตูม ผลก็คือ คนบนหลังม้าที่กำลังจะเบนหนีฟุบคาหลังม้าไปคาตา อีกคนหนึ่งห้อยร่องแร่ง ขาข้างหนึ่งติดโกลนปล่อยให้ม้าพาเตลิด ร่างกายฟาดกระทบแง่หินไป

“ใช่ ไม่ยิง ถ้าไม่จำเป็น แต่นี่มันจำเป็นเสียแล้วไอ้น้องชาย หรือว่านายจะให้ฉันมาเห็นนายถกรมสับที่นี่”

ตอบแค่นั้น รพินทร์ยัดลูกแล้วยิงต่อไป เขายิงอย่างเร็วที่สุด ยิงโดยไม่คำนึงถึงว่าทหารม้าของรหัสยะเหล่านั้นเริ่มจะรู้ตัว แล้วผละหนี ยิงจากเบื้องหลัง คราวนี้แน่นอนยิ่งขึ้น เพราะมีโอกาสที่จะยกปืนขึ้นประทับไหล่แล้ว เพราะฉะนั้น ระยะ 20-30 หลา พวกที่เหลือห้อกันฝุ่นตลบ จึงหมดโอกาสที่จะรอดไปได้เลย นอกจากใครก่อนใครหลังเท่านั้น

เกิดมาเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์ เขาไม่เคยยิงคนเป็นผักเป็นปลาอย่างนี้ แม้ในสมรภูมิชายแดนที่เคยเป็นผู้กอง ต.ช.ด. มาก่อนก็ตาม อันเนื่องมาจากฝ่ายข้าศึกไม่เปิดโอกาสให้เห็นตัวได้ถนัด แต่นี่มันเห็นอยู่ทนโท่

ครั้งแรก ก็นัดละคนก่อน พอทหารม้าพวกนั้นวิ่งเลยระยะ 30 เมตรออกไป ก็กลายเป็นนัดละสองคน หรือมิฉะนั้นบางคนถูกจัง คว่ำลงจากหลังม้าพอดี บางคนเจอะเข้าเม็ดเดียวที่แจกออกมาจากกลุ่ม 9 เม็ด หงิกง่อยแหกปากร้องอย่างเจ็บปวด

เขาไม่ปล่อยให้คนเหล่านั้นทรมาน และถ้าไม่จำเป็นจริงๆ จะพยายามยิงสูงเข้าไว้ เพื่อไม่ให้ถูกม้า ภาพของทหารม้าฝ่ายพระนครที่กำลังควบกันเป็นขบวนหนีไปอย่างโง่เขลา จึงเปรียบไม่ผิดอะไรกับใบไม้หล่น และปืนของเขาร้อนผ่าวจากการยิงติดต่อกันนับสิบๆ นัด

สุดท้ายที่กำลังจะเผ่นม้าลับโขดหินกำบังเบื้องหน้าเจอะเข้าตูมหนึ่ง คงจะบริเวณก้านคอและศีรษะ หัวทิ่มลงจากม้าลงไปชนแง่หินข้างทาง ไม่ร้องเลยแม้แต่คำเดียว

ชุดทหารม้าที่ติดตามไล่ฆ่าคณะของจักราชเข้ามาทั้งหมด 20 คน ถูกกระสุนลูกซองด่าวดิ้นสิ้นไป ภายในเวลาเพียงไม่เกิน 3-4 นาที

รพินทร์ยัดลูกต่อไปอย่างไม่ไว้ใจต่อสถานการณ์ ในขณะที่จักราชยืนกระสับกระส่ายอยู่ข้างๆ เขาหันมาถามหน้าตาเฉยว่า

“แน่ใจหรือยังว่าหมดแล้ว...จะมีบุกตามเข้ามาอีกไหม?”

จักราชยืนอึ้ง แต่แล้วก็สลัดความรู้สึกอื่นใดออกไปทั้งมวล บอกโดยเร็วว่า

“กุตะมะถูกหอกเข้าที่สีข้างมิดด้าม...ผมเป็นคนกระชากหอกออกเอง อาการสาหัสที่สุด”

“แล้วคนอื่นๆ รวมทั้งนายเองล่ะ?”

“นิดหน่อยเท่านั้น ไม่มีใครสาหัส”

“ถ้างั้นไป! กลับไปขึ้นไปบนสันผาโดยเร็วที่สุด ป่านนี้สงสัยว่า พวกเจ้านายของเรากำลังจะระเบิดหน้าผา เพื่อถล่มกองทัพม้าของรหัสยะแล้ว”

รพินทร์บอกโดยเร็ว วิ่งตรงไปที่ม้าของเขา ในขณะที่จักราชกระโจนขึ้นหลังม้า โบกมือเป็นสัญญาณ เมยานี วามิส และทหารโจรที่มาด้วย ก็ควบม้าขนาบข้างประคองกตะมะขึ้นไปก่อนทันที อรชุน จักราช และรพินทร์ เปิดตามหลังขึ้นไปอย่างรีบด่วน ไม่ปรากฏว่าจะมีเสียงฝีเท้าม้าใดๆ ตามหลังมาอีก นอกจากม้าที่ปราศจากคนขี่ ที่ยืนสะบัดขนคอและร้องอยู่เบาๆ เพราะนายบนหลังถูกปืนกลิ้งโค่โร่ไปหมด

"ไปยังไงมายังไง กุตะมะถึงถูกหนักถึงเพียงนี้?"

เขารองถาม

จักราชหรือแงซาย และอรชุน บัดนี้หน้าดำคล้ำ ทั้งสองอาการร้อนรุ่มกระวนกระวายเห็นได้ชัด จักราชนั้นอึ้ง กล่าวคำใดไม่ออก แต่อรชุนตอบมาเสียงเครือว่า

"สหายของเรา กุตะมะ เคราะห์ร้ายมาก เขารบอย่างไม่คิดชีวิตและถูกลอบแทงจากข้างหลังก่อนที่ท่านจะโผล่ออกมาช่วยทัน พวกเรามีกำลังน้อยกว่า และป้องกันไว้ไม่ทัน แต่ข้าก็เด็ดหัวเจ้าคนแทงขาดกระเด็นไปแล้ว เราหนีกันมาเพียง 5 คน แต่แม่ทัพม้าของรหัสยะแยกกำลังติดตามกระชั้นชิดมา 20 กว่าคน พวกเราฆ่าตายไปก่อนหลายคนแล้วก่อนที่ท่านจะโผล่ออกมา ถ้าท่านไม่บังเอิญลงมาช่วยเราทั้งหมดรวมทั้งองค์จักราช คงพลาดท่าเสียทีลงเป็นแน่ เพราะทางด้านนี้ ไม่ได้มีทหารฝ่ายเราคอยซุ่มอารักขาอยู่เลย"

"รีบกลับขึ้นไปให้พบกับ 'นายหญิง' โดยเร็วเถิด อาจช่วยได้ทัน แต่ให้ตายเถอะ การรบกำลังติดพันเหลือเกิน"

รพินทร์พูดเร็วปรื๋อ พร้อมกับตะโกน สั่งเมยานีกับสุกรี

ให้รีบนำกุตะมะล่วงหน้าขึ้นไปโดยเร็ว แงซายเงียบกริบ กรามทั้งสองขบกันแน่น แววตาวามวาวไปด้วยสีเลือด เหงื่อและเลือดชุ่มโชกไปหมดทั้งกาย จอมพรานยิ้มจากสีหน้าเรียบ ๆตายด้านของเขา เอื้อมมือมาตบไหล่เหมือนจะปลอบใจ แต่ก็ไม่พูดเช่นไรอีกเหมือนกัน

จุดที่สาม อันเป็นปลายของประตูผา ซึ่งจะเปิดทางเข้าสู่ที่ตั้งกองบัญชาการ บัดนี้กองม้าจำนวนสุดท้ายของกุตะมะที่หนีล่อเข้ามาตามแผน ได้ผ่านพ้นช่องขนาบออกมาแล้ว ด้วยการเอาใจช่วยและรอคอยอย่างกระวนกระวายใจของเชษฐาดาริน และบุญคำ และทหารม้าส่วนหน้าของรหัสยะก็พรูตามกันเข้ามาราวกับกระแสน้ำเชี่ยว เต็มพื้นที่ช่องทางเดินระหว่างหน้าผาหมดทุกตารางนิ้ว พร้อมกับเสียงโห่ร้องเอาชัยกึกก้องทิ้งระยะห่างประมาณ 50 เมตรเท่านั้น

เชษฐาประทับ .460 เวฯ แม็กฯ ของเขาขึ้นไหล่ในท่านอนยิง จากศูนย์กล้องชั้นเยี่ยม เขาแลเห็นผ้าแดงที่ผูกไว้เป็นโบว์อย่างชัดเจน แต่ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามือวินาศกรรมอย่างรพินทร์ และไชยยันต์ที่ช่วยกันฝังระเบิดไว้นั้น จะใช้เทคนิคอย่างไร จึงจะให้ลูกปืนไปกระทบลูกระเบิดที่ฝังไว้แล้วทำให้ระเบิดขึ้นมาได้

จะใช้วิธีให้กระสุนไปกระทบระเบิด แล้วเกิดอำนาจกระแทกอย่างรุนแรงเป็นผลให้ระเบิดขึ้น หรือว่าจะใช้หัวกระสุนที่มีความเร็วสูงไปกระทบหินเกิดประกายไฟติดสายชนวนจุด

ระเบิด เขาไม่อาจทราบได้ทั้งสิ้น คำสั่งบอกไว้อย่างเดียวว่าให้ยิงไปที่ผ้าแดงซึ่งผูกเป็นโบว์ไว้เท่านั้น

บัดนี้ แม้จะกังขา เขาก็ไม่มีเวลาที่จะคิดแล้ว

"ยิง!"

เขาออกคำสั่งหนักๆ ในลำคอให้ดาริน กับบุญคำได้ยินพร้อมกัน .460 เวฯ แม็กฯ ซึ่งแรงปะทะ 8,000 กว่าฟุต/ปอนด์ก็คำรามขึ้นสะเทือนเลื่อนลั่น

หินบริเวณผ้าแดงที่ผูกไว้กระจายเป็นฝุ่นฟุ้ง...

มันไม่เกิดผลอะไรขึ้นมาเลย นอกจากเสียงกัมปนาทของปืนเท่านั้น เชษฐาใจหายวูบ

บุญคำปล่อย .375 แม็กฯ ออกไปเป็นคนที่สอง สะท้านสะเทือนไปทั้งหุบเขาเช่นกัน

บรรลัยแล้วซิ!...เชษฐาคิดอยู่ในใจ เหงื่อแตกพลั่ก สลัดปลอกกระสุนเก่าทิ้งยัดลูกใหม่เข้ารังเพลิง กระสุนของบุญคำตรงเข้าผ้าแดงเหมือนกัน แต่ระเบิดสงบนิ่งเฉย

ดารินเล็งแล้วเล็งอีก ปากก็พูดเสียงสั่นรัว

"พระคุณเจ้าโกทัญญะ ช่วยลูกด้วยเถิดระเบิดนะระเบิด!"

ตูม! .300 เวฯ แม็กฯ ของหล่อนคำรามขึ้นเป็นนัดที่สามในขณะที่ทหารม้าชุดแรกของรหัสยะเข้าปากทางเข้ามาทุกที

พรบตานนเอง ทงสามคนทนอนควาหนาอยู กแทบจะกระดอนขึ้นทั้งตัวด้วยอำนาจคลื่นของอากาศที่กระแทกเข้ามาโดยแรงจนรู้สึกว่าตับไตไส้พุงแทบทะลัก **เสียงระเบิดกัมปนาทขึ้น ดังไม่ผิดอะไรกับระเบิดที่ทิ้งจากเครื่องบิน พร้อมกับ**

ม่านฝุ่นและควันตลบ สะเก็ดหินนับพันๆ ชิ้น ปลิวกระจายขึ้นไปบนอากาศ ส่วนบริเวณหน้าผาใหญ่นั้นทั้งแถบ ก็ถล่มครืนลงมาราวกับแผ่นดินไหว

เบื้องล่าง บัดนี้มองไม่เห็นอะไรเสียแล้วเพราะควันและฝุ่นหนาทึบ

"ไชโย สำเร็จ!..."

เชษฐาร้องออกมาอย่างลืมตัว ฉุดน้องสาวผุดลุกขึ้นยืนทันที และป้องปากตะโกนขึ้นไปยังจันผู้ยืนอยู่เหนือขึ้นไป

"สั่งจดที่หนึ่ง ยิงเดี๋ยวนี้!..."

ธงสีแดงก็โบกต่อๆ กันไปในทันทีนั้น พอถึงจุดสอง อันเป็นจุดกลาง ธงขาว ก็โผล่สลับให้เห็น เป็นการสั่งให้หยุดไว้ก่อน ส่วนธงแดง โบกผ่านต่อเลยไปจนถึงจุดหนึ่ง ซึ่งกำลังรอคอยอยู่ ทั้งจุดสองและจุดหนึ่ง แม้จะอยู่ห่างออกไป ก็สะเทือนสะท้านไปด้วยอำนาจระเบิดของจุดสามเช่นเดียวกัน อำนาจระเบิดมันรุนแรงเหลือประมาณ

สัญญาณให้ยิงมาถึงอนุชา วราฤทธิ์แล้ว ขณะนั้น ถ้าจะแบ่งกำลังทหารม้าทั้งหมดของฝ่ายพระนคร มีอยู่ 3 ส่วน อีก 2 ส่วนครึ่งก็เข้ามาอยู่ในเขตอันตรายแล้ว เหลืออีกเพียงครึ่งส่วนเท่านั้น ที่กำลังจะพรูกันเข้ามา แต่บัดนี้จากเสียงที่ดังยิ่งกว่าฟ้าผ่า ทำให้ชะงักรวนเรกันอยู่ และพวกที่ล้ำเข้าไปก็กำลังจะถอนตัวด้วยความตกใจ เหมือนเห็นแผ่นดินแยกอยู่เบื้องหน้า

"ยิงพร้อมกัน เมื่อฉันนับถึงสาม...ระวังหนึ่ง สอง สาม!"

อนุชาตะโกนลั่น

ไรเฟิล .458 หนึ่งกระบอก กับ .30/06 อีกสองกระบอก ดังประสานกันขึ้นเป็นเสียงเดียว โดยแยกไม่ถูกว่าใครยิงก่อนใครยิงหลัง

มันก็ครืนเป็นคำรบสอง!

น้ำหนักหินหลายร้อยตัน ถล่มทลายลงในสภาพเดียวกันกับการระเบิดหินของการทำเหมือง มันเทปริมาณส่วนใหญ่ทั้งหมดลงไปยังช่องประตูผาส่วนหน้า ราวกับมือมหายักษ์ผลักพร้อมกับประกายไฟที่แลบวูบวาบดุจสายฟ้า

ไม่มีปัญหาอะไรเลย กองทหารม้าส่วนหน้าและส่วนหลังสุดของรหัสยะที่ถลำตัวเข้ามา ในเส้นทางยาวประมาณ 2 กิโลเมตร ถูกหินบดขยี้ฝังทั้งเป็น!

ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง กลายเป็นกองหินสูงสกัดกั้นปิดทางไว้ เหลือแต่พวกที่อยู่ใจกลาง ซึ่งบัดนี้พล่านเหมือนมดแตกรังชุลมุนไปหมดเหลือที่จะบรรยายถูก ทั้งส่วนปลายและส่วนต้น ยังคำนวณไม่ถูกว่าได้กลบฝังกลืนชีวิตทหารเหล่านั้นไปสักเท่าใด เพราะปริมาณหินที่ถล่มลงไปกองพะเนินนั้น ได้สร้างภูเขาย่อย ๆ ระหว่างเส้นทางเดินนั้นสูงขึ้นมาหลายสิบฟุต

ภาพส่วนกลางที่ยังไม่ถูกหินถล่มทับ เป็นภาพของความอลหม่านขีดสุด บางคนกระโจนลงมาจากหลังม้า ตะเกียก-ตะกายหนีขึ้นไปตามช่องหิน พยายามจะปีนขึ้นไป บางคนยืนตะลึง บ้างก็รวนเรเบียดเสียดกันอยู่ไปมา **เป็นอำนาจความกลัวของคนหมู่มากที่เข้ามาติดกับ ซึ่งตนไม่คาดฝันถึงมาก่อน ตระหนักได้อย่างเดียวว่า นั่นคือการลงโทษของเทพยดาฟ้าดิน หรือเกิดเหตุอาเพศซึ่งเป็นลางบอกความหายนะ**

รพินทร์ และแงซายขึ้นมาไม่ทัน เพราะคำสั่งให้ยิงจากเชษฐาส่งไปยังไชยยันต์ มาเรีย และเส่ย อันเป็นจุดที่สองหรือจุดกลางเสียแล้ว

ไชยยันต์ไม่ยิง .600 ไนโตรฯ ของเขา ตามที่เมียแหม่มของเขาแนะนำไว้ เพียงแต่ประทับคุมเชิงอยู่เฉยๆ ส่วนเส่ย ก็ชูปืนขึ้นสูงปฏิบัติตามคำสั่งเหมือนกัน คงมีมาเรียคนเดียวเท่านั้นซึ่งเอานิ้วแตะน้ำลายที่ปลายลิ้นแล้วเอื้อมมือไปแตะยอดศูนย์หน้าของ.375แม็กฯซีแซดของหล่อน จากนั้นก็เล็งอย่างประณีต

หล่อนปล่อยกระสนออกไปอย่างใจเย็น แล้วก็ทิ้งปืน เอามือทั้งสองอุดหู

ครืนที่สาม ดังขึ้นเหมือนฟ้าถล่ม โลกทลาย!

เชษฐาดีดนิ้วโดยแรง ยิ้มออกมาอย่างสมหวัง แล้วใช้กล้องส่องตรวจการณ์ทันที แต่เขาก็ยังไม่สามารถมองเห็นอะไรได้ถนัด เพราะม่านฝุ่น และม่านควันอันหนาทึบ ทุกคนเพิ่งจะเห็นเดียวนเองว่า เชษฐา วราฤทธ บทจะเฉียบขาดขึ้นมา เขาเฉียบขาดยิ่งนัก และเป็นนักยุทธศาสตร์ชั้นเลิศที่ไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น

นอกจากชัยชนะอย่างเดียวเท่านั้น!

รพินทร์ ไพรวัลย์กับแงซาย ขณะที่ขี่ม้าห้อเหยียดขึ้นมาก็ตะลึงงันไปอย่างคาดไม่ถึงในกรณีที่เชษฐาสั่งยิงทั้ง 3 จุดติดต่อกันไปโดยไม่ทิ้งช่วงระยะให้ห่างออกไปเลย ในการคาดคะเนของจอมพรานทั้งสามจุดที่ระเบิด ทั้งม้า ทั้งคน จะถูกฝังทั้งเป็นนับจำนวนพันขึ้นไปในพริบตา...

ตามกำหนดที่นัดหมายกันไว้แล้ว เมื่อทั้งสามจุดแรกถูกยิงระเบิดไปสมเจตนาแล้ว ฝ่ายยิงทั้งสามจุด ก็ผละจากเดิมเข้าเตรียมประจำจุดยิงต่างๆ ไปอีกในทันทีนั้น ทั้งหมดพากันไต่ขึ้นมาบนสันเขา และจะปีนลงประจำตำแหน่งถัดไป

มันเป็นเวลาเดียวกับที่กองทัพม้าของกุตะมะ ที่ทำเป็นแตกหนีล่อเข้ามาไปรวมประชุมพลกันอยู่ในบริเวณป่าหินเตี้ยๆ ภายใต้การนำของยุทฐิษ พรหมเมศวร์ วิกรม และพราหุต โบกธงสัญญาณเพื่อรอรับคำสั่งทันทีว่าจะให้บุกเคลื่อนย้อนกลับเข้ามาหรือไม่ เมื่อใด ตามแผนซึ่งกำหนดไว้ก่อนแล้ว

ทางฝ่ายยิงทั้งสามชุด เมื่อยังสังเกตการณ์เบื้องล่างไม่ได้ถนัด ก็ยังไม่อาจจะออกคำสั่งใดๆ ไปยังทหารม้าของกุตะมะเหล่านั้นได้ แต่แล้วชั่วไม่นานต่อมา **โดยกล้องส่องทางไกล... ฝ่ายยิงทั้งสามจุดมองเห็นสภาพอันแหลกลาญของกองทัพทหารม้ารหัสยะอย่างชัดเจน**

มันไม่มีความโกลาหลอลหม่านใดๆ จะเหนือไปกว่าภาพที่เห็นอยู่ในขณะนี้อีกแล้ว!!

กำลังทั้งหมดที่บุกพรูตามการล่อเข้ามา ถูกแบ่งตัดออกเป็นสองช่วง โดยมีภูเขาที่เกิดใหม่ ทลายลงมาขวางกั้น ดักหน้าดักหลังและกั้นกลางไว้ รี้พลจะสูญหายไปภายใต้ก้อนหินถล่มประมาณเท่าใดไม่ทราบได้ แต่พวกที่เหลืออยู่ในลักษณะไม่มีขวัญและตัวใครตัวมัน จะเคลื่อนไปด้านหน้าก็ไม่ได้และจะย้อนกลับหลังก็ไม่ได้ เหมือนฝูงสุนัขป่าที่ติดกับดัก ทุกคนเบียดเสียดเยียดยัด วิ่งสวนกันอยู่ไปมาอย่างปราศจากระเบียบ และปราศจากขวัญโดยสิ้นเชิง

ส่วนพวกที่กำลังจะทยอยตามเข้ามาจากทุ่งโล่งเบื้องนอกก็ผงะงันอยู่เพียงแค่นั้น แล้วก็ผละถอยหลังไปอย่างไม่เป็นขบวน สัญญาณธงให้ถอยถูกโบกสะบัดอยู่ไปมา และทุกม้ารวมทั้งพลเดินเท้าวิ่งผละจากการรบติดตาม บ่ายหน้าหนีกลับกระจัด-กระจายไปคนละทิศละทาง ประหนึ่งเกรงว่าขืนรอช้าฟ้าจะถล่มหรือโลกทลายลงมากลบทับ พร้อมด้วยเสียงที่สะเทือนเลื่อนลั่นไปทั้งปฐพี

ทัพด้านนอกของสิงหรา แตกพ่ายแล้ว และกำลังรุดไปอย่างไม่เป็นขบวน บ่ายหน้ากลับเข้าพระนคร

ส่วนกองทัพม้าส่วนใหญ่ กำลังประสบวิกฤตการณ์ขีดสุด ปั่นป่วนแทบจะแทรกแผ่นดินหนีอยู่ในระหว่างช่องทางแคบ ๆ ของหน้าผาขนาบนั้น ส่งเสียงอื้ออึงไปหมดทั้งม้าและคน

เชษฐา ดาริน ไชยยันต์ มาเรีย อนุชา และพวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายยืนมองลงไปด้วยความสะและสาใจ แต่แล้วก็บังเกิดความสังเวชขึ้นในทันที แน่ล่ะ ถ้าจุดอื่น ๆ ระเบิดต่อไปจนครบทั้ง 12 จุดที่ไชยยันต์กับรพินทร์วางไว้ ทั้งม้าและทั้งคนประมาณ 2 กองพลเหล่านั้นจะไม่เหลือรอดไปเลยแม้แต่คนเดียว คงย่อยยับแหลกละเอียดอยู่ภายใต้ภูเขาหินที่ถล่มลงมานั่นเอง

“สั่งยิงอีกสัก 3 จุดดีไหมนายใหญ่ พวกมันยังเหลืออยู่แยะเหมือนกัน”

บุญคำถามขึ้นอย่างมันเขี้ยว

“เดี๋ยว อย่าเพิ่ง สังเกตการณ์ต่อไปก่อน เราไม่ต้องการฆ่าพวกนี้ทั้งหมด ต้องการเพียงให้ยอมจำนนเท่านั้น”

เชษฐาบอกโดยเร็ว

มันก็พอดีกับที่แงซายและรพินทร์ ห้อม้าเต็มเหยียดเข้ามาถึงอย่างกระหึดกระหอบ รพินทร์นั้นพอมาถึงก็ยืนม้าส่องกล้องเบื้องล่างอย่างชุลมุนเหลือที่จะกล่าวอยู่เงียบๆ ส่วนแง-ซายกระโจนลง ปราดเข้าไปจับแขนเชษฐาไว้แน่น

“นายใหญ่...โปรดเถิด สั่งระงับการยิงระเบิดเพียงแค่นี้”

เสียงละล่ำละลักเช่นนี้ เชษฐาไม่เคยได้ยินมาจากคนที่ชื่อแงซายมาก่อนเลย ใบหน้าเผือดคล้ำซีดเซียว และดวงตาเบิกกว้าง

ท่านหัวหน้าคณะหันมายิ้มเกรียมๆ พยักหน้า

“เอาละ ฉันจะหยุดการยิงระเบิดไว้ก่อน แต่ก็พร้อมเสมอที่จะขยี้กองทัพของรหัสยะ และสิงหราในกับดักของเราต่อไป หน้าที่ของนายในขณะนี้คือ สั่งให้ทหารม้าของเราบุกฝ่าซากหินทลายเหล่านั้นเข้าคุมเชิงล้อมไว้ทุกด้าน พร้อมทั้งประกาศลงไปให้พวกนั้นได้ยินให้ทั่วถึง ธนูที่เตรียมร่างสาส์นไว้แล้ว ก็ระดมยิงลงไปยังไอ้ฝูงมดที่แตกรังพล่านอยู่นั่น บอกให้ลงจากหลังม้าและวางอาวุธยอมจำนนทันที ถ้ายังไม่ยอมจำนน ภูเขาจะถล่มลงมาบดขยี้พวกเขาอีก”

แงซายหันกลับไปทางอรชุนและวามิส ตะโกนสั่งด้วยเสียงอันดังฟังไม่ได้ศัพท์ แล้วบุคคลทั้งสองก็สั่งให้โบกธงเขียวเป็นสัญญาณให้แม่ทัพม้าทั้งสี่คน ซึ่งคอยทีอยู่แล้วเคลื่อนพลย้อนกลับเข้ามาทันที ส่วนเชษฐาก็สั่งไปทางพวกถือธงส่งสัญญาณยิง ให้โบกธงขาวต่อๆ กันไป เป็นการยับยั้งการยิงไว้ก่อน

ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินการติดต่อกันไปอย่างรวดเร็วโดยไม่ชักช้าจากแผนซึ่งตระเตรียมไว้อย่างรัดกุมแล้ว

ท่ามกลางซากหินอันปรักหักพังอยู่เบื้องล่าง กองพะเนินเทินทึก และความสับสนอลหม่านของทหารเบื้องล่างเหล่านั้น ชุดเกราะทองคำของรหัสยะ...ที่หลวมตัวเข้ามาติดอยู่ในการถล่มกั้นของหินระหว่างจุดสองและจุดสาม มองเห็นได้อย่างถนัดในสายตาอันคมกริบของดาริน วราฤทธิ์ อาจไม่มีใครทันสังเกตเห็นทั้งสิ้น นอกจากหล่อนคนเดียว

รหัสยะหันเหียนม้าอยู่ไปมาอย่างทำอะไรไม่ถูก และตกใจจนแทบสิ้นสติ พยายามจะชักม้าไต่ทางลาดอันเป็นร่องน้ำฝนผละหนีเอาตัวรอด

โดยสัญชาตญาณอะไรชนิดหนึ่ง ที่ฝังซ่อนอยู่ใต้จิตสำนึกของดารินมาเป็นเวลานาน หล่อนประทับไรเฟิลในมือขึ้นในทันที และเล็งอย่างระมัดระวังที่สุด

แต่หล่อนไม่เร็วไปกว่ารพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้บัดนี้เผ่นลงจากหลังม้าปราดเข้ามาตบลำกล้องปืนเสยขึ้นเบื้องบน

ตูม!

.300 เวฯ แม็กฯ กระบอกนั้น ระเบิดสนั่นหวั่นไหวอีกครั้งจนทุกคนสะดุ้ง แต่มันระเบิดขึ้นภายหลัง เมื่อลำกล้องถูกเสยขึ้นสูงเสียก่อน

“คุณหญิง อย่า!...”

เขาตะโกนลั่น ในขณะที่ดารินแผดเสียงก้องอย่างฉุนเฉียว

ขัดใจ ไม่ทันรู้สึกตัวว่าใครมาปัดปืนหล่อน พอหันขวับมาเห็นพรานใหญ่ก็ตาลุกจ้าราวกับเสือดาวด้วยความลืมตัว ตะโกนเข้าใส่หน้า

“บ้า! ปัดปืนทำไม ฉันจะฆ่ามัน!! รหัสยะ!! เห็นไหมนั่นมันกำลังจะผละหนีเอาตัวรอดออกไปตามลำพัง”

“ปล่อยให้เขาไปครับ คุณหญิง...คุณหญิงและพวกเราทุกคนทำหน้าที่ดีที่สุดแล้ว และอยู่ในขอบเขตที่ให้สัญญากับจักราชมากที่สุดแล้ว ปล่อยให้ชาวมรกตนครจัดการกับไอ้คนคดนั่นเอง ไม่ใช่หน้าที่ของเรา คุณหญิงยิงรหัสยะหรือใครสักคนหนึ่งในขณะนี้ ก็เหมือนกับยิงหมาตัวหนึ่งเท่านั้น”

รพินทร์บอกมาด้วยเสียงเรียบ ๆ

มันก็พอดีกันกับที่ภาพเบื้องล่าง รหัสยะ ขี่ม้าไต่ทางไหลของน้ำฝน ลับหายจากกองหินอันงอกอยู่ระเกะระกะไปเสียแล้ว อย่างสิ้นลายของอุปราชพระอนุชา และดารินก็ดูเหมือนจะได้สติขึ้นมาได้ ถือปืนยืนนิ่ง

ระหว่างนี้ ทหารม้าของยุทฐิษ และแม่ทัพอีกสามคนก็กระจายกำลังทั้งหมดขึ้นรายล้อม ทั้งป้องปากตะโกนลงไป ทั้งยิงธนูติดสาส์นนับร้อย ๆ ดอก เพื่อบอกความให้ทหารติดกับเหล่านั้นยอมจำนนสวามิภักดิ์กับองค์จักราช ผู้กลับมากู้แผ่นดิน และกู้ประชาชน ใครวางอาวุธให้จับจะได้รับการอภัยโทษทั้งสิ้น แต่ถ้าใครจะดื้อดึงขัดขืนต่อสู้ต่อไปจะถูกประหารทั้งหมด

ความในสาส์น และเสียงตะโกนบอกกล่าวลงไป มีข้อความคร่าว ๆ ดังนั้น

กองทัพม้าที่กำลังอลเวงเหมือนมดแตกรัง ได้ยินสดับกันทั่วทุกคน จักราชขึ้นม้ายืนเด่นอยู่ใจกลางหน้าผาบนยอดหินสูงให้เห็น แสงแดดยามใกล้เที่ยงส่องร่างนั้นเป็นประกายอร่ามเรือง ทหารฝ่ายทรราชทั้งหมดแหงนขึ้นมาจ้องเห็นกันทั่วทุกคน และตะลึงกันไปชั่วขณะ

ครั้นแล้ว สิ่งที่เห็นต่อมา ก็คือการเปลี่ยนแปลงของทหารม้าภายใน 'เส้นตาย' ที่ถูกกำหนดไว้ ประมาณ 4 ใน 5 ของที่เหลือคลี่ธงขาวขึ้นโบก แสดงถึงการยอมจำนน และพากันลงจากหลังม้ายอมวางอาวุธโดยดี คงมีเพียงส่วนเดียวจำนวนเล็กน้อย ส่วนมากเป็นนายทหารชั้นผู้บังคับบัญชาเท่านั้น ที่พยายามจะขี่ม้าเลาะลัดหนีไปตามช่องเขาต่าง ๆ เท่าที่จะซอก-แซกไปได้ แต่แน่ล่ะ กองทัพประชาชนส่วนมากสกัดกั้น จุดช่องไว้ก่อนแล้ว ด้วยพลธนูที่เตรียมสังหาร ใครโชคดีก็เตลิดเปิดเปิงรอดพ้นไปได้อย่างหวุดหวิด แต่ส่วนมาก ผละหงายลงจากหลังม้าด้วยคมธนูที่ดักอยู่แล้ว

"วามิส นำทหารของเราทั้งหมด ลงไปยึดอาวุธ ยึดม้าและคุมตัวพวกนั้นไว้"

จักราชตะโกนบัญชาการก้อง

ทหารม้าของกุตะมะ ภายใต้บังคับบัญชาของวามิสและแม่ทัพทั้งสี่ ก็เคลื่อนขบวนลงไปในทันทีนั้น ส่วนเชษฐาร้องบอก 'แงซาย' ของเขาต่อมาว่า

"การรบขั้นที่หนึ่งผ่านพ้นไปแล้ว แงซาย เราจะคุมกำลังที่เหลือของสิงหราเหล่านี้ไว้ก่อนในขณะนี้ และปล่อยให้ส่วนที่

เหลือถอยหนีเข้าไปในพระนคร ตะวันบ่ายเมื่อไหร่ เราจะดาหน้าบุกเข้าโจมตีพระนคร และต้องยึดให้ได้ก่อนค่ำ”

จักราช หรือแงซายไม่ตอบคำใดทั้งสิ้น นอกจากถอยม้าลงจากซอกหินที่ขึ้นไปยืนอยู่ อาการของเขาสงบซึมสลดแลเห็นได้ชัด เหตุการณ์ทั่วไปเต็มไปด้วยความตื่นเต้นสับสนจนไม่มีใครหันไปสังเกตเห็นทหารกลุ่มหนึ่ง มุงล้อมอะไรอยู่ทางด้านหลัง

เชษฐานั้น ให้สัญญาณกลุ่มของไชยยันต์ กับกลุ่มของอนุชาให้กลับเข้ามารวมพวกกันได้ โดยไม่จำเป็นต้องยิงระเบิดอีกแล้ว เพราะข้าศึกยอมจำนนแพ้พ่ายโดยสิ้นเชิงภายในหุบผามหาภัยนั้น

แงซายเดินม้า คอตก ตรงไปที่กลุ่มทหารที่กำลังชึงกระโจมผ้ากั้นแดดอยู่ โดยไม่พูดคำใดกับคณะเจ้านายเก่าทั้งสิ้น

และขณะนั้นเอง เมยานีก็วิ่งเข้ามาหาดารินด้วยใบหน้าที่มีหยาดน้ำตา

“นายหญิง!...”

นางกล่าวขึ้นเสียงดังได้ยินชัดไปทั่วทุกคนของฝ่ายอาคันตุกะต่างแดน

“ท่านพ่อกุตะมะ ถูกอาวุธ...”

“กุตะมะถูกอาวุธ!”

ดารินร้องลั่นลืมตาโพลง ขณะนั้น ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเข้ามาถึงพร้อมกันหมดแล้ว

“เป็นอย่างไรบ้าง”

“สาหัสหนัก เมยานีเกรงว่า...”

เสียงของแม่เสือดาวแห่งกองทัพประชาชน แหบเหือดไป

โดยไม่ต้องนัดแนะอะไรกันอีกเลย กลุ่มเจ้านายทั้งหมดและพรานพื้นเมืองพากันวิ่งพรูเข้าไปดูบริเวณที่ทหารกางกระโจมขึงกั้นแดดอยู่ทันที ทุกคนเปิดทางให้เมื่อเห็นคณะอาคันตุกะต่างแดนพรูเข้ามา

สิ่งที่เห็นในสายตาตะลึงก็คือ ร่างของกุตะมะผู้เฒ่านอนหงายเหยียดยาวอยู่กับพื้น ดวงตาทั้งสองยังคงลืมโพลงอยู่เช่นนั้น หายใจรวยๆ ผู้ที่นั่งคุกเข่าอยู่ใกล้ในขณะนี้คืออรชุน แงซายมาหยุดยืนนิ่งอยู่ทางด้านปลายเท้า เมยานีเข้าไปชิดอีกทางหนึ่ง ทุกคนอุทานเรียกนามกุตะมะเป็นเสียงเดียวกันหมด เมื่อเห็นโลหิตเป็นลิ่มๆ ทะลักออกมาจากบาดแผลที่สีข้างขวา อันเป็นรอยต่อเชื่อมของเกราะเงินเป็นเกล็ดวาววับ

ดารินถลันคกเข่าถึงตัว หล่อนร้องสั่งเร็วปรื๋อให้เมยานีและอรชุนถอดเกราะออก ปากตะโกนเรียกรพินทร์

จอมมัคคุเทศก์ก้าวเข้ามาใกล้อย่างเงียบขรึม

“เร็วเข้าเถิด รพินทร์ คุณย้อนกลับไปที่ถ้ำพักของเราเอาหีบเวชภัณฑ์มาให้เร็วที่สุด คนอื่นคงขี่ม้าไม่ได้เร็วเท่ากับคุณ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ พูดแผ่วต่ำเหมือนกระซิบว่า

“กรุณาตรวจบาดแผลเสียก่อนเถิดครับ คุณหญิง และผมคิดว่าวิธีที่ดีที่สุดก็คือ ฉีดยาอะไรสักอย่างหนึ่งให้คนเจ็บ ‘ไป’ อย่างสงบที่สุด คุณหญิงมียาประเภทนั้นติดอยู่ในเป้หลังประจำอยู่แล้ว”

ศัลยแพทย์สาวใจหายวาบ หล่อนทำท่าจะตะลึงอีกครั้ง แต่ก็สะดุ้งคืนสติมา เมื่อพี่ชายใหญ่ตบหนักๆ มาที่แขน จึงสั่งให้ส่งเป้หลังของหล่อนมาทันที แล้วตรวจดบาดแผลของกตะมะ

แล้วหล่อนก็สะอึก เมื่อมองเห็นบาดแผลคมหอกอันกว้างใหญ่และลึกล้ำอย่างถนัด กุตะมะควรตายคาที่ไปนานแล้ว แต่เขาอยู่มาได้อย่างไร ยังหายใจระรวย และริมฝีปากอันแห้งผากขมุบขมิบ

"เป็นยังไงบ้าง น้อย พอมีทางไหม?"

เชษฐา ไชยยันต์ มาเรีย และอนุชาถามขึ้นพร้อมกัน

ดารินไม่ตอบ **หล่อนคุมสติมั่น หยิบยาฉีดชนิดหนึ่งขึ้นมา จิ้มที่แขนของกุตะมะผู้นอนนิ่ง และดวงตาเริ่มจะฝ้าฟาง พลางจับชีพจรของคนเจ็บ ใบหน้าของหมอเองซีดเผือด หล่อนไม่ได้เร่งเร้าให้รพินทร์กลับไปเอาหีบเครื่องเวชภัณฑ์มาอีกเลย**

ชั่วครู่ของความเงียบสงัดในกลุ่มนั้น คนเจ็บขยับริมฝีปาก

"จักราช!..."

ยุพราชแห่งมรกตนคร ทรุดกายลงนั่งคุกเข่าใกล้ๆ และก้มลงไปหา

"ข้าอยู่นี่กุตะมะ"

อดีตขุนพลขวาของวิษณุพรหมนารถ เอื้อมมือควานเหมือนจะไขว่คว้า จักราชจึงส่งมือไปจับและบีบไว้แน่น มือของคนเจ็บสั่นเทา แต่ริมฝีปากมีรอยยิ้มเหมือนอาการคนเพ้อ

"จักราชน้อยของข้า...ข้ากุตะมะเคยอุ้มพระองค์มาแต่ยังเยาว์วัยไร้เดียงสา เคยเหลาธนูคันเล็กๆ ให้เล่น..."

กุตะมะหยุดเว้นระยะไปนิดหนึ่ง รู้สึกว่าคำพูดแต่ละประโยคจะผ่านริมฝีปากออกมาอย่างยากเย็น ใบหน้าอันซีดเผือดนั้น เริ่มมีแววแช่มชื่นดูแผกไป

"ก่อนที่ข้าจะทรยศต่อพระราชบิดาของพระองค์ ข้าได้เปิดทางลับให้กษัตริย์องค์น้อย และพระราชชนนีหนี ข้าตั้งจิตภาวนาไว้ว่า แม้บุญญาธิการของพระองค์มี ก็คงจะได้เสด็จกลับคืนมาดใจกตะมะอีกครั้ง มาเพื่อก้ประชาชน ก้เกียรติศักดิ์ของราชวงศ์เทพกลับคืนมา และ...ในที่สุดพระองค์ก็เสด็จกลับคืนมาจริงๆ..."

จักราชกัดกรามนิ่ง นัยน์ตาชุ่มหยาดน้ำ แต่ไม่ยอมที่จะหลั่งออกมา บีบมือกุตะมะแน่น

"ทำใจดีๆ ไว้ กุตะมะ ท่านจะต้องอยู่คู่กับราชวงศ์เทพตลอดไป ชัยชนะของประชาชนในครั้งนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าไม่มีท่านเสียคนเดียว..."

กุตะมะยิ้มอีกครั้ง นัยน์ตาเลื่อนลอยปราศจากจุดหมายเสียแล้ว เสียงแผ่วแหบลงเป็นลำดับ

"อรชุน สหายรัก..."

"ข้าอยู่ข้างๆ ท่านนี่ กุตะมะ เพื่อนแก้ว..."

อรชุนพูดเสียงห้าวลึก

"ยี่สิบกว่าปีที่ท่านเข้าใจข้าผิด มิตรรักกันที่สุดต้องกลายเป็นศัตรูนานแสนนาน แต่ข้าก็ยังยินดีที่วาระสุดท้าย ข้าก็ได้

กลับมาร่วมกับท่านอีกครั้ง แม้ข้าจะตายในครั้งนี้ ข้าก็ตายอย่างเป็นสุขที่สุด เพราะตายอย่างสมเจตนาที่ข้าได้คิดหวังไว้เพียงคนเดียวมานาน คือตายให้แก่ราชวงศ์เทพ ไม่วันใดก็วันหนึ่ง”

อรชุนน้ำตาไหลพราก...น้ำตาของ ‘ผู้เฒ่า’ อันเป็นผู้นำฝ่ายประชาชนที่ไม่เคยมีใครเห็นมาก่อนเลย แม้แต่บุตรสาว

“กุตะมะ...ท่านเป็นผู้ที่กล้าหาญและมีสติปัญญารอบคอบที่สุด ท่านไม่ได้ทรยศต่อราชวงศ์เทพเลย แท้ที่จริงท่านรอเวลาที่จะประกาศความซื่อสัตย์ของท่านให้ประจักษ์ในแผ่นดิน ข้าขออภัยต่อเพื่อนที่ได้เข้าใจผิดมานาน”

อรชุนพูดได้เพียงเท่านั้น ก็ไม่อาจพูดอะไรอีกทั้งสิ้น

“แม่หญิงผมดำ”

คนสุดท้ายที่เสือเฒ่ากระซิบเรียก คือดาริน ราชสกุลสาว กุมมืออีกด้านหนึ่งของกุตะมะไว้

“เราอยู่นี่ ท่านกุตะมะ”

“แม่หญิงเป็นผู้มีน้ำใจเมตตากรุณา ฉลาดและหลักแหลมมาก...ชีวิตกุตะมะรอดได้ครั้งแรกเพราะแม่หญิง ตลอดระยะเวลาแห่งการพยาบาลรักษา แม่หญิงพูดทุกสิ่งทุกอย่างให้กุตะมะฟัง กุตะมะทำเป็นเมินเฉย...แต่โดยแท้จริงแล้ว ใจของกุตะมะคิดอย่างเดียวกับที่แม่หญิงได้กล่าวไว้ทุกประการ เพียงแต่ไม่แสดงให้เห็นเท่านั้น...ขอให้ชัยชนะจงเป็นขององค์จักราชและพวกท่านทุกคน...กุตะมะปฏิบัติหน้าที่ลุล่วงไปแล้ว เท่าที่จะทำได้... บัดนี้ขอลาก่อนทุก ๆ ท่าน ราชวงศ์เทพจงเจริญ เป็นมิ่งขวัญชาวมรกตนครตลอดไป...”

เสียงนั้นแผ่วหาย...

อาการสะอึกเข้ามาแทรก...

แล้วมือทั้งสองข้างที่จับดารินไว้ข้างหนึ่ง อรชุนอีกข้างหนึ่งก็หมดแรง หลุดผล็อย ดวงตาหรี่ปิดลงอย่างสงบ...

ทุกคนลุกขึ้นยืนพร้อมกันหมดราวนัดกันไว้ รายล้อมศพเป็นวงกลม ศีรษะก้มนิ่ง ความเงียบขนาดเข็มตกได้ยิน เกิดขึ้น ณ บริเวณนั้น

"ขอให้วิญญาณของขุนพลกุตะมะ จงไปสู่ความสงบสุข และ ณ ที่นี้ ข้า จักราช แห่งราชวงศ์เทพ ขอคำนับสักการะแก่ศพของท่าน ท่านตายอย่างสมเกียรติศักดิ์ของชาตินักรบ ศพของท่านจะได้รับเกียรติยศเยี่ยงพระศพของราชวงศ์เทพองค์หนึ่ง! โดยสถิตอยู่ในสุสานแห่งราชวงศ์เทพ!"

จักราชประกาศก้องขึ้น ด้วยเสียงอันสั่นเครือ ท่ามกลางความเงียบงันนั้น

ทั้งหมดก้มศีรษะลงคำนับเขา และขออโหสิกรรมให้แก่ขุนพลผู้เฒ่า อรชุนทรุดกายลงกอดศพเพื่อนผู้เคยรวมน้ำสาบานไว้ ร้องไห้ จักราชยืนนิ่งเหมือนท่อนหินอยู่ปลายเท้าศพ ณ ที่เดิม เมยานีนั่งคุกเข่าก้มหน้าอยู่อีกด้านของศพ ส่วนเชษฐาสะกิดให้พรรคพวกทุกคนถอยห่างออกมาภายหลังจากคำนับศพเรียบร้อยแล้ว

ทุกคนนิ่งซึมไปด้วยความเศร้าสลดตื้นตัน แม้ดารินและมาเรียก็อดมิได้ ที่น้ำตาจะไหล

บัดนี้ ข่าวการเสียชีวิตในที่รบของจอมทัพม้ากองพลที่หนึ่งของมรกตนครแพร่สะพัดไปในบรรดาทหารใต้บังคับบัญชา

และกองทัพประชาชนโดยทั่วถึงกันแล้ว ทุกคนเต็มไปด้วยความเศร้าสลดและเคียดแค้นรหัสยะกับกษัตริย์สิงหราเหลือที่จะกล่าว ทหารเชลยคนใดก็ตามยอมให้จับ ก็จะถกจับมัดพันธนาการร้อยเป็นพวง ผู้ใดขัดขืนหรือต่อสู้จะถูกสังหารทันที โดยทหารม้าของกุตะมะ

วามิส ยุทฐิษ พรหมเมศวร์ วิกรม และพราหุต ควบม้าตะบึงขึ้นมาเคารพซากอันปราศจากลมหายใจของผู้บังคับบัญชาในทันที

เชษฐาชมือขึ้นสง ดีดนิ้วโดยแรง แล้วโบกมือเรียกพรรคพวกของเขาทุกคนเข้ามาประชุมกันอีกครั้ง

“เราจะให้เวลาจักราช และกองทัพประชาชนอีกเพียงชั่วโมงเท่านั้น หลังจากนั้นจะสั่งให้เข้าตีพระนครในทันที!”

นั่นคือการตัดสินใจของเสนาธิการใหญ่!

ทองทัพม้าของรหัสยะในที่ล้อม ถูกจับเป็นเชลยเกือบทั้งหมด ยึดได้ทั้งม้าและอาวุธ และถูกควบคุมตัวพันธนาการมัดมือไขว้หลังไว้อย่างแม่นหมา ส่วนน้อยดีฝ่าแหกหนีออกไปได้อย่างชนิดตัวใครตัวมัน บ้างก็เตลิดไปไม่รู้ทิศทางหนีเข้าป่าดง บ้างก็รวบรวมกำลังบ่ายหน้าหนีกลับเข้าเขตประตูเมืองพระนครอันเห็นว่าเป็นแหล่งปลอดภัยที่สุด

อดีตมหามนตรีสิงหรา ผู้บัดนี้คือกษัตริย์โฉดทรราชแห่งมรกตนคร พร้อมด้วยพระอนุชาที่อุปโลกน์แต่งตั้งขึ้นคือรหัสยะและทหารใต้บังคับบัญชาทั้งหมด ประมาณไม่เกิน 2 หมื่นคน ทั้งพลเดินเท้า และทหารม้าที่รอดตายจากหุบผามรณะ บัดนี้กลับเข้ามารวมกำลังกันอยู่ในพระนครหมดสิ้นแล้ว

ประตูเมืองใหญ่หน้าและหลังทั้งสองด้าน ถูกปิดสนิท

แข็งแรง เกณฑ์ทหารขึ้นจุกช่องประจำเชิงเทิน พร้อมที่จะรับการบุกเข้ามาของกองทัพประชาชน ซึ่งแน่ละ ทั้งสิงหราและรหัสยะย่อมถือว่าเสียเปรียบกว่า เพราะคเมืองกว้างและกำแพงเมืองสูงใหญ่โตแข็งแรงนัก

บรรดาข้าราชบริพาร และประชาชนชั้นอภิสิทธิ์ที่มีแหล่งอาศัยเป็นสุขอยู่ในเขตประตูเมือง ถูกเกณฑ์ให้ถืออาวุธ เตรียมพร้อมที่จะรบทั้งหมด นั่นเป็นประกาศิตสั่งของกษัตริย์สิงหรา แต่อย่างไรก็ตามข่าวการรบนอกชายเมือง ข่าวหินถล่มเหมือนโลกทลาย และข่าวการกลับคืนมาของยพราชแห่งราชวงศ์เทพแพร่สะพัดไปทั่วในหมู่ประชาชน สร้างความระส่ำระสาย ขวัญเสียกันไปหมดสิ้นแล้ว หอกหรือดาบของทหารในเครื่องแบบเท่านั้น ที่จี้หลังประชาชนเหล่านั้นไว้ ทำให้จำใจต้องจับอาวุธขึ้นมาและเข้าประจำหมวดหมู่เตรียมรบตามคำสั่งอันเฉียบขาด

"ใครถอย หรือกำแพงเมืองด้านไหนปล่อยให้ข้าศึกบุกเข้ามาได้ ด้านนั้นจะถูกตัดหัวทั้งหมด!"

คำสั่งของสิงหราประกาศก้อง!

คนชรา สตรี และลูกเล็กเด็กแดงภายในมรกตนครทั้งหลายในขณะนี้ อยู่ในภาวะที่วิ่งวุ่นหวาดกลัวจนตัวสั่น ข่าวลือนั้นซุบซิบเซ็งแซ่อยู่ตลอดเวลา มีผู้คนเป็นจำนวนมากที่พยายามจะเล็ดลอดออกจากประตูเมือง เพื่อหนีภัยสงคราม แต่มันช้าไปเสียแล้ว เพราะสิงหราและรหัสยะกับบริวารร่วมตายรู้เท่าทันวางแผนสกัดกั้นปิดไว้หมด บังคับให้รวมตัวกันอยู่ภายใต้ตัวเมือง

สถานการณ์ภายในพระนครตึงเครียดขนาดหนัก!

ความหวังของฝ่ายทรราช ก็มีเหลืออยู่เพียงประการเดียว ถ้ากองทัพประชาชนของจักราชบุกเข้าประชิดประตูเมือง ห่าธนูและกรวดทรายที่คั่วไว้ร้อนระอุเหล่านั้น ก็จะระดมโปรยปรายลงมา พอที่จะสกัดกั้นไว้ได้อย่างแน่นอน

ต่อให้มีกำลังมากมายสักเพียงไหน สิงหราและรหัสยะมองเห็นพิษสงกับตาตนเองแล้ว หน้าผาถล่มทลายลงมาพร้อมกับเสียงกึกก้องกัมปนาทจนแผ่นดินสะเทือนเช่นไร และบดขยี้กำลังส่วนใหญ่ของตน ตลอดจนความสูญเสียของกำลังทหารอันเกิดจากหน้าผาถล่มนั้น มากมายเพียงไหน แต่ก็มั่นใจว่าเหตุการณ์ มันย่อมจะเกิดขึ้นไม่ได้...ภายในอาณาเขตของมหานครมรกต อันมีกำแพงรายล้อมใหญ่ทะมึนเป็นเกราะกำบังอยู่รอบด้าน

“มันจะบุกเข้ามาไม่สำเร็จ และเราจะรักษาพระนครไว้ก่อนในระยะนี้!”

ในการประชุมแม่ทัพทั้งหมด**รหัสยะประกาศให้กำลังใจแก่ทัพนายกองเหล่านั้น ซึ่งก็ไม่มีสิ่งใดมาเป็นหลักประกันได้ว่า ทหารฝ่ายทรราชทุกคนในขณะนี้ มีความคิดเช่นไรอยู่ในใจ รู้แต่เพียงว่าการประกาศตัวกลับคืนมาของราชโอรสแห่งราชวงศ์เทพในครั้งนี้ เต็มไปด้วยพลังฤทธิ์อำนาจยิ่งนัก ประหนึ่งถือเอาประกาศิตสายฟ้ามาด้วยฉะนั้น**

“กุตะมะกับทหารม้ากองพลที่หนึ่ง หักหลังเรา!”

สิงหราแผดเสียงตะโกนกึกก้องหน้าสนามชัย

“ทุกคนจำไว้ เอาหัวกุตะมะให้ได้!”

ในหมู่ราชครูมหาปุโรหิตประจำราชสำนัก ซึ่งยืนสงบอยู่เบื้องหลัง ก้มหน้านิ่ง ไม่มีใครพูดคำใดทั้งสิ้นตลอดระยะเวลา

ที่สิงหราขึ้นยืนบนลานหน้าปราสาท และพูดตะโกนปลุกปลอบใจเหล่าทหารเดนตายพวกนั้น แต่บางคนก็อาจคิดเถียงอยู่ในใจว่า

'กุตะมะ ก็น่าที่จะทำได้ถูกต้องแล้ว เพราะเมื่อจะให้ใครเป็นตัวประกันของเหล่าเชลย นำลงไปในคุกใต้ดินโดยตัดขาดไม่สนใจกับชีวิตของตัวประกันนั้น ไฉนกษัตริย์สิงหราจึงเลือกเอากุตะมะไป นั่นมิได้หมายความว่าพร้อมแล้วที่จะให้กุตะมะถูกขังตายไปพร้อมกับเชลยดอกหรือ สิงหราและรหัสยะ ทรยศกับกตะมะก่อน!'

ณ บัดนี้ บุคคลที่ฝ่ายในพระนครกล่าวขวัญถึงด้วยอาการสาปแช่ง นอนสนิทนิ่งหมดปราณไปแล้ว ภายในที่แวดล้อมของบุคคลที่รู้คุณค่าในตัวเขา แต่แน่ละ สิงหรากับรหัสยะยังไม่มีโอกาสทราบได้ว่า อดีตขุนพลขวาของวิษณุพรหมนารถและได้กลายมาเป็นที่ปรึกษาฝ่ายทหารของตนนั้น ได้ถูกอาวุธถึงแก่กาลแตกดับไปแล้วอย่างเงียบ ๆ

'เขา' มาตายอยู่เบื้องพระพักตร์ของจักราช และสหายรัก พิสูจน์ในความสัตย์ซื่อที่มีต่อราชวงศ์เทพเป็นครั้งสุดท้าย สร้างความอาลัยรักโศกสลด และเคารพในน้ำใจให้แก่ทุกคนโดยไม่มีวันลืมเลือน

เชษฐา วราฤทธิ์ บัดนี้ใจเย็นแล้ว เขาสั่งให้พวกของเขากินอาหารกลางวันกันตามสบาย จากกองเสบียงที่จัดมาหาให้ และให้รพินทร์ไปเชิญจักราช อรชุน กับเมยานีมาร่วมด้วย

ทั้งสามเดินเข้ามาอย่างซึมสงบ และไม่มีใครแตะต้องอาหารเลย

"ขอให้ท่านทั้งหลายจงกินอาหารกันให้อิ่มหนำที่สุด และสบายใจให้มากที่สุด อย่าได้เป็นห่วงพวกเราเลย เราสัญญากันไว้แล้วว่า ถ้ามรกตนครยังไม่แตก หัวของสิงหราและรหัสยะยังไม่ถูกเสียบปักอยู่ใจกลางเมือง ในเย็นวันนี้เราจะไม่แตะต้องอาหารใด ๆ ทั้งสิ้น"

'ผู้เฒ่า' อรชุน บอกมาด้วยน้ำเสียงเครียด

"ท่านอย่าเอาความตายของกุตะมะ มาเป็นเครื่องบั่นทอนทำให้ต้องเพลี่ยงพล้ำต่อศัตรู!..."

เชษฐาพูดปลอบอย่างอ่อนโยน

"บ่ายของวันนี้...พวกท่านจะต้องรบหนักอีกครั้ง ก่อนที่จะตีมรกตนครให้ยับ หากท่านปราศจากแรงเพราะไม่กินอาหารอันเนื่องมาจากความโศกเศร้าที่ต้องเสียกุตะมะไปเช่นนี้ ท่านจะไม่มีแรงรบ"

และไม่ว่าใครในพวกอาคันตุกะต่างแดน จะพูดขอร้องเชิญชวนมาเช่นไร อรชุน เมยานี และจักราช ก็คงสั่นศีรษะยืนกรานปฏิเสธอยู่เช่นนั้น ด้วยน้ำใจอันเด็ดเดี่ยวที่เปี่ยมล้นไปด้วยความแค้น

ทั้งสามนั่งซึมดูคณะอาคันตุกะต่างแดนรับประทานอาหารอยู่เงียบ ๆ โดยไม่แตะต้องอะไรเลย นอกจากจะดื่มน้ำกันบ้างคนละเล็กน้อยเท่านั้น **การเห็นภาพกุตะมะสิ้นใจไปต่อหน้าต่อตา การนึกย้อนภาพไปถึงเหตุการณ์ร่วมรบ ร่วม**

ต่อสู้เคียงข้างกันมาอย่างใกล้ชิด ทำให้จักราช อรชุน และเมยานีตื้นตันไปหมด

"ณ ที่นี้ ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งหนึ่ง..."

จักราชเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเครียด ใช้สำนวนผิดไปจากเดิม

"ถ้าปราศจากกุตะมะเสียแล้ว พวกท่านที่ลงไปติดอยู่ในคุกใต้ดินของสิงหรา...จะตายกันทั้งหมด และกองทัพประชาชนของข้าพเจ้าก็จะไม่มีวันรบชนะในครั้งนี้เลย กุตะมะ มีบุญคุณอันยิ่งใหญ่ที่สุดไม่น้อยไปกว่าพวกท่าน หรือกองทัพประชาชนทั้งหมด ที่ช่วยเหลือข้าพเจ้าในครั้งนี้เลย ความตายของกุตะมะเกิดขึ้นเพราะข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้น นี่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าเสียใจอย่างที่สุด!"

"ทำไมนายถึงพูดว่า กุตะมะ ตายเพราะนาย!"

รพินทร์เงยหน้าขึ้นถาม

ด้วยใบหน้าอันเศร้าหมอง แงซายหรือจักราชถอนใจเฮือก

"ผมลืมนึกไปว่า กุตะมะกำลังเจ็บป่วยไม่หายดีนัก..."

ยุพราชแห่งมรกตนคร เปลี่ยนสรรพนามแทนตัวกลับเป็นอย่างเดิม ตอบโดยไม่มองหน้า

"...ขณะที่ได้ยินเสียงปืน ซึ่งนัดแนะกันไว้แล้วให้ถอย ความจริงผมควรจะนำทหารทั้งหมดถอยมาพร้อมๆ กัน แต่ผมกลับให้แม่ทัพม้าสี่คน นำทหารม้าทั้งหมดถอยหนีล่วงหน้ามาก่อน ตัวผมเองยังประจันหน้าอยู่กับทหารม้าของรหัสยะอยู่เมื่อผมไม่ถอย กุตะมะ อรชุน เมยานี และคนอื่นๆ ที่ใกล้ชิดอีก 2-3 คนก็ไม่ถอย พวกเราจำนวนน้อยรบอยู่กลางศึกที่ห้อมล้อมอยู่รอบด้าน และหน่วงเหนี่ยวประวิงเวลาไว้ คนอื่นแข็งแรงดี

แต่กุตะมะอ่อนแรงลงเป็นลำดับ ในที่สุดเราก็ต้องถอยและถอยมายังหนทางลับที่จะเข้ามาถึงหน้าผาบริเวณนี้ ทหารหมู่หนึ่งของวหัสยะมีจำนวนมากกว่าหลายเท่า กวดกระชั้นชิดเข้ามาและมาทันที่ปากทาง จึงเกิดการต่อสู้ขึ้นอีกครั้ง และในครั้งนี้เอง...ที่กุตะมะเสียทีถูกลอบแทงด้วยหอก จากด้านหลังโดยไม่ทันเห็นและโดยที่พวกเราคนใดก็ป้องกันไว้ไม่ทัน...”

แงซายเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่รพินทร์ น้ำตาคลอพร้อมกับยิ้มให้นิดหนึ่ง

“...ตำแหน่งที่เราปะทะกันตรงปากทางนั้นโชคดีเหลือเกินที่ผู้กองกับสุกรี นำกำลังส่วนหนึ่งลงไปทันเวลา มิฉะนั้น ผมก็คงจะต้องเสียชีวิตพวกเราอีกหลายคน อาจรวมถึงตัวผมด้วย ผมนึกไม่ถึงว่าผู้กองจะลงไปช่วยไว้ได้ทันอย่างหวุดหวิดจวนเจียนที่สุด”

คณะนายจ้างและพรานพื้นเมืองอื่นๆ ไม่รู้ความจริงมาก่อน บัดนี้หันขวับไปทางรพินทร์เป็นตาเดียว เพราะระหว่างที่พรานใหญ่ผละจากหน้าผาลงมาพร้อมกับสุกรีนั้น ไม่มีใครทันสังเกตเห็น เนื่องมาจากเข้าประจำหน้าที่กันทั้งหมด

“รพินทร์ ผมไม่เข้าใจ ไปยังไงมายังไง?”

เชษฐากับอนุชาถามพร้อมกัน ส่วนดารินจ้องหน้าพรานใหญ่ของหล่อนเขม็งอย่างสงสัย เพราะจำได้ดีว่าหล่อนเห็นรพินทร์ยืนม้าอย่างเกียจคร้านอยู่บนหน้าผาสูง ก่อนที่หล่อนจะไต่ตามพี่ชายลงประจำจุดยิง

“สุกรี ขี่ม้ามาบอกผมว่า จักราชกำลังนำคณะควบม้าหนีเข้ามายังปากทางลับ”

เขาพูดน้ำเสียงเรื่อย ๆ

“ผมเห็นว่าผมจะยืนอยู่เฉย ๆ ก็ไม่มีประโยชน์อะไร ก็เลยชวนกันลงไปรับ พอลงไปถึงก็เห็นจักราชกับพวกถูกล้อมขยี้อยู่พอดี”

“แล้วยังไง คุณเข้าไปช่วยรบ กั้นเอาคนของเราออกมาได้งั้นหรือ?” ดารินถามเร็วปรื๋อ

“ผมบอกแล้ว ว่าผมรบด้วยอาวุธสั้นไม่เป็นหรอกครับ ก่อนลงไป ผมเอาเบราว์นิ่งออโต ลูกซองของจันติดมือลงไปด้วย ก็เลยซัดไอ้พวกนั้นเสียด้วยลูกซอง กลิ้งไปหมดร่วม 20 คน ปล่อยให้จักราชและพวก พร้อมทั้งกุตะมะที่สาหัส ผละหนีขึ้นมาได้”

เสียงทุกคนคราง ออกมาอย่างแปลกใจ เชษฐายิ้มออกมาได้ พึมพำว่า...**ไหวดีเหลือเกินรพินทร์ ให้มันได้ยังงี้ซิน่า จอมพรานของเรา**

ส่วนดารินทำตาเหมือนจะค้อน

“ฉันนึกแล้ว ว่าคนอย่างคุณนะ ‘ฆาตกร’ ถึงแม้จะไม่ยอมยิงระเบิด คุณก็ลงไปยิงกับไอ้พวกนั้นจนได้นั่นแหละ และคงจะต้องยิงดุเดือดยิ่งกว่าพวกเราเสียอีก ขอบใจมากที่ช่วย ‘น้องชาย’ ของฉันไว้ได้ทัน ทั้ง ๆ ที่ดูแต่แรกว่าคุณทำงานครั้งนี้ไม่เอาไหนเลย ซ้ำตอนที่ฉันจะยิงรหัสยะ ยังกระโดดปัดปืนให้กระสุนพลาดเสียอีก”

ทุกคนกินอาหารเสร็จ กองทัพประชาชนทั้งหมด มีโอกาสได้พักประมาณชั่วโมงเศษ รวมทั้งการควบคุมเชลยไว้มั่น

คงเพียงพอด้วย ดารินสั่งให้สุกรีกับบุญคำ ย้อนกลับไปที่ถ้ำพักกองบัญชาการ ขนหีบเวชภัณฑ์ของหล่อนมาทั้งหมด

แล้วทุกคนก็เข้าประชุมวางแผนอีกครั้ง โดยมีเชษฐาผู้ทำหน้าที่เสนาธิการใหญ่เป็นผู้อธิบายพร้อมทั้งออกคำสั่ง

"แงซาย เราจะเคลื่อนพลของเราทั้งหมดบุกเข้าล้อมมรกตนครเดี๋ยวนี้ ทั้งทหารม้า และพลเดินเท้า และต้องตีให้ได้ก่อนตะวันตกดินวันนี้!"

"ผมพร้อมแล้วครับ"

"ถ้างั้นฟังให้ดี และนำไปบอกกับแม่ทัพนายกองของนาย ให้อธิบายให้ทหารใต้บังคับบัญชาเข้าใจโดยถูกต้องด้วย..."

เชษฐาพูดช้า ๆ กางแผนที่ ซึ่งบัดนี้เขายึดติดตัวไว้แผ่นนั้นออกไปอีกครั้งต่อหน้าที่ประชุมทุกคน

"แบ่งกำลังออกเป็นสองด้าน กำลังทั้งหมดแบ่งออกเป็น 3 ส่วน สองส่วนบุกเข้ารายล้อมประตูด้านหน้าไว้ อีกส่วนดักทางประตูด้านหลัง หากรหัสยะกับสิงหราหนีออกทางด้านหลัง กำลังส่วนหลังนี้สกัดไว้เฉย ๆ เผื่อไว้เช่นนั้นเอง แต่เชื่อว่าทั้งสิงหราและรหัสยะ อาจไม่ทันหนีออกทางประตูหลังก็ได้..."

พร้อมกับพูด เชษฐาชี้มือลงไปในแผนที่เป็นเขตพระนครกับบริเวณแวดล้อมด้านนอก

"ส่วนทางด้านหน้า ให้ทหารม้าทั้งหมดเตรียมพร้อม โดยพลเดินเท้าสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง จำไว้ว่าเราเคลื่อนเข้าไปในสภาพปกติตามสบาย และให้กำลังทหารม้าหยุดอยู่ห่างจากประตูเมืองประมาณ 100 เมตร จำไว้ 100 เมตร อย่าให้เคลื่อนใกล้เข้าไปมากกว่านั้น แล้วหยุด ทางฝ่ายฉันจะทำ

หน้าที่ทำลายประตูเมืองลง ให้ทหารม้าทุกคนคอยสังเกตและรอเวลาให้ดี ทันทีที่ประตูใหญ่หน้าเมืองพังทลายลง ให้นายนำทหารม้าทั้งหมด บุกผ่านประตูเมืองเข้ารบประจัญบานทันที และบุกอย่างเร็วที่สุด เพื่อให้ถึงตัวสิงหราและรหัสยะให้เร็วที่สุด ซึ่งเรื่องนี้เห็นจะไม่ต้องอธิบายแล้ว นายคงรู้หน้าที่ของนายดีว่า ควรจะทำอย่างไรบ้าง เมื่อประตูเมืองพังลงแล้ว”

จักราชเม้มริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง

“หมายความว่า พวกเจ้านายของผม จะ ‘ระเบิด’ ประตูเมืองให้พังทลายลงใช่ไหมครับ?”

“ฉันรับรองว่า ก็เพียงแค่พังประตูเมืองเท่านั้น รับรองว่าจะไม่ทำลายปราสาทราชฐาน หรือเคหะอาคารบ้านเรือนภายในตัวเมืองอีกเป็นอันขาด ที่ทำลายประตูเมืองก็เพื่อจะเบิกทางให้นายบุกเข้าไปรบได้ถนัด และรวดเร็วขึ้นเท่านั้น”

“นายใหญ่จะทำอย่างไร? บุกเข้าไปฝังระเบิดที่ประตูเมืองหรือ ผมรับรองว่ายังไม่ทันจะเข้าไปใกล้ชิด ก็จะถูกธนูยิงตายหมดเสียก่อนจากทหารที่ประจำอยู่บนเชิงเทินป้อมปราการที่เตรียมรับมือเราอยู่แล้ว”

เชษฐายังไม่ตอบในขณะนั้น เพียงแต่ยิ้มๆ แต่ไชยยันต์สะกิดถามมาว่า

“นายลืมกลวิธีเก่าของนายเสียแล้วหรือ แงซาย?”

จักราชลืมตากว้าง

“นายทหารหมายถึงยิงด้วยธนู ติดระเบิด?”

“เราไม่มีวิธีเลือกอย่างอื่นหรอก แงซาย”

ยุพราชแห่งมรกตนครจ้องหน้านายเก่าของเขาทุกคนด้วยความพิศวง

“ผมจำได้ว่า...ผมหักคันธนูอันนั้นทิ้งไปนานแล้ว พวกเจ้านายจะเอาธนูขนาดใหญ่นั้นมาจากไหนในเวลานี้”

“เอาเถิดน่ะ นั่นมันเป็นหน้าที่ของเรา...”

อนุชาตอบ พร้อมกับหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

“หน้าที่ของนายก็คือจัดการไปตามที่นายใหญ่บอก พวกเราทั้งหมดจะเคลื่อนตามกองทัพนายไปด้วยในระหว่างบุกประชิดประตพระนคร แต่เราจะอยู่กองหลัง ทำหน้าที่ยิงบกเบิกทางไปให้แก่กองทัพของนาย ถ้าเห็นประตูเมืองมันป่นเป็นผุยผงไปแล้วนายจะเอาทหารบุกเข้าไปหรือจะยืนดูอยู่เฉย ๆ ก็สุดแล้วแต่นาย แต่จำไว้ว่า อย่าเพิ่งเอาทหารเข้าไปใกล้กว่ารัศมี 100 เมตร และบอกทหารทุกคนให้รู้ล่วงหน้าว่า เทพเจ้าจะส่งสายฟ้าลงมาทำลายประตูเมืองให้ ด้วยเสียงที่ดังสนั่นหวั่นไหวเหมือนตอนหน้าผาถล่มทีเดียว ขอให้พวกเราทุกคนอย่าตกใจ”

“ใครจะเป็นคนยิงธนู! และจะยิงในระยะห่างประมาณเท่าไร?”

จักราชถามอย่างไม่วายสงสัย

“บอกแล้วว่าเป็นหน้าที่ของเรา เธอจงทำเฉพาะที่เราสั่งเท่านั้น”

มาเรียช่วยพูดอีกคนหนึ่ง ส่วนดารินเข้ามาตบเบา ๆ ที่ไหล่อันกว้างใหญ่นั้น พูดอย่างปลอบประโลมใจ

“เธอไม่ต้องเป็นห่วงอะไรทั้งนั้น แงซาย ประตูพังเมื่อไหร่เธอบุกเข้าไปก็แล้วกัน ศัตรูสำคัญที่ร่วมมือกันสังหาร บิดาและ

ราชวงศ์ของเธอ ตลอดจนคว่ำบัลลังก์ต้นตระกูลที่ครองมรกต-นครมานาน แล้วยกตัวขึ้นเป็นกษัตริย์ทรราชกดขี่ประชาชนขึ้นแทน แฝงตัวซ่อนอย่างลำพองใจอยู่ในนั้น โดยคิดว่าถึงอย่างไรเธอก็ไม่มีโอกาสจะเข้าตีพระนครได้ เธอและกองทัพประชาชนรู้ดีว่าควรจะทำอย่างไร วันเวลาที่เธอรอคอยนานถึง 20 กว่าปีได้มาถึงแล้ว คือวันนี้แหละ ตอนที่ฉันจะยิงรหัสยะขณะกองทัพม้าแตกในหุบเขา ผู้กองยังปัดปืนฉันไว้เลย เขาเก็บรหัสยะไว้ให้แก่การแก้แค้นของเธอยังไงล่ะ”

รอยยิ้มอย่างเยือกเย็น เริ่มปรากฏขึ้นริมฝีปากของจักราชกัมศีรษะลง

“เอาละครับ ผมจะไม่ถามอะไรอีกทั้งสิ้น และจะรอคอยปฏิบัติตามแผนการนี้”

แล้วก็หันไปยังนายทหารร่วมตายที่ร่วมประชุมกันอยู่สั่งการโดยทันทีนั้น

ยุทฐิษ พรหมเมศวร์ ภายใต้การควบคุมของอรชุนผู้เฒ่าถูกสั่งให้แบ่งแยกทหารม้าและพลเดินเท้าจำนวนหนึ่งวกอ้อมไปล้อมประตูเมืองด้านหลัง ตัวองค์ยุพราชเอง วิกรม พราหุต และแม่ทัพโจรอีกจำนวนหนึ่ง จะคุมกำลังทหารม้าและพลเดินเท้าส่วนใหญ่ รอคอยอยู่หน้าประตูเมือง เมยานีถูกสั่งให้อยู่ทางด้านหลังพร้อมบิดาด้วย แต่อรชุนทักท้วงขออนุญาตให้ลูกสาวอันเป็นกำลังรบมือดีเยี่ยมที่สุดคอยทำหน้าที่เป็นองครักษ์อยู่ใกล้ชิดเจ้าชายทางด้านหน้า

วามิสและทหารม้าอีกหมวดหนึ่ง จะทำหน้าที่อัญเชิญศพ

กุตะมะเข้าไปเป็นกองหลังอยู่ในสมรภูมิด้วย และจะนำศพของยอดขุนพลผู้เฒ่า กลับเข้าเขตเมืองตามหลังกองทัพเข้าไป

สุกรีและทหารม้าอีกชุดหนึ่ง ถูกขอไว้ให้อยู่กับฝ่ายเสนาธิการซึ่งเป็นกองหลังที่สุด โดยมีม้าเตรียมไว้ครบตัวเพื่อให้คณะอาคันกุตะใช้งานได้ทันที

กองทัพประชาชนทั้งหลาย ร่วมด้วยทหารม้ากองที่หนึ่งของกุตะมะผู้ล่วงลับไปแล้ว ถูกสั่งให้ประชุมพลเป็นกองทัพใหญ่แล้วเคลื่อนที่จากลานทุ่งหญ้านอกหน้าผา บ่ายหน้าเข้าหามรกตนครในบัดนั้น เป็นการเดินทัพอย่างเป็นขบวนหมวดหมู่มีระเบียบวินัย และปราศจากการเร่งร้อนใดๆ ทั้งสิ้น

เสียงของการยาตราทัพสะเทือนก้องไปทั้งแผ่นดิน

ทางด้านอาคันตุกะต่างแดน ผู้เป็นเจ้านายและเพื่อนพรานของแงซาย ก็เคลื่อนตามไปเป็นขบวนหลังสุด

ขณะนั้น ตะวันบ่ายแฝงเงาเข้าหมู่เมฆ ทอแสงสีเลือดแดงฉาน จับไปทั่วทั้งท้องฟ้าด้านอันเป็นที่ตั้งของมรกตนคร ซึ่งบัดนี้พร้อมแล้วที่จะรับมือกับกองทัพประชาชนภายใต้การนำของจักราชผู้ขี่ม้าสะบัดย่างเคียงคู่ไปกับเมยานี ครั้งหนึ่งทั้งสองหันมาสบตากันเข้าพอดี

“เมยานี...”

จักราชกระซิบ

“เจ้ารบหนักมาตลอดทั้งวันแล้ว พี่อยากจะให้เจ้าถอยไปรวมกลุ่มกับคณะเจ้านายของเรา”

นางยิ้มออกมาจากแก่นลึกของหัวใจ กระซิบตอบ

“โดยคำสั่งของท่านบิดา เมยานีจะต้องตายให้แก่องค์พระยพราชเพคะ และตายก่อนพระองค์หากจำเป็น!”

เจ้าชายแห่งราชวงศ์เทพ พินิจดูดวงหน้าของบุตรสาวของผู้นำฝ่ายประชาชน จากห้วงลึกล้ำของหัวใจ พร้อมกับยิ้มให้น้อย ๆ นางหลบตาแลไปเบื้องหน้า ลมบ่ายเป่าเส้นผมปลิวไสว

“ถ้าจะมีการตายเกิดขึ้นระหว่างเราทั้งสอง ขอให้จำเอาไว้ เมยานี พี่ต้องตายก่อนเจ้า และขอสั่งความไว้ด้วย การสงครามเป็นสิ่งไม่แน่นอน ความเพลี่ยงพล้ำอาจเกิดขึ้นได้เสมอไม่ว่าฝ่ายเราหรือฝ่ายเขา สมมติว่าพี่เป็นอะไรลงไป และกองทัพประชาชนชนะ...จงประกาศให้ทุกคนรู้เถิดว่า ผู้ที่จะปกครองมรกตนครต่อไป คืออรชุน บิดาของเจ้า”

เมยานี หันมาสบตาอีกครั้ง สีหน้าของนางเผือดซีดลง

“โอ! อย่ารับสั่งเช่นนั้นซิเพคะ พระองค์จะต้องชนะศึกในครั้งนี้อย่างเฉียบขาด ได้แก้แค้นศัตรู ได้ปลดแอกให้แก่ประชาชน และเรียกร้องเกียรติยศของราชวงศ์เทพกลับคืนมาได้ หม่อมฉันแน่ใจเพคะ แต่ไม่แน่ใจสำหรับตนเองเท่านั้นว่า ศึกครั้งนี้จะเหลือชีวิตอยู่เป็นเกือกทองรองบาทของพระองค์ต่อไปหรือไม่ เพราะบิดาสั่งไว้หนักหนา ให้หม่อมฉันสละชีวิตป้องกันพระองค์ไว้จนสุดความสามารถ และไม่ว่าพระองค์จะเสด็จบุกบั่นไปทางไหนก็ให้ติดตามใกล้ชิด อย่าให้ห่างตาเป็นอันขาด ในบรรดานักรบของเราทุกคน ไม่มีผู้ใดที่บิดาจะไว้วางใจมากไปกว่าหม่อมฉันอีกแล้ว ในภาระหน้าที่นี้”

จักรราชยิ้มอีกครั้ง เป็นยิ้มที่อ่อนโยนยิ่งนัก

“ขอบใจเจ้าและบิดาของเจ้ามาก เมยานี รวมทั้งกองทัพประชาชนทุกคนด้วย ที่ต้อนรับการกลับคืนมาของพี่และให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ ถ้าพวกเจ้าไม่เตรียมกำลังรอคอยไว้ก่อน พี่ก็เหมือนกับคนตาบอด ที่กลับมาบ้านเก่าเพื่อยื่นคอให้ศัตรูตัด”

“กองทัพประชาชน เฝ้ารอคอยการกลับคืนมาของพระองค์นานแสนนานแล้วเพคะ และขอกราบพระบาทขออภัยอีกครั้งที่เมยานีแสดงกิริยาวาจาที่ไม่สมควรต่อพระองค์ ณ วันแรกพบทั้งๆที่ตระหนักชัดอยู่แล้วว่าพระองค์คือ จักรราชแท้จริง หาได้มีใครอื่นแปลกปลอมมาไม่”

“พี่ไม่เคยถือสาขุ่นเคืองเจ้าในครั้งนั้นเลย และเป็นการดีแล้วที่เจ้าต้องหาทางพิสูจน์ว่าผู้ที่จะกลับมาปลดแอกให้ประชาชนนั้นมีความสามารถหรือไม่เพียงไร ถ้าปราศจากซึ่งความสามารถเสียแล้ว เขาไม่สมควรที่จะเป็นผู้นำของประชาชาติมรกตนครทั้งหมด”

จักราชกล่าวด้วยเสียงเบาลึก

“และขอให้เจ้ารู้ไว้ ณ บัดนี้เถิดว่า การกลับคืนมาในครั้งนี้ของจักราช มิได้กลับมาเพื่อราชบัลลังก์หรือความยิ่งใหญ่เหนือคนในแผ่นดินนี้ใดๆ ทั้งสิ้น แต่กลับมาเพื่อเผชิญหน้าศัตรูและปลดปล่อยประชาชนที่ถูดกดขี่มานานจากอำนาจอธรรมกลับมาด้วยคำสาบานที่ให้ไว้แก่พระศพของพระราชบิดา และพระราชมารดา ก่อนที่ทั้งสองพระองค์จะสิ้นพระชนม์ไปคนละลักษณะ คนละสถานที่”

“หม่อมฉันเข้าใจเพคะ แต่ก็ไม่คิดหวังว่า เมื่อพระองค์

กอบกู้ประชาชนได้สำเร็จแล้ว พระองค์จะผละหนีจากพวกเราไป”

เมยานึกล่าวด้วยเสียงอ่อนเศร้า มองจับมาที่ใบหน้าเกรียมกร้านไปด้วยฝุ่นละออง และคราบโลหิตขององค์พระยุพราช

“มันสุดแต่ประชาชนทั้งหลาย รวมทั้งตัวเจ้าด้วยเท่านั้นว่าปรารถนาจะให้พี่อยู่ที่นี่หรือไม่”

“โธ่ ทำไมถึงทรงรับสั่งเช่นนั้นเพคะ...”

จักราชไม่กล่าวเช่นไรในเรื่องนั้นอีก แต่สั่งมาว่า

“ขอให้เมยานีจงจำคำพี่ไว้ ในการบุกเข้าประจัญรบซึ่งหน้า จงอย่าประมาท และระวังภัยที่จะมาถึงตัวเองไว้ประการเดียวเท่านั้น ไม่ต้องเป็นห่วงพี่ เพราะลำพังพี่เอง เชื่อว่าพอจะฟันฟ่าพิฆาตศึกและเอาตัวรอดได้ อย่าให้พี่ต้องมาคอยกังวลห่วงเจ้า จะทำให้พี่รบไม่ถนัด”

“เพคะ เมยานีจะระมัดระวังตนเองให้ดีที่สุด ขอพระองค์อย่าได้ห่วงใดๆ ทั้งสิ้น...”

แล้วนางก็หัวเราะแทรกขึ้นเบาๆ

“สมัยที่สิงหราชบถต่อราชบัลลังก์ และไล่เข่นฆ่าราชวงศ์เทพ ตลอดจนผู้ภักดีจนแทบจะหมดสิ้นแผ่นดินนั้น น่าเสียดายที่หม่อมฉันยังไม่เกิด ข่าวคราวต่างๆ เป็นสิ่งที่หม่อมฉันมาศึกษาเรียนรู้จากท่านบิดาภายหลังทั้งสิ้น และไม่เคยเชื่อมาก่อนเลยว่า พระองค์จะมีพระชนม์ชีพอยู่รอดตลอดจนหวนกลับมาด้วยบุญญาอภินิหารถึงเพียงนี้ สวรรค์ส่งพระองค์ให้มาเกิดเพื่อมรกตนครแท้ๆ”

ยุพราชแห่งมรกตระบายลมหายใจเฮือก สะท้านเศร้า

“เทพเจ้าแห่งมรกตนคร ประทานความเมตตาให้แก่พี่เฉพาะตัวเท่านั้น แต่หาได้ประทานความเมตตาแก่พระราชบิดา พระราชมารดาและวงศาคณาญาติของพี่เลย ราชวงศ์เทพมีพี่เหลืออยู่เพียงคนเดียว นอกนั้นถูกขบถสังหารล้างหมดทั้งราชวงศ์”

“ชะตากรรมพรหมลิขิต ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้หรอกเพคะ ดูท่านพ่อกุตะมะเป็นตัวอย่าง เราหลงผิดกันมาเป็นเวลาช้านาน ว่าท่านทรยศต่อราชวงศ์เทพ และทรยศต่อประชาชนทุกคน แต่ผลสุดท้าย ความจริงก็ปรากฏออกมาว่าท่านพ่อกุตะมะวางแผนซ้อนกลไว้ลึกล้ำนัก และรอคอยวันเวลานั้นอยู่นานแสนนานพอๆ กับท่านพ่ออรชุน ซึ่งแยกตัวออกมารวมกำลังอยู่นอกเมือง ทว่าในที่สุดท่านผู้มีบุญคุณอันยิ่งใหญ่ต่อเรา ท่านก็จากเราไปเสียแล้ว ขออย่าให้เรื่องนี้เกิดขึ้นกับพระองค์ หรือท่านพ่ออรชุนของหม่อมฉันอีกเลย”

“ก็ถ้ามันเกิดเล่า เจ้าจะทำอย่างไร?”

“หม่อมฉันตอบไม่ถูก”

“พี่จะตอบให้ ราชวงศ์เทพจะต้องเปลี่ยนใหม่และผู้ที่จะครองบัลลังก์สืบต่อไปก็คือ ‘เมยานี’ จอมจักพรรดินีแห่งมรกต-นคร นอกจากพ่อของเจ้าแล้ว ก็ไม่มีใครเหมาะสมที่จะปกครองแผ่นดินได้ดีไปกว่าเจ้าอีกแล้ว”

“ถ้ามันเกิดขึ้นเช่นนั้นจริง หมายถึงสิ้นท่านพ่อ สิ้นพระองค์ หม่อมฉันจะเอาหอกเสียบอกตัวเอง หรือมิฉะนั้นก็กระโจนเข้ากองไฟ! นี่คือสัจจะปฏิญาณ”

กองทัพจักราชเคลื่อนใกล้กำแพงพระนครเข้าไปเป็นลำดับ อรชุนแบ่งกำลังไปแล้วเพื่อโอบล้อม และบุกทะลวงเข้าทางประตูหลัง กำลังส่วนใหญ่ อันประกอบด้วยพลเดินเท้านับหมื่นขยายแถวเป็นรูปปีกกาโอบเข้าหากำแพงเมืองทุกด้าน ชนิดที่จะไม่ยอมแม้กระทั่งแกะ หรือแพะสักตัวเล็ดลอดออกมาจากเขตเมืองได้โดยไม่เห็น

ส่วนกองทัพม้าเป็นกำลังส่วนกลาง บ่ายหน้าตรงเข้าหาประตูเมือง การเคลื่อนพล...เคลื่อนไปอย่างเยือกเย็นแช่มช้าปราศจากการรีบร้อนใดๆ ทั้งสิ้น ตลอดทั้งท้องทุ่งชนบทไพศาลโดยรอบกำแพงเมือง บัดนี้ แลดูดำมืดสะพรึบพร้อมไปด้วยกำลังพลที่ดาหน้าเข้ามา ไม่มีเสียงโห่ร้อง หรือสรรพสำเนียงอันแสดงถึงความฮึกเหิมใดๆ ทั้งสิ้น แต่ก็แน่วแน่และมั่นคงยิ่ง ในเจตนาที่จะขยี้ศัตรูฝ่ายทรราชให้ละเอียดเป็นผุยผง สาสมกับที่ถูกกดขี่บีบคั้นมาเป็นเวลานาน

ราษฎรทุกบ้านเรือน ไม่ว่าจะอยู่ในชนบทแห่งใดเคลื่อนกำลังเข้ามาสมทบจนหมดสิ้น กำลังฝ่ายประชาชนมีจำนวนมากกว่าที่ตั้งรับอยู่ในกำแพงเมืองเสียแล้ว จากขวัญ กำลังใจ และการปลุกระดมของหน่วยกองโจรที่แพร่สะพัดข่าวออกไปตามแผนของเสนาธิการใหญ่เชษฐา ซึ่งกำหนดไว้

ศพของกุตะมะ บรรทุกอยู่ในเกวียน เคลื่อนช้าๆ ไปเบื้องหน้าของกำลังหนุนส่วนท้าย แวดล้อมไปด้วยทหารม้ากองเกียรติยศ โดยคำสั่งของจักราช กุตะมะจะต้องบุกผ่านประตูเมืองเข้าไปด้วย แม้จะหาชีวิตไม่แล้วก็ตาม

ม้าของฝ่ายประชาชน อันเป็นพาหนะเคลื่อนที่เร็ว และ

ได้ผลที่สุดในการจู่โจม ทวีเพิ่มขึ้นเป็นสองกองพล อันเนื่องจากยึดได้จากทหารของฝ่ายพระนครที่ยอมจำนนในหุบผามรณะ

ฝ่ายอันเป็นเสนาธิการ อันเป็นอาคันตุกะต่างแดน ซึ่งไม่คาดฝันมาก่อนว่า ตนเองจะต้องมาร่วมอยู่ในสงครามในอาณาจักรโบราณที่ซ่อนเร้นอยู่ในหุบเขาพระศิวะ เคลื่อนตามมาเป็นขบวนหลังล่าสุด คันธนูและดอกศรติดระเบิดไนโตรฯ ตระเตรียมไว้พร้อมสรรพแล้ว ระยะยิงจะกระทำในระยะประมาณ 150 เมตร โดยยิงข้ามศีรษะทหารม้าส่วนหน้าที่สุด เข้าหาประตูกำแพงเมือง ไม่มีใครพูดอะไรกันมาก เพราะต่างอยู่ในอารมณ์เครียด และหัวใจอันสั่นระทึก

ยิ่งใกล้เข้ามาก็ยิ่งเห็นทหารฝ่ายพระนครจุกช่องบนป้อมปราการและเหนือกำแพงเต็มไปหมดทุกด้าน ทหารเหล่านั้นใช้ธนูเตรียมสกัดกั้นการบุกเข้าปีน หรือทำลายประตูเมืองอันแข็งแรง โดยไม่คาดคิดมาก่อนว่า...สิ่งที่จะทำลายประตูเมืองนั้น หาใช่ท่อนซุงที่รี้พลฝ่ายตรงข้ามจะนำเข้ามาเป็นเครื่องมือกระทั้งไม่

โดยกล้องส่องทางไกลของฝ่ายอาคันตุกะต่างแดนที่ส่องสำรวจไปยังกำแพงสูงตั้งตระหง่านเป็นทิวนั้น สามารถมองเห็นการเคลื่อนไหวของทหารฝ่ายพระนครบนเชิงเทินอย่างเห็นชัด มีแม่ทัพนายกองขึ้นตรวจตราบงการอยู่ทุกจุด และดูเหมือนจะเห็นสิงหราและรหัสยะผู้น้องขึ้นตรวจพลบนนั้นอยู่อย่างแข็งขันด้วย

“ประเดี๋ยวเถอะมึง ได้วิ่งกันขี้ขึ้นไปอยู่บนหัวขมองล่ะ!”

ไชยยันต์คำรามออกมาอย่างมันเขี้ยว พร้อมกับหัวเราะหึๆ ในลำคอ อดีตนายทหารปืนใหญ่ผู้ชำนาญในวินาศกรรม

ตั้งสายชนวนของลูกธนูที่มัดติดระเบิดไว้ยาวเป็นพิเศษ กะระยะประมาณเกือบ ๑ นาที ก่อนที่มันจะระเบิด เพราะระยะยิงห่างออกมามาก

ครู่ใหญ่ต่อมา ธงเหลืองตามสัญญาณที่นัดแนะไว้ก็ถูกโบกมาจากกองทัพม้าด้านหน้าสุด อันมีจักราชเป็นผู้นำเพื่อบอกฝ่ายหลังให้ทราบว่า ได้หยุดพลชะงักลงแล้ว เชษฐาก็สั่งให้โบกธงเขียวตอบรับทราบว่ากำลังดำเนินการ เขาสั่งให้ขบวนของพวกตนทั้งหมดเคลื่อนตามหลังกองม้าเข้าไปจนได้ระยะประมาณ 150 เมตร แล้วบอกกับน้องชายและทุกคนว่า

“เอาละ วางฐานจรวดได้แล้ว”

ทุกคนในพรรค...กระโดดลงจากหลังม้าโดยเร็ว อนุชา วราฤทธิ์กับหนานอิน เดินสำรวจหาที่ปักหลักเพื่อมัดคันธนูทันทีแล้วก็หาที่เหมาะบริเวณหนึ่ง เป็นดินนาซึ่งแข็งพอสมควร เขาก็สั่งให้สุกรี และพวกที่ติดตามมาดำเนินการปักเสาต้นเขื่องลงสองเสาในทันทีนั้น โดยเว้นระยะทั้งสองต้นห่างกันเพียงฟุตเศษ โดยขุดให้ลึกและปักเสาให้แข็งแรงที่สุด ทุกคนเข้ามายืนกลุ่มล้อมดูอยู่ แต่ยังไม่ทันสังเกตอะไรทั้งสิ้น แต่พอเสาปักเสร็จเรียบร้อย เชษฐา ดารินไชยยันต์และมาเรีย ก็มองเห็นถึงความผิดแผกไปอย่างที่เคยพูดตกลงกันไว้อย่างเด่นชัด

“เฮ้ย! กลาง!...”

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมาอย่างงง ๆ

“...ธนูยักษ์คันนี้ยาวตั้งเกือบ 2 เมตร แกบอกว่าจะปักเสา

ยึดปลายคันธนูทั้งสองด้านไว้ แต่ทำไมถึงปักเสาห่างกันเพียงแค่ฟุตกว่าๆ เท่านั้น”

อนุชา วราฤทธิ์ ยิ้มแห้งๆ แล้วพยักหน้าไปทางรพินทร์กับหนานอิน

“ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน ถามพรานใหญ่กับหนานอินดีกว่าว่าทำไมถึงต้องปักเสาแบบนี้ ความเข้าใจแต่แรกของฉันที่อธิบายให้พวกเราฟัง มันผิดข้อเท็จจริงว่า ถ้าขืนปักเสาห่างเพื่อมัดปลายคันธนูทั้งสองด้านอย่างที่ฉันบอกไว้แต่แรก ไอ้ที่จะกลายเป็นผงคงไม่ใช่ประตูเมืองหรอก แต่คงเป็นพวกเราทั้งหมดรวมทั้งกองทัพม้าของแงซายด้วย”

ทุกคนทำหน้างง หันไปมองรพินทร์และหนานอินเป็นตาเดียว แต่บัดนั้นเอง เชษฐาผู้เชาวน์ไวที่สุดในเรื่องนี้ ก็พอจะมองเห็นอะไรขึ้นรางๆ ทำปากหมุบหมิบเหมือนจะพูดอะไรอยู่กับตนเองแล้วทำมือเป็นรูปคันธนูเดินเข้าไปเทียบกับสองเสาที่ปักไว้ จากนั้นก็ร้องลั่นออกมาอีกคน

“จริงด้วย หลักจะปักยึดปลายธนูทั้งสองด้านไม่ได้ เพราะจุดศูนย์กลางของคันธนู มันอยู่กึ่งกลางคัน ปลายทั้งสองมีหน้าที่โน้มหลังในขณะดึง เพื่อจะเป็นแรงดีดส่งเมื่อปล่อยสาย ขืนยึดติดหลักในส่วนปลายไว้ทั้งสองด้าน ธนูจะเอากำลังส่วนไหนมาดีดส่งลูก ในเมื่อบริเวณที่จะต้องใช้แรงดีดส่งนั้นถูกมัดตายเสียแล้ว จะกลายเป็นว่าเราดึงเสากับสายธนูเท่านั้น ไม่ได้ดึงคันธนูให้โน้มหลัง อุว้า! อีตอนกลางบอกครั้งแรก เราก็พลอยเอออออไปด้วย ลืมนึกถึงข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ไป เลยไม่มีใคร

ท้วงสักคน รพินทร์เองก็ไม่เห็นพูดอะไร นอกจากจะพยักหน้ารับหลักการของกลาง แล้วนี่ยังไง? มาไหวทันกันตอนไหน?"

น้องชายคนกลางอดีตคนสาบสูญคงยิ้มแห้งๆ อยู่เช่นนั้น บอกอ้อมแอ้มว่า

"ผมเซ่อไปถนัดใจเพิ่งจะมารู้เอาเมื่อคืนนี้เองครับหนาน-อินทำธนูเล็กๆ จำลองให้ผมดู แล้วอธิบายให้ทราบว่ามันเป็นไปไม่ได้ พอผมมองเห็นจากหุ่นจำลองที่หนานอินทำให้ดู ก็เลยนึกออก แต่ถึงหนานอินจะไม่ท้วง เวลาเรามาปักเสาเข้าจริงเราก็ต้องรู้กันเองแหละครับ อีตอนดึงสายมันจะฟ้องชัดทีเดียว แต่ถ้าไม่รู้เสียก่อนก็จะเสียเวลาต้องขุดหลุมเลื่อนเสากันใหม่"

ดาริน ไชยยันต์ และเมย์ อุทานแซดในลำคอ แล้วพากันหัวเราะด้วยความขบขัน

ราชสกุลสาวหันมาทางจอมพรานของหล่อนทันที

"ทำไมคุณไม่บอกพวกเรา หรือท้วงพี่กลางเสียแต่แรกตอนที่เขาอธิบายถึงวิธีปักหลักน่ะ"

"ผมก็นึกไปไม่ถึงเหมือนกันครับ"

พรานใหญ่ตอบยิ้มๆ อย่างสงบ

"ไม่จริงหรอก รพินทร์รู้ดี แต่อาจเห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องบอกในเวลานั้น ก็เลยเฉยๆ เสีย พอเวลามาปักเสาเข้าจริงๆ ก่อนยิง หากเราปักผิดหลัก เขาก็จะต้องท้วงเอง"

อนุชา วราฤทธิ์บอกมาทันที หัวเราะขันตัวเอง แล้วบงการให้หนานอินกับสุกรีช่วยกันใช้เชือกผูกมัดส่วนกลางของคันธนูติดกับหลักทันที ระยะช่องว่างระหว่างเสาเป็นระยะที่วาง

พาดของดอกธนู ตลอดเวลา เชษฐา ไชยยันต์ และรพินทร์ คอยยืนดูอยู่อย่างใกล้ชิดและคอยช่วยกันให้คำแนะนำ

ไม่เกินครึ่งชั่วโมง'ครอสส์โบว์'ของอนุชาก็สำเร็จเรียบร้อย แง พวกสุกรีอันเป็นชาวมรกตนคร พากันจับกลุ่มยืนมองอย่างสนใจยิ่ง **ทุกคนรู้ว่า...โดยลักษณะนั้น ธนูจะต้องถูกดีดส่งออกไปด้วยพลังสูงมาก แต่ไม่เข้าใจนักว่ามันจะเป็น 'ธนูสายฟ้า' มีอิทธิฤทธิ์ได้ในลักษณะไหน**

"ทุกคนเตรียมตัว...!"

เชษฐาออกคำสั่งดังลั่น

"เราจะเริ่มทดลองเดี๋ยวนี้ ตามลำดับสามขั้น ดอกแรกที่สุด...จะเป็นธนูเปล่า ๆ ผูกติดเฉพาะสาส์นของแงซาย ยิงข้ามเข้าไปให้ตกอยู่ในเขตเมือง เพื่อให้ประชาชนได้เห็นสาส์น และให้อยู่ในอาการสงบโดยไม่พยายามทำอะไรให้เป็นประโยชน์ต่อฝ่ายของทหารหลวง..."

เขาประกาศช้า ๆ ทุกคนฟังอย่างระมัดระวัง

"...ลูกที่สอง เราจะเอาธนูทดลอง โดยติดน้ำหนักเข้าที่บริเวณส่วนปลาย เป็นน้ำหนักที่ใกล้เคียงกับธนูติดระเบิดและยิงหมายไปที่บานประตูเมือง ว่ามันจะปักลงตรงเป้าหมายหรือไม่ ถ้ามันได้ผลอย่างที่คิดไว้ ลูกที่สามเราจะยิงของจริงกันละสุกรี! โบกธงแดงเป็นสัญญาณไปยังกองทัพม้าส่วนหน้าเดี๋ยวนี้เพื่อเตือนให้องค์พระยุพราชทรงทราบว่า เราจะเริ่มงานเดี๋ยวนี้แล้ว"

สุกรีสั่งให้คนโบกธงแดงขึ้นสูงทันที แล้วก็โบกกันต่อ ๆ ไป

จักราช ให้โบกธงแดงตอบมา แล้วตะโกนสั่งทหารก้อง

“ทหาร! ระวังตัวเตรียมพร้อม พยายามบังคับม้าไว้ไม่ให้ตื่น และอย่าให้แตกกระจายเสียขบวนออกไป ถ้าประตูพังทลายลงเมื่อใด ทุกคนตามเข้ามา เราจะพุ่งเข้าพระนครทันที!”

ทางด้านเครื่องสังระเบิด สองพี่น้องราชสกุล เชษฐา และอนุชา ช่วยกันทดลองน้าวสายธนู กันสองคน ด้วยกำลังที่มีอยู่ทั้งหมด โดยเสา หลักที่ปักแน่นแข็งแรงยึดพื้นไว้ก่อนแล้ว และ โดยการออกแรงดึงพร้อมกันทั้งสองคน จากคนข้อลำแข็งแรง คันธนูน้าวโค้งเข้ามาทันทีอย่างไม่ยากเย็นนัก

ไชยยันต์เป็นคนนับหนึ่งถึงสาม พอสิ้นเสียงคำว่าสาม ทั้งสองก็ลองปล่อยสายเปล่า ๆ ที่ไม่ได้พาดดอกศรออกไปพร้อม กัน เสียงพรึ่บหนักหน่วงยิ่ง

"พอไหวไหมครับ?"

พรานใหญ่ร้องถามมา

"สบายมาก แต่ไม่รับรองว่าลูกธนูที่ยิงออกไปมันจะแม่น สักเพียงใด และจะไปปักถูกประตูเมืองสมกับที่เราตั้งใจไว้หรือ

ไม่ ไชยยันต์ตรวจสอบสายชนวนอีกครั้ง รพินทร์ทำหน้าที่จุดชนวน เมย์เป็นคนนับหนึ่งถึงสาม ในจังหวะไม่ช้าและไม่เร็วจนเกินไปนัก น้อยคอยส่องกล้องตรวจการณ์”

เขาแบ่งสรรหน้าที่อย่างรวดเร็ว ดารินกระโดดขึ้นหลังม้าอีกครั้งเพื่อใช้กล้องส่องทางไกลให้ถนัด นอกนั้นลงไปยืนกับพื้นกันทั้งหมด

แล้วธนูดอกแรก อันเป็นธนูติดสาส์นของจักราช บอกความไปถึงประชาชนชาวเมืองในเขตพระนคร ก็ถูกนำขึ้นพาดสาย ไชยยันต์กำกับคอยออกคำสั่ง พร้อมกับเตือนมาว่า

“กะองศากันให้ดี พยายามให้เป็นมุมโค้ง 45 องศาเข้าไว้ อย่าให้ต่ำกว่านั้น ธนูจะไม่ข้ามกำแพงเมือง”

“เอาละ เข้าใจแล้ว ออกคำสั่งได้”

เชษฐาตอบ แล้วพยักหน้าเรียกน้องสาวร่วมสายโลหิตที่ติดตามกันมาแทบตาย ให้เข้ายืนประจำที่ หนานอินเอาธนูติดสาส์นส่งเข้าพาดสายให้ สองพี่น้องช่วยกันเหนี่ยวถอยหลัง กะกำลังกันพอตึงๆ พอไชยยันต์นับครบสามก็ปล่อยมือพร้อมกับเสียงพรึ่บก็ดังขึ้นอีกครั้ง

กองทัพม้าส่วนหน้าแทบทุกคน ได้ยินเสียงลูกธนูครางหวิวพุ่งไปในอากาศข้ามหัวทุกคน เห็นแต่หางนกสีแดงที่ทำเป็นหางตัดลม พุ่งวื้ดไปบนอากาศจนดูแทบไม่ทัน พริบตาเดียว มันก็ผ่านกำแพงเมืองโดยเยื้องไปทางด้านซ้ายประมาณ 20 เมตร จากประตูเมืองใหญ่ปักหัวหายลงไปในกำแพงเมือง

“รายงานผลซิ!”

พี่ชายใหญ่ตะโกนถามมา

“ธนูข้ามกำแพงเข้าไปแล้วค่ะ ใช้เวลาเพียงไม่ถึงอึดใจเท่านั้น แต่มันเยื้องไปทางซ้าย ไม่ตรงประตูเมืองนัก”

“ห่างซ้ายกี่องศา?”

เสนาธิการใหญ่ร้องถามมาอีก คราวนี้น้องสาวชักอึกอักตอบไม่ถูก ปรึกษากันกับมาเรียเบา ๆ ไชยยันต์เห็นไม่ได้ท่า กระโดดขึ้นหลังม้า แล้วแย่งกล้องมาจากมือดารินทันที

“ยิงใหม่ ฉันตรวจการแล้วรายงานเอง ไปใช้ยายน้อยในเรื่องนี้จะไปรู้เรื่องอะไร”

เชษฐากับอนุชาช่วยกันยิงใหม่ คราวนี้ใช้ธนูที่ถ่วงน้ำหนักให้ขนาดพอดีกับลูกระเบิดที่มัดไว้ พอได้คำสั่งให้ยิง ก็ปล่อยออกไปอีก

“ถูกกำแพงเมืองพอดี ห่างจากประตูเมืองประมาณ 20 เมตร พยายามดัดไปทางด้านขวา 10 ดีกรี”

“ถูกกำแพงเมืองในระดับไหน?”

อนุชาร้องถามอย่างยินดี ที่เขากับพี่ชายกะกำลังเหนี่ยวให้ดอกธนูโค้งลงได้ระดับใกล้เคียง

“สูงไปนิด ประมาณ 5 เมตร จะถึงเชิงเทิน แต่สูงเข้าไปเป็นดี ใช้กำลังเหนี่ยวสายเท่าดอกที่สอง เพียงแต่เบี่ยงดีกรีไปทางขวาเท่านั้น ระวังให้มากที่สุดนะ ครั้งนี้ถ้าพลาด มันจะไม่ถึงประตูเมือง หรือตกลงตรงกลางทัพม้าของแงซายก็ สวัสดี!”

สองพี่น้องราชสกุลสาว และทุกคนที่ร่วมเหตุการณ์แม้รพินทร์ ไพรวัลย์เองก็ไม่วายใจเต้นระทึก มือเขาที่ส่งธนูติด

ระเบิดให้เข้าประจำสาย สั่นน้อยๆ แต่ยิ้ม พลางกระซิบเบาๆ กับสองพี่น้องว่า

“ย้ำอีกครั้งนะครับ คราวนี้ของจริง”

เชษฐากับอนุชาเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก ขณะนั้นแดดบ่าย กำลังแรงกล้า และลมพัดแรง ทั้งสองตั้งมุมยิงไว้ตรงเป้าหมาย หน้าประตูเมืองดีแล้ว แต่เนื่องจากระยะค่อนข้างไกล ลมจึงพัดดอกธนูให้เบนปลิวไปทางซ้าย มันเป็นเรื่องที่ต้องคำนวณทางลมกันให้รอบคอบที่สุด

“เราจะน้าวสายมาคอยท่าไว้ก่อน ผักอง พอน้าวได้ระดับดีแล้ว คุณจุดสายชนวน และเป็นคนออกคำสั่งให้ยิง ไชยยันต์มีหน้าที่ตรวจการย่อมดีที่สุดแล้ว”

“สแตนด์ บาย!”

รพินทร์ร้องออกมาดังๆ ด้วยน้ำเสียงสัพยอก ยกซิปโปในมือชูสูงให้ทั้งสองเห็น เชษฐากับอนุชา อดหัวเราะออกมาไม่ได้

“อย่าล้อเล่นนะ รพินทร์ พลาดพลั้งยังไงละก็ ชิบหายวายป่วงกันไปหมดทีเดียวนะ”

ชด ประชากร หรืออนุชาผู้ยังหัวเราะกึกๆ อยู่บอกมาเหงื่อของตัวเองกับพี่ชายแตกซิก **ทั้งหมดตื่นเต้นจนบอกไม่ถูก ที่ตื่นเต้นก็เพราะกองทัพม้าของจักราชขวางอยู่ในส่วนหน้าธนูจะต้องเหินอากาศข้ามหัวพวกนั้น**

และอย่าว่าแต่พวกกองหลังในขณะนี้เลย

จักราชเองก็เหงื่อแตกซิก จับร่างเมยานีไว้แน่น เพราะรู้ดีตามแผนกำหนดการว่าลูกที่สาม...มันหมายถึงอะไร!

"ยึดม้าของเจ้าไว้ให้ดี เมยานี อย่าให้มันตื่น สะบัดเจ้าตกลงจากหลัง เมื่อเสียงฟ้าผ่าดังขึ้น"

จักราชกระซิบ

เมยานียิ้มด้วยหัวใจที่กร้าวแกร่งมั่นคง จับบังเหียนม้าไว้แน่นตาจ้องเขม็งไปยังประตูเมือง

เชษฐากับอนุชาช่วยกันน้าวคันธนูติดไนโตรฯ ขึ้นมาช้า ๆ รพินทร์สะบัดฝาซิปโปมองสบตาทั้งสองอีกครั้ง พอเห็นท่านหัวหน้าคณะผู้เม้มริมฝีปากแน่นพยักหน้า เขาก็ขีดเปลวไฟลุกวูบ จ่อเข้ากับปลายสายชนวน ซึ่งไชยยันต์วางไว้ยาวพอสมควร

เขาไม่ได้นับเหมือนครั้งแรก แต่พอเห็นไฟเริ่มกินชนวนลุกลามพร้อมกับส่งควันขึ้น ก็ออกคำสั่งหนัก ๆ ว่า

"ยิง!"

สองพี่น้อง ปล่อยสายออกไปทันที

จากสายตาเปล่า และจากกล้องส่องทางไกลที่สำรวจในขณะนี้ ทุกคนเห็นขนนกสีแดงพุ่งแวบออกจากแหล่งทะยานเป็นมุม 45 องศาขึ้นไปในอากาศ พร้อมกับควันที่ปลิวฉุยเป็นทางชั่วครู่เดียว มันก็หายวับไปกับสายตาราวกับจรวดที่ถูกยิงออกนอกโลก

ไชยยันต์ขมวดคิ้ว ปรับเลนส์อย่างลุกลี้ลุกลน พยายามมองไปที่กำแพงเมือง แล้วร้องออกมาว่า

"เฮ้ย! ไม่มี มันหายไปไหน ลมพัดไปตกกลางทุ่งเสียก็ไม่รู้"

ทุกคนเริ่มกระสับกระส่าย!

ทว่าบัดนั้นเอง ก่อนที่ใครจะพูดคำใดออกไป ก็ปรากฏเสียงกึกก้องกัมปนาทสะท้านสะเทือนขึ้น ยิ่งกว่าแผ่นดินไหว ประกายไฟแดงวาบ และเศษอิฐปูนของอาคารส่วนหนึ่งบริเวณประตูเมืองด้านในปลิวกระจายว่อนขึ้นไปบนอากาศ เสียงมันครืนลากยาว สะเทือนไปหมดทุกอณูของอากาศ

"โว้ย! เลยเป้าหมาย พ้นประตูเมืองเข้าไประเบิดอาคารบริเวณใกล้เคียงกับประตู ห่างจากหลังประตูเข้าไป 30 เมตร!"

เสียงไชยยันต์โวยวายสดเสียง

นักยิงธนูระเบิดสองพี่น้องใจหายวาบ ตะลึงงันกันไปชั่วขณะความปอด ความหวาดกลัวว่าลูกธนูจะไปไม่ถึงประตูเมืองแท้ๆ ทำให้ทั้งสองช่วยกันดึงสายเสียเต็มเหนี่ยว

จักราชเอง บัดนี้เบิกตาโพลง มองผ่านพ้นประตูเมืองเข้าไปจับจ้องยังเปลวไฟที่ลุกฮือท่วมขึ้นมา ท่ามกลางความโกลาหลอลหม่านของกองทัพม้าที่เตรียมตัวอยู่ และความตื่นตระหนกตกใจขีดสุดของฝ่ายพระนคร

ที่เห็นชัดๆ ทหารที่ประจำเชิงเทิน ช่องรบเหนือกำแพงกระเด็นร่วงหงายหลังลงจากที่ยืนประจำอยู่เป็นระนาว เพราะแรงสะเทือน บ้างหล่นเข้าไปในเขตกำแพง และบ้างก็หล่นลงมานอกกำแพงเมือง ซึ่งเชื่อได้แน่ว่าคอหัก หรือกระดูกออกนอกเนื้อทุกคน ที่ร่วงจากยอดกำแพงสูงลงมา ส่วนที่เหลือก็เริ่มแตกพล่านยิ่งกว่ามดแตกรัง

"อย่ามัวตะลึงครับคุณชาย ยิงลูกที่สองเถอะ ลูกแรก

มันเลยเข้าประตูไป ครานี้ลดกำลังแรงดีดส่งลงสัก 1 ใน 4 ผมเชื่อว่ามันจะปักลงตรงประตูเมืองพอดี”

เชษฐากับอนุชาไม่พูดอะไรกันเลยสักคำ รีบจรดท้ายดอกธนูเข้าสาย แล้วถอยหลังเหนี่ยวอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็จุดไฟวับเข้ากับสายชนวนในทันทีที่สังเกตเห็นว่าทั้งสองเหนี่ยวได้ที่แล้ว

“ยิง!”

เขาตะโกนสั่งเป็นคำสอง

ระเบิดติดธนดอกที่สองก็ทะยานวืดออกจากแหล่งเมื่อสิ้นเสียงบงการนั้น...

ทุกคนใจเป็นกลองรัวอีกครั้ง เมื่อเห็นหางนกสีแดงปลิวแวบโด่งขึ้นสูงเป็นมุม 45 องศาอย่างรวดเร็ว ทะยานผ่านเหนือกองทัพม้าของจักราช อันรอคอยอยู่เบื้องหน้าไป แต่ทิศทางมันเบนเฉียงไปทางด้านขวาของประตูเมืองเล็กน้อย ท่ามกลางกระแสลมที่พัดอย่างไม่คงที่ และในครั้งนี้ นอกจากเชษฐากับอนุชาซึ่งเป็นคนยิงแล้ว ที่เหลือกระโจนขึ้นหลังม้ากันหมด เพื่อมองให้เห็นชัดว่าตำบลลูกธนูตกมันจะอยู่ที่ใด

ไชยยันต์นั้นส่องกล้องตรวจการพร้อมอยู่แล้ว จึงสามารถมองเห็นก่อนทุกคน เขาขานลั่นออกมาด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นขีดสุด

“ปักลงขอบประตูซีกขวา เหนือขึ้นไปตอนถึงบริเวณเชิง-เทินหิน!”

สิ้นเสียงบอกของไชยยันต์ เสียงครืนครันก็สะเทือนแผ่นดินขึ้นอีกครั้ง แม้จะเป็นเวลาบ่ายแดดกำลังแรงกล้า สว่างไสวไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ทุกคนของฝ่ายกองทัพประชาชนก็ยังเห็นประกายไฟแดงวาบอย่างถนัดถนี่ ความสะเทือนของคลื่นเสียงแผ่ปกคลุมไปทั่วอณูของอากาศ

กองทัพม้าส่วนหน้าของจักราช ม้าเกือบทุกตัวสะดุ้งเผ่นผยองตะกายยกเท้าหน้าทั้งสองขึ้นไปบนอากาศอย่างตกใจ ทหารบางส่วนร่วงลงจากหลังเป็นระนาว แต่ก็ได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาตามหมวดหมู่ ให้เร่งขึ้นหลังม้าเตรียมพร้อมโดยเร็ว

ประมาณกึ่งอึดใจ ที่ม่านควันและผงคลีคลุ้งตลบอยู่ยังบริเวณกำแพงเมืองส่วนนั้น แต่ก็เห็นชัดๆ ในพริบตาแรกก็คือเชิงเทินอันเป็นศิลาแลง ซึ่งประดิษฐานอยู่เหนือบานประตูถล่มลงทั้งกระบิ ราวกับถูกปืนรถถัง และเสี้ยวนาทีต่อมา เมื่อควันเริ่มกระจายจางลงกว่านั้น **ภาพที่ทุกคนเห็นก็คือ ประตูพระนครเมืองมรกตอันใหญ่โตแข็งแรงที่สุดบานซีกขวามือราพณาสูร กระเด็นไปหักเป็นเศษไม้อยู่ภายในเขตกำแพงเมือง ส่วนประตูด้านซ้ายห้อยร่องแร่ง เอียงกะเท่เร่แกว่งไกวอยู่ไปมา**

ทำท่าเหมือนจะหลุดมิหลุดแหล่อย่างน่าหวาดเสียว

“ไชโย! สำเร็จแล้ว ประตูเมืองพังซิบหายแล้ว!”

ไชยยันต์แหกปากก้องมาอีกครั้ง ด้วยความดีใจจนลืมตัว เชษฐา อนุชา เผ่นขึ้นไปจ้องดูบนหลังม้าด้วยความดีใจเหลือที่จะกล่าว มาเรียยกมือขึ้นทำอาเมน ส่วนดารินแทบจะเต้น หล่อน

กระโจนอย่างลืมตัวเช่นกัน โดยลืมนึกไปถึงว่า ต่อให้หล่อนตะโกนดังสักแค่ไหน ก็คงไม่มีวันได้ยินไปถึงหูของจักราช

"แงซาย! บกเร็ว ขยี้มันให้แหลก!"

บัดนี้ บุรุษผู้ 'นายหญิง' เร่งร้องเชียร์อยู่ข้างหลัง บดกรามแน่น ตาจับเขม็งไปที่ภาพความพินาศของประตูเมืองอันยังตลบอบอวลไปด้วยม่านควันผสมกับผงธุลีซึ่งเกิดจากอำนาจระเบิดอย่างรุนแรงของไนโตรฯ

ถูกแล้ว **เขาไม่ได้ยินเสียงของ 'นายหญิง' หรอก แต่เขารู้ว่าหน้าที่ของเขาคืออะไร!**

หอกสั้นติดธงแดงในมือ บัดนี้ถูกชูขึ้นสูงเป็นสัญญาณแล้วค่อยๆ วาดต่ำลงชี้ไปยังประตูเมืองอันเปิดโล่งด้วยอำนาจระเบิดนั้น บัดนั้นเอง ม้าทุกม้าก็พุ่งเผ่นจากที่เป็นรูปหัวหอกตรงดิ่งเข้าไปยังประตูเมืองทันทีราวกับกระแสน้ำป่า พร้อมกับเสียงโห่ร้องสนั่นหวั่นไหว

"จักราชบกแล้ว ตามแผนที่ถูกกำหนดไว้ให้!"

ด้านใน ฝ่ายพระนคร บัดนี้จะโกลาหลอลหม่านอยู่ในสภาวะเช่นไร สุดที่คณะอาคันตุกะต่างแดนจะคาดคะเนหรือมองเห็นได้ พวกเขาทุกคนเห็นแต่เพียงทหารม้าของกองทัพประชาชนพรูทะลวงผ่านประตูเมืองเข้าไป ไม่ผิดอะไรกับพายุพระกาฬ พร้อมกับพลเดินเท้าที่กระจายล้อมอยู่ทุกด้านก็โห่ร้องเอาชัย เคลื่อนเป็นระลอกคลื่นในมหาสมุทร บีบกำแพงเมืองเข้าไปทุกด้าน

ประตูเมืองด้านซ้ายซึ่งครั้งแรกเห็นห้อยร่องแร่งอยู่นั้น บัดนี้เมื่อกองทัพม้าพุ่งผ่านเข้าไปถึง มันก็ขาดหลุดลงมากองกับพื้น เปิดเป็นช่องทางกว้างไม่ต่ำกว่า 15 เมตร ที่จะปล่อยให้ทหารม้าบุกตะลุยเข้าไปได้อย่างรวดเร็ว ชนิดที่ไม่มีอะไรมาขวางกั้นไว้ได้ และหนุนเนื่องตามติดกันเข้าไปเป็นสายไม่ขาดระยะ

เสียงโห่ร้อง เสียงอาวุธกระทบกัน เสียงหวีดหวาดกรีดร้องด้วยความตกใจของผู้คนฝ่ายในเมือง ดังแซ่ส่ำประสานกันก้องออกมา ฟังได้อย่างถนัดถนี่จำแนกแยกเสียงไม่ออก

เชษฐาถอนใจยาว พร้อมกับยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก เขาส่งมือไปให้น้องชายจับโดยไม่พูดคำใดทั้งสิ้น สองพี่น้องจับมือกันบีบและเขย่าโดยแรง ต่อไปเชษฐาก็ส่งมือไปให้รัพินทร์ และอนุชาก็ส่งมือไปให้ไชยยันต์ ต่างฝ่ายต่างบีบกันแน่น ดารินนั้น หันมากอดมาเรียผู้อยู่ใกล้ที่สุด ส่วนพวกพรานพื้นเมืองทุกคน รวมทั้งสุกรี และทหารโจรอีกจำนวนหนึ่งที่ช่วยกันขุดหลุมฝังเสา ก็จับมือกันเป็นรูปวงกลมพากันวิ่งวนล้อมรอบเสาหลักปักธนูสายฟ้านั้นด้วยความปลาบปลื้มปีติใจ ส่งเสียงโห่ร้องกันอย่างฟังไม่ได้ศัพท์

ม้าสองกองพล ภายใต้การนำของจักราช ผ่านประตูเมืองเข้าไปอย่างง่ายดายโดยไม่มีการขัดขวางใดๆทั้งสิ้น เพราะอำนาจความประหวั่นนั้นสร้างความงันงงอยู่อย่างสุดขีดให้กับฝ่ายพระ-นคร จึงกระจายกำลังกันออกไปทั่วทุกถนนและทุกจัตุรัส ส่วนใหญ่พุ่งตรงไปยังสนามชัยหน้ามหาปราสาท ซึ่งกำลังทั้งหมดของฝ่ายพระนคร ถอยหนีกระจัดกระจายอย่างไม่เป็นขบวนไปรวมกันอยู่ที่นั่น จากนั้นพลเดินเท้าก็วิ่งพรูตามกันเข้าไป

การปะทะเกิดขึ้นบ้างประปรายเล็กน้อยสำหรับพวกทหารที่ประจำอยู่บนป้อมปราการ และกำแพงเมืองโดยรอบ แต่ก็ถูกบุกเข้ายึดฆ่าตายเป็นใบไม้ร่วง บ้างก็ยอมวางอาวุธจำนน

อาคารร้านค้าเคหะบ้านเรือนทุกหลัง บัดนี้ประชาชนหนีเข้าที่อยู่ของตนหมด และปิดประตูลงดาลสนิทแน่น ไม่มีใครมาพลุกพล่านบนท้องถนนเลย คงมีแต่ทหารของฝ่ายจักราชที่แผ่กระจายเต็มเมือง และปะทะกวาดล้างพวกทรราชที่ยังแข็งใจรวบรวมกำลังกันสู้อยู่เป็นแห่งๆ เท่านั้น

ไนโตรฯลูกแรกที่ผ่านประตูเข้ามาระเบิดที่พักกองบัญชาการ ซึ่งห่างจากประตูเมืองเข้ามาภายในเล็กน้อย และบัดนี้เกิดเพลิงไหม้ลุกลาม ทั้งเปลวไฟและม่านควันพุ่งสูงขึ้นไปบนอากาศผงคลีและลูกไฟปลิวว่อนไปทั่ว

ทหารฝ่ายพระนครของสิงหราและรหัสยะ กำลังอยู่ในภาวะขวัญเสียขีดสุด กว่าครึ่ง...ไม่คิดที่จะจับอาวุธขึ้นต่อสู้อีกแล้ว กระจายหนีซอกซอนไปหลบอยู่ตามที่ซ่อนต่างๆ บ้างก็ยอมจำนนโดยดี บ้างก็ถูกตามล้างผลาญเข่นฆ่าโดยกองทัพประชาชนที่คั่งแค้นอาฆาตมาก่อน ปั่นป่วนนองเลือดไปหมดทั้งพระนคร

ศึกใหญ่ เกิดขึ้นอีกครั้งเมื่อกองทหารม้าของจักราชพุ่งเข้าถึงสนามชัย หน้ามหาปราสาทซึ่งมีทหารที่ยังภักดีต่อสิงหราและรหัสยะอีกจำนวนไม่เกิน 3-4 พันคน รวมพลตั้งรับอยู่ที่นั่น ภายใต้บังคับบัญชาของจิตเสน แม่ทัพฝ่ายทรราช เขาได้รับประกาศิตสั่งจากษัตริย์สิงหรา ให้รบยันถ่วงเวลาไว้ เพื่อที่จะตี

หักหนีออกทางประตูพระนครด้านหลัง แต่หมดหวังเสียแล้ว เพราะกองทัพของอรชุนสวนสกัดเข้ามาอย่างรวดเร็ว ทันทีที่ฝ่ายพระนครเปิดประตูหลังออก

การรบหนักจึงเกิดขึ้นที่บริเวณประตูเมืองส่วนหลัง และหน้าสนามชัยอันเป็นบริเวณของมหาปราสาท

จักราช และเมยานี ผงาดม้าอยู่กลางศึกเคียงคู่กันรบตะลุยโชกเลือดอยู่กลางพลของทรราช นำหน้าทหารทั้งปวง จนแทบว่าแม่ทัพนายกองทั้งหลายจะตามติดไม่ทัน จักราชประกาศก้องให้กระจายกำลังออกล้อมมหาปราสาทและอทยาน ไว้

"อย่าฆ่าสิงหรา และรหัสยะ จับเป็นให้ได้!!"

ยุพราชแห่งมรกตนครบัญชากับทหารทุกคน ซึ่งบัดนี้ ม้าศึกนับจำนวนไม่ถ้วน ตะลุยอยู่บนพื้นบันไดหินอ่อนและกำลังบุกกระหน่ำเข้าสู่ห้องพระโรง ที่ออกว่าราชการแผ่นดินของกษัตริย์

ทางด้านกองหลังศพของกุตะมะเคลื่อนผ่านประตูเมืองเข้าไปแล้วโดยขบวนอัญเชิญศพ ปิดหลังด้วยคณะอาคันตุกะต่างแดน ซึ่งบัดนี้ขึ้นหลังม้า ถอนหลักปักธนูมหาประลัยเคลื่อนตามเข้าไปด้วยเพราะยังไม่อาจทราบได้ว่า อาจจำเป็นจะต้องใช้มันอีกเมื่อไหร่หรือไม่ แต่รพินทร์ ไพรวัลย์บอกกับตนเองว่าบัดนี้อำนาจระเบิด หรือปืนผาของฝ่ายตนทุกชนิด หมดความจำเป็นลงเสียแล้ว เมื่อประตูเมืองพังทลายและกองทัพประชาชนโดยการนำของจักราชพุ่งผ่านเข้าไปได้แล้วเช่นนี้ **ความพินาศ**

ของกษัตริย์สิงหราและพวกมองเห็นอยู่รำไรเบื้องหน้า เพียงแต่ช้าหรือเร็วเท่านั้น แต่มันต้องไม่เกินภายในสองสามชั่วโมงข้างหน้านี้เป็นอย่างช้า

สงครามจิตวิทยาขั้นแรกที่หัวหน้าคณะวางไว้ให้ โดยการยิงธนูติดสาส์นเข้าไปบอกชาวเมือง และทหารฝ่ายพระนครทั้งหลายให้ยอมจำนน โดยไม่คิดจะให้การสนับสนุนทหารหลวงฝ่ายทรราชได้ผลอย่างยิ่ง และธนูระเบิดนัดแรก ที่ยิงผิดเป้าหมายโด่งเลยข้ามเข้ากำแพงไปทำลายบางส่วนในเขตเมือง ก็ยิ่งช่วยให้ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้น

บัดนี้ ประชาชนพลเมืองภายในตัวมรกตนคร ผละหนีจากการต่อสู้และซุกซ่อนอยู่ในบ้านหมด ไม่มีใครบังอาจโผล่ออกมาสมทบกับทหารหลวงเลย เพราะความประหวั่นพรั่นพรึงในอำนาจระเบิด จนบังเกิดความกลัวจนลนลานไปหมด อย่าว่าแต่ประชาชนเลย แม้ทหารส่วนใหญ่ของกษัตริย์สิงหราเอง พอระเบิดลูกแรกคารณตูมขึ้น พร้อมทั้งอาคารกองบัญชาการถล่มไฟไหม้เท่านั้น ก็ระส่ำระสาย หมดความคิดที่จะต่อสู้

ทุกคนของฝ่ายพระนครยามนี้ มีความรู้สึกเสมือนถูกฟ้าดินสาปแช่งลงโทษ

สิงหราและรหัสยะ สองพี่น้องเฮง ก็ตะลึงพรึงเพริด เมื่อลูกระเบิดลูกแรกผ่านประตูเมืองเข้ามาทำลายสถานที่ และรี้พลส่วนหนึ่งแหลกยับไปกับตา เริ่มคุมพลผละหนีจากบริเวณหน้าประตูไปรวมกำลัง ตัดสินใจอะไรไม่ถูกอยู่ภายในบริเวณมหาปราสาท ก่อนที่เชษฐาและอนุชาจะยิงถูกประตูเมืองพัง

ทลายลงเสียด้วยซ้ำ โดยกำชับสั่งแม่ทัพนายกองทั้งหลาย ให้คอยประจำหน้าที่เฝ้ารักษาประตูเมืองไว้

เมื่อประมุขและผู้นำทางฝ่ายทหารถอยเสียก่อนแล้วเช่นนั้น ขวัญและกำลังใจของทหารทุกคนย่อมจะไม่เหลืออยู่เลย ต่างคิดผละหนีเอาตัวรอดทั้งสิ้น หรือมิฉะนั้นก็ตะลึงไม่สามารถจะทำอะไรได้ถูก กายสั่น ตาเหลือกกันอยู่ทุกคน พอไนโตรฯ ลูกที่สองตรงเข้าระเบิดประตู ภายในเวลาห่างกันไม่เกิน 3-4 นาที ถัดมาอีกลูกหนึ่งเท่านั้น ทหารที่เหลืออยู่บริเวณประตูส่วนหน้าทั้งหมดของสิงหราและรหัสยะก็มีอาการ 'ขี้ขึ้นไปอยู่บนสมอง' ตรงตามที่ไชยยันต์ประกาศไว้ทุกอย่าง

ที่ยังรบก็อาจรบไปโดยสัญชาตญาณเอาตัวรอด แล้วก็ถูกฆ่าตายเป็นใบไม้หล่น ที่ไหวทันก็โยนอาวุธโบกธงขาวว่อน พร้อมทั้งทรุดกายลงคุกเข่าขอชีวิตจากกองทัพประชาชนขององค์พระยุพราชแห่งราชวงศ์เทพ ซึ่งบุกทะลวงเข้ามา

"ใครยอมแพ้ วางอาวุธ อย่าทำลาย อย่าฆ่า หรือทำลายทรัพย์สินของประชาชน"

นั่นคือประกาศิตสั่งขององค์จักราช ซึ่งให้ไว้แก่ทหารฝ่ายประชาชนทุกคน ก่อนที่จะบุกเข้ามาถึงตัวพระนคร

บัดนี้ จึงมีเหลือที่สู้รบอย่างจนตรอกอยู่ก็แต่เฉพาะกองทหารรักษาพระองค์ของสิงหรา ซึ่งได้เลี้ยงดูปูนบำเหน็จกันไว้อย่างดีเท่านั้น ซึ่งก็มีจำนวนอยู่ไม่ถึง 1 ใน 5 ทหารฝ่ายพระนครทั้งหมด ซึ่งบัดนี้วางอาวุธลงสิ้นแล้ว

“แงซายเป็นต่อแล้ว ร้อยเอาหนึ่ง! ฮะฮ่า! ไอ้น้อง ชายของ ‘นายหญิง’ ได้เป็น ‘คิง’ กันคราวนี้ละวะ ถ้าไม่บ้าเลือดรบจนตัวเองถูกอาวุธตายเสียก่อน”

ไชยยันต์ร้องขึ้นพร้อมกับหัวเราะลั่น ในระหว่างที่ควบม้าเหยาะตามพลส่วนหลังเข้าไป ซึ่งขณะนี้ผ่านประตูเมืองเข้าไปแล้ว และได้ยินเสียงโห่ร้องสู้รบหนักหน่วงแว่วมาจากปราสาทใจกลางเมืองและประตูด้านหลัง

ขณะนั้นทุกคนสังเกตเห็นรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ขรึมสงบและวางเฉยที่สุด อยู่ในอาการกระสับกระส่าย ตลอดระยะที่ควบม้าเหยาะๆ รวมหมู่กันมาในฐานะกองหลัง แล้วทันทีนั้นเอง ก่อนที่ใครจะทันเอ่ยคำใด ก็แลเห็นจอมมัคคุเทศก์ส่งไรเฟิลประจำมือของตนไปให้จันถืออีกครั้ง ตัวเองแลกเอาลูกซอง 5 นัด เบราว์นิ่งมาถือไว้ พร้อมทั้งย่ามที่บรรจุเต็มไปด้วยกระสุน จากนั้นโดยไม่บอกอะไรกับใครเลยเขาก็ลงแส้ม้าควบตะบึงผละตรงไปเบื้องหน้าโดยเร็ว

“รพินทร์! นั่นจะไปไหน!”

เชษฐากับดารินเหลือบเห็น ตะโกนถามขึ้นพร้อมกัน

ไม่มีคำตอบจากบุรุษผู้นั้นและไม่มีการเหลียวกลับมาใดๆ ทั้งสิ้น ม้าของเขาห้อตะบึงสุดเหยียดมุ่งไปทางมหาปราสาทอัน เป็นสมรภูมิประจัญบานกันอยู่ในขณะนี้

เชษฐาก็พลันเฉลียวใจขึ้นมาในบัดนั้น

“พวกเราไม่ควรจะเดินล้าหลังขบวนอยู่แบบนี้ เพราะการรบข้างหน้ากำลังติดพัน และเป็นจุดสุดท้ายแล้ว รพินทร์คง

ต้องการเข้าไปเห็นเหตุการณ์ด้วยตา และหาทางช่วยเหลือแงซายกับเมยานี เราจะยังประมาทใดๆ ไม่ได้ทั้งสิ้น”

“เอายังไงก็สั่งมาเลย!”

ไชยยันต์บอกเร็วปรื๋อ

“เราควรจะตามรพินทร์เข้าไปเดี๋ยวนี้ เฉพาะพวกเราเท่านั้น ฉัน กลาง น้อย และเมย์ ส่วนพวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดให้อยู่กับพวกของสุกรี และคุมฐานระเบิดเคลื่อนที่ของเราไว้ตามเดิม”

ทุกคนเห็นด้วยไม่มีใครค้าน เชษฐาจึงตะโกนสั่งบุญคำและหนานอินอีกครั้ง ไชยยันต์โยน .600 ไนโตรฯ ของเขาไปให้คะหยิ่น โดยแลกเอาลูกซองเรมิงตันแบบปั๊มมาถือไว้ พร้อมย่ามกระสุนจากนั้น ทั้ง 5 คนก็เร่งฝีเท้าม้ากวาดตามหลังรพินทร์ไปในทันที เพื่อพยายามเข้าให้ถึงเหตุการณ์ โดยไม่ต้องการให้มีคำว่า ‘สายเกินไป’ ปล่อยให้พวกพรานพื้นเมือง และขบวนศพของกตะมะ คงเคลื่อนไปในลักษณะปกติตามเดิม ท่ามกลางทหารแวดล้อมคุ้มกัน

หนานอิน บุญคำ คะหยิ่น เกิด เส่ย จัน และส่างปาอยากจะติดตามไปด้วยทั้งสิ้นทุกคน แต่ก็ติดขัดตรงที่ ‘นายใหญ่’ สั่งให้คุมเสาหลักกับธนูระเบิดไว้ และกำชับให้คอยอยู่กองหลัง

ทุกคนเนื้อเต้น...อยากจะเข้าสู่การรบในระยะประชิดตัวด้วยกันทั้งสิ้น แต่คำสั่งก็คือคำสั่ง!

สิงหรา และรหัสยะ ณ บัดนี้เลือดเข้าตา และตกอยู่ในภาวะจนตรอกเสียแล้ว กำลังทหารร่วมตายส่วนสุดท้ายที่จะ

ผ่านประตูเมืองด้านหลังออกไป ถูกบุกกระหน่ำสวนเข้ามาด้วยกองทัพม้าของอรชุน

ทั้งสองพี่น้องคุมพลเข้ารบประจันหน้า หมายจะตีฝ่าออกไปให้ได้ แต่ก็หมดหวังเพราะไพร่พลส่วนใหญ่ ถูกประหัต-ประหารล้มตายแตกร่นเข้ามาไม่เป็นขบวน ไม่สามารถคุมกันติด จำใจต้องรบพลางถอยพลางมาติดล้อมด้วยกองทัพฝ่ายประชาชนอีกครั้งที่บริเวณสนามชัยหน้ามหาปราสาท ตลอดจนราชอุทยาน

"เผาเมืองมันให้พินาศ เผาหมดทุกหนทุกแห่ง!"

สิงหราประกาศก้องอยู่สุดเสียง อย่างบ้าเลือด!

ทหารหลวงที่ยังเหลืออยู่ พยายามที่จะจุดไฟเผามหาปราสาทตามคำสั่งนั้น แต่มันช้าไปเสียแล้ว ทหารม้าของกองทัพประชาชนบีบล้อมประชิดตัวหมดทุกด้าน และรบพันตูกันอย่างติดพัน บางคนของฝ่ายทหารหลวงพยายามที่จะจ่อคบเพลิงจุดเผาม่านวิสูตรภายในราชฐานอันงดงามนั้น แต่ก็ถูกหอก หรือมิฉะนั้นก็ธนูของทหารจักราชพุ่งเข้าสกัดด่าวดิ้นลงเสียก่อน และหาทางสกัดกั้นดับเพลิงไว้อย่างเต็มความสามารถ ป้องกันไม่ให้ทหารของสิงหราและรหัสยะจุดไฟเผาผลาญขึ้นได้

จักราชเอง บัดนี้ทะยานม้าอยู่บนลานปราสาทอันกว้างใหญ่ ค้นหาศัตรูไปทั่วทุกหนทุกแห่ง มือซ้ายถือหอกอันโชกเลือด มือขวาถือดาบที่แกว่งควงเป็นจักรผัน มีเมยานีโผนม้าเคียงชิดคู่ตลอดเวลา

ทั้งสองประจันหน้ากับฝ่ายทหารหลวงที่โผล่ลับมุมคูหาและเสาหินในระยะประชิดในสภาพอันชุลมุน และสังหารเสียจนนับศพไม่ถ้วน ร่างกายและเกราะที่สวมอยู่อาบชุ่มไปด้วยเลือดของศัตรู ธนูหลายต่อหลายดอกที่ลอบยิงมาจากที่ต่างๆ เฉียดกายทั้งสองอยู่ไปมาอย่างหวุดหวิด แต่ผู้ลอบดักยิงเหล่านั้นก็ไม่อาจหลบลี้ปลีกหนีไปได้ ท่ามกลางทหารฝ่ายประชาชนที่ตะลุยตามกษัตริย์ในอนาคตของเขาเข้ามาโดยไม่ยอมให้คลาดสายตา

จักราชบุกทะยานเข้าจนถึงท้องพระโรงที่ออกว่าราชการแล้วตะลุยผ่านออกด้านหลังลงอุทยาน ติดตามค้นหาสิงหราและรหัสยะโดยหมายที่จะได้ประจันหน้ากันที่ใดที่หนึ่ง ภายในเขตราชฐานให้จงได้

เมยานีนั้นได้พิสูจน์แล้วว่า นางคล่องนักในการรบด้วยหอกสั้นบนหลังม้า และเป็นราชองครักษ์ที่มีฝีมือเยี่ยมที่สุด สมดังที่บิดาได้กำหนดหน้าที่ไว้ให้ ไม่มีทหารหลวงฝ่ายทรราชคนใดสามารถยืนหยัดประจันหน้ากับนางได้เกินกว่าสองสามอึดใจแห่งการประหอก ต่อให้มีเกราะหุ้มกายมิดชิดแข็งแรงสักเพียงใด เพราะหอกของเมยานีแม่นยำนัก เสียบทะลุลำคอ อันเป็นบริเวณว่างเปล่า พลิกกลิ้งลงจากหลังม้าทุกรายไป

วิกรม พราหุต และนายทหารโจรอีกจำนวนหนึ่ง ล้วนมีฝีมือทั้งสิ้น คุมพลออกตามหลังองค์พระยุพราชและเมยานีไปอย่างกระชั้นชิด

ทางด้านอรชุน พรหมเมศวร์ และยุทฐิษ บัดนี้รุกกระหน่ำ สิงหราและอุปราชพระอนุชา พร้อมด้วยทหารที่เหลือ

ต้อนกลับเข้ามาถึงเขตใจกลางเมืองอีกครั้ง การรบอย่างนองเลือดขยายอาณาบริเวณมาสู่สนามชัยสำหรับประลองยุทธ์หน้ามหาปราสาทอีกครั้ง

“สิงหรา รหัสยะ ไอ้คนคด! ต่อให้เจ้ามีปีกบินก็ไม่อาจหลุดรอดไปได้แล้ว!”

อรชุนตะโกนก้อง ขณะที่บงการให้ทหารตีโอบวงล้อมกันเอากำลังของกษัตริย์ทรราช ซึ่งบัดนี้เหลือรวมกลุ่มอยู่ประมาณไม่เกิน 500 คนไว้ตรงกลาง โดยให้สัญญาณทหารทุกคนล้อมไว้อย่างหนาแน่นเฉยๆ ยังไม่บุกเข้ารบ เหล่าทหารหลวงร่วมตายของสองพี่น้องผู้ขบถต่อราชบัลลังก์ของวิษณุพรหมนารถบัดนี้รวมกลุ่มกันอยู่ใจกลางและกุมอาวุธมั่น

“ไอ้เฒ่าอรชุน ไอ้โจรเสนียดแผ่นดิน เจ้าจงออกมาพบกับข้าตัวต่อตัว”

เสียงสิงหรา ตวาดกึกก้องออกมาจากกลุ่มทหารของตนที่รายล้อมเป็นกำแพงกั้นไว้ อรชุนหัวเราะสนั่น

“ไอ้ขบถ! ไอ้มหามนตรีผู้เนรคุณ ข้า อรชุนยืนอยู่นี่แล้ว แต่เจ้าเล่าอยู่ที่ไหน?”

อรชุนร้องตอบดังสนั่นเข้าไป

ธนูดอกหนึ่งปลิวแวบเข้ามา แต่ก็ไม่เร็วไปกว่าสายตาของอรชุนไปได้ ‘ผู้เฒ่า’ แห่งกองทัพประชาชนก้มตัวลงราบกับหลังม้า ธนูดอกนั้นหวีดหรือตัดอากาศเฉียดศีรษะไป และจากการลอบยิงออกมาจากกลุ่มทหารที่ถูกล้อมอยู่ของสิงหราและรหัสยะนั่นเอง อรชุนจึงเผ่นเข้าใส่

และนั่นคือสัญญาณเตือนให้กองทัพประชาชน เร่งเข้าขยี้

ทหารที่ล้อมอีกครั้ง บีบขนาบพรึบเข้าหมดทุกด้าน ชั่วไม่กี่พริบตาทหารที่เหลืออยู่ประมาณ 500 คนของสิงหราก็ลดจำนวนร่อยหรอลงถึงครึ่งจำนวนจนบางตา

คงเหลือแต่ศพที่ล้มกลิ้งอยู่กลาดเกลื่อน

อรชุนให้ทหารถอยห่างออกมาอีกครั้ง มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่จักราช และเมยานีกับทหารส่วนหนึ่ง โผนม้าลงมาจากบันไดปราสาทด้านหน้า พ่งลิ่วเข้ามา

“อรชุน!”

ยุพราชแห่งมรกตนครตะโกนร้อง ขณะที่โผนเข้ามาถึง ‘ผู้เฒ่า’แห่งกองทัพประชาชน ยังคงหัวเราะสนั่นหวั่นไหวอยู่เช่นนั้น ชี้หอกไปกลางพลของสิงหรา และรหัสยะในที่ล้อม ซึ่งบัดนี้ไม่ผิดอะไรกับฝูงลูกแกะ

“พระเจ้าข้า อาญามิพ้นเกล้า บัดนี้ไอ้มหามนตรีผู้ทรยศขบถต่อพระราชบิดาของพระองค์ ล้างผลาญราชวงศ์เทพจนหมดสิ้น และตั้งตนเป็นกษัตริย์ทรราช กดขี่ประชาชาวมรกตนครมานานถึง 20 กว่าปี ตกอยู่ในกลางที่ล้อมแล้ว พร้อมกับเจ้าสุนัขที่มันขุนไว้ เพียงจำนวนไม่เกิน 200 คน”

จักราชยืนม้านิ่ง มองดูทหารกลุ่มน้อยเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้หน้าซีดเผือด กายสั่นเทาอย่างหวาดกลัวสุดขีด หน้าสนามชัยบัดนี้ทหารฝ่ายประชาชนนับหมื่นล้อมไว้แน่นขนัดไปหมดทุกด้าน อย่าว่าแต่ทุกคนจะถืออาวุธอยู่ในมือเลย แม้เพียงจะยืออเข้าขยี้

ด้วยมือเปล่า ชั่วพริบตาเดียว พวกคนที่ตกอยู่ในที่ล้อมบัดนี้ ก็ย่อมละเอียดเป็นผุยผง

เสียงโห่ร้อง เสียงขานนามขององค์พระยุพราช ดังสนั่นไปทั้งเมือง ระคนไปกับเสียงสาปแช่งสิงหราและรหัสยะ ซึ่งยืนในภาวะตะลึงอยู่กลางพลร่วมตายกลุ่มน้อยที่เหลืออยู่ การปะทะในส่วนอื่น ๆ ได้จบสิ้นลงแล้วด้วยความปราชัยยับเยิน ทหารหลวงของตนเองส่วนมากเป็นฝ่ายยอมจำนนวางอาวุธมากกว่าที่จะคิดสู้

และบัดนั้นเอง รพินทร์ เชษฐา อนุชา ดาริน และมาเรีย ก็ควบม้าเข้ามาถึง รวมกลุ่มกันอยู่อีกด้านหนึ่ง พร้อมกับปืนทุกกระบอกที่ปลดออกจากไหล่เตรียมพร้อม

จักราชยกหอกอันชุ่มเลือดชูขึ้นสูง บัดนั้นเอง สรรพ-สำเนียงที่แซ่ส่ำราวกับคลื่นในมหาสมุทร ก็พลันยุติลงอย่างฉับพลัน กลายเป็นความเงียบสงัด ชนิดเข็มตกได้ยิน

"ทหารหลวงมรกตนครทั้งหลาย!..."

เสียงของยุพราช แห่งมรกตนครประกาศขึ้นกึกก้องแช่มช้าได้ยินไปทั่ว

"ข้าคือ จักราช โอรสวิษณุพรหมนารถแห่งราชวงศ์เทพผู้ครองมรกตนครมาแต่บรรพกาล บัดนี้ ข้าได้กลับคืนมาแล้ว ไม่ได้กลับคืนมาเพื่อราชบัลลังก์ หรือความมักใหญ่ใฝ่สูงใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ข้ากลับคืนมาเพื่อจะเอาประชาชนชาวมรกตของข้าคืน เอาคืนมาจากอำนาจกดขี่ไม่เป็นธรรมของอดีตมหามนตรีสิงหราและรหัสยะผู้น้อง บัดนี้พวกเจ้าเหลืออยู่เพียงหยิบมือเดียว และตกอยู่ในที่ล้อมหมดสิ้นแล้ว จำเลยของข้าและกองทัพประชาชน...

มีอยู่เพียงสามคนเท่านั้น หนึ่ง อดีตมหามนตรีสิงหราผู้ทรยศปลงพระชนม์พระราชบิดาของข้า...สอง รหัสยะผู้น้องอันร่วมมือสนับสนุนพี่ชายในการทรยศ...สาม แม่มดวาชิกาผู้วางแผนทรยศให้แก่สิงหราและรหัสยะ...พวกเจ้าทุกคนเป็นผู้บริสุทธิ์ หากแต่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลบีบบังคับ เพราะฉะนั้น หากใครสำนึกผิดลงจากหลังม้าแลวางอาวุธ ข้าจะไม่เอาผิดใดๆ ทั้งสิ้น"

สิ้นคำประกาศนั้น ก็ปรากฏอาการระส่ำระสายรวนเรขึ้นในหมู่ทหารหลวงในทันที ครั้นแล้วพวกที่อยู่ในวงนอก ซึ่งประจัญใกล้ชิดกับกองทัพที่ล้อมมากที่สุด ก็พากันก้าวลงจากหลังม้าโดยสงบ

"ไอ้พวกขี้ขลาดตาขาว! ใครยอมวางอาวุธต่อมันต้องตาย! ทหาร! ยิงไอ้พวกขี้ขลาดที่ลงจากหลังม้าทุกคน"

เสียงสิงหราแผดมาราวกับฟ้าผ่า โดยยังไม่เห็นว่าหลบซ่อนอยู่ตำแหน่งใด กลางพลจำนวนน้อยนั้น แต่ก็ศักดิ์สิทธิ์พอสมควรเหมือนกัน ธนูหลายสิบดอก ทะยานออกจากแหล่งเสียบทะลุแผ่นหลังของทหารจำนวนหนึ่งที่ลงจากหลังม้าเหล่านั้น ล้มกลิ้งไปเป็นระนาว ราวกับใบไม้ที่หลุดจากขั้ว บางคนขาดใจตายทันที บางคนดิ้นทุรนทุราย และกระเสือกกระสนคลานเข้ามาหากองทัพฝ่ายประชาชนที่ล้อมตะลึงมองอยู่อย่างคาดการณ์ไม่ถึง

รพินทร์ ไพรวัลย์ ชูปากกระบอกลูกซองเบาว์นิ่งขึ้นฟ้าแล้วเหนี่ยวไกออกไปตูมหนึ่ง เสียงของมันดังกลบสรรพสำเนียงทั้งปวงและสะกดทุกสิ่งทุกอย่างให้สงบนิ่งลงตามเดิม

เชษฐาได้โอกาสนั้น ประกาศเสียงอันดังขึ้นในทันที

“สิงหรา และรหัสยะ จงฟัง! เจ้าทั้งสองนั่นแหละ เป็นคนขี้ขลาดตาขาว เจ้าพ่ายแพ้แล้ว แต่เจ้าก็ยังบังคับให้ทหารที่อยู่ในอำนาจของเจ้า ตายก่อนเจ้า เจ้าเห็นแล้ว เรามีอาวุธสายฟ้าที่เจ้าได้ยินเสียงอยู่นี่ และพร้อมแล้วที่จะสังหารเจ้า ถ้าหากเจ้าสั่งให้ทหารของเจ้าใช้ธนูยิงทหารที่สำนึกผิด และยอมวางอาวุธเหล่านั้นอีก...”

“ไอ้พวกต่างถิ่นกาลีแผ่นดิน!...”

สิงหราร้องว้ากเพ้ยมาเสียงแหลม

“เจ้ามาเหยียบดินแดนของเรา นำเอาไอ้กระยาจกไร้หัวนอนปลายตีนมาอุปโลกน์ให้เป็นจักราชและสร้างความเดือดร้อนให้แก่มรกตนคร เทพเจ้าแห่งมรกตจะสาปพวกเจ้าให้ถึงแก่กาลพินาศฉิบหายทุกคน”

ไชยยันต์ระเบิดลูกซองในมืออีกนัดหนึ่งขึ้นฟ้า ดังสนั่นหวันไหว

“ไอ้หมาจนตรอก ไม่มีประโยชน์อันใดที่ปากสกปรกของเจ้าจะเห่าหอนอีกต่อไป...เฮ้ย! ทหารหลวงที่หลงผิดทั้งหลาย ใครสำนึกผิดก็ลงจากหลังม้า และสวามิภักดิ์ต่อองค์จักราชเดี๋ยวนี้ และถ้าใครยิงเจ้าด้วยธนูจากเบื้องหลัง พวกเราจะฆ่ามันให้หมดด้วยอาวุธสายฟ้าอย่างเช่นที่ถล่มประตูเมืองของเจ้ากลายเป็นจุณมหาจุณไปแล้ว”

เสียงปืนสองนัด และคำพูดของไชยยันต์ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก ทหารที่เหลืออยู่ไม่เกิน 200 คนในที่ล้อม พากันค่อยๆ ทยอยลงจากหลังม้า โยนหอกและถอดเข็มขัดดาบประจำตัวทิ้งทันที

ปรากฏว่าไม่มีธนูจากทหารส่วนหลังที่แวดล้อมใกล้ชิดสิงหราและรหัสยะยิงธนูมาอีก และทหารที่ใช้ธนูเหล่านั้นก็ตกอยู่ในอาการเช่นกัน ภายหลังจากเหลียวหน้ามองดูตากันอยู่อึดใจ ก็พากันลงจากหลังม้า ทิ้งคันธนูหมดสิ้น

เหลือเพียง 25 คนเท่านั้น ที่อยู่ในสภาพใจเด็ดเดี่ยว ยอมตายพร้อมกับเจ้านายเหนือหัว ทุกคนสีหน้าตายด้าน มือกุมหอกแน่น ไม่ยอมลงจากหลังม้า แต่เหยาะม้าเดินออกรายล้อมสิงหราและรหัสยะไว้ใจกลาง ในลักษณะหันหน้าออกไปรอบทิศเป็นวงกลม

สิงหรากับรหัสยะ ก็พลันปรากฏมองเห็นได้อย่างเด่นชัดกลางกลุ่มทหารร่วมตายส่วนน้อยนั้น สิ่งที่เห็นชัดถึงความขลาดเอาตัวรอดของสองพี่น้องผู้ทรยศก็คือ แทนที่จะอยู่ในชุดกษัตริย์หรือชุดขุนศึก ทั้งสองกลับแต่งกายแบบทหารม้าธรรมดา ชั้นนายกอง มีแต่เพียงเกราะหนังพื้นๆ ปิดแผ่นหลังและแผ่นอกไว้เท่านั้น

นั่น มันย่อมหมายถึงการปลอมแปลงตัวเพื่อไม่ให้เป็นที่สังเกตเห็นได้ และมุ่งหวังที่จะหนี

อรชุน ร้องสั่งให้ทหารที่วางอาวุธ และลงจากหลังม้าเหล่านั้นถอยห่างเข้ามารวมอยู่ในกองทัพประชาชนที่รายล้อมไว้รอบด้าน เพื่อกันเฉพาะสิงหรา รหัสยะ และทหารผู้ซื่อสัตย์ที่คิดจะสู้ตายจำนวนน้อยนิดให้เด่นอยู่ใจกลาง และพอมองเห็นสภาพการแต่งกายปลอมตนของสิงหรากับรหัสยะ อรชุนก็หัวเราะงอหาย ยกหอกขึ้นชี้หน้า

“ทุด ไอ้งั่ง...นี่หรือกษัตริย์แห่งมรกตนคร และอุปราชพระอนุชา...พอเข้าตาจนเข้าจริงๆ ก็ถอยยศตนเองลงเป็นไพร่ราบทหารเลว เจ้าทั้งสองเอาเกราะทองคำและเครื่องประดับอิสริยยศของเจ้าไปหมกไว้ที่ไหนเสียแล้ว คิดหรือว่าแม้เจ้าจะหนีรอดวงล้อมออกไปได้ จะไม่มีใครตามค้นพบ”

คำพูดเยาะหยันของอรชุน แปลบปวดเข้าทั่วทุกขุมขนของสองพี่น้องจนหนวดกระดิก สิงหราหน้าซีด แต่รหัสยะหน้าแดงก่ำราวกับตำลึง ตาลุกโชติเป็นแสงไฟ แล้วทันทีนั้นก่อนที่ใครจะทันคาดฝันถึง หอกสั้นในมือที่เงื้อขึ้นอย่างรวดเร็วพุ่งซัดตรงมาที่อรชุนพร้อมด้วยเสียงคำรามลั่น

“ไอ้เฒ่า! มึงตายเสียเถอะ!”

คมหอก พุ่งดิ่งแหวกอากาศ ตรงเข้าหารอรชุนอย่างแม่นยำในระยะที่ห่างกันเพียงไม่เกิน 10 เมตร...

เงาของม้าหนึ่งในกลุ่มที่ยืนรายล้อมอยู่ใกล้เคียงอรชุนโผนเผ่นสุดช่วงตัว ประกายดาบที่ตวัดไปในอากาศกระทบแสงแดดยามบ่ายแว่บ หอกของรหัสยะที่พุ่งตรงเข้ามาขาดออกเป็นสองท่อน กระเด็นตกอยู่ตรงหน้าของอรชุน

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ มันรวดเร็วเสียจนไม่มีใครลำดับภาพหรือดูทัน!

เมื่อม้าตัวนั้น ซึ่งส่งเสียงร้องคะนองก้อง ลดขาหน้าทั้งคู่ลงเต้นเหยาะ สะบัดหันเหียนอยู่ไปมา ทุกคนจึงเห็นผู้ที่อยู่บนหลังได้ถนัด

จักราช หรือแงซายนั่นเอง!

ก่อนการเคลื่อนไหวใดๆ ของทุกคน ดาบในมือของยุพราชแห่งมรกตนครชูขึ้นสูงอีกครั้งเป็นสัญญาณขอร้องให้ทุกคนอยู่ในอาการสงบ กองทัพประชาชนที่กำลังไหวตัว ปืนของอาคันตุกะต่างแดนทุกกระบอกที่เตรียมจะขยับก็พลันหยุดชะงักไปอีกครั้ง

ใบหน้าของบุรุษผู้นั้น บัดนี้ยิ้มละไม แต่ดวงตาทั้งคู่เหมือนอัญเชิญประกายแสงแห่งสุริยะเทพเข้ามาสถิตไว้ ในระหว่างที่รหัสยะ สิงหรา และทหารผู้ภักดีทั้ง 25 คนยืนม้าตะลึง

เมยานีนั้น ใบหน้าแดงจัด ริมฝีปากของนางเม้มแน่นขยับหอกอยู่ในมือครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็ไม่อาจเคลื่อนไหวใดๆ ได้ทั้งสิ้น อรชุนเอง กลับยืนสงบ และยิ้มขรึมๆ ไม่แสดงท่าว่าตระหนกตกใจใดๆ ทั้งสิ้น แน่ล่ะ เพียงคำสั่งสั้นๆ ประโยคเดียวเท่านั้น ทหารทั้ง 25 คนในที่ล้อมย่อมจะแหลกละเอียดภายในพริบตา

ทางฝ่ายของคณะผู้ต่างแดนยังเงียบกริบอยู่เช่นนั้น คงมีแต่ไชยยันต์คนเดียว ที่สบถหยาบคายอยู่ในลำคอพึมพำฟังไม่ได้ศัพท์

“การลอบกัดอย่างขลาด การทรยศหักหลังและไร้กตัญญูเคยช่วยให้เจ้าและหมู่คณะกระทำการสำเร็จผลมาแล้ว แต่มันไม่เสมอไปหรอก...”

เจ้าชายแห่งราชวงศ์เทพ ประกาศขึ้นด้วยเสียงดังกังวานได้ยินไปทั่วทุกคน แล้วมองไปยังทหารม้าร่วมตายของสองพี่น้อง

ทั้ง 25 คน ซึ่งยังยืนปักหลักถือหอกในท่าเฉียงอาวุธเตรียมสู้ตายอยู่ด้วยสายตาอันปรานีอ่อนโยน พร้อมทั้งปราศรัยต่อมาด้วยน้ำเสียงอันแสดงความกรณา

"ดูก่อน ทหารกล้าทั้ง 25 คน แม้ว่าเจ้าจะเป็นทหารของสิงหราและรหัสยะผู้ประพฤติผิด แต่เจ้าก็เป็นลูกมรกตนครเช่นกัน และข้าชื่นชมในความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวของพวกเจ้า ที่จะยอมตายพร้อมกับนายของเจ้า เจ้าเป็นผู้มีเกียรติและควรแก่การถือเป็นตัวอย่างของความกล้าหาญ สัตย์ซื่อแห่งนักรบทั้งหลาย แต่น่าเสียดายนัก ที่เจ้าไปหลงผิดและฝักใฝ่อยู่กับฝ่ายอธรรม เอาละ เรา จักราช จะให้โอกาสแก่เจ้าอีกครั้ง โอกาสที่จะยังไม่ต้องปลดอาวุธยอมจำนนแก่ฝ่ายข้า แต่จงแยกแถว ขยายกำลังของเจ้าไปรวมกลุ่มกันอยู่เสียทางหนึ่งก่อนเถิด ปล่อยสิงหราและรหัสยะ ไว้สำหรับข้าเพียงสองคนเท่านั้น ข้าจะทำการต่อสู้กับผู้ทรยศอย่างยุติธรรมที่สุดต่อหน้าเจ้าและกองทัพประชาชนทั้งหลาย สำหรับข้า เพียงคนเดียวเท่านั้น ส่วนสิงหราและรหัสยะข้าให้โอกาสเขาต่อสู้กับข้า ครั้งละหนึ่งคน หรือพร้อมกันทีเดียวสองคน ก็สุดแต่ความถนัดของเขา"

ทหารทั้ง 25 คน มองหน้ากันเองอยู่ไปมา ครั้นแล้วนายทัพคนหนึ่งอันดูจะเป็นหัวหน้าของทหารกล้าตายทั้งหมดก็พยักหน้ากับพวกตนนิดหนึ่งเป็นสัญญาณ ทั้ง 25 ม้าจึงแปรขบวนจากการรายล้อมเป็นรั้วกั้น ออกไปยืนรวมกลุ่มกันอยู่ด้านหนึ่งอย่างแช่มช้า ปล่อยให้กษัตริย์สิงหราและรหัสยะยืนม้าเคียงกันนิ่งขึ้งอยู่ใจกลาง และบัดนี้เมื่อปราศจากวงล้อมเสียแล้ว ก็ประจันหน้ากับจักราชห่างเพียง 4-6 วาเท่านั้น

บริเวณถูกล้อมทั้งหมด มีเนื้อที่เป็นวงกลม ประมาณ 30 ตารางเมตร

จักราชยิ้มออกมาอีกครั้งอย่างพอใจ

"นี่คือโอกาสสุดท้ายของเจ้าทั้งสองแล้วที่จะเข่นฆ่าสังหารข้าได้โดยสะดวกที่สุด ไม่มีใครขัดขวางทั้งสิ้น แม้ทหารและประชาชนทั้งหมดจะกลายเป็นฝ่ายข้าไปแล้วก็ตาม ก็อย่าได้เกรงไปเลยว่า คนเหล่านั้นจะกลุ้มรุมกันเข้ามาฉีกทึ้งร่างกายของเจ้าออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เจ้าทั้งสองมีโอกาสที่จะต่อสู้กับข้าได้เยี่ยงชายชาตินักรบ และเที่ยงธรรมที่สุด"

"ไอ้เขียดน้อยผู้ผยอง!..."

สิงหราตวาดก็กก้อง ยกหอกขึ้นชี้หน้า จ้องตาเขม็งมา

"เจ้านี้น่ะหรือ คือไอ้เด็กน้อย ที่รอดพ้นจากการบดขยี้ของข้าไปได้เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนนี้"

จักราชพยักหน้ายิ้มพราย

"ใช่แล้ว ข้านี่แหละ คือเด็กน้อยผู้นั้น เด็กที่หนีรอดเงื้อมมือทรยศของเจ้าออกไปได้ พร้อมกับพระชนนีของข้า เพื่อรอวันเวลาที่จะกลับคืนมา และบัดนี้ ข้าก็ยืนอยู่เฉพาะหน้าเจ้าบัดนี้แล้ว"

รหัสยะแผดเสียงหัวเราะ เริ่มเตือนม้าให้เหยาะขยับหันเหียน

"ข้าไม่เชื่อ! ไม่มีวันเชื่อไปได้หรอก ว่าเจ้าคือเด็กผู้นั้น กระดูกของมันป่นเป็นธุลีไปนานแสนนานแล้วพร้อมกับโคตรวงศ์ของมัน เจ้ามันก็คือไอ้คนพเนจร ที่คนต่างแดนมีแผนการนำมาหลอกชาวมรกตนครทั้งหมด เพื่อหวังในมหาสมบัติของแผ่นดินนี้

มันจะยกเจ้าให้ขึ้นเป็นกษัตริย์พร้อมทั้งขนสมบัติอันมีค่าแห่งนครนี้ไป เยี่ยงโจรปล้นแผ่นดิน แล้วเจ้าเองก็จะต้องพบกับความวิบัติฉิบหายตามคำสาปแช่งของศิวะเทพและพระแม่เจ้าอมา”

อย่างใจเย็นที่สุด แงซาย หรือจักราชหัวเราะเบานุ่ม

“เจ้าจะเชื่อหรือไม่ ไม่สำคัญ และข้าจะเป็นใครก็ไม่สำคัญแต่บัดนี้ข้ารบชนะศึกแล้วโดยเฉียบขาด และก็ให้โอกาสอันดีเลิศแก่เจ้าแล้ว ถ้าหากเจ้าไม่ประสงค์จะสู้กับข้า หนึ่งต่อสอง ข้าก็จะไม่โต้เถียงใดๆ กับเจ้าอีกให้เสียเวลา แต่จะสั่งให้ทหารจับตัวเจ้า มัดให้ประชาชนแล่เนื้อเจ้าออกเป็นชิ้นๆ เจ้าจะเลือกเอาอย่างแรกหรืออย่างหลัง”

ไชยยันต์คันปากยิบๆ ใจเขาอยากจะตะโกนว่า ‘ยิงแม่มันทิ้งเสียเลยก็สิ้นเรื่อง’...แต่เชษฐาดูเหมือนจะรู้ทัน เอื้อมมือมาสะกิดไหล่ไว้แล้วโบกมือเป็นสัญญาณแก่คณะของเขาทุกคนให้นิ่งอยู่ในอาการสงบโดยไม่เข้าไปเสือกสอดใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ถือปืนคอยระวังพร้อมอยู่เท่านั้น ยกเว้นรพินทร์คนเดียว ซึ่งบัดนี้เอาปืนสะพายไหล่อย่างหมดสิ้นกังวลทั้งมวลมิหนำซ้ำยังจุดบุหรี่ใบตองแห้งสูบอัดควันลึก

เมื่อไม่มีทางเลือกอย่างอื่น ทั้งสิงหราและรหัสยะ ก็ปล่อยลายเสือออกมาในทันทีนั้น

โดยไม่บอกกล่าวคำใดทั้งสิ้น สิงหรากระตุ้นม้าให้พุ่งเข้าใส่จักราชอย่างกะทันหัน พร้อมทั้งเสือกหอกแทงเต็มเหนี่ยว

จักราช เต้นม้าจากที่เดิมเพียงก้าวเดียวเท่านั้น หอกของสิงหราก็เสยอากาศ และทั้งม้าทั้งคนถลำเลยไปหลายช่วงตัว

บัดนั้นเอง เสียงโห่ร้อง ก็ดังขึ้นกึกก้อง ปานว่าแผ่นดิน ของสนามชัยจะถล่มทรุดลง

ก่อนที่สิงหราจะชักม้าหวนกลับ รหัสยะผู้ไม่ยอมปล่อยโอกาสก็โผนม้าเข้าฟาดด้วยดาบอย่างดุร้าย โอรสแห่งวิษณุ-พรหมนารถปัดดาบเฉไปอย่างง่าย ๆ อีกมือหนึ่งที่ว่างอยู่ยันเข้าที่กลางใบหน้าของอุปราชพระอนุชา แล้วผลัก ประกอบกับแรงม้าที่โผนเข้ามาโดยแรง รหัสยะม้วนพลิกลงไปจากหลังม้าหมอบกระแตคลุกฝุ่นอยู่กับพื้นปล่อยให้ม้าวิ่งเลยไปยืนสะบัดขนคออยู่ห่างตัว 2-3 วา

ทุกคนเห็นราชวงศ์เทพองค์สุดท้าย เหยาะม้าวนออกไปเหมือนจะเปิดโอกาสให้แก่ศัตรูสองพี่น้องอย่างเต็มที่ ในการตั้งตัว แล้วก้าวจากหลังม้าอย่างแช่มช้า มายืนเด่นด้วยเท้าทั้งสองกลางพื้นปฐพี ในขณะที่ตบตะโพกม้าของตนให้วิ่งแอบเข้าไปอยู่ริมทาง อันเป็นเวลาเดียวกับที่รหัสยะตะเกียกตะกายกระโจนขึ้นหลังม้าอีกครั้งด้วยอาการขัดเคล็ด แต่เต็มไปด้วยโทสะ

พอสองพี่น้องมองเห็นศัตรู อันเป็นบุรุษหนุ่มโฉมงามสละม้าลงไปยืนอยู่กับพื้น ผิดธรรมเนียมไปจากการรบเช่นนั้น ก็ตาลุกวาวอย่างหมายมั่น เพราะรู้ดีว่าเป็นโอกาสของตนเต็มที่แล้ว เนื่องแต่คนทั้งสองนั้นอยู่บนหลังม้าซึ่งแคล่วคล่องว่องไวและระดับสูงกว่า

โดยไม่ต้องนัดแนะ หรือเตือนกันเลย สิงหราผู้พี่ก็เหยาะม้าเวียนคุมเชิงอยู่ด้านหน้า ส่วนรหัสยะผู้น้อง ก็เต้นม้าผงาดเลี่ยงไปประกบอยู่ด้านหลังทันที ทั้งสองแสยะยิ้ม เหยาะม้าวน

เป็นวงกลมในลักษณะคุมเชิง จักราชนั้นเพียงดาบเล่มเดียวที่ถืออยู่ในมือ ยืนเฉยอยู่ตรงกลาง แต่ดวงตาชำเลือง

เชษฐา ดาริน มาเรีย อนุชา และไชยยันต์ขยับปากเหมือนจะร้องออกมาทุกคนว่า

'แงซาย! จะบ้าหรือโง่แล้วรึ จึงบังอาจลงจากหลังม้าในขณะนี้!'

แต่ทุกคนก็ได้แต่เพียงร้องอยู่ในใจ ไม่มีเสียงใดๆ จะผ่านพันลำคอออกมาได้ แล้วพริบตาต่อมานั่นเอง ทุกคนเห็นเมยานีชักดาบของตนเองที่แขวนอยู่ในฝักข้างเอว ปาหวือพุ่งตัดอากาศมาปักสวบอยู่ตรงพื้นเบื้องหน้าเจ้าชายของนาง

จักราชก็กระชากดาบของเมยานีเล่มนั้นขึ้นมาถือกระชับไว้ในมือซ้าย บัดนี้ ในมือทั้งซ้ายและขวาของเขาจึงมีดาบพร้อมสองเล่ม!

ทหารม้าของกุตะมะพากันยืนตะลึงงง แต่ทหารม้าฝ่ายประชาชนโห่ร้องกึกก้องขึ้นอีกครั้ง และเปล่งเสียงเรียกนาม 'จักราช' สนั่นหวั่นไหว

แน่ละ ทหารม้าฝ่ายประชาชนเหล่านั้น แท้ที่จริงก็คืออดีตทหารกองโจรแห่งอรชุน ซึ่งได้เคยพบเห็นเชิงดาบสองมือของบุรุษผู้ประกาศตัวเป็นจักราชมาก่อนแล้ว ณ วันแรกของการพบปะ เพราะต่างตระหนักดีว่า เมื่อดาบขึ้นมาอยู่ในมือทั้งสองของบุรุษผู้นั้นแล้วไซร้ อย่าว่าแต่กษัตริย์สิงหราและรหัสยะสองพี่น้องเลย ต่อให้ทหารม้าอีกทั้ง 25 คน จะกลุ้มรุมเข้ามารบรอบด้านก็ย่อมจะกลายเป็นผุยผงด้วยฝีดาบประหนึ่งกงจักรของเทพเจ้าแห่งสงคราม

เมยานีส่งยิ้มมาให้แก่เจ้าชายของนางคนเดียวเงียบ ๆ และจักราชก็เหลือบไปเห็น พร้อมกับยิ้มตอบนิดหนึ่ง

ตรงข้ามกับศัตรูบนหลังม้าทั้งสองพี่น้อง ซึ่งยิ้มแสยะด้วยความลำพอง และมองเห็นลู่ทางอันได้เปรียบฝ่ายตรงข้ามเพียงคนเดียว ถือดาบเพียงสองมือ ยืนอยู่กับพื้นดิน ส่วนตนทั้งสอง คนหนึ่งมีหอก และคาดฝักดาบพร้อม ส่วนอีกคนหนึ่งแม้จะเหลือดาบอยู่เพียงเล่มเดียวมันก็เป็นการง่ายเหลือประมาณสำหรับการพิชิต ในเมื่อฝ่ายตนอยู่บนม้าศึกเช่นนี้

บุรุษผู้ทรยศต่อราชวงศ์เทพทั้งสองหาตระหนักเลยไม่ว่า บัดนี้...บนความคิดว่าตนได้เปรียบถึงสิบต่อหนึ่งนั้น ตนได้เผชิญหน้ากับมฤตยูแล้ว จึงเต็มไปด้วยความใจเย็นและยิ้มเยาะอยู่ภายใน

แล้วทั้งสองก็พุ่งม้าเข้ามาพร้อมกัน ตามหลักของการรบ

ปรากฏเสียงดังเฉียะสนั่นขึ้น ไม่มีใครดูทัน เห็นแต่ว่าดาบของรหัสยะถูกปัดจนเฉเสยขึ้นเบื้องบน ส่วนหอกของสิงหราก็เป๋ปัดไปอีกด้านหนึ่ง ม้าทั้งสองวิ่งเข้ากระทบกันเอง จักราชปลิวตัวไปยืนเด่นอยู่อีกด้านหนึ่ง พร้อมทั้งพยักยิ้มให้ทั้งสองพุ่งเข้ามาอีก ท่ามกลางเสียงโห่ร้องอื้ออึง

ขณะนั้นเอง เมยานีตะโกนก้องออกมาว่า

"ไอ้ทหารเดนตายทั้ง 25 คน! บัดนี้ เจ้าจะเข้าช่วยเจ้านายของพวกเจ้า รุมขยี้องค์จักราชก็ได้ พวกข้าจะไม่ขัดขวางใด ๆ ทั้งสิ้น!"

ทหารม้าทั้ง 25 คนที่ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ทางหนึ่ง ไม่อาจ

เข้าใจใด ๆ ในคำพูดของแม่เสือดาวแห่งกองทัพประชาชน แต่ก็ไม่มีใครอาจขยับตัวเช่นกัน ทว่าก็เห็นอยู่ว่ามันเกินกว่าความยุติธรรมไปมากมายแล้ว ในการที่คนเดียวดาบเพียงสองมือ ยืนอยู่บนพื้นดิน ประจันหน้ากับคนสองคนซึ่งมีทั้งหอกและดาบ

สำคัญที่สุดก็คือ...อยู่บนหลังม้าศึกสูงตระหง่าน!

อาคันตุกะต่างแดนทั้งหมด ซึ่งเบิ่งจ้องอยู่ บัดนี้หัวใจเต้นระทึกยิ่งกว่ากลองรัว ยิ่งกว่าความกังวลใจเมื่อครั้งยิงระเบิดไนโตรฯ ทำลายประตูเมือง ยกเว้นรพินทร์ ไพรวัลย์คนเดียว ซึ่งเขาเข้าใจดีว่า เหตุใดเมยานีจึงร้องท้าทายออกมาเช่นนั้น ดารินกับมาเรีย เริ่มขยับลูกเลื่อนของปืนในมือเพื่อดูให้แน่ใจอีกครั้งว่า ยังมีกระสุนพร้อมอยู่ในรังเพลิงหรือไม่ เพราะมีความคิดตรงกัน โดยไม่ได้นัดแนะว่า ในวาระสุดท้ายจริง ๆ แล้ว จะยอมให้แงซายเสียเปรียบไม่ได้เลย ถ้าเพลี่ยงพล้ำเมื่อใด สิงหราและรหัสยะก็จะถูกระเบิดขมองเมื่อนั้น ลูกปืนย่อมช่วยได้รวดเร็วและทันการณ์ก่อนการช่วยเหลือใด ๆ ของฝ่ายกองทัพประชาชนทั้งสิ้น

ถูกแล้ว สองสาวต่างผิวเข้าใจผิดถนัด จุดดับของสิงหราและรหัสยะเกิดขึ้นแล้ว โดยที่ทั้งสองไม่มีโอกาสจะรู้ตัวล่วงหน้าเลย เมื่อแงซายถือดาบไว้ในมือทั้งสอง ข้างละเล่มเช่นนี้ เพียงแต่จะปล่อยเวลาให้ล่าช้าออกไปหรือไม่เท่านั้น

“บัดนี้ถึงเวลาแล้ว ที่ข้าจะกระทำตามที่ข้าได้ปฏิญาณไว้กับพระศพของพระราชบิดาและพระราชชนนี ณ วันที่ราชวงศ์-เทพพินาศในครั้งนั้น...”

จักราชตะโกน รอยยิ้มหมดสิ้นไปจากสีหน้า ดวงตาทั้งสองแดงฉานลุกวาว โบกดาบเรียก

“เข้ามาอีกครั้ง ไอ้ทรยศ!”

สิงหราและรหัสยะพุ่งเข้าใส่ เหมือนสุนัขจิ้งจอกที่รุมทึ้งเหยื่อ โดยเห็นว่าเป็นลูกแกะแน่แล้ว

และ นั่นก็คือการส่งตัวเองเข้าหาพญามัจจุราช!

เสียงฉาดสนั่นปรากฏขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ทั้งดาบและหอกในมือของสองพี่น้องกระเด็นหลุดจากมือ ลอยขึ้นไปบนอากาศราวกับถูกแรงมหายักษ์ฉุดกระชาก...

เสียงคมดาบแหวกเนื้อและกระดูกดังตามติดต่อมา!

เสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวด สองม้าผกโผนขึ้น ขาซ้ายของสิงหรา และขาขวาของรหัสยะขาดกระเด็นลงมาตกอยู่กับพื้น เลือดกระจายพุ่งกระฉูด

แล้วบัดนั้น กษัตริย์ทรราชกับอุปราชพระอนุชาผู้อำมหิตทมิฬก็ร่วงมาดิ้นกระแด่วคลุกฝุ่นอยู่เคียงข้างกัน ปล่อยให้ม้าวิ่งเตลิดสวนกันไปคนละทาง

จักราช ยืนตระหง่านอยู่เหนือร่างที่ร้องดิ้นโหยหวนอยู่นั้น ทั้งซ้ายและขวา

พริบตาต่อมา แขนอีกคนละด้านของสองพี่น้อง ก็กระเด็นหลุดจากช่วงไหล่ออกไปอีก สิงหราตาเหลือกชัก ส่วนรหัสยะดิ้นม้วนอยู่กับพื้น

ดารินกับมาเรีย หลับตาลงอย่างหวาดเสียว เชษฐาไชยยันต์และอนุชา ตะลึงเป็นท่อนหิน เพราะภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าชัดเจนเหลือเกิน ซ้ำยังใกล้จนได้กลิ่นคาวเลือด เสียง

ร้องของสิงหราและรหัสยะดังเหมือนวัวที่กำลังถูกเชือดอย่างทารุณ

รพินทร์ไพรวัลย์เท่านั้นที่สบบหรี่ ยืนม้าดอย่างเลือดเย็นพอๆ กัน เขาเห็นแงซายที่เคยรู้จักอดีตมาในภาพต่างๆ ตั้งแต่เป็นร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง...พรานพเนจร...ลงท้ายด้วยการสมัครมาเป็นคนใช้ของคณะเดินทาง บัดนี้ เดินข้ามร่างทั้งสอง แล้วอีกชั่วไม่กี่พริบตา ทั้งสิงหราและรหัสยะก็แขนขาแยกออกจากกายหมดสิ้น และหมดเสียงร้องไปแล้ว เลือดนองท่วม มองไม่ผิดอะไรกับนักโทษประหารของฝ่ายกองโจร ที่ทหารหลวงฝ่ายพระนครกระทำการเช่นนี้มาแล้ว มันกุดด้วนไปหมด เหลือแต่ส่วนร่างกายและศีรษะเท่านั้น ที่ยังติดเป็นส่วนเดียวกันอยู่

ทุกคนของฝ่ายอาคันตุกะต่างแดน มาได้สติอีกครั้งเมื่อเห็นทหารม้า 25 คนของสิงหราและรหัสยะพากันก้าวลงจากหลังม้า ทรุดกายลงคุกเข่าลงต่อหน้าของจักราช นายทัพผู้เป็นหัวหน้าของทหารกลุ่มนั้น ประกาศขึ้นว่า

“จักราช! ขอให้พระองค์จงทรงพระเจริญ และสถิตเป็นมิ่งขวัญของประชาชาวมรกตนคร แทนพระราชบิดาสืบไป ข้าพระองค์ทั้ง 25 คนสำนึกผิดแล้ว และขอมอบชีวิตไว้ใต้เบื้องพระบาทสุดแต่จะทรงพระกรุณาไว้ชีวิตหรือจะทรงสั่งให้ประหาร”

“พวกเจ้าจะได้รับการอภัย เช่นเดียวกับทหารหลวงที่ยอมวางอาวุธ และจะได้รับความร่มเย็นเป็นสุขเยี่ยงลูกมรกตนคร ของข้าทั้งหลาย ทุกคนจงยืนขึ้นเถิด บัดนี้เงาดำที่ครอบคลุมแผ่นฟ้าแผ่นดินแห่งมรกตนครได้เคลื่อนไปแล้ว”

นั่นคือเสียงประกาศตอบของจักราช!

ไม่นานต่อมา ศีรษะของสิงหราและรหัสยะก็ถูกตัดเสียบปักสูงอยู่กลางสนามชัย ธงเหลืองมีลายกงจักรแดง อันเป็นธงประจำราชวงศ์เทพ ปักสูงเด่นอยู่ในระหว่างกลางต้องลมโบกสะพัดพลิ้ว ท่ามกลางเสียงโห่ร้องสนั่นไปทั่วทุกมุมเมือง ทุกหย่อมหญ้า

"จักราช กษัตริย์อันชอบธรรมแห่งมรกตนคร ขอให้พระองค์และพระราชวงศ์เทพ จงทรงพระเจริญ เป็นมิ่งขวัญชาวมรกตนครสืบไปจนชั่วกาลนาน!!"

เสียงแซ่ซ้อง อวยชัย แพร่สะพัดไปทั่ว ทั้งหมู่ทหารประชาชนทุกฐานะ ทุกชั้น เมื่อยุพราชแห่งราชวงศ์เทพยืนเด่นอยู่บนแท่นสูงสุด ณ กึ่งกลางของบันไดหินอ่อนหน้ามหาปราสาท

ส่วนกลางสนามชัยก็เนืองแน่นไปด้วยทหารและประชาชน ซึ่งออกจากที่หลบซ่อนแห่กันมาสมทบนับแสนแน่นยัดเยียดไปหมดทุกตารางนิ้ว

แสงแดดยามบ่าย ทอจับร่างในชุดเกราะทองคำนั้น อร่ามเรืองราวกับเทพเจ้า เขายืนชูมือเปล่าทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะโบกต้อนรับเสียงโห่ร้องด้วยความยินดีของประชาชาวมรกตนครทั้งหลาย มันเป็นภาพประทับตาเตือนใจที่สุดของฝ่ายอาคันตุกะต่างแดนทุกคน ที่เข้ามาร่วมศึกช่วยกู้บัลลังก์ให้ราชวงศ์เทพ และกู้ประชาชนชาวมรกตนครในครั้งนี้ โดยไม่คาดฝันมาก่อน

ดารินน้ำตาไหลซึมด้วยความปลาบปลื้ม เมื่อทอดสายตา

ไปยังร่างที่ยืนตระหง่านลิบ ๆ อยู่บนบันไดชั้นบนสุดของมหาปราสาท ในหูของหล่ออื้ออึงไปด้วยเสียงโห่ร้องอวยพรและรับขวัญนั้น

มันเป็นความฝันที่กลายเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว

เชษฐา ไชยยันต์ มาเรียและอนุชา ยิ้มออกมาด้วยความเต็มตื้นปีติ ส่วนพวกพรานพื้นเมืองทุกคน ไม่ว่าจะเป็นบุญคำ เกิด เส่ย จัน ส่างปา คะหยิ่น และหนานอินกระโดดโลดเต้นไชโยโห่ร้องร่วมไปกับประชาชาวมรกตนครทั้งหลายด้วย

“แงซายได้เป็นพระเจ้าแผ่นดินแล้วโว้ย ฮ่า! ฮ่า! ดีใจจริง...แต่ อุ๊บ! พูดยังงี้ไม่รู้หัวกูจะขาดหรือเปล่า...”

ตาเฒ่าบุญคำกระโดดตัวลอย ร้องออกมาอย่างลืมตัวและรีบตะครุบปากตัวเองไว้โดยเร็ว

รพินทร์ ไพรวัลย์คนเดียวเท่านั้น ที่อยู่ในอาการสงบสีหน้าเฉยเมยปราศจากการยินดียินร้ายใด ๆ ทั้งสิ้น ตามบุคลิกที่อ่านความรู้สึกภายในยากของเขา ยืนม้าสูบบุหรี่ใบตองแห้งเฉยและก็ไม่มีใครหันมาสนใจเขาในขณะนั้น มารู้สึกตัวอีกทีเมื่อถูกใครคนหนึ่งสะกิดหันมาก็พบรอยยิ้มของดารินพร้อมกับดวงตาเป็นประกายที่จ้องมาก่อนแล้วอย่างพินิจ

“ผู้กอง คุณจะไม่แสดงความยินดีให้กับกษัตริย์องค์ใหม่ของแผ่นดินนี้บ้างรึ?”

เสียงหวานนั้นกระซิบ

“ขอโทษเถิดครับ คอผมแห้งเกินไป ไม่มีเสียงจะช่วยโห่

ร้องด้วย และวันนี้เป็นวันที่ผมเหนื่อยที่สุดในชีวิต เหนื่อยกว่าวันใดๆ ทั้งสิ้น”

เสียงตอบนั้นเบาเรียบ

“ดีใจไหม ที่คุณเป็นส่วนสำคัญที่สุด ในการช่วยแงซายของเราในครั้งนี้”

จอมพรานยักไหล่

“ก็งั้นๆ แหละ ผมไม่มีบทบาทอะไรมากนักหรอก ตอนที่มันมาสมัครเป็นคนใช้ที่หนองน้ำแห้ง ในการเดินทางมาในครั้งนี้ ผมจะไม่รับมันอยู่แล้ว แต่คณะของคุณหญิงเป็นผู้รับมันมาเอง บุญคุณทั้งหมดถ้าจะมี ผมคิดว่าเป็นของคุณชายเชษฐา คุณไชยยันต์ และคุณหญิงดาริน!”

“คนใจหิน...แต่ก็น่ารัก!”

บัดนี้ ภายในห้องพระโรงมหาปราสาทสัญ-ลักษณ์ทุกชนิด อันแสดงถึงการครอบครองของสิงหราและรหัสยะ ถูกทอดทอนทำลายลงหมดสิ้น

เหล่าเสมาพฤฒามาตย์ อำมาตย์ราชนนตรี มหาราชครูปุโรหิตประจำราชสำนัก ถูกควบคุมอยู่ทางฟากซ้ายของท้องพระโรง เหล่าเครือญาติคนสนิท สาวสนมใกล้ชิดของสองพี่น้อง ถูกควบคุมอยู่ทางฟากขวา

ภายในท้องพระโรงแน่นขนัดไปด้วยขุนศึก และนายทหารชั้นผู้ใหญ่แห่งกองทัพประชาชน จักราช ประทับยืนเด่นอยู่หน้าราชบัลลังก์ เคียงข้างกษัตริย์องค์ล่าสุดแห่งราชวงศ์เทพ คือ เชษฐาด้านหน้า ถัดไปเป็นไชยยันต์และอนุชา อีกด้านหนึ่งคือ ดารินและมาเรีย ทั้ง 5 คนยืนเข้าแถวเยื้องหลังไปเล็กน้อย ส่วน

ต่ำลงอีกขั้นหนึ่ง คือขุนพลเฒ่าอรชุน เมยานี สุกรี ยุทฐิษ วิกรม พราหุต และวามิส

รพินทร์ ไพรวัลย์และกลุ่มพรานพื้นเมืองทั้งหมดยืนรวมอยู่ในบรรดาแม่ทัพนายกองชั้นรอง ๆ ลงไปทั้งหลาย

สายพระเนตรของจักราช กวาดค้นหาไปโดยรอบของท้องพระโรงอันกว้างใหญ่แต่แน่นขนัดเหล่านั้น เหมือนจะหาใครสักคนหนึ่ง ภายหลังจากชำเลืองไปทางด้านหลัง ทั้งซ้ายและขวา แล้วรู้สึกว่าจะขาดใครไปคนหนึ่ง

“ท่านพรานใหญ่รพินทร์ ไพรวัลย์!!...ข้าพเจ้าต้องการท่านให้ขึ้นมายืนเคียงข้างกับข้าพเจ้า ณ ที่นี่ด้วย!! ”

สุรเสียงของจักราช ประกาศก้องไปท่ามกลางความเงียบสงัดนั้น

รพินทร์ยืนนิ่งเฉย

พรานพื้นเมืองของเขาทุกคน ซุบซิบบอก พร้อมกับผลักดันหลัง แต่จอมพรานคงสงบอยู่ที่เดิม ครั้นแล้ว สายตาพระเนตรอันค้นหานั้นก็แลไปประสบเข้ากับดวงตาเขาพอดี ต่างคนต่างมองกันนิ่ง สีหน้าเฉยเงียบขรึมด้วยกันทั้งคู่ แต่แววตาอีกคู่หนึ่งเต็มไปด้วยอาการขอร้อง

เมยานีก็ปราดตรงกันเข้าไปยังเบื้องหน้าของรพินทร์ในทันทีนั้น ก้มศีรษะลงโค้งคำนับอย่างอ่อนโยนที่สุด พร้อมกับกล่าวขึ้นด้วยกระแสเสียงใสไพเราะ พร้อมกับรอยยิ้ม

“ท่านพรานที่เคารพ ท่านเป็นบุคคลสำคัญยิ่งผู้หนึ่งที่ช่วยให้กองทัพประชาชนโค่นล้างทรราชลงได้ และท่านก็คือสหายอันยิ่งใหญ่ ซึ่งองค์จักราชทรงรักและบูชาท่านเสมอด้วย

พี่ชายร่วมสายโลหิต ได้โปรดเถิด...โปรดอย่าขัดพระราชประสงค์ในขณะนี้เลย องค์จักราชทรงต้องการคำปรึกษาหารือจากท่านอีกมากมายนัก”

“เมยานีไปกราบทูลองค์จักราชเถิด ว่าเรารพินทร์ ไพร-วัลย์ในขณะนี้มีฐานะเป็นแต่เพียงข้าทหารของพระองค์คนหนึ่งเท่านั้น และพร้อมที่จะปฏิบัติตามบัญชาใช้ทุกอย่าง เว้นไว้อย่างเดียว เราไม่อยู่ในฐานะจะขึ้นไปยืนเคียงข้างกับกษัตริย์แห่งมรกตนครได้”

เขาตอบอย่างสงบ

ดารินเห็นท่าผิดสังเกต กระโดดลงมาทันที ปรี่เข้ามาหา

“รพินทร์!...”

หล่อนเอ่ยนามเขาอย่างแผ่วเบา ทั้งหวาน และทั้งเฉียบขาดอยู่ในที ยิ้มมุมปาก

“อย่าทำแอ็คให้มากนักเลย นี่เป็นกระแสรับสั่งของพระเจ้ากรุงมรกตนคร ถ้าคุณขัดพระบรมราชโองการละก็โทษถึงขบถทีเดียว!”

กล่าวจบหล่อนก็ดึงปืนสั้นจากซองข้างเอว ทิ่มจึกเข้าที่พุงของเขา พูดลอดไรฟันออกมาปนยิ้มว่า

“ไป! เดินขึ้นไป...ขัดขืนเป็นโดนยิงทิ้งแน่”

รพินทร์ยักไหล่ พร้อมกับถอนใจเฮือก เดินโดยอาการสำรวมภายใต้การคุมของดารินขึ้นไปยังตำแหน่งอันเป็นที่ตั้งของราชบัลลังก์นั้นโดยดี โดยยืนเป็นคนปลายแถวสุดใกล้กับมาเรีย ดารินแอบหยิกหลังเขาโดยแรง ก่อนที่จะสอดปืนเข้าซอง แล้วเข้าไปยืนประจำอยู่ในที่ของหล่อน

แล้วบัดนั้นเอง อรชุนก็ก้าวออกมายืนเด่นอยู่กลาง ท้องพระโรง กระทุ้งด้ามหอกลงกับพื้นเป็นจังหวะช้า ๆ สามครั้ง พร้อมทั้งประกาศก้องขึ้น ทางด้านข้าราชบริพารทั้งหลาย ซึ่งบัดนี้ยืนหน้าซีดตัวสั่นกันหมดทุกคนเลย

"เหล่าอำมาตย์ราชมนตรี ปุโรหิต ราชครู และเสนาพฤฒาจารย์ทั้งหลาย! บัดนี้ ท่านได้เห็นแล้ว องค์จักราช อันเป็นรัชทายาทแห่งราชวงศ์เทพ ซึ่งถูกอดีตมหามนตรีสิงหราขบถล้มล้างราชบัลลังก์ ได้เสด็จกลับคืนมาพร้อมทั้งรบชนะศึก ภายใต้การสนับสนุนของประชาชนชาวมรกตนครทั้งปวง แผ่นดินจะผลัดกษัตริย์กลับกลายมาเป็นราชวงศ์เทพอีกครั้งตามเดิม ทุกท่านที่ถูกควบคุมตัวอยู่ในขณะนี้ บางท่านก็มีอายุชรา เคยรับราชการสนองพระเดชพระคุณมาตั้งแต่สมัยของสมเด็จพระราชบิดา บางท่านก็เพิ่งจะเข้ามารับใช้อยู่ในสำนักแห่งนี้ บางท่านก็ย่อมเปรียบเสมือนหญ้าอ้อกอแซม สุดแต่อำนาจของฝ่ายใดจะเข้าครอบงำ ซึ่งจะทัดทานแข็งขืนอยู่มิได้ และองค์พระยุพราชก็หาได้ถือโทษใด ๆ แก่พวกท่านทั้งสิ้นไม่ อีกทั้งเปิดโอกาสให้แก่เหล่าท่านอีกด้วย

ผู้ใดก็ตามที่เห็นชอบด้วยการเสด็จกลับคืนมาของราชวงศ์เทพ จงทรุดกายลงคุกเข่าถวายเคารพต่อกษัตริย์องค์ใหม่แห่งมรกตนคร ณ บัดนี้ และผู้ใดก็ตามที่ไม่เห็นด้วย และไม่ปรารถนาที่จะรับใช้สนองพระบาทต่อไป ก็จงยืนอยู่ในลักษณะเดิม!"

ขาดคำประกาศนั้น ทุกคนในเขตล้อมของทหารฝ่ายกองทัพประชาชน ก็ทรุดกายลงคุกเข่าโดยพร้อมเพรียงกันทั้งหมด

แล้วเสียงจ่ากบุคคลเหล่านั้น ก็กระหึ่มเป็นเสียงเดียวกัน

“กษัตริย์จักราชจงทรงพระเจริญเถิดพระเจ้าข้า ข้าพระ-องค์ทุกคนขอถวายสัตย์ปฏิญาณ ที่จะเป็นข้าฉลองพระยุคลบาทไปจนตราบชีวิตจะหาไม่”

จักราชเบือนพักตร์มาทาง ‘นายใหญ่’ กระซิบ

“ผมควรจะให้อ้อภัย ปลดปล่อย และมอบหน้าที่ทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่พวกนี้ตามเดิม ไม่ใช่หรือครับ?”

“เดี๋ยวก่อน แงซาย...พวกนี้เป็นบุคคลชั้นมันสมอง และอยู่ใกล้ชิดในเขตราชสำนักทั้งสิ้น การให้อ้อภัยแก่ชีวิตนั้น เป็นการให้อ้อภัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็จริง แต่เธอจะต้องไม่ประมาท ขอให้ฉันได้หารือกับพวกเราดูก่อน”

แล้วเชษฐา วราฤทธิ์ ก็พยักหน้าเรียกพวกเขาทุกคน รวมทั้งรพินทร์ ให้เข้ามารวมกลุ่มอยู่ทางด้านหลัง ซุบซิบหารือกันอึดใจใหญ่ แล้วจึงก้าวเข้ามาชิดเบื้องหลังของอดีตแงซาย

“แงซาย เรามีความเห็นตรงกันว่า ให้ควบคุมเหล่าราช-บุรุษผู้ใกล้ชิดราชฐานเหล่านี้ไว้ก่อน แล้วให้ดำเนินการสอบสวนเป็นรายตัวเพื่อพิสูจน์ให้แน่ชัดว่าใครเป็นผู้สมควรจะได้รับใช้อยู่ในราชฐานแห่งนี้ต่อไป หรือใครจะต้องปลดออกเพราะประพฤติตนเป็นศัตรูต่อประชาชน และบางคนก็อาจควรต้องได้รับโทษตามโทษานุโทษ หากมีหลักฐานฟ้องจากประชาชน ว่ากระทำตนเยี่ยงมหาวายร้าย ซึ่งเชื่อว่าจะต้องมีปะปนอยู่ไม่น้อย คนประเภทหลังเหล่านี้เลี้ยงไว้ในราชฐานไม่ได้ จะทำให้เกียรติยศทศพิธราชธรรมของเธอที่หวังไว้ต้องมัวหมองลง ถึงแม้เธอไม่

อยากจะเข่นฆ่าประหัตประหาร ก็ต้องปลดออกจากตำแหน่ง เพราะฉะนั้นให้ควบคุมตัวไว้สอบสวนก่อน”

จักราชแย้มสรวลน้อย ๆ และกระซิบถามมาโดยไม่ได้เบือนพระพักตร์กลับว่า

“ผู้กองรพินทร์เขามีความเห็นอย่างไรครับ?”

ก็มีเสียงกระซิบจากริมฝีปากที่ยื่นเข้ามาจ่อใกล้หู ซึ่งคุ้นกับโสตประสาทของอดีตแงซายดีที่สุดว่า

“ฉันก็มีความเห็นอย่างเดียวกับนายใหญ่ และพวกเราทุกคนนั่นแหละว่ะ...ขอเดชะ!”

จักราชกัดริมโอษฐ์กลั้นเสียงสรวลจากประโยคกระซิบมาจากเบื้องหลังนั้น แล้วโบกมือเรียกอรชุนเข้ามาใกล้ ก้มลงสั่งความอะไรอยู่ครู่หนึ่ง อรชุนจึงเดินกลับไปยังที่เดิมประกาศขึ้นว่า

“องค์พระยุพราช ทรงอภัยให้แก่พวกท่านทุกคนแล้ว แต่สถานการณ์ระยะนี้ยังตึงเครียดสับสนนัก ยังไม่ทราบแน่ว่าฝ่ายของสิงหราและรหัสยะที่แตกพ่ายไป จะหวนกลับมาก่อการไม่สงบอีกหรือไม่นั้น ดังนั้น เพื่อความปลอดภัยของพวกท่านเองทั้งหมด เราจึงคุ้มครองพวกท่านไปก่อน ทหาร! คุมหมู่อำมาตย์ราชมนตรีทั้งสิ้นเหล่านี้ไปไว้ยังปราสาทอุทยานก่อน จัดทหารควบคุมไว้อย่าให้ใครผ่านเข้าออกได้ และให้จัดอาหารเลี้ยงดูเป็นอย่างดีทุกคน จนกว่าจะได้คำสั่งเปลี่ยนแปลง”

ทหารประมาณ 1 กองร้อยตบเท้าเข้ามา นายกองผู้นำหน้าทำสัญญาณให้หมู่มุขมนตรีประจำราชฐานเหล่านั้น เดินตามเป็นขบวน ซึ่งทุกคนก็เคลื่อนตามไปโดยไม่ใครขัดขืนภายใต้การรายล้อมควบคุมของทหาร

“คราวนี้ก็ถึงกลุ่มเครือญาติ บริวารใกล้ชิดของสิงหรา และรหัสยะแล้วพระเจ้าข้า ที่กำลังรอโองการประกาศิตจากใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท”

อรชุนกราบทูลขึ้นด้วยเสียงอันดัง พลางชี้ปลายหอกไปยังกลุ่มของบุคคล ที่ถูกควบคุมรวมกันอยู่ทางซีกขวาของท้องพระโรง

จักราชแปรพระเนตรอันเยือกเย็น ไปจับยังกลุ่มคนเหล่านั้น

มันประกอบด้วยหญิงชายและเด็ก ในลักษณะเครื่องแต่งกายอาภรณ์อันสูงศักดิ์ ทุกคนเหล่านั้นก้มหน้านิ่ง ใบหน้าแต่ละคนปราศจากสีเลือด มีสตรีอันส่อลักษณะว่าเป็นนางสนมรูปร่างหน้าตางามอยู่ไม่น้อย 30-40 คน บางคนร่ำไห้สะอึก-สะอื้นเป็นที่น่าปริเวทนาการยิ่ง

“ผมจะทำอย่างไรดีครับกับสมบัติอันมีชีวิตของสิงหราและรหัสยะเหล่านี้”

จักราชกล่าวขึ้นแผ่วเบาเหมือนจะรำพึงกับตนเอง

เชษฐา ไชยยันต์ มาเรีย ดาริน อนุชา และรพินทร์มองไปยังกลุ่มนั้น ทุกคนนิ่งอย่างพูดอะไรไม่ออก

“แงซาย...”

เสียงหวานแผ่วของ ‘นายหญิง’ ดังมากจากเบื้องหลัง

“ไม่มีการให้อภัยใดยิ่งใหญ่ไปกว่าการให้อภัยต่อชีวิตบุคคลเหล่านี้ ฉันเชื่อเหลือเกินว่าไม่มีปัญญาที่จะเป็นพิษเป็นภัยต่อเธอได้อีกต่อไปแล้ว เมตตาธรรมเท่านั้นที่จะค้ำจุนเกียรติยศแห่งราชวงศ์เทพไว้...”

เนตรทั้งคู่ของจักราชหรี่ซึมลง

“นายทหารไชยยันต์ครับ...ท่านมีความเห็นอย่างไร?”

“ตามหลักของยุทธศาสตร์แล้ว บุคคลเหล่านั้นคือซากเดนของทรราช ซึ่งจะต้องชำระล้างให้หมดสิ้นทั้งโคตรวงศ์ แต่แงซายเอ๋ย...อย่าให้ฉันแสดงความเห็นอะไรเลย สำหรับฉันและในภาวะที่เราเป็นต่อแล้วเช่นนี้ ฉันฆ่าเด็กกับผู้หญิงตลอดจนคนไม่มีทางสู้เหล่านั้นไม่ได้หรอก”

“คุณชายกลาง...ผมขอความเห็น”

“ควรจะปรึกษาอรชุนกับเมยานีดีกว่า นายจะต้องอยู่ที่นี่และปกครองแผ่นดินนี้ตลอดไปชั่วอายุขัย ส่วนพวกเรานั้นอีกไม่นานก็จากนายไปแล้ว”

“นายแหม่มเล่าครับ?”

“ฉันไม่มีความเห็นอะไรทั้งสิ้น...”

เสียงแหบพร่าของมาเรียบอกมา

“ผู้กองรพินทร์?”

“ถ้านายไม่ฆ่า ประชาชนนั่นแหละจะเป็นผู้ฆ่า และถ้านายจะเลี้ยงไว้ ก็เป็นภาระเหมือนเลี้ยงลูกเสือลูกจระเข้ ซึ่งจะมีสักโอกาสหนึ่งที่แว้งกัดนายได้ภายหลัง สมัยราชวงศ์ของนายถูกโค่น มีราชวงศ์เทพคนไหนบ้างไหมที่ถูกไว้ชีวิต ถูกมาเข้าแถวยืนพิจารณาด้วยความลังเลเมตตาเช่นนี้”

“คนใจอำมหิตโหดร้าย...อย่าไปเชื่อเขานะแงซาย”

ดารินร้องเบา ๆ

“นายใหญ่ครับ เหลือท่านเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ยังไม่ได้ให้ปัญญาใด ๆ แก่ผมเลย”

เชษฐาถอนใจยาว

“สุดแล้วแต่การตัดสินใจของเธอเองเถิด แงซาย”

จักราชสนิทนิ่งไปนานเกือบนาทีเต็มๆ แล้วริมโอษฐ์นั้นก็ปรากฏรอยยิ้ม

“ศัตรูของผมหมดสิ้นแล้ว คนเหล่านี้ หาใช่ศัตรูของผมไม่ อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ใช่ เฉพาะในความรู้สึกของผมเอง เพราะฉะนั้นผมจะเลี้ยงดเขาไว้อย่างดีตามอัตภาพ เพราะเขาก็คือชาวมรกตนครของผมนั่นเอง เราได้ตรวจสอบดูแล้ว บุคคลที่จะเป็นพิษเป็นภัยกับประชาชนชาวมรกตนคร อันมาจากกลุ่มบริวารใกล้ชิดของสิงหราและรหัสยะ ล้วนทำการต่อสู้และตายในที่รบไปแล้วทั้งหมด ที่เหลือเหล่านี้ล้วนเป็นผู้ที่ไม่คิดจะต่อสู้หรือช่วยเหลือตัวเองใดๆ ได้ทั้งสิ้น ทหารของผมไปกวาดต้อนออกมาจากซอกมุมปราสาท และตำหนักต่างๆ ในลักษณะเกรงกลัวจนตัวสั่น ผู้ชายก็ล้วนแก่ชรา และอยู่ในวัยทารกไม่เกิน 10 ปีทั้งสิ้น นอกนั้นเป็นนางสนมนางบำเรอ ผมตัดสินใจแล้วที่จะเลี้ยงคนเหล่านี้ต่อไปภายในขอบเขตอันจำกัดสถานที่ให้อยู่ และจะเฝ้าดูปฏิกิริยาไปทุกระยะ แม้จะเป็นงานที่อาจจะต้องระมัดระวังอยู่บ้าง ก็ยังดีกว่าที่ผมจะต้องสั่งประหารบุคคลเหล่านี้ทั้งหมด”

“จักราช ขอให้พระองค์ทรงพระเจริญเถิดเพคะ หม่อมฉันขอถวายพระพร!”

ดาริน วราฤทธิ์พูดแผ่วเบามาจากเบื้องหลังอย่างปีติใจ

แงซาย...ทุกคนประเมินค่าน้ำใจของเขาได้อย่างถ่องแท้ ณ บัดนี้เอง แม้แต่รพินทร์ ไพรวัลย์เอง

"พวกเจ้าทั้งหลาย"

สุรเสียงของราชบุตรแห่งวงศ์เทพประกาศก้อง ได้ยินไปทั่วท้องพระโรงอันเงียบสงัด

"บัดนี้ สิงหราและรหัสยะ ผู้อาจเป็นทั้งบิดา สามี ญาติ หรือนายของเจ้าได้พินาศแล้วจากผลกรรมที่ได้กระทำชั่วไว้ ส่วนพวกเจ้าข้าถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ มิได้ร่วมในพฤติกรรมชั่วร้ายใดๆ ทั้งสิ้น ข้าจะไว้ชีวิตให้ทั่วทกคน และเจ้ามีสิทธิ์ในมรกตนครนี้เยี่ยงชาวมรกตนครที่ดีทั้งหลายต่อไป"

เสียงร่ำไห้อย่างระเบ็งเซ็งแซ่ ก็ดังมาจากกลุ่มญาติ และบริวารของทรราชประมาณเกือบครึ่งร้อยเหล่านั้น เป็นเสียงที่พากันร่ำไห้ออกมาอย่างปลาบปลื้มยินดีขีดสุด และไม่คาดฝันมาก่อน เพราะทุกคนมองเห็นภาพของตนเองที่ถูกบั่นคอขาดออกไปจากบ่าทั้งสิ้น

แล้วโดยไม่ได้นัดกันไว้เลย ทั้งหมดไม่ว่าหญิงชายเด็กเล็กเหล่านั้นก็ทรุดตัวลงหมอบราบกับพื้น

"จักราช พระองค์คือมหาเทพ ผู้การุญเหนือเทพองค์ใดทั้งสิ้น ข้าพระบาททุกคนขอมอบชีวิตไว้เป็นข้าใต้ฝ่าละอองตราบจนชีวิตจะหาไม่ พระองค์ประเสริฐนักแล้ว พระองค์...คือกษัตริย์ที่แท้จริงของชาวมรกตนครทั่วทุกคน"

เสียงเหล่านั้นแซ่ส่ำระงมไปหมด และพร้อมกัน ทหารที่รายล้อมมหาปราสาท ที่ออกว่าราชการแผ่นดินทุกคนก็ชูอาวุธ

เหนือศีรษะ เปล่งประนามของ'จักราช' ขึ้นอึงอล จนอาคันตุกะต่างแดนทั้งหมดขนลุกซู่ขึ้นด้วยความปีติตื้นตันใจ

จักราชชนะศัตรูเฉียบขาดแล้ว ทั้งด้านการรบ และด้านน้ำพระทัย

แล้วชายอีกกลุ่มหนึ่ง 4 คน ลักษณะหน้าตาเหี้ยมโหด ดุจราชมัล ก็ถูกคุมตัวเข้ามาเฝ้าเฉพาะพระพักตร์ หัวหน้ามีนามว่า 'มหินธา' ร่างสงเกือบ 7 ฟต ทกคนแม้จะมีสีหน้าเหี้ยมเกรียมตายด้านประดุจผีดิบ แต่บัดนี้ ก็ถอดสีหน้าอันแลดูดุดันโหดเหี้ยมนั้นลง กลายเป็นความขลาดกลัวจนลนลาน

"ทั้งสี่คนนี่คือผู้บริบาลแม่มดวาชิกา และทำหน้าที่ประหารหญิงพรหมจารี เพื่อนำเลือดไปให้นังปิศาจร้ายเสพย์ในทุกๆ รอบ 7 วัน เมื่อทหารของเราเข้ายึดยอดปราสาท อันเป็นที่สถิตของแม่มดวาชิกา ชายทั้ง 4 ยอมจำนนจึงจับตัวมา ส่วนรอบแท่นนอนของแม่มดวาชิกา บัดนี้ทหารของเราคุมไว้หมดแล้ว"

อรชุนกราบทูลขึ้น

จักราชและทุกสายตาของอาคันตุกะต่างแดน จับนิ่งไปยังบุคคลทั้งสี่ ซึ่งทรุดคุกเข่าอยู่กับพื้นเบื้องต่ำลงไป

"เจ้าหรือที่มีชื่อว่ามหินธา หัวหน้าผู้บริบาลและให้อาหารแก่แม่มด"

ผู้พิชิตบัลลังก์แห่งราชวงศ์เทพกลับคืนมาได้ รับสั่งถามเรียบๆ

ชายผู้นั้นกายสั่นเทา เอาศีรษะก้มลงจดพื้น แล้วเงยขึ้น กราบทูลเสียงสั่น โดยไม่บังอาจสบพระเนตรที่จ้องเขม็งมา

“พระเจ้าข้า...ข้าพระองค์คือมหินธา...ข้าพระองค์ปฏิบัติการทุกสิ่งทุกอย่างไปตามแต่ประกาศิตสั่งของกษัตริย์สิงหรา”

“ถ้าเช่นนั้นดีแล้ว เจ้าจงนำข้าขึ้นไปยังยอดปราสาท อันเป็นที่สถิตของแม่มดวาชิกา ณ บัดนี้เถิด”

ทหารกลุ่มหนึ่ง ปราดเข้ามาหิ้วแขนมหินธา และลูกมืออีกสามคน กระชากให้ยืนขึ้น จักราชก็หันพักตร์กลับมาเผชิญกับอาคันตุกะต่างแดน ผู้เคยเป็นนายจ้างขณะเดินป่าพร้อมกับก้มเศียรให้นิดหนึ่ง รับสั่งแผ่วเบาว่า

“บัดนี้ ถึงเวลาแล้วครับ ผมขอเชิญทุกท่าน และพวกเพื่อนพรานของผมทุกคนขึ้นไปเยี่ยมแม่มดวาชิกา ผู้เป็นต้นเหตุให้ราชวงศ์ถูกโค่นบัลลังก์ในครั้งกระนั้น”

ทุกคนตื่นตัวจากภาวะตะลึงนั้นอีกครั้ง ต่างเตรียมตัวในทันที จักราชหันไปทางนายทัพชั้นผู้ใหญ่ บัญชาว่า

“วามิส ถอนกำลังทหารกลับไปประจำอยู่ ณ สนามชัยตามเดิม ปลอบขวัญประชาชนให้ดีที่สุด สุกรีนำทหารไปที่คุกทุกแห่งภายในมรกตนี้ ปลดปล่อยนักโทษที่ถูกจองจำอยู่ออกให้หมดทุกคน ยุทฐิษนำเอาบริวารของสิงหราและรหัสยะเหล่านี้ ไปคุมไว้ตำแหน่งกลางสระอุทยานให้อาหารเลี้ยงดูอย่างดี และป้องกันอย่าให้ใครบุกเข้าไปทำร้ายได้ พรหมเมศวร์ วิกรม พราหุต นำสาส์นของข้าที่มีถึงประชาชนไปปิดประกาศทุกมุมเมือง มรกตนครเป็นนครที่ปลดปล่อยแล้ว ทุกคนจะอยู่ร่วมกัน

ฉันพี่น้อง ภราดรภาพ ไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ ไม่มีการกดขี่ขูดรีด เอารัดเอาเปรียบกันอีกต่อไป ตั้งแต่บัดนี้!”

นั่นอาจจะเรียกได้ว่า...**เป็นพระบรมราชโองการประกาศิตของ ‘พระเจ้าจักราชธิราช’ ซึ่งบัดนี้ ถูกขนานพระนามให้โดยประชาชนชาวมรกตนครทุกคน**

ทหารหมู่หนึ่ง ภายใต้การนำของอรชุนและเมยานี คมคณะผู้บริบาลแม่มดวาชิกาขึ้นไปก่อน ณ มหาปราสาทอันสงตระหง่านเงื้อมประหนึ่งจะยันฟ้านั้น จักราช ลงมารวมกลุ่มกับคณะอาคันตุกะต่างแดน...ซึ่งในวาระนั้น เขาก็กลายเป็นแงซายไปอีกครั้ง หันมายิ้มให้กับทุกคน แล้วจ้องหน้ารพินทร์ ไพรวัลย์ผู้หน้าตายอยู่เหมือนเดิม

“ผู้กองไม่น่าจะลองใจผมเลย”

“ในเรื่องอะไร?”

“ยุให้ผมฆ่าบริวารของสิงหราและรหัสยะ อันประกอบด้วยคน ชรา เด็ก และสตรีให้หมด”

“เขาไม่ได้ลองใจเธอหรอก เขามีเจตนาเช่นนั้นจริง ๆ”

ดารินรีบบอกแทนมาโดยเร็ว หันไปค้อนรพินทร์จนตาคว่ำ จอมมัคคุเทศก์หัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

“นายจะเก็บเอาไว้ทำพันธุ์มั่ง ฉันก็ไม่ว่าอะไรนี่นะ ว่าแต่นี่แน่ะ นายจะเรียกค่าเสียหายพวกเราสักเท่าไหร่นะ ที่ยิงธนูดอกแรกผิด แทนที่จะระเบิดประตูเมือง ผ่าปลิวเข้าไประเบิดในเมือง ป้อมปราการที่ประชุมแม่ทัพฉิบหายหมด”

แงซายหัวเราะอย่างแจ่มใสและบริสุทธิ์ใจได้เป็นครั้งแรก ไม่กล่าวคำใดอีกทั้งสิ้น เดินตามหลังกลุ่มทหารของอรชุนไปโดยเร็ว แต่แล้วก็หยุดชะงัก เมื่อผ่านกลุ่มพรานพื้นเมืองที่ยังพากันยืนนิ่งเป็นตุ๊กตาปั้นกันอยู่

"อ้าว! ยืนเป็นหินกันไปหมดแล้ว ลุงหนานอิน ลุงคำจัน เกิด เส่ย แล้วก็เจ้าส่างปา"

น้ำเสียงทักทายที่หลุดออกจากริมฝีปากปนหัวเราะนั้น ทุกคนจำได้ดีว่า มันเป็นกระแสเสียงที่เคยได้ยินตามปกติ ในขณะที่เดินทุกข์ยากกันอยู่ในป่าของแงซายนั่นเอง ไม่ได้แผกผิดไปเลย

ทั้ง 6 คนของพรานพื้นเมืองน้ำตาคลอหน่วย มองตอบอาการทักทายนั้นอย่างตื้นตันใจ ไม่มีใครพูดคำใดออก แต่เมื่อแงซายพยักหน้าให้ตามรวมกลุ่มไปด้วย ทุกคนก็ปิดท้ายขบวนไปด้วยกันทั้งหมด

บันไดวนอันกว้างใหญ่นั้น เริ่มปลายด้านล่างสุดที่ห้องโถงอันกว้างขวาง ถัดจากส่วนหลังของบริเวณออกว่าราชการแผ่นดิน ณ มหาปราสาทแห่งนั้นเอง ขณะทุกคนเดินตามกันขึ้นไปเป็นทิวแถวในขณะนี้ มีความรู้สึกเหมือนไต่ขึ้นสู่พระปรางค์สูง เพียงแต่ทนทางเดินทำขั้นบันไดไว้อย่างสะดวกสบายและไม่ชันเท่านั้น ทุกประมาณ 25 ขั้นที่วนขึ้นไป จะเป็นชั้นพักอันเป็นลานกว้างเสียตอนหนึ่ง และก็เป็นขั้นบันไดหินต่อไป

ดารินผู้ถือถ้วนและรอบคอบที่สุด นับได้ทั้งหมด 125 ขั้น!

ก่อนจะถึงยอดปราสาทสูงสุด อันบัดนี้ ก่อนที่จะแลเห็นอะไรนั้น ก็ได้เห็นทหาร ซึ่งแน่ละ คือส่วนหนึ่งของกองทัพประชาชนที่บุกขึ้นยึดไว้ก่อนแล้ว กระจายเต็มไปหมด

ทั้งหมดทรุดกายลงคุกเข่าถวายความเคารพ เมื่อองค์พระยุพราชแห่งมรกตนครปรากฏพระวรกายขึ้น พร้อมกับอาคันตุกะต่างแดนตลอดจนผู้ที่ติดตามมาทั้งหมด จักราชประทับยืนกวาดสายตาพระเนตรไปโดยรอบอยู่ขณะใหญ่ โอกาสนั้นเองสหายศึก อันเป็นมนุษย์ต่างแดนจึงสามารถมองเห็นสถานที่นั้นได้โดยคร่าวๆ ด้วยจิตใจอันเต้นระทึก

มันเป็นบริเวณของชานระเบียงกว้าง ซึ่งล้อมรอบไปด้วยลูกกรงซึ่งทำด้วยเสาหินสูงแค่เอวขณะที่มายืนอยู่บนนี้ สามารถมองเห็นทิวทัศน์ของมรกตนคร ภายในเขตกำแพงเมืองรอบหมดทุกด้าน และไกลออกไปเห็นกำแพงเมืองที่ล้อมแนวอยู่ลิบๆ ตลอดจนท้องทุ่งอาณานิคมนอกเขตกำแพงออกไป

ณ ใจกลางลานระเบียงอันเป็นส่วนสูงสุดของมหาปราสาท แลไปเห็นทวารปากทางเข้าห้องๆ หนึ่ง ซึ่งแลผาดๆ จากเบื้องนอกทะลุเข้าไปยังส่วนประกอบภายในบางส่วน บอกได้ทันทีว่ามันเป็นห้องประดับประดาไว้หรูหราเช่นเดียวกับห้องประทับของมหาราชินี

สายตาทุกคู่พุ่งจับไปยังปากประตูของห้องนั้น ซึ่งมีทหารอีกส่วนหนึ่งกระจัดกระจายอยู่เต็ม

“มหินธา! นำเสด็จองค์พระยุพราชเข้าไปยังสถานที่ ซึ่งพวกเจ้าเคยบริบาลแม่มดวาชิกาเดี๋ยวนี้!”

เสียงห้าวเฉียบของอรชุนดังทำลายความเงียบขึ้น

ทหารหมู่หนึ่งก็ปราดเข้ามาสะกิด 'ผู้บริบาล' ทั้งสี่ ของ 'พระแม่เจ้าวาชิกา' ด้วยปลายหอก มหินธากับลูกมืออีก 3 คน ก็ออกเดินอย่างลนลานนำหน้าเข้าไปในทันที จักราชมีพระพักตร์เยียบเย็นสงบลงเหมือนเดิม ย่างพระบาทตามหลังไปอย่างแช่มช้า ในขณะที่ทหารซึ่งคุกเข่าอยู่ หลีกออกเป็นทางทั้งชุดของฝ่ายอาคันตกะต่างแดน พร้อมทั้งแม่ทัพนายกองที่ตามเสด็จขึ้นมาด้วย ต่างเคลื่อนตามหลังโดยไม่ต้องปริปากบอกเตือนหรือพูดคำใดกันอีกเลย

ทั้งหมด มาหยุดยืนนิ่งอยู่ใจกลางห้อง ซึ่งมีลักษณะเหมือนห้องบรรทมนั้น ความเงียบขนาดเข็มตกได้ยินปรากฏขึ้นอีกครั้ง จักราชประทับนิ่งกอดอุระ บุคคลที่ติดตามมาเบื้องหลังก็กระจายกันยืนล้อมในลักษณะแถวหน้ากระดานเยื้องไปเบื้อง-หลังเล็กน้อย จ้องเขม็งไปที่ภาพเบื้องหน้าตาไม่กะพริบ

แท่นอันกว้างใหญ่นั้น ปูด้วยฟูกสีน้ำเงินงาม มันจะเป็นแท่นหินหรือแท่นที่ประดิษฐ์ด้วยอะไรก็ไม่อาจทราบได้ เพราะชายผ้าที่ปูฟูกนั้นห้อยคลุมลงมาจนถึงพื้นอันลาดปูด้วยพรมหนังแกะนุ่ม **เหนือฟูกมีศีรษะวางพาดสนิทนิ่ง ในลักษณะของบุคคลที่ตกอยู่ในห้วงนิทราสนิทตลอดกาลนั้น...คือสตรีนางหนึ่งนอนสงบประสานมือทั้งสองวางอยู่เหนือทรวงอก คลุมร่างไว้ด้วยแพรพรรณและอาภรณ์เยี่ยงนางกษัตริย์ แต่มอง**

เห็นชั่วแวบเดียว ก็ทราบว่าเป็นสตรีในวัยชรา ทว่าก็ไม่ถึงกับแก่หง่อม

ส่วนประกอบอื่นใดของห้องไม่มีทั้งสิ้น นอกจากม่านแพรอันวิจิตรที่บุไว้รอบด้านมองไม่เห็นกำแพงผนัง และประตูเหล็กอีกช่องหนึ่ง ซึ่งเปิดออกไปสู่ห้องใดห้องหนึ่งทางด้านปลายเท้าของเตียง ยกเว้นแต่สองสิ่งเท่านั้น ซึ่งตั้งอยู่ทางด้านศีรษะของร่างนั้น ลักษณะอันเป็นเสาสูง มีขาหยั่งยกหรือเคลื่อนที่ได้แบบเดียวกับเสาสำหรับให้น้ำเกลือของวิทยาศาสตร์การแพทย์ปัจจบัน แขวนอย่บนยอดเสานั้น เป็นคนโททองขนาดเขื่อง ซึ่งต่อเชื่อมส่วนท้ายของคนโทด้วยหลอดทองคำเช่นกัน เป็นรูปโค้งยาวทอดต่ำลงมา มีส่วนปลายมาจ่อชิดอยู่กับริมฝีปากของร่างนั้น ห่างจากริมฝีปากเพียงนิ้วเดียว เส้นผ่าศูนย์กลางของหลอดหรือแป๊บทองคำขนาดเดียวกับหลอดสำหรับดูดเครื่องดื่มทั่วๆ ไป

“มีใครเคลื่อนย้ายวัตถุสิ่งของใดๆ ไปบ้างหรือไม่ ขณะที่เข้ายึดสถานที่นี้”

สุรเสียงแหบเหือดของจักราชรับสั่งเปรยขึ้นในความเงียบ

“อาชญามิพ้นเกล้า...ตั้งแต่พวกเราบุกขึ้นมาถึงสถานที่นี้และยึดไว้พร้อมทั้งจับผู้บริบาลทั้งสี่ได้ ยังไม่มีผู้ใดแตะต้องเคลื่อนไหวสิ่งใดๆ เลยทั้งสิ้นพระเจ้าข้า”

นายทหารหัวหน้าหน่วยที่ขนยึดสถานที่กราบทูลขน

อรชุนก็กราบทูลขึ้นด้วยเสียงอันแช่มช้าดังกังวานไปทั่วอีกครั้งว่า

“จากการสอบสวนโดยคร่าวจากผู้บริบาลทั้งสี่นี่ ได้ความ

ดังนี้พระเจ้าข้า...ทุกๆ รอบเจ็ดวัน สตรีสาวบริสุทธิ์วัยแรกรุ่นดรุณี จะถูกนำตัวมาประหารในห้องนั้น...”

พร้อมกับพูด อรชุนชี้หอกเข้าไปยังห้องปลายเท้าของเตียง

“โลหิตจะถูกรองไว้ในภาชนะ แล้วนำมาใส่ในคนโทลูกนี้ และโลหิตจะค่อยๆ ไหลตามท่อทองคำ ไหลลงมาหยดสู่ปากของนางแม่มดเป็นจังหวะช้าๆ ทีละหยด นางผีร้ายนี่จะเสพย์ภักษาอันเป็นโลหิตสดนี้ใช้เวลาทั้งสิ้นประมาณเกือบสองวันก็จะหมด นางจะอิ่มไปจนกว่าจะถึงรอบ อีก 7 วัน ภักษาหารก็จะถูกนำมาเพิ่มเติมให้ใหม่ ซึ่งมันเป็นมาเช่นนี้ นับเป็นเวลากว่า 20 ปีแล้ว ตั้งแต่สมเด็จพระราชบิดาของพระองค์และราชวงศ์-เทพถูกโค่นล้มลง”

จักราชหรี่เนตรลง ในขณะที่อาคันตุกะต่างแดนอุทานออกมาจากลำคอโดยไม่รู้สึกตัวพร้อมๆ กันอย่างสุดสยอง

“ครั้งล่าสุดของการประหารเพื่อรองเลือดให้มาเป็นอาหารของนาง นานมาเท่าไหร่แล้ว?”

ราชวงศ์เทพองค์สุดท้ายรับสั่งถามขึ้น

“เฮ้ย! ไอ้พวกกาลี ได้ยินรับสั่งถามหรือไม่?”

อรชุนตวาด พร้อมทั้งตบหน้ามหินธาฉาดใหญ่ ร่างอันสูงทะมึนปานอสูรของราชมัล หรือหัวหน้าผู้บริบาลแม่มดทรุดกายฮวบลงไปคุกเข่ากับพื้น พนมมือสั่นพับๆ อยู่กับอกกราบทูลละล่ำละลัก

“ประมาณ 4 วันมาแล้วพระเจ้าข้า!”

"ก็แปลว่า อาหารหมดสิ้นไปแล้วมื้อหนึ่ง และนางก็ อิ่มเอมแล้ว จนกว่าจะถึงวันที่เจ็ด"

รับสั่งเปรยนั้น ไม่เจาะจงว่าจะตรัสกับใคร แต่มหินธารีบกราบทูลเสียงกระเส่าว่า

"พระเจ้าข้า!"

"สาเหตุที่พระราชบิดาของข้า ไม่ทรงยอมปฏิบัติตามปรารถนาของวาชิกาในลักษณะนี้นะหรือ คือต้นเหตุให้วาชิกาคิดล้างหมดทั้งราชวงศ์เทพ และสนับสนุนมหามนตรีสิงหราขึ้นมาเป็นกษัตริย์แทน"

"เป็นเช่นนั้นพระจ้าข้า! พระบิดาของพระองค์ไม่ทรงยอมตามข้อเรียกร้องนี้ของนางปิศาจร้าย มันจึงคิดขบถหันไปยุยงสนับสนุนสิงหราขึ้นมา"

'ผู้เฒ่า' ผู้หยั่งทราบตื้นลึกหนาบางในอดีตแห่งมรกตนครมาตลอดเวลา กราบทูลตอบ

"ขอให้พระวิญญาณของพระองค์ จงสู่สรวงสวรรค์เถิด พระราชบิดาของข้าทรงปฏิบัติชอบแล้ว ที่ไม่ทรงยอมในสิ่งอันชั่วร้ายนี้..."

จักราชพึมพำกัดกรามแน่น อสุชลคลอซึม แล้วรับสั่งต่อมาว่า

"และเมื่อก่อนที่จะเสพย์เลือดเป็นอาหารนี้ นางเสพย์สิ่งใดเป็นอาหาร?"

"ตลอดกาลนานหลายร้อยปีมาแล้ว ซึ่งไม่มีชาวมรกต-นครคนใดสามารถจะคะเนอายุของนางถูก นางก็เสพย์อาหารเยี่ยงปุถุชนทั่ว ๆ ไปได้ทุกอย่าง ครั้นตกมารัชสมัยของสมเด็จ

พระราชบิดาของพระองค์ นางก็ไม่ยอมเสพย์อาหารสิ่งใดทั้งสิ้น จะเสพย์แต่โลหิตของสาวพรหมจารี เมื่อพระราชบิดาทรงปฏิบัติตามประสงค์ของนางไม่ได้ จึงกลายเป็นความพินาศของราชบัลลังก์และราชวงศ์เทพทั้งหมด ซึ่งเหลือพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่สวรรค์ส่งให้หลุดรอดเงื้อมมือของฝ่ายทรราชไปได้อย่างหวุดหวิด”

ตลอดเวลาของการเจรจาโต้ตอบซักถาม ระหว่างจักราชกับคนของเขา ฝ่ายอาคันตุกะต่างแดนสงบฟังนิ่งด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

ครั้งนี้ จักราชเบือนพักตร์ไปทางมหินธาและพวก

“นางวาชิกานอนสนิทนิ่งอยู่เช่นนี้ตลอดเวลา โดยไม่มีการเคลื่อนไหวเลยหรือ?”

“ในเวลาทิวากาล นางจะนอนสงบนิ่งไม่ไหวติงประหนึ่งหลับเช่นนี้ตลอดไปพระเจ้าข้า แต่ครั้นยามราตรีใดที่ปราศจากฝน ข้าพระองค์และบริวารจะเปิดเพดานด้านบนออกปล่อยให้น้ำค้างและแสงดาวเดือนสาดส่องลงมากระทบร่างของนาง ซึ่งเป็นกิจวัตรที่จะต้องกระทำในทุกคืนที่ปราศจากฝน ในบางราตรีนางก็จะขยับเขยื้อนเคลื่อนกายลืมเนตรขึ้นลุกนั่งหรือเคลื่อนไหวอยู่บนแท่น บางราตรีนางก็อาจแข็งแรงพอที่จะเดินออกจากห้องนี้ไปสู่ยังระเบียงด้านนอกและมองออกไปยังพระนครเบื้องล่าง ครั้นยามอรุณรุ่ง แสงตะวันใกล้จะขึ้นก็จะกลับมานิทราบนแท่นนี้ในอาการเดิม เมื่อนั้นก็ถึงเวลาที่ข้าพระองค์ทั้งสี่ จะต้องปิดเพดานให้เคลื่อนสนิทเข้าหากัน”

จักราชเม้มโอษฐ์ พยักพักตร์เนิบลง

“นอกจากเจ้าทั้งสี่แล้ว มีใครขึ้นมาหานางบ้างหรือไม่?”

“นอกจากข้าพระองค์ทั้งสี่แล้ว ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้ขึ้นมาบนนี้เลยพระเจ้าข้า นอกจากกษัตริย์สิงหรา รหัสยะผู้อนุชาเท่านั้น บางครั้งก็ขึ้นมาเยี่ยมดูนางในเวลาทิวา ซึ่งจะมานั่งคุกเข่านิ่ง หลับเนตรอยู่หน้าแท่น บางครั้งก็ขึ้นมาในยามราตรี ซึ่งในเวลานั้นนางจะลุกขึ้นมาเจรจาด้วย แต่ครั้งใดที่สิงหราและรหัสยะขึ้นมา พวกข้าพระองค์ทั้งสี่จะต้องออกไปจากห้องนี้ ไม่อาจได้ยินคำพูดจาใดๆ ทั้งสิ้น”

“เจ้าและพวกเจ้าทั้งสาม เข้ามารับหน้าที่บริบาลดูแลและจัดหาอาหารให้นาง นานมาสักเท่าใดแล้ว”

“ข้าพระองค์และบริวารทั้ง 3 มารับหน้าที่นี้ประมาณ 10 ปีมาแล้วพระเจ้าข้า”

“แล้วก่อนหน้านั้น?”

“มีคณะบริบาลสองหรือสามชุด ได้ทำหน้าที่นี้มาก่อนพวกข้าพระองค์แล้ว แต่พวกเหล่านั้นได้ถูกแม่มดวาชิกาสั่งให้กษัตริย์สิงหราลงโทษถึงประหารหมด”

“ทำไม สาเหตุมาจากอะไร?”

“อาชญามิพ้นเกล้า สาเหตุที่แม่มดวาชิกาไม่พอใจ ก็เพราะหญิงพรหมจารีที่ถูกส่งมาให้เป็นเหยื่อเหล่านั้น ล้วนคัดมาแต่สตรีรูปงามทั้งสิ้น พวกผู้บริบาลทั้งสี่ก่อนจะลงมือประหารได้ช่วยกันข่มขืนสตรีผู้จะตกเป็นเหยื่อเสียก่อนที่จะประหาร โดยหาคิดไม่ว่า แม้นางจะหลับสนิทเคลื่อนไหวมิได้ในเวลาทิวากาล นางก็มีทิพยญาณหยั่งรู้ได้ จึงส่งกระแสจิตไปทูลกษัตริย์สิงหรา

และไม่ยอมรับโลหิตของสตรีนั้นเป็นภักษาหาร สิงหราจึงลงโทษถึงประหารหมดทุกคน ส่วนพวกข้าพระองค์ที่ปฏิบัติหน้าที่นี้มาได้โดยตลอด ก็เพราะมิได้บังอาจล่วงเกินสตรีงามที่จะตกมาเป็นเหยื่อสังเวยนั้นเลย แม้แต่สักครั้งเดียว”

อาคันตุกะต่างแดนทุกคนเหลียวมองหน้ากันเองด้วยสีหน้าพิพักพิพ่วน

“เอาละ มหินธา เจ้าลองเปิดเพดานของห้องนี้ให้ข้าดูซิ!”

จักราชพยักพักตร์บัญชามา

มหินธาและพวกอีกสามคน ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนอย่างขลาดกลัวแล้วขยับจะเดินไปยังผนังด้านหนึ่ง

อรชุนร้องสั่งให้ทหารเปิดทางให้ แต่ให้คอยควบคุมใกล้-ชิด และระมัดระวังเต็มที่

ผู้บริบาลทั้งสี่ ตรงไปยังผนังที่ปิดไว้ด้วยม่านด้านตรงข้ามกับที่จักราชและพวกยืนอยู่ รูดสายที่ซ่อนอยู่ออก ม่านด้านนั้นก็เผยอแยกจากกัน และเห็นรอกหิน ลักษณะเหมือนเสาสมอเรือ ม้วนพันอยู่ด้วยเชือกเส้นเขื่อง ทั้งสี่คนช่วยกันหมุนที่คันนั้นในอาการออกกำลังอย่างเต็มที่

ปรากฏเสียงลั่นคึก ๆ อยู่บนเพดานสูงเหนือศีรษะของทุกคนขึ้นไป แล้วอย่างมหัศจรรย์ที่สุด เพดานที่มองผาด ๆ เหมือนหินอ่อนประดับลวดลายงดงามนั้น ก็ค่อยแยกตัวออกจากกันตรงจุดกึ่งกลาง เป็นการแยกออกทีละน้อย ๆ คืบต่อคืบ ท่ามกลางการแหงนมองอย่างตื่นตะลึงครู่ใหญ่ เพดานทั้งสอง

ข้างก็เคลื่อนหายเข้าไปในหลืบ เผยให้เห็นท้องฟ้ายามบ่ายจัดโปร่งโล่ง ตะวันยามเย็นทอดลำแสงสว่างจ้าลงมาฉาบห้องนั้นสว่างไสวไปหมดทุกซอกทุกมุม

จักราชแย้มโอษฐ์ออกมาอย่างฝืน ๆ พยักพักตร์ลงอย่างพอพระทัย แล้วโบกหัตถ์เป็นสัญญาณให้ทั้งสี่คนลงสลักยึด เปิดเพดานค้างคาไว้เช่นนั้น พลางหันมาทางคณะอาคันตุกะต่างแดน

“ท่านที่เคารพของแงซายทุกท่าน...”

บุรุษผู้นั้นกระซิบแผ่วเบาด้วยลิ้นของมนุษย์ในโลกยุคปัจจุบันภายนอก

“เราเข้าไปสำรวจดู ‘พระแม่เจ้าวาชิกา’ กันใกล้ๆ เถิดครับ”

อึดใจต่อมานั้นเอง โดยการก้าวนำของยุพราชแห่งมรกต-นคร เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ ดาริน มาเรีย รพินทร์ และพวกพรานพื้นเมืองทั้งหมด ก็เคลื่อนเข้าชิดแท่นนอนนั้นในลักษณะรายล้อมรอบเตียงอย่างใกล้ชิด

จากแสงสว่างของสายัณห์กาลที่ทอแจ่มใสลงมา ทุกคนเพ่งทุกส่วนของร่างที่นอนหงายสนิทนิ่งนั้น บางคนกลั้นลมหายใจ บางคนตาไม่ยอมกะพริบ เหมือนมองสิ่งมหัศจรรย์อีกสิ่งหนึ่งแล้วก็พากันนิ่งงันไปชั่วขณะ

ทุกคนถูกปลุกขึ้นด้วยเสียงพูดเบาของอดีตแงซายอีกครั้ง

“นายหญิงครับ!...”

ดารินเกือบสะดุ้ง เงยขึ้นมองหน้าโดยเร็ว ก็เห็นรอยยิ้มบางๆ จับอยู่ที่ริมโอษฐ์งามอยู่ก่อนแล้ว

“นายหญิงเป็นแพทย์และนักมานุษยวิทยา เพราะฉะนั้น นายหญิงจะให้ข้อวินิจฉัยได้ดีที่สุด...ของร่างที่แลดูเหมือนมนุษย์ ซึ่งนอนเหมือนคนหลับอยู่ที่นี่”

นักมานุษยวิทยาสาวกัดริมฝีปากแน่น นิ่งไปครู่ก็ส่ายหน้าไปมาช้า ๆ

“แงซาย ความรู้ในทางแทพย์ และมานุษยวิทยาของฉันมีค่าน้อยเหลือเกิน เมื่อฉันเดินทางเข้ามาสู่ดินแดนสนธยาแห่งนี้ ไม่เฉพาะที่นี่เท่านั้น ตั้งแต่เราเริ่มผ่าน ‘นรกดำ’ มาแล้วด้วยซ้ำ แต่ถ้าจะให้บอกตามสายตาที่เห็นอยู่นี่ เค้าหน้าของสตรีผู้นี้ แม้จะเป็นสตรีชราก็จริง อายุก็ไม่น่าจะเกิน 81 ปีเท่านั้น สำหรับมนุษย์ในโลกภายนอก เพราะไม่ได้ดูแก่ชราอะไรจนเกินไปนัก ส่วนการเสพย์เลือดโดยบรรจุเลือดไว้ในคนโท แล้วปล่อยให้ค่อย ๆ หยดลงในปากทีละหยดนั้น มีลักษณะเหมือนการให้ ไอ.วี. หรือการให้เลือดให้น้ำเกลือของวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ผิดกันแต่เพียงว่า การให้เลือดของวิทยาศาสตร์การแพทย์นั้นเขาให้โดยทางเส้นเลือด และถ้าให้เลือดก็ต้องเป็นเลือดกรุ๊ปเดียวกันด้วย อย่างที่เธอเคยถ่ายเลือดให้พี่ใหญ่มาแล้ว ไม่ใช่เจาะจงเอาเฉพาะเลือดของหญิงพรหมจารีอย่างเดียว และเสพย์ทางการ ‘ดูดกิน’ แบบผีดิบเช่นนี้ สำหรับอายุของสตรีนั้น ตามจดหมายเหตุของมังมหานรธาซึ่งผ่านมาแล้ว 400 ปี ก็ยังได้เอ่ยอ้างถึง ซึ่งนั่นก็แปลว่า นางจะต้องมีอายุแก่กว่านั้นขึ้นไปอีก มาสมัยพ่อของเธอนั้น เคราะห์ของท่านร้ายมาก ยายแก่คนนี้ ซึ่งอยู่และกินอาหารอย่างชาวบ้านธรรมดามาได้นานแสนนาน เกิดไม่ยอมกินเหมือนอย่างเดิม ดันอุบาทว์มากินเลือดสาวพรหมจารี จึงทำ

ให้ทรราชได้โอกาสล้มล้างพ่อ และวงศ์วานฝ่ายเธอลงเสีย โดยสนับสนุนไอ้คนอุบาทว์ ที่จะสนองความต้องการให้นางได้ขึ้นมาแทนที่ แต่เอาละ ฉันจะลองเช็กสภาวะทางร่างกายของนางผีดิบตนนี้ดู ว่าจะมีอะไรใกล้เคียงกับคนธรรมดาหรือแตกต่างไปอย่างไรบ้าง

ว่าแล้ว หมอดารินก็เอื้อมมือจะไปคว้าข้อมือของแม่มดวาชิกาขึ้น เพื่อหมายตรวจหาชีพจร

แต่มือของหล่อนที่เอื้อมไป ก็ต้องชะงักอยู่เพียงแค่นั้น เพราะอ้งมืออันแข็งกร้าวของใครคนหนึ่ง คว้าหมับมาเสียก่อน

“อย่า คุณหญิง!”

“รพินทร์!”

มือนั้นยังไม่ยอมปล่อยมือหล่อนออก พร้อมกับส่ายศีรษะไปมาช้า ๆ

“ผมมองไม่เห็นประโยชน์อะไรเลย ที่คุณหญิงจะแตะต้อง หรือสำรวจอะไรในสภาพของร่างกายแบบอมนุษย์ตนนี้ คุณหญิงอาจทดลองจับชีพจร ต่อมาก็อาจเอาหูฟังของหมอฟังหัวใจ และถ้ามีเครื่องมือ คุณหญิงก็อาจทำ อี.เค.จี. หรือ อี.อี.จี. หรือไม่ก็ถ่ายเอกซเรย์ ยิ่งกว่านั้นถ้ามีห้องแล็ปฯ ก็คงจะเจาะเลือดไปตรวจ รวมทั้งตรวจอุจจาระและปัสสาวะ เรียกว่าทำครบถ้วนหมดตามระบบของเม็ดดิกัล ทรี้ทเมนท์ ซึ่งก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาทั้งสิ้น ร่างนี้ก็เหมือน ๆ กับร่างของผีดิบมันตรัยที่เราพบมาแล้วนั่นแหละ”

“รพินทร์พูดถูกแล้ว ไม่มีความจำเป็นอย่างใดเลยที่น้อยจะต้องไปแตะต้องสำรวจร่างนี้!”

อดีตนายพันโททูตทหารบก หัวหน้าคณะ เอ่ยแทรกขึ้นห้าวๆ

อนชา ไชยยันต์ และมาเรียก็เห็นพ้องต้องกัน

"ฉันคิดว่าเธอคงอยากจะรักษายายผีนี่ เอาไว้ให้เป็นที่ปรึกษาราชการแผ่นดินให้จักราชของเราต่อไปกระมัง?"

มาเรียพูดมาเสียงพร่า ดารินอึ้งไปครู่ มองหน้าอดีตแงซายผู้ยิ้มน้อยๆ

"ผู้กองและพวกเราทุกคนพูดถูกแล้วครับ ผมเพียงแต่ให้นายหญิง 'ดู' เท่านั้น ไม่ต้องการให้นายหญิง 'แตะต้อง' ร่างอัปมงคลนี้เลย...นายใหญ่ครับ โปรดบอกด้วยว่าผมควรจะจัดการกับร่างนี้อย่างใดต่อไปจึงสมเกียรติที่นางเป็นที่ปรึกษาราชการแผ่นดินของมรกตนครมาทุกยุคทุกสมัย"

"นายควรจะถาม 'ผู้กอง' เขาดูนะ แต่เอาเถอะ ไม่ต้องห่วงหรอก ถึงอย่างไรเราก็ไม่ปล่อยให้นายต้องตัดสินใจตามลำพังคนเดียวหรอก ว่าแต่นายนำพวกเราเข้าไปด 'ห้องประหาร' สาวพรหมจารี หรือ 'ห้องประกอบอาหาร' ของยายแร้งทึ้งนี่ก่อนดีกว่า เราอยากจะศึกษาว่าเหยื่อเหล่านั้นถูกฆ่าอย่างไร สภาพของห้องนั้นเป็นอย่างไร...เอามหินธากับพวกเข้าไปอธิบายให้เราฟังด้วย"

จักราชก้มเศียรลงนิดหนึ่ง แล้วพยักพักตร์กับอรชุนเป็นเครื่องหมายให้ปฏิบัติตามคำสั่งของนายใหญ่

มหินธาและพวกอีก 3 คน ถูกกระชากตัวให้นำหน้าเข้าไปห้องนั้นก่อน ระหว่างที่ทุกคนของฝ่ายอาคันตุกะทยอย

กันเดินเรียงแถวเข้าไปด้วย อย่างไม่เป็นระเบียบนั้น มาเรียกระแทกไหล่ดารินกระซิบ

"น้อย! ถ้าเธอบังเอิญมาเป็นชาวมรกตนคร สมัยที่สิงหรายังครองราชย์อยู่ล่ะก็ เธอเห็นจะต้องมาถูกฆ่าตายในห้องนี่แน่"

ดารินพาซื่อ หน้าตื่นถามว่า

"ทำไม?"

"ความเป็นพรหมจารีของเธอยังไงล่ะ! สำหรับฉันสบายแน่ เพราะไฮเมนของฉันขาดตั้งแต่อายุ 14"

"สติวปิด! อีเดียท!!"

หมอดารินแยกเขี้ยว กระซิบตอบ ในขณะที่มาเรียปิดปากหัวเราะคิกๆ

"แต่ก็ไม่แน่นะ เธออาจได้เป็นพระราชินีของกษัตริย์สิงหราเสียก่อนที่จะถูกสังเวยก็ได้"

"ถ้าจะเป็นราชินีละก็ ฉันจะอยู่อย่างเมยานี แม่เสือแห่งกองทัพประชาชนคนนั้น เพื่อรอการกลับคืนมาของสมเด็จพระ-เจ้าจักราธิราชหรือถ้าพลาดก็ยอมตายด้วยการต่อสู้เสียดีกว่า"

ห้องที่ทุกคนซึ่งเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ก้าวผ่านประตูเข้าไปใหม่นั้น เป็นห้องแคบกว่าห้องนอนของนางวาชิกาเล็กน้อย เกือบจะมืดสนิท ถ้าไม่ใช่เพราะเหนือเพดานของห้องนางวาชิกาถูกเปิดออก ปล่อยให้แสงแดดยามเย็นส่องสาดลงมาช่วย ฝาผนังมีรอยคบเพลิงขนาดใหญ่ปักประจำไว้ด้านหนึ่ง

ภายในลักษณะมันเหมือนคุก หรือห้องประหารเราดีๆ นี่เอง ฝาผนังรอบด้านเป็นหินตันก่อด้วยศิลาแลง พื้นหินดำด่าง

ขรุขระ สิ่งประดับห้อง มีอยู่เพียงแท่นหินและหลักสี่ด้านพร้อมสายโซ่ตรวนผูกประจำติดอยู่ ซึ่งใครก็ตามที่ถูกนำขึ้นไปนอนบนแท่นหินนี้ จะถูกมัดมือและเท้าโยงขึงด้วยสายโซ่ยึดตรึงไปยังหลักทั้งสี่ด้าน ในลักษณะถูกขึงพืด ชนิดไม่สามารถจะขยับเขยื้อนหรือช่วยเหลือตัวเองใดๆ ได้ทั้งสิ้น

ใกล้ๆ กับเสาหลัก ซึ่งน่าจะเป็นด้านหัวนอนของผู้ที่จะถูกนำขึ้นไปมัดขึงพืดอยู่นั้น มีอ่างเคลือบดินเผาวางอยู่ข้างละใบ ซึ่งแลดูสะอาดหมดจดดี

ทั้งหมดเข้ามายืนล้อมเตียงประหารนั้นโดยรอบอีกครั้ง พร้อมทั้งสำรวจอย่างถี่ถ้วนไปรอบด้าน

เมื่อถูกอรชุนเตือนให้ทำหน้าที่อธิบาย โดยการฟาดกำปั้นหนักลงไปบนหลัง มหินธาก็อธิบายขึ้นว่า

“อาชญามิพ้นเกล้า สตรีที่ถูกส่งขึ้นมาเป็นเหยื่อสังเวยจะถูกจับให้นอนหงาย และมัดข้อมือข้อเท้า โยงไปตรึงกับหลักทั้งสี่ จนไม่สามารถจะกระดิกกระเดื้ยได้...”

เสียงของมหินธาแหบ เพราะเกรงกลัวความผิด

“ก่อนมัด นางจะเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดเดิม มาเป็นชุดขาวบริสุทธิ์ ซึ่งได้รับการผลัดเปลี่ยนจากผู้คุมด้านล่างเรียบร้อยแล้ว โดยพวกข้าพระองค์สี่คนนี้ไม่รู้เห็นหรือเกี่ยวข้องด้วย จะมีหน้าที่ก็ต่อเมื่อผู้คุมได้นำนางขึ้นมาบนนี้เท่านั้น”

“ภายหลังจากนำขึ้นเตียง มัดไว้แล้ว พวกเจ้าทำอย่างไรต่อไป?” เชษฐาถามโดยเร็ว

“ข้าพระองค์จะใช้มีดคม เฉือนที่ข้อมือด้านในทั้งสองข้างของนาง โลหิตก็จะเริ่มไหลลงสู่ภาชนะที่รองไว้...”

“ตัดเส้นโลหิตใหญ่ที่ข้อมือ!”

หมอดารินอุทานลั่นออกมา

“แล้วเจ้าทำอย่างไรต่อไปอีก?”

ครั้งนี้ อนุชาถามเกือบจะเป็นเสียงตวาด

“พวกข้าพระองค์ทำเพียงแค่นี้...โลหิตของนางก็จะไหลออกจากบาดแผลนั้นไปเรื่อยๆ จนหมดกายของนาง และนางก็จะสิ้นใจไปอย่างสงบ ภายในเวลาชั่วไม่นานนัก พวกข้าพระองค์ไม่ได้กระทำการโหดร้ายทารุณใดๆ ต่อนางนอกเหนือไปกว่าการเชือดข้อมือเพื่อรองเอาเลือดไปให้พระแม่เจ้าวาชิกาเท่านั้น พวกข้าพระองค์จะรอคอยจนโลหิตหยดสุดท้ายของนางหมดสิ้นกายแล้ว จึงนำเอาโลหิตจากภาชนะทั้งสองไปบรรจุลงในคนโฑทอง ซึ่งแขวนอยู่ทางด้านเหนือศีรษะของพระแม่เจ้า พร้อมทั้งเลื่อนหลอดทองคำให้หันมาตรงกับปากของพระแม่เจ้า จากนั้นก็หมดหน้าที่ของพวกข้าพระองค์ ภายหลังจากเหยื่อสังเวยได้ตายแล้วไม่นานก็จะมีผู้คุมขึ้นมานำร่างของศพลงไปเบื้องล่างส่วนนำศพไปจัดการอย่างไร ที่ไหนต่อไป ข้าพระองค์ไม่ทราบได้”

ดารินฟังแต่เฉพาะคำบอกเล่าเท่านั้น ก็รู้สึกวิงเวียน มีอาการเหมือนจะเป็นลม จนต้องเกาะแขนพี่ชายคนกลางไว้ หน้าซีดทั้งๆ ที่หล่อนเองก็เป็นศัลยแพทย์ ผ่าตัด เห็นเลือดและอวัยวะภายในของคนไข้มานับไม่ถ้วนแล้ว แต่การกระทำของหล่อนนั้น เป็นการทำเพื่อช่วยชีวิต ไม่ใช่เป็นการกระทำเพื่อประหารด้วยวิธีอันสยองเกล้าเลือดเย็นเช่นนี้

มาเรียเองนับว่าใจแข็งที่สุด ก็มือเย็นตีนเย็น รีบเดินผละ

ออกจากห้องนั้นออกไปยังห้องของนางแม่มดวาชิกาโดยเร็ว ไม่คิดที่จะยืนอยู่ในห้องนั้นอีก และไชยยันต์ก็ตามออกไปด้วยความเป็นห่วงเมียแหม่มของเขา

คงเหลือแต่เพียงจักราช อรชุน เมยานี รพินทร์ ดาริน อนุชา เชษฐา และกลุ่มทหารชุดร่วมตายคนสนิทที่ติดตามมาเท่านั้น

ทุกคนเห็นจักราชประทับยืนซึม กัดกรามนิ่ง รำพึงออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเองว่า

“20 กว่าปี เด็กสาวบริสุทธิ์แห่งมรกตนครกี่ชีวิตมาบ้างแล้วที่ถูกนำมาเชือดราวกับสัตว์ภายในห้องนี้”

ทั้งหมดพากันยืนนิ่งงันไปอีกครั้ง ในโสตประสาทสำเหนียกคล้ายจะแว่วเสียงร้องของชีวิต เสียงครวญครางของเหยื่อเหล่านั้น ระงมไปหมด เป็นเสียงอุปาทานจากการวาดภาพตามคำบอกเล่า

“เหยื่อไม่ถูกทารุณกรรมในทางร่างกายมากนัก แต่ทารุณในด้านจิตใจอย่างเหลือร้าย เพราะจะมองเห็นความตายของตนเองอย่างช้าๆ อย่างเยือกเย็นที่สุด...โอ๊ย! ไม่ไหว ฉันก็ยืนอยู่ในห้องนี้ไม่ได้เหมือนกัน จะเป็นลม...”

ดารินหลับตา สะบัดหน้าแรงๆ แล้วเดินโซเซจะหนีออกจากห้อง อนุชารีบตามไปประคองน้องสาวไว้

“ชิบหายบรรลัยกุด!...”

เสียงบุญคำสบถออกมา ขณะเดียวกัน พวกพรานพื้นเมืองทุกคนก็สาปแช่งแซดในลำคอฟังไม่ได้ศัพท์ แล้วส่างปา ผู้พูดน้อยที่สุดก็เอ่ยลอยๆ ขึ้นว่า

“เจ้านายของมันทั้งสี่คนนี้ก็หัวขาดเสียบอยู่กลางสนามชัยแล้ว ไอ้คนใจร้ายสี่คนนี่ควรถูกตัดหัวเสียบประจานเหมือนกัน”

“คะหยิ่นจะเป็นคนฟันคอมันเอง หรือจะให้เชือดข้อมือมันอย่างที่มันเชือดผู้หญิงสาวๆ มาแล้วนับไม่ถ้วนก็ได้”

“แต่ข้าว่า แล่เนื้อมันทีละชิ้น แล้วเอาเกลือทา ย่างให้มันกินเองวันละมื้อจะดีกว่า จะได้สาสมกับใจอันเหี้ยมโหดอำมหิตของมัน”

จันว่า ขมึงตามองราชมัล ผู้บริบาลแม่มดวาชิกาทั้งสี่ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ บัดนี้พวกพรานพันเมืองของรพินทรฮึดฮึดแสดงอาการแค้นเคืองเสียยิ่งกว่าทหารประชาชนฝ่ายมรกตนครเสียอีก เพราะคนเหล่านั้นสงบเฉย รอฟังแต่คำบัญชาจากกษัตริย์องค์ใหม่ประการเดียวเท่านั้น

อดีต ‘แงซาย’ ยิ้มให้แก่เพื่อนพรานของเขาทุกคน

“ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก สหายทั้งหลาย ในการที่จะเอาชีวิตบุคคลเหล่านี้เพราะพวกเขามีหน้าที่จะต้องปฏิบัติไปตามคำสั่งของเจ้านายเดิมของเขาเท่านั้นความผิดอันยิ่งใหญ่ทั้งหลายมันอยู่ที่คนเพียงสามคนเท่านั้น คือหนึ่ง สิงหรา สอง รหัสยะ และสาม นางวาชิกา ขอให้สหายของเราจงระงับโทสะไว้เสียเถิด ถึงอย่างไรเราก็ไม่มีโอกาสที่จะช่วยชีวิตหญิงที่ถูกฆ่าตายเหล่านี้ให้คืนชีพขึ้นมาได้อีกแล้ว แต่เราก็สามารถป้องกันไม่ให้เรื่องร้ายชนิดนี้เกิดขึ้นอีกต่อไป...เช่นนั้นไม่ใช่หรือครับ นายใหญ่?”

ประโยคสุดท้าย ผู้เคยมีฐานะเป็นคนรับใช้หันไปถามท่านหัวหน้าคณะ

“แงซาย เจ้าราชมัลทั้งสี่คนนี่ ก็ตกอยู่ในฐานะเดียวกัน

กับเครือญาติของสิงหรา ที่เธอไว้ชีวิตไม่คิดจะก่อเวรสืบเนื่องๆ อีกนั่นเอง แต่เธอก็ต้องระลึกไว้ด้วยว่า ถึงแม้เธอจะไม่ฆ่า และอภัยโทษให้ แต่ประชาชนของเธอทั้งหมดก็จะคมแค้นคอยดักทำร้าย หากปล่อยออกไปสู่ที่สาธารณะ เพราะฉะนั้นถ้าเธอจะเลี้ยงเขาไว้เอากุศล ก็ต้องควบคุมเขาไว้ตลอดไป พูดกันตรงๆ ก็คือ จำคุกตลอดชีวิตนั่นแหละ ปล่อยออกไปให้ประชาชนเห็นเมื่อไหร่ ก็จะถูกรุมฉีกเนื้อเมื่อนั้น"

"ผมก็มีความรู้สึกเช่นนั้นแหละครับ..."

อดีตแงซายพึมพำ กัดริมฝีปากนิดหนึ่ง และหันไปทางอรชุน

"ท่านผู้เฒ่าคงจะได้ยินนายใหญ่พูดแล้ว เพราะฉะนั้นเอาบุคคลทั้งสี่นี้ไปคุมขังไว้ในที่อันปลอดภัยและมั่นคงที่สุด ไม่ต้องทารุณกรรมใดๆ ทั้งสิ้น ขังและเลี้ยงดูไว้เฉยๆ จนกว่าจะหมดอายุ หรือกรรมตามทันเอง"

อรชุนก้มศีรษะคำนับ แล้วโบกมือกับทหาร จึงชั่วไม่นานราชมัลผู้บริบาลวาชิกาทั้งสี่ก็ถูกคุมตัวหายออกไปทันที

ทั้งหมดกลับออกมายังห้องของนางวาชิกาอีกครั้ง ซึ่งมาเรีย ไชยยันต์ ดาริน และอนุชายืนรออยู่ก่อนแล้ว

"คราวนี้จะเอายังไงดีครับ สำหรับพระแม่เจ้าวาชิกาของเรานี่ ขณะนี้ ประชาชนทั้งหมดกำลังรอฟังผลอยู่"

จักราชรับสั่งเปรยขึ้นอีกครั้ง

"ในฐานะที่พระแม่เจ้ามีบุญคุณกับกษัตริย์ทุกองค์แห่ง

มรกตนครมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นราชวงศ์เทพหรือราชวงส์กุดถังของสิงหรา ก็ควรจะตอบสนองพระเดชพระคุณให้สมเกียรติกันหน่อย...”

เชษฐากล่าวหน้าตาเฉย

“ก่อเมรุขึ้นกลางสนามชัย ใกล้กับบริเวณที่เสียบหัวสิงหราและรหัสยะไว้ แล้วฌาปนกิจให้เสร็จสิ้นไปก่อนตะวันตกดินวันนี้ ให้โอกาสพ่อแม่พี่น้องของหญิงที่เคยถูกนำมาเป็นเหยื่อเหล่านั้น ช่วยกันจุดไฟขึ้น และประชาชนคนไหนอยากจะช่วยเผา ก็ให้เขาร่วมมือด้วย โดยประกาศให้ทราบ แต่อย่าให้แย่งชิงกันเผาจนถึงกับกลียุคอลเวงขึ้น ให้ทหารทั้งหมดคอยควบคุมดูแลไว้อีกครั้งทีหนึ่ง”

ทุกคนของคณะอาคันตุกะต่างแดน สนับสนุนเป็นเสียงเดียวกันหมด รวมทั้งผู้เฒ่าอรชุน เมยานี และแม่ทัพนายกองทั้งหลายที่ประชุมอยู่ ณ ที่นั้น ยกเว้นพรินทร์ ไพรวัลย์คนเดียว

“ผู้กองรพินทร์!...ท่านไม่มีความเห็นอีกตามเคยใช่ไหมครับ!”

“มี!”

คนไม่ช่างพูดตอบเสียงหนักๆ ในลำคอ

“ความเห็นของฉันก็คือ เรามีหมอร่วมคณะมาด้วยคนหนึ่ง พอจะรักษายายแร้งทั้งนี้ได้แน่นอน ก็ควรจะให้คุณหมอดารินรักษายายแร้งนี่ไว้เพื่อให้เป็นที่ปรึกษาราชการแผ่นดินของสมเด็จพระเจ้าจักราธิราชสืบไป ตามโบราณราชประเพณีที่เคยปฏิบัติกันมา”

จักราชยิ้มพรายขึ้นมาได้เป็นครั้งแรก

"ทราบไหมครับ ที่ผมรักผู้กองมาแต่ไหนแต่ไร ก็เนื่องมาจากวาจาช่างประชดแดกดันชนิดนี้แหละ ถ้าผมจะเก็บ 'ยายแรงทึ้ง' ตามที่นายใหญ่ว่าตนนี้ไว้ เพื่อเป็นที่ปรึกษาราชการแผ่นดินต่อไป ผมก็จะต้องเลี้ยงดู 'เธอ' เป็นอย่างดีที่สุด และจะขอเชิญให้ผู้กองรพินทร์อยู่กับผมด้วยโดยมอบหน้าที่ราชมัลคอยฆ่าผู้หญิงรองเลือดมาให้ 'เธอ' ดื่มในทุกๆ 7 วัน อย่างที่เคยปฏิบัติมาแล้ว ผู้กองจะยอมรับหน้าที่อันมีเกียรตินี้ไหมครับ?"

รพินทร์ ไพรวัลย์คอแข็ง

แล้วโดยมิให้เสียเวลาต่อไปอีกเลยแม้แต่นิดเดียว ยุพราชแห่งมรกตนครผู้ชนะศึก ก็มีโองการประกาศิตสั่ง ณ บัดนั้น...

ร่างอันสงบนิ่งของนางพญาวาชิกา ถูกทหารช่วยกันแบกยกอย่างระมัดระวังขึ้นมาทั้งฟูกอันงามหรูซึ่งใช้นอนนั้น และเคลื่อนลงไปสู่กลางสนามชัย ท่ามกลางเสียงโห่ร้องปานแผ่นดินแวดล้อมรอบด้านจะถล่มทลาย

ณ บัดนั้น ทหารทั้งกองทัพ ต้องทำหน้าที่หนักอีกครั้งโดยใช้ม้ายืนกันรายล้อมไว้เป็นวงกลม ในระหว่างที่ฟืนดุ้นขนาดขาอ่อนเกยก่ายกันสูงประมาณ 10 ฟุต ถูกนำมาเรียงเป็นชั้นและยังมีฟืนสำรองอีกเป็นจำนวนมาก ถูกขนเข้ามากองไว้เต็มสำหรับที่จะแจกแทน 'ดอกไม้จันทร์' สำหรับประชาชนทั้งหลาย

ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปอย่างรวดเร็ว แข่งกับเวลาที่สุด

จักราชและสหายต่างแดนทั้งหมด ขึ้นหลังม้าศึกอีกครั้งยืนเรียงรายอยู่ในระยะใกล้

ครั้นเมื่อร่างของสตรีอันชั่วร้ายกาลีที่สุดในแผ่นดินถูกกองอยู่บนยอดของกองฟืนนั้น อรชุนก็ถือคบเพลิง เดินนำเข้ามาหยุดอยู่เฉพาะพระพักตร์ของราชวงศ์เทพองค์สุดท้ายประกาศขึ้นด้วยเสียงอันดัง

"พระเจ้าข้า อาชญามิพ้นเกล้า บัดนี้ถึงวาระแล้วที่พระองค์จะทรงกระทำหน้าที่เป็นองค์ประธานพระราชทานเพลิงให้แก่นางวาชิกา เป็นปฐม เพื่อว่าต่อจากนั้น ราษฎรทั้งหลายก็จะได้ทยอยกันเข้ามาเผา"

ด้วยสีพระพักตร์อันเยียบเย็นที่สด จักราชรับคบเพลิงจากมือของอรชุน และเหยาะม้าให้ย่างเดินช้าๆ เข้าไปจนชิด 'เมรุจำเป็น' นั้น ท่ามกลางสายตาของทหารและประชาชนนับหมื่นแสนที่แห่แหนล้อมวงดูอยู่

"ขออโหสิกรรมและขอให้หมดเวรกันเพียงแค่นี้ วาชิกา!"

กษัตริย์องค์ใหม่ของมรกตนครรับสั่งขึ้น...แผ่วเบา แล้วโน้มองค์ลงจากหลังม้า โยนคบเพลิงเข้าไปใต้ฐานของกองฟืนน้ำมันยางที่ราดไว้ก่อนแล้ว กระทบเปลวไฟก็ลุกพรึบขึ้นในบัดนั้น แล้วก็ชักม้าถอยห่างออกมายืนสงบนิ่งดูอยู่

จากนั้น ทหารที่กั้นล้อมอยู่ ก็เปิดทางออก เพื่อให้โอกาสประชาชนที่กระเหี้ยนกระหือรือด้วยความคั่งแค้นอยู่แล้วได้ทยอยกันเข้ามาเป็นทิวแถว พร้อมกับท่อนไม้อันเป็นฟืนในมือคนละดุ้น ช่วยกันเดินผ่าน แล้วโยนไม้ฟืนเหล่านั้นเข้าไป ใครโยนท่อนฟืนเข้าไป แล้วก็ทยอยกันออกไปยังอีกเส้นทางหนึ่ง ซึ่งทหารตั้งแถวทำช่องไว้ให้แล้วเพื่อป้องกันการแก่งแย่งชุลมุน

ไฟก็โหมท่วมขึ้นในบัดนั้น ท่ามกลางแสงสุรีย์ที่อ่อนเรือง

ลงเป็นลำดับ ลุกท่วมกองฟืนราวกับจะเผาซากนับร้อยซาก พร้อมๆ กัน

ประชาชนชาวมรกตนครเดินขบวนกันเข้ามาเป็นคลื่น ดูเหมือนจะไม่มีวันหมดสิ้น เพื่อเผาแม่มดร้าย พร้อมทั้งโห่ร้องถวายพรจักราชสลับไปกับเสียงสาปแช่งหญิงกาลีเสนียดแผ่นดินที่มีอายุยืนยาวที่สุดจนไม่มีใครคำนวณอายุของนางได้ถูก

เพียงชั่วไม่กี่นาทีเท่านั้น ฟูกอันเป็นที่นอนของวาชิกา ก็ลุกมอดไหม้เป็นเถ้าถ่านไปหมด แต่**ร่างอันสนิทนิ่งไม่ไหวติงเลย นับตั้งแต่การเคลื่อนย้ายจากยอดปราสาทลงมาสู่เมรุนั้นมิได้เปลี่ยนแปลงใดๆทั้งสิ้น เสื้อผ้าอาภรณ์ที่นางนุ่งห่มอยู่ก็คงสภาพเหมือนเดิม ราวกับประดิษฐ์ขึ้นด้วยหินผา** แลเป็นที่ผิดสังเกตนัก จากบริเวณที่สูง ร่างนั้นถล่มลงอยู่กลางไฟที่โหมท่วมรอบด้าน แต่ไม่มีร่องรอยแม้แต่น้อยว่าร่างของนางจะมอดไหม้ ไม่ว่าจะใส่ฟืนเติมเข้าไปสักเท่าใด

“เอ๊ะ ยังไงเสียแล้วซิแฮะ รพินทร์!”

ท่ามกลางความตะลึงของทุกคนที่จ้องมองอยู่ เชษฐาร้องอุทานขึ้น

“เรื่องชี้ผงครับ หนามยอกก็ต้องเอาหนามบ่ง ขนาดมันตรัยยังเหลือแต่ขี้เถ้า นังวาชิกาจะวิเศษสักแค่ไหน”

รพินทร์บอกเรียบๆ แล้วชูมือขึ้นดีดโดยแรง บุญคำหันขวับมามองเขาก็พยักหน้าเรียกเข้ามาใกล้แล้วไม่พูดอะไรทั้งสิ้น แต่ชี้มือให้ดูเข้าไปในกองไฟ ซึ่งร่างของวาชิการาวกับประดิษฐานขึ้นด้วยทองคำขาว คือไม่มีการหลอมตัวหรือเผาไหม้ได้ ด้วยกองไฟสามัญ

บุญคำป้องหน้า เขม้นตามอง แล้วแยกเขี้ยว
“ชิ ๆ ชะ ๆ หน่อยแน่! ไม่ไหม้ไฟเรอะ?”
ตาพรานเฒ่าร้องลั่นขึ้นอย่างเดือดแค้น

“อย่าให้ ‘แงซาย’ เสียหน้า หมดศรัทธาจากประชาชน เสียนะบุญคำ!”

ตาเฒ่าหัวเราะฮ่า เหลียวซ้ายแลขวา พอเหลือบไปเห็นสุกรียืนม้าอยู่ในกลุ่มแม่ทัพนายกอง แกก็ชักม้าเดินอย่างกระโดกกระเดกเข้าไปหาทันที ทุกคนเห็นตาพรานเฒ่าชะโงกหน้าเข้าไปกระซิบบอกอะไรกับสุกรีอยู่อึดใจเดียว สุกรีก็พยักหน้า แล้วตาเฒ่าก็ลงจากม้าของตนเอง โดดขี่หลังม้าตัวเดียวกับสุกรี โดยกอดเอวอดีตนายทหารกองโจรไว้ จากนั้นสุกรีก็โผนม้าควบตะบึงหายออกจากสนามชัยไปในทันที

เชษฐา ดาริน มาเรีย และไชยยันต์จ้องหน้ารพินทร์อย่างรู้ทัน แต่ไม่ปริปากคำใดทั้งสิ้น แต่อนุชาและหนานอินไม่รู้เรื่องอะไรมาก่อน เคลื่อนเข้ามาใกล้

“นั่นตาเฒ่าบุญคำกับสุกรีไปไหน?”
น้องชายคนกลางของสกุลวราฤทธิ์ ถามขึ้นโดยเร็ว
“ใจเย็น ๆ ไว้ครับ คุณชายกลาง ประเดี๋ยวได้ดูดี และโปรดอย่าถามอะไรผม ถ้าสงสัย ก็ถามคุณชายเชษฐา หรือคุณไชยยันต์ดูก็แล้วกัน”

อนุชาเต็มไปด้วยความงงงันหันไปมองหน้าพรรคพวกคนอื่น ๆ ก็เห็นนิ่งเฉยกันหมดทุกคน นอกจากมาเรียคนเดียวที่

อมยิ้ม ตาเป็นประกายวาว แต่พออนุชาถาม หล่อนก็สั่นหัวไม่พูดตอบอะไรทั้งสิ้น

ชั่วไม่เกิน ๑๐ นาที สุกรีก็ห้อม้ากลับเข้ามาอีกครั้ง มีบุญคำถือห่ออะไรเกาะหลังม้าด้วย พอมาถึงกระโดดลงจากหลังม้าของสุกรี แล่นเข้ามายื่นห่อผ้าเล็ก ๆ ซึ่งหุ้มไว้อย่างมิดชิดนั้นให้กับพรานใหญ่

“เอ้า! นาย ได้มาแล้ว ของหญิงพรหมจารีเหมือนกัน เจ้าของสวยซะด้วย ให้มาด้วยความเต็มใจเลย ฮ่า! ฮ่า! นังแม่มดจะได้ ‘เลือดพรหมจารี’ เป็นครั้งสุดท้าย แต่ไม่ใช่เลือดที่เชือดออกมาจากข้อมือนะ”

จอมพรานแยกเขี้ยวยิ้ม รับห่อผ้าขนาดกะทัดรัด ซึ่งห่อด้วยแพรสีชมพูงามนั้นมาอย่างระมัดระวัง เหยาะม้าตรงไปยังจักราช ผู้ยืนเด่นสงบมองร่างในกองไฟนั้นอยู่อย่างไม่กะพริบ

“อาชญามิพ้นเกล้า ขอเดชะ และขอโทษทีเถอะวะ ถ้าฉันจะพูดคำเจ้ากับนายไม่เป็น...อย่าทรงพระยืนตะลึงอยู่งั้นเลยไอ้น้องชาย นายจะต้องเผานังผีนั่นให้กลายเป็นจุณไปให้ได้ เอ้า! เอาของดีนี่ไป แล้วก็โยนเข้าไปในกองไฟอีกครั้ง ฉันต้องการให้นายเป็นผู้เผาเอง ประชาชนและทหารทั้งหลาย กำลังทำท่าจะแตกตื่นขวัญเสียอยู่นั่นถ้าร่างนั้นยังไม่มอดไหม้ นายต้องทำให้มันไหม้ให้ได้ เข้าใจ...ต้องทำด้วยมือของนายเองด้วย!”

อดีต ‘แงซาย’ ไม่สนใจกับคำพูดของอดีตคู่ปรับ ซึ่งบัดนี้มีฐานะเปรียบเสมือนพี่ชายร่วมโลหิต เหลือบมองดูสิ่งที่ยื่นมาให้นิ่งไป ต่อเมื่อรพินทร์เตือนมาอีกครั้งจึงเอื้อมไปรับ ชักม้าเข้า

ไปใกล้กองไฟพร้อมทั้งโยนห่อแพรสีชมพูนั้นเข้าไปทันทีท่ามกลางสายตาของทหารและราษฎรล้นหลามที่จ้องมองอยู่ด้วยความสงสัย

ปรากฏการณ์พิสดารก็บังเกิดขึ้น ณ บัดนั้น...

เปลวไฟสีแดง เปล่งประกายพรึบเป็นสีเขียวม่วงราว กับเอาแอลกอฮอล์ หรือเคมีบางประเภทสาดเข้าไป พร้อม กัน ก็ปรากฏเสียงร้องกรีดแหลมยาวดังออกมาจากกองไฟ ร่างที่นอนนิ่งอยู่ในกองไฟโดยไม่สะทกสะเทือนราวกับอาบ สายฝนอันฉ่ำ สะดุ้งพรวดขึ้น จากนั้นก็บิดม้วนตัว ประกาย ไฟแลบติดเสื้อผ้า และผิวหนังในทันทีอย่างรวดเร็วที่สุด งอ ก่องอชิงราวกับกุ้งเผาชั่วพริบตาเดียว!

ไม่เกิน 10 นาที ในสายตาที่ตะลึงแลอยู่รอบด้าน ร่าง ของแม่มดวาชิกาก็อวสาน กลายเป็นขี้เถ้าไปท่ามกลางกองไฟที่ โหมท่วมแต่เปลี่ยนสีสันไปนั้น

เสียงโห่ร้อง ก็สะท้อนก้องขึ้นทั้งแผ่นดินอีกครั้ง ดาริน ปรบมือขึ้นเป็นคนแรก แล้วต่อจากนั้นกลุ่มอาคันตุกะต่างแดน ทุกคนก็ปรบมือสนั่นขึ้นพร้อมกัน

ยกเว้นรพินทร์คนเดียว ซึ่งยืนกัดริมฝีปากกลั้นยิ้ม ยกมือ ขึ้นทำอาเมนช้าๆ ล้อเลียนกิริยาของมาเรีย ที่มักจะทำอยู่เสมอ จนเป็นนิสัย แต่ครั้งนี้เจ้าตัวเองไม่ได้ทำ เพราะมัวแต่ปรบมือให้ แก่จักราชอยู่ด้วยความยินดีขีดสุด

“บราโว! ลอง ลิฟ คิง จักราช!”

แหม่มสาวตะโกนแหลมก้อง

มืดสนิทแล้ว ในเขตมหานครนรกดนคร แต่สว่างไสวไปด้วยประทีปโคมชัยที่ประดับประดาอยู่ทุกมุมเมือง พร้อมทั้งความสว่างแจ่มใสกายในหัวใจของประชาชาวนรกดทั้งหลาย

ประชาชนที่อยู่ตามชนบทนิคมคามอื่น ๆ ทยอยกันเข้ามาฉลองชัยประดับแน่นอยู่กายในเขตประตูเมือง ซึ่งเปิดอ้ากว้างออกต้อนรับทุกคน

มันเป็นคืนแห่งการฉลองอิสรภาพเสรี คืนที่ทุกคนเงยหน้าขึ้นมาได้จากอุ้งบาทของกษัตริย์โฉดทรราชและพวก ที่เหยียบกดไว้นานแสนนานนับแต่ราชวงศ์เทพพินาศ

ณ สนามชัย อันเป็นที่เสียบประจานศีรษะของสิงหราและรหัสยะ พร้อมทั้งเมรุที่เผาร่างวาชิกา เป็นที่ประชุมสรวลเสเฮฮาของคนทั้งหลาย ไม่ว่าทหารหรือประชาชนทุกชั้นวรรณะ

และมีงานมหรสพรื่นเริงตลอดทั้งราตรีแห่งชัยชนะของประชาชนในครั้งนี้

ไม่มีอะไรที่จะต้องรอช้า ถ่วงเวลาให้เนิ่นนานออกไปทั้งสิ้น สมรภูมินอกเมืองออกไป ใช้ทหารทั้งกองทัพเร่งดำเนินการเก็บศพของทหารทั้งสองฝ่าย ซึ่งสูญเสียชีวิตไปในการสู้รบ นำมารวมกันไว้และก่อกองไฟมหึมาเผาชำระพร้อมกันหมด ใครที่บาดเจ็บไม่ถึงตายและนอนครวญครางอยู่ในที่รบ ก็ถูกหามเข้ามารักษาเยียวยาแก้ไขโดยไม่เลือกว่าฝ่ายทรราช หรือฝ่ายกองทัพประชาชน ยกเว้นแห่งเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้รับบัญชาให้ขุดค้นขึ้นมา คือบริเวณที่ช่องประตูหินผาถล่มลงขยี้ ทัพกองม้าของรหัสยะเพราะนั่นคือสุสาน ที่ฝังซากของนักรบเหล่านั้นไว้เรียบร้อยและมั่นคงพอแล้ว

ในตัวมหาปราสาท อันเป็นที่ชุมนุมของบุคคลชั้นนำ ของมรกตนคร และอาคันตุกะต่างแดนในขณะนี้ ทั้งหมดได้มายืนรายล้อมอยู่ที่ร่างอันปราศจากวิญญาณของขุนพลกุตะมะอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งสนิทนิ่งอยู่บนแท่นหิน สีหน้าสงบเหมือนคนนอนหลับ

ณ ที่นี้ 'ผู้เฒ่า' อรชุน เสียน้ำตาอีกครั้ง จ้องมองร่างของสหายร่วมน้ำสาบาน ตั้งแต่สมัยยังหนุ่มแน่น มาแตกแยกกันในวัยกลางคนแล้วมาร่วมชีวิตจิตใจกันอีกครั้งในวัยชราด้วยความรู้สึกซึ่งไม่มีใครสามารถทำนายถูก

"ท่านตายเร็วเกินไป กุตะมะ ตายก่อนที่จะเห็นชัยชนะของประชาชนและราชวงศ์เทพ"

ริมฝีปากนั้นขยับแผ่วเบา เหมือนจะกล่าวกับตนเอง แล้วอรชุนก็ยกมือขึ้นเป็นสัญญาณ พนักงานชาวที่เกี่ยวกับพระศพแห่งราชวงศ์ ก็เคลื่อนเข้ามาช่วยกันประคองศพของขุนพลผู้เฒ่า อันบัดนี้ถูกถอดเสื้อผ้าอาภรณ์ทุกชิ้นจนหมดสิ้น นอกจากคลุมไว้ด้วยภูษาดิ้นสีเงินงามระยับ ค่อยๆ หย่อนร่างนั้น ลงแช่ในอ่างหินอ่อนขนาดใหญ่ที่ประดิษฐานอยู่ในกลางห้อง ภายในอ่าง บรรจุด้วยน้ำสีแดงเหมือนทับทิม ร่างของกุตะมะจมลงไปแช่อยู่ในอ่างน้ำสีแดงนั้น ซึ่งท่วมสูงขึ้นมาประมาณสองศอก

"วิธีอาบยา เพื่อเตรียมเก็บพระศพของกษัตริย์และราช-วงศ์ชั้นสูงแห่งผู้ครองนครมรกต"

แงซาย หรือบัดนี้ คือสมเด็จพระเจ้าจักราธิราช หันไปกระซิบกับอดีตนายซึ่งยืนรวมกลุ่มจ้องดูพิธีการนั้นกันอยู่ด้วยความตื่นเต้นสนใจ

"ผมไม่ทราบว่าน้ำยาสีแดงนั้น จะประกอบขึ้นด้วยส่วนผสมทางเคมี หรือสมุนไพรอะไรบ้าง แต่เท่าที่ทราบ ศพจะถูกแช่ในน้ำยานั้นตลอดทั้งคืน ครั้นใกล้รุ่ง พนักงานชาวที่ก็จะนำศพขึ้นมาพันด้วยผ้าที่อาบชุบน้ำยาอีกชั้นหนึ่ง และบรรจุลงหีบสลักลวดลาย โดยวิธีนี้เราเชื่อกันว่าศพจะไม่มีการเน่าเปื่อยผุพัง แต่จะคงอยู่ไปตราบนานเท่านาน"

"เป็นกรรมวิธี 'มัมมี่' แบบเดียวกับอียิปต์โบราณหรือ?"

เชษฐาถาม

กษัตริย์จักราชสั่นเศียรช้าๆ

"ผมไม่ทราบในข้อนั้น แต่เข้าใจว่ากรรมวิธีอาจใกล้เคียง

กัน และสักวันหนึ่ง อนาคตข้างหน้า หากผมยังอยู่กับพวกเขาที่นี่ ผมก็ต้องถูกกระทำโดยวิธีเช่นเดียวกันนี้”

“พวกเราให้พรเธอแล้ว แงซาย ขอให้เธอมีอายุยืนนานที่สุดเพื่อเป็นร่มโพธิ์ทองของชาวมรกตนครทุกคนต่อไป และสร้างราชวงศ์เทพให้แผ่ไพศาลออกไป โดยการมีลูกมีหลานให้มากที่สุด”

ดารินพูดเสียงใสชัดเจน

อดีต ‘แงซาย’ ก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง

“ขอบพระคุณในคำพรครับ นายหญิง”

“แล้วนี่จะมีพิธีการอย่างไร เกี่ยวกับศพกุตะมะอีก? อาบยาคืนนี้ พรุ่งนี้เช้าเอาลงหีบ แล้ว...?”

ไชยยันต์ถามขึ้นบ้าง

“พรุ่งนี้เช้า เราจะทำพิธีแห่ศพของกุตะมะ ไปเก็บไว้ในสุสานของกษัตริย์ เบื้องหลังมหาปราสาทของพระอุมาเทวี จะเป็นพิธีขบวนแห่ที่ใหญ่ยิ่งที่สุด เยี่ยงราชวงศ์เทพองค์หนึ่ง นามของกุตะมะจะถูกจารึกอยู่ในราชวงศ์เทพด้วย ดังที่ผมได้ประกาศไว้แล้วต่อหน้ากองทัพประชาชนทุกคน”

“ให้พวกเราร่วมขบวนแห่ไปยังที่เก็บศพของราชวงศ์เทพด้วยได้ไหม?”

จักราธิราช เหลือบเนตรไปยัง ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ และหนานอิน พร้อมกับแย้มสรวลน้อย ๆ ก้มเศียรคำนับอย่างอ่อนโยนและสุภาพที่สุด

“ผมใคร่ขอเชิญพวกท่านทุกคนอยู่แล้ว ...และสำหรับคุณชายกลางกับลุงหนานอิน ก็โปรดทราบไว้ด้วยเถิดว่า เบื้องหลัง

สุสานของกษัตริย์ราชวงศ์เทพ ลึกเข้าไปใต้ภูเขาทั้งลูกนั่นแหละ คือแหล่งเก็บ 'ขุมเพชรพระอุมา' ที่ท่านอุตส่าห์บุกบั่นมาเพื่อแสวงหา จนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด ท่านอาจมีโอกาสได้เห็นในครั้งนี้กับตาตัวเอง และพวกท่านทุกคน ใครมีปัญญาที่จะขนไปสักเท่าไหร่ ก็ขอให้ขนได้ตามใจปรารถนา โดยผมและชาวมรกตนครทั้งหลายจะไม่กีดกันหวงห้ามเลย"

อนุชาหน้าเจื่อนจืดไปเล็กน้อย หนานอินสีหน้าเฉยเมยปราศจากความยินดียินร้ายต่อรับสั่งนั้น ส่วนเชษฐา ไชยยันต์ดารัน มาเรีย รัพนทร์ และหมู่พรานทั้งนั้นก็แค่มองหน้ากันเองไปมา และอยู่ในอาการสงบ ไม่มีริ้วรอยของความโลภโมโทสันใดๆ ปรากฏขึ้นให้เห็นทั้งสิ้น

"แงซาย เราเพียงแต่จะขอให้เห็นเป็นขวัญตาเท่านั้นสำหรับ 'ขุมเพชรพระอุมา' อันเป็นต้นเหตุให้พวกเราเดินทางกันมาจนถึงที่นี่ และเป็นต้นเหตุให้เธอสามารถกลับมากู้บัลลังก์แก้แค้นศัตรูได้สำเร็จ แต่เราสาบานว่าจะไม่แตะต้องสมบัติของเทพเจ้าเหล่านั้นแม้แต่ชิ้นเดียว เราได้ให้สัจจะกับฤาษีโกทัญญะไว้แล้ว ว่าเราจะตัดกิเลส ความละโลภใดๆ ออกไปทั้งสิ้นในการบุกบั่นมาครั้งนี้ และที่เรารอดปลอดภัยจนสามารถช่วยเธอทำงานกู้ประชาชนลุล่วงไปได้ ก็ด้วยอำนาจแห่งสัจจะข้อนี้แหละเพราะฉะนั้นเราไม่สนใจอะไรกับโภคทรัพย์สมบัติใดๆ ทั้งสิ้น"

เชษฐาในฐานะที่หัวหน้าคณะ กล่าวขึ้นแช่มช้าหนักแน่น

"ครับ! นายใหญ่...ผมตระหนักดีในข้อนั้น และบัดนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เรียบร้อยลงด้วยดีแล้ว พวกท่านทุกคนเหน็ดเหนื่อยมาทั้งวันผมอยากเชิญให้เข้าสู่ที่พักผ่อน และมีความสำราญให้

มากที่สุด เท่าที่ราชสำนักมรกตนครจะจัดหาให้แก่เหล่าท่านได้ ปล่อยหน้าที่ในการอาบยาศพไว้ให้แก่พนักงานเหล่านี้เถิดครับ แล้วพรุ่งนี้ เราจะร่วมขบวนแห่ศพกตะมะไปด้วยกัน...”

ทุกคนเคลื่อนออกจากห้องอาบศพนั้น โดยมีองค์ จักราชนำไปทุกระยะ บุญคำเดินอยู่รั้งท้ายสุด แอบยื่นปากเข้ามากระซิบกับหนานอิน

“พี่อิน!...ถ้าคืนนี้ ‘ไอ้แงซาย’ ของเราไม่ส่งอีหนมาให้พวกเราอย่างน้อยคนละคนละก็ พ่อจะแช่งให้มันเป็นอหิวาต์ตายภายในสามวันเลย พับผ่า! สาวมรกตนครเห็นแล้วมันน่าเคี้ยวไปหมุดทุกคน”

จอมพรานผู้เฒ่าหันมองหน้าผู้อ่อนอาวุโสกว่า หัวเราะหึๆ

“ไอ้คำ! เอ็งมี ‘ฟัน’ พอที่จะเคี้ยวไหวอยู่รึวะ?”

“ฮี่ธ่อ! พี่อิน ถามอะไรยังงั้นเล่า แล้วกันนี่เห็นไอ้คำไม่มีแรงจะเตะปี๊บซะแล้วเร้อ?”

“ไอ้เฒ่าเอ๋ยไอ้เฒ่า เดินป่าฝ่าดงมานาน นี่เห็นจะเต็มฟัดแล้วซิเอ็ง ป่านนี้ ‘อีหนู’ ของเอ็งที่หนองน้ำแห้ง 3-4 คน มีผัวใหม่หมดแล้ว”

“ช่างมันเหอะ...!”

บุญคำบอก

“ฉันไม่เสียดายหรอก ขอให้ได้เมียชาวมรกตนครสัก 20 คนก็พอ เอาแค่เท่าที่พักอยู่ในเมืองนี้ก่อนที่จะกลับไปเท่านั้น

แล้วก็หน่อยแน่ะมาเรียกฉัน 'ไอ้เฒ่า' พี่อินไม่ยิ่ง 'ไอ้เฒ่า' กว่าฉันหรอกรึ?"

"ถึงข้าจะเฒ่า ข้าก็อยู่ประสาคนเฒ่าอย่างข้า ไม่สัปดี้-สีปดนคะยิก ๆ จะแดกหญ้าอ่อนอย่างเอ็งหรอก ไอ้คำเอ๊ย!"

"นี่ ถามจริง ๆ เหอะ พี่อิน..."

"เอ็งจะถามอะไร?"

"พี่อินกับนายกลาง มาอยู่ในเมืองมรกตนครนานเป็นปี เคยมีเมียชาวมรกตนครมั่งไหม?"

พรานใหญ่ชาวลาวโซ่งแยกเขี้ยว

"โธ่ ไอ้ชิบหายคำ...ข้ากับเจ้านายอยู่ในมรกตนครนี่อย่างคนคุกนะโว้ย ไม่ได้อยู่อย่างคนธรรมดา จะตายวันตายพรุ่งก็ยังไม่เคยรู้อนาคต มันให้ข้าวให้น้ำ ให้แสงแดด พอประทังชีวิตอยู่รอพวกเอ็งไปวัน ๆ หนึ่ง ๆ ก็นับว่าบุญแล้ว ชิ ๆ ดันเสือกถามได้ว่าเคยมีเมียที่นี่ไหม เดี๋ยวพัดเปรี้ยงด้วยบาทา ระวังแต่ว่าเอ็งจะหัวใจวายตายห่าไปเสียก่อนที่จะทันพรุ่งนี้เท่านั้น"

"ฉันยอมตายด้วยความเต็มใจเลย พี่อิน ขอให้มันจริงอย่างว่าเหอะ ฮิ! ฮิ! "

คณะอาคันตุกะทั้งหมด ได้รับการแบ่งสรรให้อยู่ภายในห้องอันหรูหราเยี่ยงแขกอันทรงเกียรติแห่งราชสำนักมรกตนคร ชั้นพระสหายของกษัตริย์ ภายหลังจากเวลาอาหารค่ำอันมโหฬารยิ่งใหญ่ซึ่งมาเรียเรียกว่า 'แกรนด์ดินเนอร์' ผ่านพ้นไปแล้ว โดยมีจักราช อรุชน เมยานี ร่วมวงอาหารนั้นอยู่ด้วย

และเหมือนจะรู้ใจดีอยู่ก่อนแล้ว ไชยยันต์กับมาเรียได้อยู่ด้วยกันในห้องหนึ่งโดยเฉพาะ ไม่มีใครเข้ามารบกวนทั้งสิ้น นอกจากนางกำนัลหน้าตาจุ๋มจิ๋มคอยรับใช้อยู่เพียงสี่คน สองคนนั้นทำหน้าที่ขัดสีฉวีวรรณให้แหม่มสาว ในขณะที่หล่อนลงสระสนานในอ่างน้ำอันอบอวลไปด้วยกลิ่นหอม และอีกสองคนทำหน้าที่นวดเฟ้นพัดวีให้ไชยยันต์ แต่ทั้งสี่นางจะเร้นกายออกไปในทันที เมื่อสองสามีภรรยาขึ้นนอนบนแท่นที่หรูหราราวกับห้องบรรทม

เชษฐา อนุชา และรพินทร์ ถูกแยกห้องไปคนละห้องในทิศทางเดินที่สามารถจะแหวกม่านไปสู่กันได้ ทั้งสามคนมีพนักงานรับใช้รูปงามที่สรรแล้ว ส่งเข้ามาประจำคนละ 6 นาง สุดแต่จะช่วงใช้ในทุกสิ่ง

ส่วนพวกพรานพื้นเมืองทั้งเจ็ด ประกอบด้วยบุญคำ เสย เกิด จัน ส่างปา คะหยิ่นและหนานอิน ได้อยู่ในห้องโถงกว้างใหญ่ ปูด้วยพรมอันงามวิจิตรอ่อนนุ่มเต็มไปด้วยสุรายาเมาและสตรีงามแห่งราชสำนักเป็นฝูงไม่ต่ำกว่า 25 นาง ล้วนรูปทรงอรชร ในอาภรณ์อันวาบหวามใจเข้ามาปะปน ให้การปรนนิบัติอยู่ด้วย คนเหล่านั้นย่อมมีความรู้สึกประหนึ่งได้ขึ้นสวรรค์ทั้งเป็น ภายหลังจากผ่าน ‘นรก’ กันมาตลอดระยะทางเดินอันยาวนาน ทุกคนได้รับความสุขพอใจอย่างสุดขีดเต็มที่

ดาริน วราฤทธิ์ หรือ ‘นายหญิง’ นั้น ถูกแยกตามลำพังไปอยู่อีกห้องหนึ่ง ประดุจห้องของมหาราชินี นางกำนัลโฉมงามครึ่งโหลประจำหน้าที่ปรนนิบัติ เชิญหล่อนลงสู่อ่างน้ำจรุงสุคันธรสนั้น พร้อมทั้งเสื้อผ้าอาภรณ์ชั้นสูงของนางพญาแห่ง

มรกตนคร ตระเตรียมมาผลัดเปลี่ยนให้ ทำเอานักมามุษย-วิทยาสาวเลือดราชสกุลยืนตะลึงอึกอักอยู่ หล่อนประดักประเดิดอยู่นาน ไม่ยอมให้สาวงามพวกนั้นปลดปลื้องเสื้อผ้าออกและพยายามไล่ให้ออกไปจากห้องของหล่อนเสีย แต่ทุกคนยิ้มให้ไม่มีใครปฏิบัติตามตามคำของหล่อน

ครั้นแล้ว บัดนั้นเองสตรีงามบาดตาราวกับเจ้าหญิงนางหนึ่งก็เคลื่อนออกมาจากม่านด้านหนึ่ง สีหน้าของนางผ่องใสหมดจด กระทบกับแสงชวาลาดวงประทีปที่สว่างนวลขับใบหน้าให้แลผุดผาดเปล่งปลั่งและเป็นประกายวาววะวูบไปด้วยอัญมณีที่ประดับอยู่

หล่อนตะลึงมองจ้อง แล้วก็จำได้ อุทานออกมาว่า

“เมยานี!”

นางนั้นยิ้มพราย ย่อกายเคารพ ประสานมือทั้งสองวางไว้เหนือเข่าอันคลมไว้ด้วยผ้าสีทองเป็นมันระยับ

“เพคะ หม่อมฉันเอง เมยานี...”

ดารินยังคงมองตะลึงจ้องอยู่เช่นนั้น

“เมยานี...เธอหรือนั่น ...เธองามเหลือเกิน งามที่สุดเหนือกว่าหญิงใดในมรกตนครนี้!”

แม่เสือร้ายแห่งกองทัพประชาชน ผู้บัดนี้ไม่เหลือคราบของโลหิตหรือเขม่าควันไฟให้เห็นอีกเลย นอกจากความผุดผ่องยองใยของวัยอันสะคราญ โน้มกายต่ำลงไปอีก หัวเราะเสียงกังวานใส ไม่น่าเชื่อเลยว่า สตรีผู้งามประดุจเจ้าหญิงในฝันผู้นี้เมื่อไม่กี่ชั่วโมงมานี่เอง หล่อนผงาดอยู่ในชุดสงครามเหนือม้าศึก

พร้อมกับดาบที่อาบไปด้วยเลือดของศัตรู มีแต่ความแกร่งกร้าวและดุร้ายฉับไวยิ่งกว่านางสมิง

"พระแม่เจ้าดารินเพคะ...อันความงามของสตรีในมรกต-นครทั้งหมด ถ้าจะนำเทียบกับพระแม่เจ้าของหม่อมฉันแล้ว ก็หาได้แม้เพียงครึ่งหนึ่งไม่...โปรดเถิดเพคะ โปรดอย่าได้ขัดขวางต่อการปรนนิบัติรับใช้ของพนักงานเหล่านี้เลย ทุกคนคือทาสของพระแม่เจ้า ขณะนี้เป็นเวลาพักผ่อน แล้วหม่อมฉันปรารถนาที่จะเห็นพระแม่เจ้าสุขสำราญที่สุด และผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายจากชุดเดิม มาเป็นชุดนางพญาของมรกตนคร อย่างน้อยที่สุดก็ในขณะที่พระแม่เจ้านิทราอยู่เหนือแท่นบรรทมนั้น"

"อะไรกันนี่!..."

ดารินร้องลั่นอย่างตกใจ พร้อมกับหัวเราะออกมาดังๆ

"เมยานี ฉันขอร้อง ขอให้พูดกับฉันอย่างธรรมดาเถิด และเธอนั้น ควรจะไปรับใช้สนองพระบาทขององค์จักราช ไม่ใช่เข้ามารับใช้ฉันอย่างนี้"

"หม่อมฉัน ได้รับบรมราชโองการ ให้มาอยู่รับใช้คอยควบคุมพนักงานเหล่านี้ จนกว่าพระแม่เจ้าจะเข้าสู่นิทรารมณ์จึงจะหมดหน้าที่ไปได้"

ดารินปราดเข้าประคองเมยานีขึ้นยืน

"ไม่อาน่า เมยานี เธออย่าทำให้ฉัน 'บ้า' ไปหน่อยเลยเอาละ ฉันจะไม่ขัดใจเธอ จะยอมให้พวกนี้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาต้องการจะทำให้แก่ฉัน"

เมยานีอมยิ้มอยู่เช่นนั้น หันไปตบมือเบาๆ กับนางงามผู้เตรียมคอยรับใช้อยู่ นางเหล่านั้นเข้ามาประคองกายของ

หล่อนนำเดินเข้าไปยังอ่างอาบน้ำ โดยมีเมยานีเยื้องกรายตามเข้ามาด้วย ดารินทำตาเหลือกขึ้นไปข้างบน กางมือแผกว้างออกไปแล้วทิ้งลงกับตัวพร้อมกับถอนใจเฮือก

ไม่นานนัก ร่างอันเปลือยเปล่าของหล่อนก็จำต้องลงไปแช่อยู่ในอ่างน้ำหินอ่อน ที่ลอยฟ่องไปด้วยกลีบกุหลาบ เมยานีนั่งอย่างสงบเรียบร้อยอยู่บนตั่งเล็กๆ ในห้องสรงนั้น ระหว่างที่นางพนักงานขัดร่างกายของหล่อนอย่างทะนุถนอม

“นี่พวกของฉันทุกคน เขาอยู่ที่ไหน?”

“โปรดอย่าเป็นห่วงเลยเพคะ ทุกคนกำลังได้รับการพักผ่อนและปรนนิบัติอย่างดีที่สุด แม้แต่มดสักตัวก็จะไม่อาจเข้ามาแผ้วพานทำอันตรายได้ ในราชฐานแห่งมรกตนครของกษัตริย์จักราธิราชนี้”

ขึ้นจากสระสนานในห้องบรรทม ดารินถูกผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายใหม่ เยี่ยงสตรีแห่งราชวงศ์เทพ เมื่อหล่อนบอกว่าง่วงและอ่อนเพลียประสงค์จะนอน ขณะที่พนักงานรับใช้เหล่านั้นแต่งกายเสริมสวยให้หล่อนอยู่ พนักงานรับใช้ในราชฐานกลุ่มนั้น ก็ประคองหล่อนไปที่แท่นนอนอันปูลาดด้วยปุยของขนแกะ นุ่มราวกับสำลีขาวสะอาด เมยานีชักผ้าห่มนวมสีชมพูขึ้นค่อยๆ ดึงคลุมมาให้จนถึงทรวงอก แล้วนั่งลงบนแท่นข้างกายของหล่อน ก้มลงจูบที่แก้มซ้ายอย่างแผ่วละมุน พร้อมกับกระซิบยมๆ ว่า

“จุมพิตนี้ ฝากมาจากน้องชายที่ชื่อ ‘แงซาย’ แด่พี่สาวที่ชื่อ ‘คุณหญิงดาริน’ สั่งให้บอกด้วยว่าขอให้พี่สาวจงหลับและฝันดี...”

แล้วก็จูบที่แก้มขวาอีกครั้ง หนักหน่วงกว่าครั้งแรก

"...และจุมพิตนี้ น้องชายฝากให้มาบอกแก่พี่สาวว่าเป็นจุมพิตราตรีสวัสดิ์ จากคนที่ชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์"

ดารินยิ้ม หลับตาลงอย่างเป็นสุขที่สุด แล้วแอบหยิกที่แขนเมยานีเบา ๆ พึมพำตอบว่า

"ไปบอกแงซายเถิดว่า พี่สาวขอรับจุมพิตอย่างปรารถนาดีของน้องชายด้วยความเต็มใจ แต่เรื่องอะไรที่จะต้องฝากจุมพิตของคนอื่นมาด้วย จุมพิตครั้งหลังนี่ พี่สาวไม่ขอรับหรอก...เอาละ เธอไปได้แล้ว ฉันจะหลับล่ะ ขอให้เธอหลับและฝันดีเช่นกัน คนสวยของฉัน และของน้องชายฉัน"

ริมฝีปากแผ่วนุ่ม แตะมาที่หน้าผากอีกครั้ง

"ส่วนจุมพิตนี้ เป็นของเมยานีเพคะ เมยานีผู้รักนายหญิงประดุจพี่สาวเช่นกัน"

ทั้งที่หลับตา ดารินพยักหน้ารับ บีบมือนั้นเบา ๆ

แล้วก็รู้สึกว่า ผู้ที่นั่งอยู่บนแท่นนอนของหล่อนเคลื่อนกายห่างออกไป พร้อมกับเสียงแพรส่าย อึดใจต่อมานั้นเอง ดารินวราฤทธิ์ ก็หลับไปอย่างเป็นสุขที่สุด...

รพินทร์ ไพรวัลย์ ขึ้นแท่นนอนโดยไม่มีการอาบน้ำหรือสนใจกับการคอยปรนนิบัติของพนักงานใด ๆ ทั้งสิ้น เขาขึ้นแท่นนอนทั้งท้อปเดินป่า และไรเฟิลที่วางอยู่ข้างตัว ระหว่างที่เคลิ้ม ๆ จะหลับนั้น ได้ยินเสียงเดินเข้ามาในห้อง เสียงพูดซักถามเบา ๆ ซึ่งจำได้ว่าเป็น 'แงซาย' ซึ่งพูดกับนางงามที่นั่งประจำอยู่ในห้องนั้น แล้วต่อมาก็มีเสียงเคลื่อนเข้ามาชิดเตียง

เขาไม่ได้ลืมตาขึ้นเลย หันตะแคงตัว กอดไรเฟิลแทนหมอนข้างหรือแทนที่จะเป็นเนื้อนุ่มของสาวสวรรค์กำนัลในเหล่านั้น

แล้วก็ได้ยินเสียงกระซิบที่ริมหูว่า

“สกปรกตามเคย ผู้กอง...จะนอนทั้งชุดนี้น่ะรึ?”

“แกอย่าเสือกมายุ่งกับฉันตอนนี้หน่อยเลยวะ แงซาย ฉันง่วงและเพลียอย่างฉิบหายวายป่วงไปเลยวันนี้ ขอนอนให้เต็มอิ่มสักคืน”

“ผมจะไปฟ้องนายหญิงว่า ผู้กองขี้เกียจ และสกปรกที่สุด!”

“เออ! เชิญขี่ม้าสามศอกไปบอก ‘แม่’ ของเอ็งเหอะวะ มากวนใจมากๆ ตอนนี้ ประเดี๋ยวสมเด็จพระเจ้าจักราธิราชก็จะทรงพระถูกถีบเสียเท่านั้น”

มีเสียงหัวเราะกึกๆ ในลำคอ

“ผู้หญิงพวกนี้ไม่สวยหรือยังไง ผู้กอง ถึงนอนกอดปืนแทนพวกนี้?”

“ไม่เห็นสวยสักคน ที่สวยไม่ยักส่งมาให้”

“นายหญิงของแงซายกระมัง?”

“ไม่ใช่!”

“งั้นใคร ที่ผู้กองต้องการ?”

“เมยานียังไงล่ะ”

“จริงหรือเปล่า? ผมจะส่งมาให้”

รพินทร์ลืมตาขึ้น จุ๊ปากเบาๆ มองเห็นร่างตระหง่านงามราวกับเทพบุตรนั้นยืนยิ้มละไมอยู่ข้างเตียง

“นี่นายจะมาตอแยอะไรฉันนะ ขอนอนหน่อยไม่ได้รึ?”

“ผมยังไม่ยอมให้ผู้กองนอนหรอก จะตอแยอยู่นี่แหละถ้าหากผู้กองไม่บอกความจริงอะไรกับผมก่อน”

“ความจริงห่าเหวอะไรอีกล่ะ?”

“ห่อผ้าสีชมพู ที่ผู้กองส่งให้ผมโยนเข้าไปในกองไฟอิทธิพลของมันทำให้วาชิกาถูกเผาไหม้เป็นขี้เถ้าในพริบตา ทั้งๆที่ตลอดเวลาที่เผาอยู่นั้น ร่างของนางไม่ยอมไหม้เลย ผมอยากรู้ว่ามันเป็นห่ออะไร?”

“ไปถามบุญคำ!”

“ผมต้องการรู้จากผู้กอง”

“เลือด! เลือดประจำเดือนของผู้หญิง!!”

“เลือดประจำเดือนของผู้หญิง!”

“เออ!”

“ขอบคุณครับ”

“มาขอบใจฉันเรื่องอะไร?”

“ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้กองทำให้กับผม ทั้งๆที่ไม่เคยยอมรับปากโดยวาจาเลยว่าจะทำให้ อีกสักครู่ผมจะส่งเมยานีเข้ามาให้”

“ดี! ส่งเข้ามาเถอะ ฉันจะยุให้เมยานีเชือดคอแกเสีย”

“ไม่มีทางหรอกครับ ผมจะส่งเมยานีให้มาเชือดผู้กองต่างหากล่ะ!”

“อ้าว ไอ้เปรต...”

“ขอนอนกับผู้กองสักคนได้ไหม?”

“แกจะยั่วฉันไปถึงไหนวะ นี่จะไม่ยอมให้หลับนอนเลยหรือยังไง”

"ไม่ได้ยั่ว แต่จะนอนจริงๆ แหละ อะไร เตียงออกกว้าง แบ่งที่ให้ไอ้แงซายนอนมั่งไม่ได้หรือยังไง"

พร้อมกับเสียงกระซิบนั้น ไรเฟิลที่เขากอดอยู่ถูกกระชากเหวี่ยงโครมลงไปกับพื้น แล้วร่างของ 'แงซาย' ก็ขึ้นมานั่งเคียงข้างกับเขา

รพินทร์ถอนใจอีกครั้ง พลิกตัวหันหน้าหนีไปเสียอีกทางหนึ่ง แล้วก็ยังไม่วายได้ยินเสียงกระซิบยั่วว่า

"แล้วดึกๆ อย่าละเมอคิดว่าผมเป็น 'คุณหญิง' ไปล่ะ"

"ฉันยอมแพ้แกแล้วโว้ย แงซาย จะนอนก็นอนเถอะวะ แต่ขอให้หุบปากเสียที"

"ตกลง หุบก็หุบ ผมก็ง่วงเต็มทีเหมือนกัน เราจะนอนเคียงข้างกันอย่างนี้เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ต่อไปคงไม่มีโอกาสได้นอนด้วยกันอีกตลอดไป ชั่วกัลปาวสาน"

"แงซาย?"

"ครับผม"

"ฉันเกลียดขี้หน้าแกฉิบเผ่งเลยว่ะ"

"ผมก็เกลียดขี้หน้าผู้กองบรรลัยจักรเหมือนกัน คนท่าอะไรพรรค์นี้ก็ไม่รู้ เลือดเย็นชะมัด"

"นี่แกจะมานอนด้วย หรือจะมาชวนทะเลาะ?"

"ก็นอนไปพลางทะเลาะไปพลาง จนกว่าจะหลับ"

"ลุกขึ้นมาต่อยกันดีไหม?"

"อย่าท้า ผู้กองสู้ผมไม่ได้หรอก ตัวเล็กนิดเดียวแค่นี้ ผมต่อยตาย ที่ไม่ยอมสู้มาตลอดน่ะ อย่านึกว่าจะกลัวนะ ถ้าจะกลัว ก็กลัวจะไม่มีคนช่วยนำทางให้เท่านั้น"

รพินทร์ไม่ต่อปากต่อคำอะไรอีกทั้งสิ้น หลับตานิ่งเฉย **แล้วมิช้ามินาน เขาก็หลับสนิทไป ภายใต้ผ้าคลุมผืนเดียวกับกษัตริย์องค์ใหม่แห่งมรกตนคร**

ขบวนแห่ศพของชุมพลเฉ่ากุดะนะ เป็นขบวนอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่ชาวนรกดนครทั้งหลายจะพึงได้เห็นมากายในรอบครึ่งศตวรรษ เป็นขบวนแห่เยี่ยงพระศพของกษัตริย์ หรือราชวงศ์ชั้นสูงแห่งผู้ครองนคร

เริ่มด้วยขบวนม้าขาวกองเกียรติยศหนึ่งกองพัน ที่เคลื่อนเหยาะแซ่นฉำนำหน้าไปก่อน ถัดมาก็เป็นขบวนมโหระทึก แตร สังข์ ปี่ไฉน กลองชนะ และสรรพเครื่องดนตรีประโคม ศพ

หีบศพนั้นบรรทุกไปด้วยรถม้าเทียมแปดตัว ประดับด้วยวอทอง เครื่องสูงราชธวัชธงทิวอันเป็นเครื่องหมายแห่งการไว้อาลัย มีเหล่าเสวกามาตย์ราชมนตรีชั้นสำคัญและสาวสวรรค์กำนัลในแห่แหนโดยรอบ ทุกคนแต่งชุดขาวทั้งหมด ปิดท้าย

ขบวนด้วยกองทหารม้าอันยาวเหยียด และหมู่ประชาชนเหลือที่จะคณานับ

ทั้งขบวนแห่อันเต็มไปด้วยผู้คนนับหมื่นเหล่านั้น อยู่ในอาการเงียบสงัดและสำรวมยิ่ง คงได้ยินแต่เสียงฝีเท้าม้า ฝีเท้าคนจำนวนมาก และเครื่องมโหระทึกเท่านั้น

สมเด็จพระเจ้าจักราธิราช พระพักตร์เศร้าหมอง ทรงอยู่ในอาภรณ์ชุดขาวบริสุทธิ์เช่นกัน ประทับอยู่บนหลังม้าศึกเหยาะย่างนำหน้าราชรถบรรทุกศพของกุตะมะ อาคันตุกะต่างแดนทุกคน ณ เช้าแห่งราชพิธีวันนี้ ถูกขอร้องให้แต่งกายไว้ทุกข์แบบชาวมรกตนคร โดยปลดเครื่องแต่งกายเดิมของตนเองหมดสิ้น ขี่ม้าตามหลังกษัตริย์จักราชไปหมดทั้งขบวน ทำให้แลกลมกลืนไปหมด ไม่มีสีสันอื่นใดผิดแปลกปลอม จะสังเกตเห็นได้ก็แต่เฉพาะไรเฟิลคู่มือ ที่ต่างสะพายหลังไปเท่านั้น ซึ่ง รพินทร์ ไพรวัลย์ ขออนุญาตให้ทุกคนนำติดตัวไปด้วยเท่าที่มีอยู่ ซึ่งก็ได้รับการอนุโลม

บนวอทองของรถบรรทุกศพ เต็มไปด้วยหรีดมาลา และปวงบุปผชาตินานาพันธุ์ จนแทบจะมองไม่เห็นหีบบรรจุศพ ซึ่งเป็นหีบทองคำประดับด้วยอัญมณีหลากๆ สี ตลอดระยะทางที่ขบวนได้เคลื่อนออกจากมหาปราสาท มุ่งออกสู่ถนนใจกลางเมือง เพื่อบ่ายหน้าออกประตูใหญ่ ซึ่งบัดนี้เปิดโล่งและยังเหลือร่องรอยของการถูกทำลายด้วยระเบิดอันยังมิได้ซ่อมแซม ถูกโปรยปรายไปด้วยช่อดอกไม้เคารพศพจากประชาชนที่ยืนดูขบวนแห่ผ่านหน้าไป ผู้คนจำนวนมากได้หลั่งน้ำตาและโบกมือ โบก

ช่อดอกไม้ให้แก่ขบวนศพนั้นตลอดระยะทางด้วยความอาลัยรัก ในการจากไปอย่างไม่มีวันกลับของขุนพลกุตะมะ ผู้เป็นกำลังสำคัญที่สุดในการกอบกู้อิสรเสรีภาพของประชาชน และสนับสนุนราชวงศ์เทพให้กลับคืนมา

ในชุดทหารกองเกียรติยศของมรกตนคร เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ ดาริน มาเรีย รพินทร์ และกลุ่มพรานพื้นเมืองทั้งหมด เอวคาดสายดาบ ขี่ม้าศึก ซึ่งติดอาวุธสงครามพร้อมโดยมีหอกสั้นประจำแผงม้าทางซีกขวา และคันธนูพร้อมกระบอกศรทางซีกซ้าย ทำให้ดูแปลกตาไปอย่างยิ่ง

ตะวันยามอรุณรุ่งเริ่มสาดแสงอันอบอุ่นไปทั่วทั้งแผ่นดิน ท้องฟ้าปลอดโปร่งแจ่มใสยิ่ง เป็นศุภนิมิตหมายของเทพเจ้าให้ทราบว่า เมฆหมอกร้ายที่ครอบคลุมมรกตนครมานานถึงยี่สิบกว่าปี บัดนี้ได้เคลื่อนผ่านพ้นไปแล้วด้วยการกลับคืนมาของราชวงศ์เทพองค์สุดท้าย

ณ บัดนี้ ขบวนแห่ ได้ผ่านพ้นประตูเมือง และเคลื่อนไปตามถนนสายใหญ่แล้ว

"ภาพนี้...มันทำให้ฉันหวนระลึกไปถึงภาพที่เห็นขบวนแห่ของนิทรานครในความฝัน แต่ที่นี่ยิ่งใหญ่มโหฬารกว่ามากนัก"

ดาริน ผู้เหยาะม้าไปเคียงข้าง มาเรียกระซิบแผ่วเบา

"แต่ฉันกำลังคิดถึงมหาอาณาจักรโรมัน สมัยจักรพรรดิยูเลียส...ซีซาร์"

มาเรียกระซิบตอบ

“เธอสังเกตเห็นหีบศพของกุตะมะ ในขณะที่พวกเขานำศพลงหีบไหม?”

“ก็พวกเรายืนดูอยู่ด้วยกัน เมื่อเช้าตรู่ของวันนี้”

“หีบเป็นทองคำทั้งหีบ ประดับด้วยโคตรเพชร ทับทิม มรกตและเพทาย พอจะคำนวณได้ไหมว่า ถ้าอยู่ในโลกที่เจริญแล้วของเรา หีบศพของกุตะมะราคาประมาณสักเท่าไหร่?”

แหม่มสาวยิ้มเลี่ยนๆ ยักไหล่นิดหนึ่ง

“ฉันไม่กล้าคำนวณหรอก เพราะมันเป็นสิ่งที่มีค่ามหาศาลเหลือเกิน แสดงว่านครแห่งนี้เต็มไปด้วยสิ่งอันมีค่าเหลือจะคณานับ สักพันล้าน ก็ไม่รู้ว่าจะทำหีบศพชนิดนี้ขึ้นมาได้หรือไม่ในโลกที่เจริญแล้วของเรา”

“เรากำลังจะเดินทางไปเยี่ยมมหาสุสานแห่งกษัตริย์เมืองมรกตนคร และกำลังจะไปถึงแหล่งขุมเพชรของพระอุมาเทวี ภายในอนาคตอันใกล้นี่แล้ว...เหมือนฝัน!”

ประโยคสุดท้าย ดาริน วราฤทธิ์ รำพึงกับตนเอง

จากถนนใหญ่สายยาวเหยียด ซึ่งคณะอาคันตุกะต่างแดนได้เคยถูกนำเดินมาก่อนแล้ว ในสมัยเป็นเชลยของรหัสยะชั่วไม่นานนัก พอแดดแรง ตะวันใกล้จะตรงศีรษะก็ถึงทางแยกไปยังมหาปราสาทแห่งพระอุมาเทวี ซึ่งกุตะมะเคยได้อธิบายให้คณะผู้ต่างแดนได้ทราบไว้ก่อนแล้ว และเคลื่อนไปยังจุดหมายนั้นด้วยอาการสงบเหมือนเดิม

ครั้นแล้วต่อจากนั้นอีกไม่นาน ภูเขาหินล้วนๆ ปราศจาก

พืชพันธุ์ใด ๆ ทั้งสิ้นขึ้นรกตา มองดูเหมือนภูเขาที่เทพเจ้าประดิษฐ์ขึ้นมากกว่าจะเป็นธรรมชาติสร้างสรรค์ ก็ปรากฏให้เห็นอยู่เบื้องหน้าอย่างโดดเด่น ปราสาทใหญ่ หรือจะดูเป็นลักษณะมหาวิหารยืนตระหง่านอยู่ ณ ตีนเชิงภูเขาอันมีรูปทรงคล้ายปิรามิดแห่งไอยคุปต์

หน้าปราสาท เป็นลานกว้างใหญ่ราบเรียบ เกลี้ยงเกลามีอาณาบริเวณไม่น้อยกว่า 1,000 ไร่ ขนาดเครื่องบินไอพ่นโดยสารใหญ่ที่สุด สามารถร่อนลงได้อย่างสบาย

ณ ที่นี้ กองทหารเกียรติยศ ที่นำมาทั้งด้านหน้าและที่ติดตามมาเบื้องหลัง ขยายแถวอย่างงดงามเป็นระเบียบ ยืนม้าสงบนิ่ง เปิดเป็นช่องทางสำหรับขบวนศพ พร้อมทั้งองค์จักราชและผู้ติดตามใกล้ชิดเคลื่อนผ่านประตูวิหารใหญ่นั้นเข้าไป หอกทุกเล่มถูกกระชากออกจากฝักข้างแผงม้า ชูตั้งตรงขึ้นไปบนอากาศ กระทบแสงตะวันเป็นประกายมันวะวับพราวตาไปหมด

เมื่อขบวนศพ และอาคันตุกะต่างแดน ผ่านพ้นปากทวารเข้าไปก็พบกับความตื่นตะลึงอีกครั้ง ใจกลางวิหารใหญ่นั้นคือภาพแกะสลักของพระอุมาเทวีในภาคของรูปทรงอันงดงามประทับอยู่บนอาสนะ สูงใหญ่ตระหง่านเงื้อมแกะสลักด้วยหินภูเขาทั้งลูก ต่ำจากแท่นประทับลงมาเป็นกระถางคบเพลิงขนาดมหึมาสองกระถาง ซึ่งบัดนี้กำลังลุกสว่างอยู่ด้วยเปลวไฟ ระงมไปด้วยกลิ่นอายของกำยาน และเครื่องหอม

จักราช และทุกคนลงจากหลังม้า แล้วราชวงศ์เทพองค์สุดท้ายก็เสด็จขึ้นไปวางเครื่องสักการะบวงสรวง ซึ่งจัดไว้พร้อม

ก่อนแล้วโดยพนักงานประจำวิหาร ซึ่งน่าจะเรียกได้ว่าพวกปุโรหิตราชครู จากนั้นก็ทรุดกายลงคุกเข่าถวายความเคารพแด่องค์เทวรูป พระอาการเช่นนั้นเอง ทำให้ฝ่ายมนษย์ต่างแดนที่ล่วงล้ำเข้ามาภายใน พากันคุกเข่าลงกราบเทวรูปพร้อมกันทั้งหมด โดยไม่ต้องนัดหมายกันเลย

เมื่อถวายสักการะมหาเทวี อันเป็นภาพแกะสลักนั้นเสร็จสิ้นครบพิธีแล้ว พวกทหารจำนวนหนึ่งก็ตรงเข้าไปที่วอทองช่วยกันแบกหีบศพของกุตะมะลงมา พวกปุโรหิตเจ้าแห่งพิธีก็พากันเข้าแถวถือหม้อกำยานอันส่งควันกรุ่น เดินนำหน้าขบวนเข้าไปทางปากทวารใหญ่ด้านหลังสู่ช่องทางเดิน ซึ่งบัดนี้ จะใช้หลักของกลศาสตร์เช่นไรก็สุดที่จะเดาได้ ภูเขาทั้งลูกด้านหลังของวิหาร...ได้เคลื่อนแยกออกจากกันทำให้มองเห็นเป็นทางเดินประดุจอุโมงค์ใหญ่ สองผนังหินจุดสว่างลุกโชนอยู่ด้วยคบเพลิงที่ปักไว้เป็นระยะ

แทนความหมายคำพูดเชิญชวนใดๆ ทั้งสิ้น จักราชหันมาทางอาคันตุกะต่างแดนทั้งสิ้น ที่ยืนรวมกลุ่มกันตะลึงดูสิ่งแวดล้อมรอบด้านอยู่ แล้วพยักหน้าน้อยๆ เหมือนจะให้ตามเข้าไปด้วยพร้อมกัน ตนเอง อรชุน และเมยานีกับแม่ทัพสนิทอีกจำนวนหนึ่ง ก็ทยอยกันเข้าไปตามช่องอุโมงค์นั้น

เชษฐาก็หันมาบอกกับทุกคนว่า

“ตามเข้าไป!”

ทั้งหมดเดินจับกลุ่ม ตามขบวนนั้นเข้าไปด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายถูก เต็มไปด้วยความตื่นเต้นระทึกใจ

และอยากรู้อยากเห็นกับตาตนเอง ไม่มีใครพูดกันเลยในขณะนี้ เหมือนจะเป็นใบ้กันไปทั้งหมด คงได้ยินแต่เสียงสวดวังเวงแผ่วต่ำของพวกราชปโรหิตที่พากันเดินนำหน้าเข้าไปก่อน

เพียงครู่เดียว จากช่องอุโมงค์อันกว้างประมาณ 10 เมตรนั้น ทั้งหมดก็บรรลุถึงห้องกว้างใหญ่ ลักษณะวงกลม ซึ่งตั้งเรียงราย ด้วยหีบศพทองคำอันประดิษฐานอย่างเป็นระเบียบอยู่บนแท่นหิน ซึ่งแต่ละแท่นมีขนาดพอดีกับหีบศพแต่ละหีบนั้น ทุกหีบล้วนเป็นหีบทองคำ ประดับเพชรพลอยเช่นเดียวกับหีบศพของกตะมะทั้งสิ้น

หีบศพของกุตะมะได้ถูกแบกชะลอ นำเข้าไปตั้งประดิษ-ฐานอยู่ทางมุมด้านซ้ายของคูหานั้น ซึ่งดูเหมือนจะเป็นที่จัดเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้ว ทุกคนยืนรายล้อมสถานที่ตั้งหีบศพ ซึ่งต่ำลงไปที่แท่นหิน มีแผ่นหินอ่อนสีดำสนิท สลักอักขระสีทองไว้

มนุษย์ต่างถิ่นจากโลกภายนอก ไม่มีใครอ่านอักขระเหล่านั้นได้ออก และเหมือนจะล่วงรู้ใจ จักราชหันมาพยักพักตร์เรียกคณะอดีตเจ้านายทั้งหมดให้เคลื่อนเข้ามายืนเคียงข้างเรียงราย เป็นหน้ากระดานชี้ไปยังอักขระที่จารึกไว้นั้น พร้อมกับอ่านเป็นเชิงประกาศขึ้นท่ามกลางความเงียบงันว่า

"ณ ที่นี้ เป็นที่สถิตอันสุขสงบของยอดขุนพลกุตะมะแห่งมรกตนคร ผู้ซึ่งเรา 'จักราธิราช' ขอสถาปนาให้มีฐานันดรศักดิ์เยี่ยงราชวงศ์เทพองค์หนึ่ง ขอให้วิญญาณของกุตะมะยอดขุนพลผู้ซื่อสัตย์ จงสถิตอยู่ ณ สถานที่อันควรนี้ เพื่อเป็นที่สักการะของชนทั้งมวลชั่วนิรันดร์กาล"

ลงพระนาม...*สมเด็จพระเจ้าจักราธิราช*

รับสั่งประกาศขึ้นดังนั้นแล้ว กษัตริย์หนุ่มแห่งมรกตนคร ก็ชิดบาททั้งสองเข้าหากันในท่าระวังตรง พร้อมทั้งน้อมเศียรลงโค้งคำนับอย่างคารวะ

เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา ดาริน และรพินทร์ พนมมือขึ้นไหว้เคารพศพโดยไม่ได้นัดกันไว้ มาเรียย่อกายลงในอาการเคารพเช่นกัน ส่วนพรานพื้นเมืองทั้งหมด โดยการนำของหนานอินทรุดกายลงคุกเข่ากราบที่แท่น

ผู้เฒ่าอรชุนน้ำตาไหลพรากอีกครั้ง วางเข็มขัดดาบ ซึ่งเป็นดาบคู่มือของขุนพลผู้สหาย ลงวางไว้บนแท่นหินข้างหีบศพแล้วซบหน้านิ่งไปครู่หนึ่ง เมยานีโค้งกายลงคำนับศพโดยก้มศีรษะของนางลงต่ำที่สุด น้ำตาคลอ

อึดใจใหญ่ต่อมา อรชุนจึงลุกขึ้นยืน กราบทูลขึ้นด้วยเสียงแหบเครือว่า

“ขออัญเชิญเสด็จใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท มาถวายการเยี่ยมสักการะ สมเด็จพระเจ้าสวามิสนารายณ์ อันเป็นสมเด็จพระอัยกาของพระองค์ทางนี้เถิดพระเจ้าข้า”

ถัดจากแท่นหินที่วางหีบศพของกุตะมะออกไปอีกเพียงช่วงเดียว ห่างไม่เกิน 10 เมตร คือแท่นหินวางหีบศพ อันแลดูเก่าหมองคร่ำคร่า แต่เป็นหีบทองคำประดับเพชรพลอยเช่นกัน จักราธิราชเสด็จเข้าไปประทับยืนทอดพระเนตรพร้อมกับสหายทั้งหลาย พิจารณานิ่งอยู่เป็นครู่ ก็ทรุดวรกายลงถวายเคารพพลอยพาให้ทุกคนถวายเคารพพร้อมกันด้วย

“นี่คือกษัตริย์แห่งราชวงศ์เทพองค์สุดท้าย ที่ทรงมีโอกาสเข้ามาสถิตอยู่ในมหาสุสานของราชวงศ์แห่งนี้”

อดีต ‘แงซาย’ หันมากล่าวกับอดีตพรรคพวกของเขาภายหลังจากลุกขึ้นยืน พร้อมกับยิ้มเศร้า ๆ

“แล้ววิษณุพรหมนารถ...พระราชบิดาของเธอ?”

ดารินกระซิบบอกมาโดยไม่ตั้งใจ

จักราชระบายปัสสาสะยาวเยือก

“พ่อของผม ตายในที่รบ ขณะที่เกิดขบถครับนายหญิง ไม่มีใครบอกใครได้ว่า พระศพของพระองค์ถูกไอ้พวกขบถเหยียบย่ำทำลายหรือเอาไปไว้ที่ไหนอย่างไร ส่วนแม่ของผมไปตายในป่า ต่อหน้าลงหนานอิน...อย่างที่ทกคนทราบดีแล้ว พวกขบถมันไม่ให้เกียรติราชวงศ์เทพที่มันล้างผลาญทำลายลงจนย่อยยับหรอก แต่ผมก็ยังดีอยู่อย่างหนึ่งที่มหาสุสานของกษัตริย์ราช-วงศ์เทพแห่งนี้ ยังไม่มีศพของไอ้พวกขบถที่ยึดครองมรกตนครมานานกว่ายี่สิบปีคนใดได้มีโอกาสเข้ามาสถิตปะปนอยู่ด้วยเลย เพราะพวกมันในระยะระหว่างนั้นยังไม่มีใครตายและถึงจะตายก็ตายอย่างหมากลางถนนเช่นเมื่อเย็นวานนี้”

แล้วกษัตริย์หนุ่มแห่งมรกตนครก็หันไปทาง ‘ผู้เฒ่า’ แห่งกองทัพประชาชน หรืออดีตขุนพลซ้ายผู้ซื่อสัตย์ของราชวงศ์เทพรับสั่งถามแผ่วเบาว่า

“อรชุน...ขณะที่สมเด็จพระราชบิดาของข้าถูกปลงพระชนม์โดยพวกขบถ ท่านเห็นเหตุการณ์ในขณะนั้นหรือไม่?”

อรชุนกัดกรามจนนูนเป็นสัน

“อาชญามิพ้นเกล้า...ระหว่างที่เกิดการขบถล้มล้างราช-บัลลังก์ขึ้นนั้น การรบเต็มไปด้วยความสับสนยิ่ง ไม่อาจทราบได้ว่าใครเป็นใคร และข้าพระองค์ก็พยายามตีหักเข้ามาทางด้าน

หลังอุทยาน เพื่อช่วยสมเด็จพระราชบิดา สมเด็จพระราช-มารดา และพระองค์เอง ซึ่งขณะนั้นยังเยาว์วัยอยู่มาก แต่ยังตีฝ่าเข้ามาไม่ทันถึงมหาปราสาทก็ได้ทราบข่าวว่าสิงหราและรหัสยะยึดมหาปราสาท และปลงประชนม์สมเด็จพระราชบิดาลงเสียแล้ว ข้าพระองค์ไม่ทันได้เห็นกับตา พอรู้ข่าวเช่นนั้น ก็ตีฝ่าทหารขบถเพื่อหนีเอาตัวรอดไปพลางก่อน สหายกุตะมะเพียงผู้เดียว เท่าที่อาจมองเห็นเหตุการณ์ในขณะนั้น แต่บัดนี้... เขาก็ได้ตายไปเสียแล้ว จึงไม่มีใครที่จะบอกได้ เท่าที่พอจะทราบนั้น สมเด็จพระราชบิดาสิ้นพระชนม์ลงในการรบอย่างกล้าหาญที่สุด มิได้ยอมให้ฝ่ายขบถจับองค์ได้เลย”

“เป็นเรื่องเศร้ามาก แต่เหตุการณ์ผ่านพ้นมานานแล้ว และเธอก็แก้แค้นแทนให้แก่พระชนกชนนีของเธอได้แล้วตามที่ได้ปฏิญาณไว้ เพราะฉะนั้น จงลืมเสียเถิดจักราช ต่อไปนี้จงตั้งหน้าตั้งตาทะนุบำรุงบ้านเมืองและประชาชนให้เป็นสุขสืบไป เชื่อว่าคงจะไม่มีใครคิดมาล้มล้างราชวงศ์เทพได้อีกแล้ว ตลอดไป”

เชษฐากล่าวขึ้น

จักราชก้มเศียรรับอย่างสงบ แล้วหันมาทาง ม.ร.ว.อนุชา รับสั่งสุรเสียงทุ้มลึกว่า

“ผมขอขอบคุณ คุณชายกลางอีกครั้ง ที่เป็นตัวต้นตอต้นเหตุให้ผมได้มีโอกาสกลับคืนสู่มรกตนครได้ในครั้งนี้ ถ้าคุณชายกลางไม่บุกบั่นล่วงหน้ามาก่อน จนเกิดการติดตามของคุณชายใหญ่ และคุณหญิงดารินกับพรรคพวกของเราทั้งหมดนี่แล้ว ผมก็คงไม่อาจกลับมากู้ประชาชนของผมได้”

อนุชายิ้มจืดๆ

“ขอบคุณสวรรค์ และพรหมลิขิตของเธอเองเถิด แงซาย เธอเกิดมาเพื่อที่จะเป็นกษัตริย์ของที่นี่ สวรรค์จึงบันดาลทุกสิ่งทุกอย่างให้เกี่ยวพันต่อเนื่องกันเป็นสายโซ่ สำหรับฉันเองนั้น ขอสารภาพว่าที่เดินทางมาครั้งนี้...เป็นการเดินทางมาด้วยความละโมบ เพื่อหวังสมบัติของเทพเจ้าแห่งนครนี้เสียมาก แต่เดี๋ยวนี้ฉันก็รู้ตัวดีแล้ว ว่ามันเป็นการกระทำที่โง่เขลามากที่สุด”

“ผู้กองครับ”

อดีต ‘แงซาย’ เอ่ยเรียกนามของคนสกล ‘ไพรวัลย์’ ขึ้นเบาๆ ตลอดเวลา บุคคลผู้นั้นมิได้ปริปากพูดคำใดทั้งสิ้นก็ได้ยินเสียงกระซิบตอบมา

“ฉันอยู่นี่”

“ขณะที่เราเดินทางมาถึงหลุมอุกาบาตที่หนึ่ง จำได้หรือไม่ครับ ผู้กองถามผมว่าจะกลับมรกตนครเพื่ออะไร”

“ใช่ ฉันจำได้ สำหรับคืนนั้น?”

“และผมตอบผู้กองว่ากระไร?”

“นายบอกฉันว่า นายจะกลับมาเพื่อ ‘ทศพิธราชธรรม’ ซึ่งในขณะนั้นฉันไม่เชื่อ และไม่เข้าใจในสิ่งที่นายพูด แม้ว่านายจะเล่าความจริงให้ฉันฟังทั้งหมด...ว่านายคือใคร”

“ครับ ความจำของผู้กองดีพอใช้ทีเดียว และจำได้อีกหรือไม่ว่าผมขอร้องให้ผู้กองช่วยเหลือผม แต่ผู้กองไม่ยอมตอบอะไรทั้งสิ้น นอนหลับไปเสียเฉยๆ”

“นายก็รู้ดีอยู่แล้ว ว่าฉันชอบทำมากกว่าพูด และสำหรับนายก็เหมือนกันฉันต้องการให้นายทำอย่างที่นายตั้งใจไว้เหมือน

อย่างที่พูดกับฉัน เป็นการกระทำตลอดไป ไม่ว่าพวกเราจะจากนายไปแล้วก็ตาม นั่นก็คือ ทศพิธราชธรรม”

“ผมขอปฏิญาณไว้ ต่อหน้าพระศพของบรรดาต้นตระกูลของผม ที่เรียงรายอยู่เต็มสุสานแห่งนี้ ว่าผมจะรักษาสัจจะปฏิญาณข้อนี้ไว้ตลอดไป และถ้าหากไม่เป็นการอึดอัดใจเกินไปสำหรับพวกท่านทั้งหลาย ไหนๆ ก็เหยียบย่างเข้ามาถึงมหาสุสานของราชวงศ์ผมแล้วเช่นนี้ ก็ขอเชิญเที่ยวชมและเยี่ยมบรรพบุรุษ และบรรพสตรีของราชวงศ์เทพให้ทั่วเถิดครับ ผมเองก็เพิ่งจะได้เข้ามาเห็นเป็นครั้งแรกในชีวิตเหมือนกัน และสักวันหนึ่งในอนาคตข้างหน้า ผมก็จะต้องมามีที่นอนอยู่ในนี้ อาจถัดไปจากแท่นของท่านกุตะมะนั่นก็ได้”

“แต่อย่าเข้ามานอนให้เร็วเกินไปนักก็แล้วกัน อีกสัก 100 ปี ค่อยมานอนก็ยังดี แม้ว่าจะจำเป็นต้องดื่มเลือดพรหมจารีอย่างนางวาชิกาก็ตาม”

ไชยยันต์แอบกระซิบมา

จักราชแย้มสรวลออกมาได้เป็นครั้งแรกในเช้าวันนี้

“นายทหาร มีอารมณ์ครื้นเครงน่ารักอยู่ตามเคยนะครับ ผมคงรู้สึกเศร้าใจอย่างบอกไม่ถูก ถ้าหากถึงวันที่พวกท่านทุกคนจะต้องจากที่นี่ไป ผมไม่อยากจะให้ถึงวันนั้นเลย อยากจะให้พวกท่านอยู่กับผมและชาวมรกตนครให้นานที่สุด เท่าที่จะนานได้”

“ถ้าไม่ติดเรื่องเมย์ตั้งท้องเสียอย่างเดียว พวกเราก็อยากจะอยู่กับนายให้นานที่สุด เราต้องการกลับไปให้ถึงบ้านเกิดเมืองนอนโดยเร็ว เมย์คลอดลูกที่นี่ลำบาก และยิ่งช้าเท่าไหร่

เขาก็จะอุ้ยอ้ายขึ้นเท่านั้น ทำให้การเดินทางไม่สะดวก เราต้องไปก่อนที่จะเกิดอุปสรรคในข้อนี้”

ไชยยันต์ตอบ

พวกราชปุโรหิต นำกษัตริย์จักราช และคณะที่เข้าในสุสานทั้งหมด เดินชมหีบศพของบรรพกษัตริย์และเครือญาติใกล้ชิดของราชวงศ์เทพ ซึ่งย้อนขึ้นไปตามลำดับ เป็นจำนวนมากมายเหล่านั้น ทุกแท่นที่หีบศพ จะมีข้อความจารึกนามและบอกเกียรติประวัติให้ทราบทั้งสิ้น ครั้นแล้วดารินก็เอ่ยขึ้นลอย ๆ ว่า

“สมัยมังมหานรธา ผู้ที่เขียนลายแทงไว้ให้เรา จนเราสามารถเดินทางมาถึงที่นี่ได้ ย้อนหลังจากเวลานี้ไป 4 ร้อยปีเศษ อยากจะรู้เหลือเกินว่าในสมัยที่เขาเข้ามาถึงที่นี่นั้น ตรงกับรัชสมัยของบรรพบุรุษองค์ไหนของแงซายนะ”

อดีต ‘แงซาย’ ยิ้มน้อย ๆ

“ผมเองก็ไม่ทราบเหมือนกันนายหญิง แต่คงจะไม่ใช่สมัยของทวดหรือเทียดของผมแน่ คงจะย้อนหลังขึ้นไปอีกหลายชั่วคน แต่เราอาจสอบประวัติดูได้จากอายุขัยของบรรพบุรุษแต่ละคนของผมที่มีจารึกบอกไว้ว่าใครเกิดเมื่อใด ตายเมื่อใด และคิดคำนวณเอา”

“นั่นไม่ใช่ปัญหาที่เราอยากจะรู้หรอก แงซาย เราอยากจะรู้แต่เพียงว่า ‘ขุมเพชรพระอุมา’ ที่ใครต่อใครพยายามบุกบั่นเข้ามาหาตลอดระยะศตวรรษต่อศตวรรษติดต่อกันมาเรื่อยนั้นอยู่ที่ไหน?”

ไชยยันต์ว่า

“ผมไม่ลืมในสัญญาที่ให้ไว้ในข้อนั้นหรอกครับ นายทหาร และผมจะให้คนของผมเปิดให้พวกท่านได้ชม ณ บัดนี้ แต่มันหาได้เป็นสมบัติของราชวงศ์เทพ หรือชาวมรกตนครคนใดทั้งสิ้น มันเป็นสมบัติของเทพเจ้าผู้รักษาแผ่นดินนี้เท่านั้น และพวกเราชาวมรกตนครเองก็ไม่ได้เห็นว่ามีค่าอะไรเลยทั้งสิ้น ตราบใดก็ตามที่เรายังอยู่กันอย่างนครลับแล โดยไม่มีการติดต่อสัมพันธ์กับโลกภายนอกอย่างเช่นที่เป็นมาแล้ว และตลอดไป”

กล่าวจบ จักราชก็ตะโกนสั่งการไปยังพวกราชปโรหิตอันรู้ตื้นลึกหนาบางภายในบริเวณสุสานแห่งนั้นดีที่สุด

ทั้งหมด ถูกนำจากห้องเก็บศพนั้น ทะลุเข้าไปสู่ทางเดินที่ค่อนข้างแคบอีกตอนหนึ่ง และเริ่มเดินลงไปแนวทางที่ลาดต่ำลงไปเป็นลำดับ

แล้วก็มาสะดุดชะงัก อยู่ที่ผนังหินทึบตอนหนึ่ง ซึ่งมองไม่เห็นวี่แววเลยว่า จะมีหนทางใดไปได้อีก นอกจากจะแทรกแผ่นดินภูเขานั้นเข้าไป

ระหว่างที่เหล่าราชปุโรหิตมายืนเป็นแถวหน้ากระดานประสานมือทั้งสองไว้ระหว่างทรวงอก และสวดอะไรพึมพำประสานเสียงกันอยู่นั้น อรชุนก็เคลื่อนเข้าไปใกล้จักราชกระซิบทูล

“อาชญามิพ้นเกล้า...มีทวารลับอยู่ที่ผนังหิน ซึ่งปุโรหิตราชครูเหล่านั้น กำลังยืนสาธยายมนต์บำบวง เพื่อขอเทวะโองการอนุญาตจากพระมหาเทวี ในอันที่จะเปิดทวารนั้นเข้าไป

สู่ห้องมหาสมบัติของพระแม่เจ้า หากทรงอนุญาต หินผาทั้งแผ่นประดุจผนังภูเขานั้น จะถูกเคลื่อนยกหายขึ้นไปบนหลีบเพดานด้านบน เราจะเดินลงไปทางปากทวารที่เปิดนี้สู่บันไดที่ทอดต่ำลงไปอีกประมาณ 20 ขั้น ก็จะถึงห้องอันกว้างใหญ่ ซึ่งบรรจุเต็มไปด้วยโคตรเพชร และอัญมณีมีค่าหลากๆ ชนิด ซึ่งบรรจุอยู่เต็มประดุจกรวดหินฉะนั้น”

“อรชุน พนักงานเหล่านั้นจะสวดวิงวอน หรือบวงสรวงเช่นไรก็สุดแล้วแต่ ทว่าท่านจะต้องควบคุมให้ทวารนี้เปิดออกไปให้ได้ เข้าใจหรือไม่?”

อดีต ‘แงซาย’ พูดต่ำๆ แต่หนักแน่นมั่นคงในน้ำเสียง

สหายอาคันตุกะต่างแดนทุกคนที่ยืนเรียงรายขนาบอยู่ได้ยินข้อสนทนาโต้ตอบของทั้งสองอยู่ตลอดเวลาด้วยความตั้งใจและใคร่ครวญพินิจ โดยเฉพาะบุคคลกลุ่มชั้นมันสมอง

ผู้เฒ่าอรชุน ขยับจะเดินไปยังกลุ่ม ‘พระ’ ซึ่งเป็นเจ้าพิธีหรืออีกนัยหนึ่งสื่อกลางติดต่อระหว่างเทวรูปพระอุมานั้น แต่จักราชทรงเหนี่ยวไหล่ไว้ก่อน รับสั่งถามเบาๆ ต่อไปว่า

“เดี๋ยวก่อน อรชุน ปากทวารสู่มหาสมบัติของพระแม่เจ้าอุมาจะเปิดขึ้นได้ก็เฉพาะคำสวดบวงสรวงเพื่อขออนุญาตเท่านั้นเอง หรือว่ามีกลไกสำหรับเปิดแอบแฝงอยู่ตำแหน่งใดอีก?”

“มีประตูกล อันเป็นลักษณะปั้นจั่นหินขนาดใหญ่ซ่อนอยู่ด้านหลังองค์เทวรูป สำหรับใช้หมุนเพื่อเปิดทางลับนี่ด้วยพระเจ้าข้า ขณะนี้กำลังทหารประมาณหนึ่งกองร้อยพร้อมทั้งม้าอีก 50 ตัว เตรียมทำหน้าที่ฉุดลากปั้นจั่นอยู่แล้ว โดยใช้สายเชือกขนาดใหญ่เป็นเครื่องฉุดลาก แต่ไม่มีใครสามารถบอกได้

ว่า...รหัสของการหมุนปั้นจั่น หรืออีกนัยหนึ่ง กุญแจสำหรับเปิดประตูนั้น เป็นเช่นไรบ้าง หากเทวีอนุญาต ก็จะเข้าดลบันดาลใจให้ฝ่ายที่ทำการฉุดลากปั้นจั่นอยู่เบื้องนอกนั้นสามารถหมุนได้ถูกทาง และหินผาทั้งก้อน ก็จะเคลื่อนขึ้นไปด้านบนเป็นการเปิดทวารออกได้ แต่ถ้าไม่ทรงอนุญาตแม้จะใช้กำลังทหารทั้งมรกต-นคร ก็จะไม่สามารถเปิดประตูของเทพเจ้านี้ออกได้เลย”

พระเนตรของกษัตริย์หนุ่มแห่งราชวงศ์เทพ ที่ทอดจับไปยังอรชุน เต็มไปด้วยความฉงน แล้วเหลือบไปยังอดีตคณะเจ้านายทุกคน

“อรชุน...ในชีวิตของท่านที่อยู่ในแผ่นดินนี้มานาน ท่านเคยทราบมาบ้างไหมว่า...แห่งมหาสมบัติของเทพเจ้าแห่งนี้ได้ถูกเปิดออก และเคยมีกษัตริย์องค์ใดย่างพระบาทผ่านพ้นเข้าไปได้ทอดพระเนตรเห็นบ้างแล้ว?”

“เท่าที่ข้าพระองค์เคยทราบมา...”

อรชุนกล่าวขึ้นอย่างหนักใจ สีหน้ามีแววอึดอัด

“อดีตกษัตริย์ผู้ทรงบุญญาธิการของมรกตทุกองค์ จะสามารถเปิดแหล่งมหาสมบัติของพระอุมาเทวี เข้าไปทอดพระ-เนตรเห็นภายในได้ อย่างน้อยที่สุด ก็หนึ่งครั้งในพระชนม์ชีพของแต่ละองค์ ครั้งสุดท้ายเท่าที่ทราบนั้น สมเด็จพระอัยกาสวามิสนารายณ์ ก็เคยเสด็จไปเยี่ยมชุมมหาสมบัตินี้แล้วครั้งหนึ่ง แต่มาในสมัยของสมเด็จพระราชบิดาวิษณุพรหมนารถและสมัยทรราชสิงหรา ยังไม่เคยได้ข่าวเลยว่าทั้งสองจะเปิดประตูกลนี้ลงไปได้ สิงหรากับรหัสยะเคยพยายามอยู่หลายครั้ง ก็ไม่เคยปรากฏว่าประตูกลนี้จะเคลื่อนขึ้นไปได้ เพราะไอ้คนบัดซบชั่วชาติ

บุญญาบารมีไม่ถึง ส่วนสมัยสมเด็จพระบิดาของพระองค์ไม่ได้ทรงพยายามมาก่อน คงจะเนื่องมาจากขึ้นครองแผ่นดินในระยะเวลาอันสั้น และยังคงไม่คิดที่จะเปิดแหล่งมหาสมบัตินี้เพื่อการใด สมเด็จพระราชบิดาหาได้ทรงสนพระทัยไม่"

"ประหลาดมาก และเป็นสิ่งที่น่าคิด..."

จักราชหลุดโอษฐ์คร่างออกมา

ขณะนั้นเอง เชษฐาก็กล่าวตัดบทขึ้นว่า

"แงซาย ถ้าหากว่าการเปิดประตูลงไปสู่แหล่งมหาสมบัตินี้ มันเป็นสิ่งยากนัก และเต็มไปด้วยมนต์อาถรรพณ์ พวกเราก็จะระงับความคิดที่จะลงไปชมเพียงแค่นี้ อย่าพยายามต่อไปดีกว่า เราไม่ต้องการเห็นอีกแล้ว เพราะมันไม่ใช่เรื่องสำคัญอันใด"

อดีต 'แงซาย' ยิ้มบางๆ ดวงตาทั้งสองหรี่ลง

"ผมได้ให้สัญญากับพวกท่านทุกคนไว้แล้ว ว่าจะนำลงไปพบกับสิ่งที่พวกท่านสงสัย และต้องการเห็นมาเป็นเวลานานนี้ให้ได้ และผมจะต้องทำให้สำเร็จ"

"ไม่จำเป็นนะ แงซาย..."

ดารินกระซิบมาจากเบื้องหลัง แต่ก็ได้เสียงตอบหนักแน่นว่า

"จำเป็นครับ นายหญิง อย่างน้อยที่สุดก็จำเป็นในข้อที่ว่าเทพเจ้าที่ปกครองแผ่นดินนั้น ทรงยินยอมรับผมว่าเป็นกษัตริย์ที่แท้จริงนครนี้หรือไม่..."

รับสั่งจบ จักราชบัญชาให้อรชุนสั่งการไปยังพวกราช-

ปุโรหิตที่ยืนสวดบำบวงกันพึมพำเป็นเวลาล่วงเลยไปกว่า 5 นาที โดยไม่ปรากฏผลอะไรขึ้นมา เหล่านั้นถอยห่างออกมาหมดสิ้น

"เจ้าไม่ต้องสวดมนต์วิงวอนใดๆ อีกแล้ว ข้าจะเสี่ยงสัตย์อธิษฐานเอง..."

กษัตริย์หนุ่มตรัสขึ้นด้วยสุรเสียงดังก้อง เต็มไปด้วยความเฉียบขาดและมั่นคงในกระแสรับสั่งเป็นอย่างยิ่ง พวก 'พระ' ผู้กระทำพิธีเหล่านั้นทำหน้าตื่นเลิกลั่ก แล้วพากันถอยห่างออกมาอย่างประหลาดใจ จักราชย่างพระบาทล้ำหน้าทุกคนออกไป ประทับยืนประจันอยู่กับแผ่นดินผานั้น สงบนิ่งอยู่เป็นครู่ก็ประกาศขึ้นด้วยสุรเสียงชัดเจนแช่มช้าได้ยินไปทั่วทุกคน

"ข้าแต่มหาศิวะเทพ ผู้ทรงจันทร์เสี้ยวเป็นปิ่น และมหาเทวีอุมา บัดนี้ ข้าพระองค์ จักราช ได้มายืนบำบวงเสี่ยงสัตย์อธิษฐาน อยู่ยังปากทวารขุมหาสมบัติของพระองค์ทั้งสองแล้ว มาตรว่าบุญญาบารมีของข้าพระองค์มีพอที่จะปกป้องไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินมรกตนครให้ร่มเย็นเป็นสุขสืบไปเยี่ยงบรรพบุรุษราชวงศ์เทพ อันเปรียบประดุจลูกหลานของพระองค์ ก็ขอให้ประตูแห่งขุมมหาสมบัตินี้ จงเลื่อนเปิดขึ้นให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ตา ณ บัดนี้เถิด!"

ประกาศจบ จักราธิราชก็ก้มเศียรสงบนิ่งในอาการคารวะ

บัดนั้นเอง สิ่งมหัศจรรย์พลันปรากฏชัดกับสายตาของทุกคน...

บัดนี้ มีเสียงลั่นครืด...แผ่นดินบริเวณที่ทุกคนยืนอยู่ ไหวสะท้านเยือกขึ้นวูบหนึ่งจนหลายคนซวนเซ และพร้อมกัน แผ่น

หินผาทั้งลูก อันแลประดุจผนังถ้ำนั้นก็ค่อย ๆ เผยอขยับ เลอะเลื่อนขึ้นจากเบื้องล่างประดุจเป็นการเปิดทางโดยฝีพระหัตถ์ของเทพเจ้ามากกว่าที่จะใช้เครื่อง ผ่อนแรง หรือหลักกลศาสตร์ใด ๆ ทั้งสิ้น

ท่ามกลางสายตาที่ยืนตะลึง นิ่งเป็นหินไปหมดทุกคน

ฝุ่นละออง และสะเก็ดหินบางส่วน ร่วงอยู่พร่างพรูในระหว่างที่ผนังหินนั้นเคลื่อนขึ้นช้า ๆ ราวกับมีพลังฉุดชักมหาศาลจากเบื้องบน เสียงนั่นสะเทือนอันเกิดจากหินยกขึ้นนั้น ดังครืนครันติดต่อกันไปไม่ผิดอะไรกับเสียงฟ้าร้อง มันเคลื่อนขึ้นอย่างช้า ๆ ทีละคืบ ทีละคืบ จนกระทั่งในที่สุด ก็เลื่อนหายขึ้นไปเสมอกับเพดานด้านบนเปิดช่องทางกว้างประมาณ 3 เมตร ซึ่งบันไดหินทอดต่ำลงไปสู่เบื้องล่าง ซึ่งบัดนี้รังสีประหลาด อันเป็นรัศมีประหนึ่งเกิดจากประกายไฟที่สาดกระทบแผ่นทองคำสะท้อนส่องทางขึ้นมาให้เห็นชัด

จักราธิราช กางกรทั้งสองเหยียดกว้างออกไปพร้อมกับแหงนพักตร์ขึ้นสู่เบื้องบน อย่างปีติโสมนัสพระทัยสุดขีด แล้วก็เป็นบุคคลแรก ที่ก้าวล้ำเข้าไปยืนอยู่ยังบันไดทางลงนั้น หันกลับมายิ้มพรายให้กับทุกคน พลางโบกหัตถ์ให้อรชุน เมยานี เหล่าปุโรหิตราชครูกับทหารสนิทที่ตามเข้ามาด้วย ก้าวนำหน้าลงไปก่อน ตนเองยังคงยืนอยู่ที่เดิม พลางหันไปมองอดีตนายจ้างและเพื่อนพรานทั้งหลายรับสั่งเรียบ ๆ ว่า

"เชิญครับ ประตูของเทพเจ้าเปิดให้กับ 'แงซาย' และทุกท่านแล้ว"

รัศมีทองสาดจับร่างนั้นอร่ามเรืองสว่างไสว ตลอดเส้นทางเดินลงไปสู่เบื้องล่างนั้น ไม่มีคบเพลิงหรือไต้แม้แต่ดวงเดียว แต่ความสว่างอันลี้ลับนั้น แจ่มกระจ่างชัดเจนต่อสายตา จนสามารถมองเห็นได้หมดทุกซอกทุกมุม และขณะที่ทุกคนยังยืนตะลึงอยู่เบื้องบนขณะนี้ ก็ยังสังเกตเห็นได้ว่า ผนังสองฝั่งและพื้นบันไดที่ 'แงซาย' เหยียบยืนอยู่ ล้วนเป็นทองคำทั้งสิ้น

เมื่อเห็นทุกคนยังนิ่งเป็นหินกันไปหมด จักราชพยักพักตร์เชิญชวนลงมาอีกครั้ง ขณะนั้น อรชุน เมยานี และบุคคลติดตามอื่นๆ เคลื่อนผ่านลงไปหมดแล้ว เชษฐาหันมามองดูหน้าพรรคพวกกันเองทีละคน พร้อมกับพยักหน้าแทนความหมายพลางตนเองก็ก้าวล้ำลงไปก่อน

ทุกคนทยอยตามลงไปอย่างงงๆ คงเหลือแต่เพียงมาเรียและไชยยันต์เท่านั้น ที่ยังยืนตัวแข็งอยู่ มาเรียจับแขนไชยยันต์แน่น

"พระเจ้า! ลักษณะมันเหมือนประตูกลของสุสานแห่งนิทรานครที่เข้าไปติดขัดอยู่ในวันนั้นไม่มีผิดเลย จำได้ไหม พอเราหลวมตัวเดินลงไปเท่านั้น ไอ้ประตูหินก็เลื่อนลงมาปิดขังเราไว้"

"ผมจำได้ดี เมย์ และกำลังคิดอยู่เช่นนั้นเหมือนกัน"

ไชยยันต์พึมพำเสียงสั่นพร่า เพราะเคยโดนมาก่อนแล้วและจำขึ้นสมอง

ดูเหมือนจักราชจะได้ยินรำพึงของสองสามีภรรยา สรวลขึ้นเบาๆ

“นายแหม่ม นายทหาร และทุกท่านอันเป็นที่เคารพของแงซาย...ขอท่านอย่าได้ระแวงแคลงใจ หรือหวาดกลัวสิ่งใดเลย ประตูห้องมหาสมบัตินี้ เทพเจ้าเปิดให้แก่กษัตริย์ของมรกตนคร และขณะนี้กษัตริย์แห่งมรกตนครกับบุคคลสำคัญทั้งหมดของเมืองมรกตนคร ก็ลงไปอยู่ภายในนี้แล้ว มาตรว่าประตูจะเคลื่อนลงมาปิดขังพวกเราทุกคนไว้ จักราธิราชก็พร้อมแล้ว ที่จะตายอยู่กับพวกท่านทุกคน ผิว่ามหาเทพและมหาเทวีผู้เป็นเจ้าของสมบัติไม่ประสงค์ที่จะให้เราคนใดคนหนึ่ง เหยียบย่างลงไปได้โดยปลอดภัยแล้ว ประตูนี้ก็จะไม่เปิดขึ้นเป็นอันขาด เพราะฉะนั้น เชิญเถิด...ขอเชิญทุกท่าน...โปรดตามแงซายลง ณ บัดนี้ ‘ขุมเพชรพระอุมา’ ที่ท่านพากันฝ่าฟันอุปสรรคมาจนแทบเอาชีวิตไม่รอดเพื่อที่จะได้เห็น รอคอยอยู่ข้างหน้านี้แล้ว โปรดมาชมให้เห็นกับตา”

คำพูดชนิดนั้น ทำให้ทุกคนปราศจากความลังเลอีกต่อไป ต่างก้าวตามหลังแงซายลงไปเงียบ ๆ ด้วยอาการอันตื่น ๆ งง ๆ รพินทร์ ไพรวัลย์ ปิดท้ายเดินอยู่ล้าหลังเพื่อนตามเคย เขาไม่สังเกตดูบันไดหรือผนังหินที่เป็นทองอร่ามไปหมด แต่หันไปชำเลืองดูประตูเลื่อนด้านหลังตลอดเวลา ด้วยอาการกังวลที่แก้ไม่หายไปจากนิสัย

ถูกแล้ว **ประตูนี้ ถูกเปิดขึ้นด้วยบุญญาบารมีของกษัตริย์องค์ใหม่แห่งมรกตนคร ตามคำเสี่ยงอธิษฐานนั้น แต่ก็ถ้ามันเปิดขึ้นแล้ว ฝาปิดลงมาก่อนที่ทุกคนจะหวนกลับขึ้นมาทัน อันจะเนื่องมาจากเหตุผลใดก็ตามที ทุกคนที่อยู่ภายในนี้ มิถูกขังตามอยู่ในขุมมหาสมบัติใต้ภูเขานี่ดอกรึ**

ใจจริงของคนขี้หวาดระแวงอย่างเขา ไม่อยากให้อรชุนหรือเมยานีลงไปในห้องมหาสมบัตินั้นด้วย แต่อยากจะให้สองพ่อลูกอันเป็นกำลังสำคัญที่สุดของจักราช คุมเชิงอยู่ด้านนอกเสียมากกว่า อย่างน้อยก็คอยควบคุมเหล่าทหาร ซึ่งทำหน้าที่หมุนปั้นจั่นสำหรับเปิดประตูไว้ เพราะอย่างน้อยที่สุดเกิดอุปัทวเหตุหรือการทรยศหักหลังอะไรซ้อนกลขึ้นมาอย่างกะทันหันทั้งสองคนก็ยังพอจะหาทางแก้ไขได้

ทว่าแต่นี่บุคคลทั้งมันสมอง และมีอำนาจที่สุดของกษัตริย์จักราชถลำตัวลงมาในขมมหาสมบัติกันทั้งหมด คงเหลือแต่เพียงสุกรี และแม่ทัพม้าอีก 4 คนของอดีตขุนพลกุตะมะเท่านั้น **ความกริ่งเกรงของเขาในข้อนี้ เกิดขึ้นเพราะคำพูดรำพึงกันเอง ระหว่างสองสามีภรรยาคือมาเรียกับไชยยันต์ ประกอบกับความที่ไม่เคยไว้วางใจใดๆ เลยของเขา**

แต่เขาก็ไม่ปริปากพูดคำใดทั้งสิ้น

ชั่วไม่นานนั้น ทั้งหมดที่ตามหลังกลุ่มซึ่งล่วงหน้ามาก่อนก็บรรลุถึงห้องวงกลมอันกว้างใหญ่ ซึ่งมีระเบียงอยู่โดยรอบ มีบันไดทอดลงไปสู่ห้องด้านล่าง ซึ่งน่าจะเรียกว่าเป็นบ่ออยู่ใจกลาง บันไดนี้ไม่สูงนัก ทอดลงไปเพียง 5 ขั้น และมีทิศทางขึ้นอยู่ 6 ทางรอบระเบียง อากาศเย็นเยือก แต่แห้งสนิท มีระบบถ่ายเทที่ดีไม่อับทึบหรือขาดออกซิเจน ซึ่งไม่ทราบว่าจากช่องประตูที่เปิดอยู่ หรือมีช่องอากาศลี้ลับซ่อนอยู่ยังตำแหน่งใดบ้าง

พวกพระ นายทหารชั้นสำคัญ อรชุน และเมยานี ยืนรอในรัศมีวงกลมรอบระเบียงนั้นอยู่แล้ว เมื่อจักราชอาคันตุกะต่างแดนทั้งหมดมาถึง

มองดูเสมือนก้อนกรวดหรือหิน ที่กองเต็มอยู่ยัง 'บ่อ' เบื้องล่างอันกว้างขวางนั้น ท่ามกลางแสงสว่างสีทองที่สาดปลั่งออกมาราวกับติดไฟซ่อนไปตามซอกหลืบทั่วๆ ไป มันล้วนแล้วไปด้วยก้อนหินอันมีค่าที่ยังไม่ได้เจียระไนขนาดใหญ่ที่สุด มีขนาดเท่าครกตำข้าว และขนาดเล็กที่สุดก็เท่าไข่ห่าน!

หินแกร่ง อันมีลักษณะประดุจแก้ว ซึ่งมองผาดๆ ก็แยกถูกว่าก้อนใดคือเพชร ทับทิม มรกต และอัญมณี ที่ประมาณค่ามิได้ในโลกมนุษย์ที่เจริญแล้ว แน่ล่ะ เหลือที่จะคณานับได้ รวมปริมาณทั้งหมดหลายสิบตัน เพราะกองปะปนกันอยู่เต็มพื้นที่ไม่ต่ำกว่า 100 ตารางวานั้น

ทุกคนจ้องตาไม่กะพริบ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นายชดประชากรและหนานอิน ผู้ซึ่งมุ่งเสี่ยงชีพเพื่อสิ่งเหล่านั้น นอกนั้นแล้ว มองในลักษณะเหม่อตะลึงอย่างเดียว ยกเว้นรพินทร์ เขาไม่สนใจกับสิ่งเหล่านั้นเลย นอกจากจะสำรวจไปรอบๆ ด้านเพื่อหาทางหนีทีไล่อันเป็นสันดานประจำตัว

"คุณชายกลางครับ นั่นคือสิ่งที่คุณชาย และลุงหนานอินบุกบั่นฟันฝ่ามาเพื่อหวังที่จะได้พบ!"

เสียงแผ่วนิ่มของ 'แงซาย' ดังขึ้นพร้อมกับรอยยิ้ม พลางพยักหน้าชี้มือลงไปให้ดู

"แต่สำหรับพวกผม ชาวมรกตนครแล้ว มันคือก้อนกรวด

ธรรมดานั่นเอง เชิญชิครับ เชิญลงไปสัมผัสแตะต้องกับมัน อย่างน้อยก็เพื่อที่จะได้รู้ไว้ ขุมเพชรพระอุมานั้นมีอยู่จริง ไม่ใช่เรื่องที่กกันขึ้น และเพื่อไม่ให้เสียแรงที่ทกท่านได้เสี่ยงชีวิตกันมาแล้ว ผมขอกล่าวย้ำไว้ ณ ที่นี้อีกครั้ง ว่าใครมีปัญญาที่จะขนไปได้เท่าใด ก็เชิญขนไปตามสบาย โคตรเพชรหรือโคตรอัญมณีเหล่านั้น ยังเป็นตัวเดิมของมันโดยไม่ได้ผ่านการเจียระไน แต่ถ้าเจียระไนออกมาแล้ว เราคงยืนมองดูอยู่ในขณะนี้ไม่ได้แน่ คงตาบอดเพราะประกายแสงเหล่านั้น”

อนุชา วราฤทธิ์ สูดลมหายใจลึก ตอบน้ำเสียงปกติว่า

“ฉันตาบอดมานานแล้ว แงซาย ตาบอดด้วยความละโมบจนกระทั่งแม้ชีวิตก็แทบจะเอาไม่รอด ถ้าไม่ใช่เพราะพี่น้องเพื่อนฝูงตามมาช่วยไว้ แต่เดี๋ยวนี้ฉันตาสว่างแล้ว สว่างด้วยสัจธรรมในข้อที่ว่า หัวใจอันสมถะ และถือสันโดษเท่านั้นที่จะทำให้คนเรามีความสุขได้หาใช่โภคทรัพย์สมบัติใดๆ ไม่ เพราะฉะนั้นขอให้ฉันได้ยืนมองมันอยู่บนนี้เช่นเดียวกับชาวมรกตทุกคนเถอะ และสาบานว่าจะไม่แตะต้องหยิบฉวยไปเป็นสมบัติแม้แต่แค่ปลายนิ้วก้อย”

อดีต ‘แงซาย’ ยิ้มพราย หันไปทางสองสาว

“คุณหญิงกับนายแหม่มเล่าครับ อัญมณีย่อมมีค่าสำหรับผู้หญิงเสมอ ไหนๆ ก็มาถึงแหล่งขุมเพชรมหาศาลยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกนี้แล้ว จะไม่ลงไปเก็บเอาไว้เป็นที่ระลึกบ้างทีเดียวหรืออย่างน้อยคนละเม็ดสองเม็ดก็ยังดี ขนาดเม็ดที่เล็กที่สุดของมันผมก็รับรองได้ว่าใหญ่กว่าโคตรเพชรของมหาราชินีองค์ใดในโลก

เบื้องนอก และคงไม่หนักเกินไปนักถ้าจะติดตัวไปสักก้อนหรือสองก้อน”

มาเรียยืนนิ่งด้วยความตื้นตัน แต่ไม่มีกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น ส่วนนักมานุษยวิทยาสาวเลือดราชสกุลยกมือขึ้นลูบใบหน้า

“เธออย่าใช้วาจาใดๆ ล่อลวงพวกเราเลย แงซาย ความสำเร็จและรอดตายของพวกเราทุกคนในครั้งนี้ จนกระทั่งสามารถทำให้เธอกอบกู้ราชบัลลังก์ได้สำเร็จ เป็นผลมาจากสัจจะที่เราได้ให้แก่ฤาษีโกทัญญะ นั่นคือ ละเว้นความละโมบทั้งมวลให้หมดสิ้น สิ่งที่เราต้องการจากเธอ ก็คือชีวิตของพี่กลางและหนานอินเท่านั้น ซึ่งเราก็ได้คืนมาแล้ว และในวันที่เราจะจากที่นี่ไป เราก็ต้องการแต่แค่เสบียงอาหารเท่าที่เราจะขนไปได้เท่านั้น ที่มีโอกาสได้เข้ามาเห็นนี่ก็นับว่าเป็นวาสนาบุญตาที่สุดแล้ว และโดยแท้จริง ตระกูลของฉันจะไม่ถึงกับขั้นมหาเศรษฐีมีทรัพย์เป็นพันๆ หมื่นๆ ล้าน แต่พวกเราก็ไม่ถึงกับยากจนนักหรอก”

แงซายหัวเราะเบาๆ

“แต่ผู้กอง และพรานพื้นเมืองของเราทุกคนยังยากจนอยู่นะครับ ไม่งั้นเขาคงไม่รับจ้างเดินทางมาในครั้งนี้ด้วยราคาค่าจ้างอันต่ำถึงเพียงนั้นหรอก”

คำพูดนั้น โฉบไปยังจอมพราน ผู้มองไปรอบๆ บริเวณมากกว่าที่จะมองลงไปยังขุมเพชร รพินทร์ ไพรวัลย์หันขวับมองหน้าผู้พูด

“ฉันยอมรับว่าฉันและพวกของฉันเป็นคนจน จะเรียกว่าหาเช้ากินค่ำก็ได้แงซาย...”

คำตอบเขาเรียบที่สุด

“แต่นายก็รู้จักฉันได้ดีพอสมควรแล้วนี่นะ ว่าฉันต้องการเฉพาะสิ่งที่ฉันปรารถนาเท่านั้น ถ้านอกเหนือไปกว่านั้น ฉันก็ไม่ได้ต้องการเลย”

“ผู้กองต้องการอะไร?”

“เงินค่าจ้างและเงื่อนไขสัญญา ที่ฉันได้รับไปเรียบร้อยแล้วกับผลงานที่ฉันได้กระทำสำเร็จลุล่วงไปแล้ว นั่นคือสิ่งที่ฉันปรารถนาเหนืออื่นใด”

“แปลว่าทุกท่านจะไม่แตะต้องชุมเพชรพระอุมานี้เลยจนนิดเดียว”

“เราสัญญา และตั้งปณิธานกันไว้ก่อนแล้ว ซึ่งเราจะไม่ยอมเสียสัจจะ”

แงซายหันไปทางเชษฐา ผู้ยืนสงบเหมือนพระภิกษุ

“นายใหญ่ล่ะครับ มีความเห็นเช่นไร?”

ท่านหัวหน้าคณะเอื้อมมือไปโอบกอดไหล่แงซายไว้

“ฉันมองเห็นสิ่งเหล่านั้นเหมือนก้อนกรวด เช่นเดียวกับชาวมรกตนครเช่นกัน ถึงแม้ฉันจะไม่ใช่ชาวมรกตนครก็ตาม ชีวิตของพวกเราทุกคน ที่จะกลับไปให้ถึงถิ่นฐานของเราในเที่ยวขากลับนี่ มีค่ายิ่งกว่าสิ่งเหล่านี้มากนัก”

คราวนี้แงซายหันไปยิ้มกับเพื่อนพรานของเขา เรียกชื่อหมดทุกคนจนครบ แล้วพยักหน้าบอกว่า

“ใครต้องการ เชิญไปเก็บเอาตามกำลังความสามารถเท่าที่คิดว่าเขาจะขนไปได้ นี่คือคำอนุญาตของกษัตริย์จักราธิราชที่เป็นหนี้บุญคุณสหายทุกคนมาโดยตลอด”

ทั้งหมดน้ำตาคลอ ด้วยความปีติตื้นตันใจ แล้วบุญคำ ซึ่งเป็นตัวแทนฝ่ายพรานพื้นเมืองของรพินทร์ทั้งหมด ก็กล่าวขึ้นด้วยเสียงเครือว่า

“ข้าวสักมื้อ น้ำสักอึก จะทำให้พวกเรามีความสุขยิ่งกว่าสิ่งประทังชีพไม่ได้ในหนทางเดินกลับข้างหน้า เพราะฉะนั้น ขอให้มหาสมบัติของเทพเจ้าเหล่านี้ จงอยู่ ณ ที่อันควรอยู่ต่อไป เถิด แงซาย พวกเราเพียงแต่เข้ามาเพื่อให้เห็นเท่านั้น”

จักราธิราชถอนพระทัยยาว ก้มศีรษะลงคำนับให้แก่กลุ่มอาคันตุกะต่างแดนทั้งหมด

“ทุกท่านล้วนแต่เป็นผู้ที่มีจิตใจสูงแล้ว แม้แต่จะเป็นเพื่อนพรานต่ำศักดิ์ยากจนของผมทั้งหลาย เทพเจ้าแห่งมรกตนครจะปกปักรักษาให้ทุกคนเดินทางกลับไปยังถิ่นฐานโดยปลอดภัยทั้งสิ้น มหาขุมทรัพย์แห่งนี้ หาทำให้เหล่าท่านมีน้ำใจอันเอนเอียงไปได้เลย ไม่แม้แต่น้อย ผม จักราธิราช ขอคำนับคารวะในน้ำใจอันสูงส่งทุกคน...แต่ก่อนจากที่นี่ไป ทุกคนจะไม่เดินลงไปจับต้องพิจารณาดูสิ่งเหล่านั้นบ้างหรือครับ หรือจะอยู่กับกองเพชรนิลจินดาเหล่านั้นนานสักเท่าใดก็ได้ เพื่อให้รู้แน่ว่ามันเป็นสมบัติอันมีค่าอย่างแท้จริงทั้งสิ้น หาใช่นิทานที่กล่าวร่ำลือกันมาหลายยุคหลายสมัยไม่”

เชษฐาหันไปทางดารินกับมาเรีย ในฐาน ‘ผู้หญิง’ ของคณะ

“น้อยกับเมย์ จะไปลูบคลำสัมผัสบ้างก็ได้นะ พี่และทุกคนจะรออยู่บนนี้”

“ไม่ค่ะ เพียงเห็นแค่นี้ก็พอใจแล้ว”

ราวกับนัดกันไว้ สองสาวตอบขึ้นพร้อมกัน

“ถ้าเช่นนั้น เราก็ควรจะขึ้นไปจากที่นี่ได้แล้ว!”

เสียงต่ำ ๆ ของรพินทร์ ไพรวัลย์ บอกกับทุกคนมา

“ผมสังเกตดูผู้กองกระสับกระส่ายร้อนรน และไม่เป็นสุขนักในการลงมาในนี้ มีอะไรหรือครับ”

จักราชถาม เลิกขนงขึ้นพร้อมกับแย้มสรวลน้อย ๆ

“ถ้าประตูหินนั้นเคลื่อนปิดลงมาก่อนที่พวกเราจะขึ้นไปจากที่นี่ โดยอะไรสักอย่างหนึ่งก็ตาม พวกเราทุกคนในนี้จะอยู่ในฐานะอะไร?”

คำถามนั้น สร้างความชะงักและเงียบงันขึ้นชั่วขณะในบรรดาทุกคน แม้กระทั่งแงซายเอง!

ครั้นแล้ว จักราชก็สรวลออกมาแหา ๆ "ผู้กองของผม ยังเป็นคนซื่อระแวงรอบคอบระมัดระวังอยู่ตามเคย"

รับสั่งนั้นแผ่วนุ่ม

"พูดตามตรงว่า ฉันเป็นคนซื่อลาดดีกว่า แงซาย"

"ครับ ผมพอจะทราบมาบ้างแล้ว ว่าผู้กอง 'ซื่อลาด' แต่ความ 'ซื่อลาด' ของผู้กอง ทำให้คน 'กล้า' ทั้งหลายเกรงกลัวกันเหลือเกิน แม้แต่ผมเอง เอาละ เพื่อให้พวกเราทุกคนสบายใจ ผมจะนำกลับออกไปให้พ้นบริเวณนี้เดี๋ยวนี้"

จบคำ อดีต 'แงซาย' โบกมือเป็นสัญญาณกับทุกคน ซึ่งอยู่ในบริเวณนั้น สั่งให้ถอยออกจากบริเวณขุมเพชร อรชุนเมยานี และทหารคนสนิททั้งหมด เคลื่อนขึ้นไปก่อนด้วยอาการอันเป็นปกติปราศจากการระแวง หรือสะดุ้งสะเทือนใด ๆ ทั้งสิ้น

ต่อมาจึงเป็นคณะพรานพื้นเมืองและนายจ้าง คงเหลือจอมพรานรพินทร์กับอดีตจอมพเนจรแงซาย ยืนมองหน้ากันล้าหลังอยู่สองคน

"ผู้กองควรจะเดินขึ้นไปก่อนผม ผมจะตามหลังเอง เพราะอย่างน้อยที่สุด ถ้าประตูหินนั้นมันปิดลงมา ผมก็จะได้เป็นคนสุดท้ายถูกติดขังอยู่ในนี้"

แงซายพูดยิ้ม ๆ

"แล้วก็สาบานได้ว่า ถ้าประตูหินนั่นเลื่อนลงมาปิดขังนายไว้ ฉันจะไม่หาทางใดช่วยให้นายหลดออกมาได้เลย ให้ตายซิ!"

รพินทร์ตอบหน้าเฉย แงซายคงยิ้มอยู่เช่นนั้น พยักหน้าเนิบลง

"ตกลงครับ ผมยินดีที่จะตายคนเดียวอยู่ในขุมเพชร อันเป็นสมบัติของเทพเจ้านี้ หากว่าพระอุมาเทวีท่านปรารถนาเช่นนั้น"

โดยไม่มีใครเห็น จอมพรานกำหมัดต่อยเบา ๆ หมายเฉี่ยวปลายคางที่ยิ้มพรายนั้นอยู่อย่างเป็นการสัพยอก แต่อีกฝ่ายก็รู้ทันอยู่ตลอดเวลา เพียงแต่เบนหน้าหลบนิดเดียว กำปั้นของรพินทร์ก็เสยอากาศวืด แล้วทั้งสองก็หัวเราะออกมาเบา ๆ พร้อม ๆ กัน พากันเดินตามหลังทุกคนที่ล่วงหน้าขึ้นไปก่อนเป็นคู่สุดท้าย

ทั้งหมดผ่านห้องอันเป็นสุสาน คำนับลาศพของกุตะมะอีกครั้ง แล้วจากนั้น ก็ออกมาสู่โลกภายนอก ซึ่งบัดนี้ทหารกองเกรียรติยศทั้งหมดยังคงยืนม้านิ่งชูหอกตั้งปลายตรงบนอากาศอยู่เช่นเดิม ด้วยระเบียบวินัยอันดี

ประตูของขุมสมบัติแห่งเทพเจ้าและมหาสุสาน ก็ค่อยๆ เคลื่อนเข้าปิดกันจนสนิททั้งสองชั้น จากการชักลากด้วยหลักของกลศาสตร์โดยกำลังของม้านับสิบที่ดึงปั้นจั่น

ขบวนแห่ศพก็บ่ายหน้าเคลื่อนกลับสู่มหานครมรกตในวาระนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จครบถ้วนตามราชพิธี

จักราชเสด็จขึ้นเถลิงถวัลย์แล้ว ในอีกสองวันต่อมา ท่ามกลางราชพิธียิ่งใหญ่ที่สุด โดยการแซ่ซ้องสาธุการของประชาชนนับแสนทั่วราชอาณาจักรเฉลิมพระนาม 'สมเด็จพระ-เจ้าจักราธิราช' แห่งราชวงศ์เทพ แผ่นดินอันกลียุคเดือดร้อนทุกข์เข็ญไปทุกหย่อมหญ้ามานานนับ 20 กว่าปี กลับคืนสู่ความร่มเย็นปกติสุขอีกครึงหนึ่ง ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินทุกขั้นทุกระดับเบิกบานแจ่มใสกันทั่วหน้า ระบบกดขี่ขูดรีดและความอยุติธรรมทั้งมวลสลายสิ้นไปแล้วด้วยพระปรีชาสามารถอันชาญฉลาดของกษัตริย์หนุ่ม

อาคันตุกะต่างแดนทั้งหมด ร่วมอยู่ในพระราชพิธีเสด็จขึ้นครองราชย์นั้นด้วย **ทุกคนเต็มไปด้วยความอิ่มเอมใจ และพลอยปีติยินดีในบุญญาบารมีของบุรุษหนึ่ง...บุรุษผู้ครั้งหนึ่งเคยเป็นอดีตลูกหาบเพื่อนตายที่เดินทางฟันฝ่าอุปสรรคร้อยแปดพันประการมาด้วยกัน ตลอดระยะเส้นทางมหาวิบาก... บุรุษผู้พิสูจน์แล้วว่าน้ำใจยิ่งใหญ่นัก และสวรรค์เบื้องบนส่งให้มาเกิดอย่างแท้จริง เพื่อที่จะปกครองแผ่นดินหลงสำรวจแห่งนี้**

เหล่าอำมาตย์มนตรีหรือราชบุรุษ ตลอดจนเชื้อวงศ์ของกษัตริย์สิงหรา ถูกเบิกตัวออกมาพิจารณาไต่สวนความผิดอีกครั้ง ความผิดสมัยที่ยังอยู่ในอำนาจของทรราช สุดแต่โทษานุโทษ ด้วยสติปัญญาและการตัดสินโทษของพระเจ้ากรุงมรกตนครเอง

หลายคนได้รับการปลดปล่อยยอภัยโทษและให้รับราชการอยู่ต่อไป หลายคนถูกปลดออกจากตำแหน่ง บ้างที่มีความผิดร้ายแรงนักก็ถูกจองจำติดคุกตามโทษานุโทษ และบ้างก็ถูกเลี้ยงอย่างกักกันอาณาเขตไว้เพื่อมิให้ออกไปถูกประชาทัณฑ์ แต่ไม่มีใครได้รับโทษถึงประหารแม้แต่คนเดียว อันเป็นเมตตาธรรมอย่างสูงสุด

ในย่ำสนธยาของวันที่สี่ มีการเปิดเลี้ยงอาหารเย็นขึ้นอย่างเงียบๆ ภายในปราสาทที่ประทับของสมเด็จพระเจ้าจักราธิราช ผิดแผกไปกว่าทุกครั้ง เพราะนอกจากคณะอาคันตุกะต่างแดนแล้ว ไม่มีผู้ใดของฝ่ายมรกตนครเข้ามาร่วมด้วยเลย นอกจากพระเจ้ากรุงมรกตนครเพียงองค์เดียว แม้แต่อรชุนหรือเมยานี ผู้ใกล้ชิดที่สุด ก็ไม่ได้มาร่วมด้วย

และในขณะที่พระองค์ปรากฏพระวรกายขึ้นท่ามกลางที่ทุกคนกำลังรอคอยอยู่นั้น ทำให้ทั้งหมดตะลึงไปอีกครั้ง

ในกางเกงชุดเดินป่าสีดำ และเสื้อกะเหรี่ยงอย่างที่ทุกคนเคยเห็น คาดศีรษะด้วยผ้าแดง เขาหาใช่ใครอื่นไม่ นอกจาก 'แงซาย' ลูกหาบหรือคนใช้พิเศษของคณะเดินทางคนเดิมนั่นเอง

"แงซาย"

ทั้งหมดอุทานเรียกนามนั้นออกมาพร้อมกันหมด ราวกับนัดกันไว้

ใบหน้าสีทองแดงนั้น ยิ้มอย่างที่ทุกคนเคยเห็น ค่อยๆ ทรุดตัวลงนั่งขัดสมาธิอย่างสงบเสงี่ยมร่วมวง ซึ่งตรงกลางเต็มไปด้วยโภชนาหารชั้นสูงเต็มแท่น

“ครับ แงซาย...”

เขาตอบเบาๆ ปรายหางตาไปทางจอมพรานผู้นั่งอยู่ใกล้ที่สุด

“...ไอ้คนกะล่อนของผู้กองรพินทร์”

พลางมองไปทาง ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ ก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง

“และคนใช้เจ้าเล่ห์ของนายหญิงกับเจ้านายทุกท่าน”

ทั้งหมดยิ้ม จ้องร่างนั้นอย่างตื่นเต้นประทับใจ

“เราไม่เคยคิดว่าจะเห็นเธอในชุดนี้อีกนะ แงซาย”

มาเรียทักขึ้น

“ทุกท่านจะได้เห็นลูกหาบผู้ซื่อสัตย์ในชุดนี้ และสำหรับคืนนี้เป็นครั้งสุดท้ายครับ เพื่อเตือนระลึกและหวังไว้ว่าทุกท่านคงจะไม่ลืม ‘แงซาย’ ตลอดไป”

“เธอเป็นคนน่ารักเหลือเกิน แงซาย และเธอเลี้ยงตลอดจนมาร่วมกับเราด้วยในชุดเดิมของเธอคืนนี้ เนื่องในโอกาสอะไร?”

ดารินถามยิ้มๆ สายตาที่มองจับมานั้นเต็มไปด้วยประกายสุกใสรักใคร่ประหนึ่งน้องชายร่วมสายโลหิต

“แท้งคิว ปาร์ตี้ครับ ผมขอเลี้ยงขอบพระคุณทุกท่านเท่า

ที่ได้ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนผมมาโดยตลอด นับตั้งแต่ผมไปสมัครเป็นลูกหาบที่หนองน้ำแห้งจนกระทั่งกลับมากู้ราชบัลลังก์ ทุกท่านล้วนแล้วแต่มีพระคุณกับผมทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเจ้านายทุกคน พรานใหญ่ เพื่อนพรานทั้งหลาย รวมทั้งคุณชด ประชากร และลุงหนานอิน ผู้เป็นต้นเหตุให้เกิดการติดตามมาถึงที่นี่ด้วย”

“พวกเราไม่เคยคิดว่าจะมีบุญคุณอันยิ่งใหญ่ใดๆอยู่เหนือเธอหรอกแงซาย เพราะตลอดเวลา เราต่างฝ่ายต่างก็ช่วยเหลือซึ่งกันและกันมาตลอด เธอก็ได้พิสูจน์ให้พวกเราเห็นแล้วว่า เมื่ออยู่ในฐานะลูกหาบหรือคนใช้ เธอปฏิบัติตัวอย่างซื่อสัตย์สุจริตเช่นไรบ้าง และเมื่อเธอกลับมาคิดกอบกู้ประชาชนของเธอที่นี่ เธอก็ไม่เคยทอดทิ้งพวกเรา ให้การช่วยเหลือห่วงใยอยู่เสมอ ฉันคิดว่าบุคคลที่น่าจะถือว่ามีบุญคุณยิ่งใหญ่ที่สุดต่อชีวิตของเธอควรจะเป็นหนานอินผู้ช่วยเหลือเธอมาตั้งแต่เธอยังเด็กอยู่”

ท่านหัวหน้าคณะ กล่าวขึ้นอย่างแช่มช้า น้ำเสียงเป็นสุขใจยิ่ง

แงซายมองไปทางหนานอิน ด้วยสายตาอ่อนโยนและสุดเคารพแล้วพนมมือขึ้นจบไหว้

“ครับ! ผมทราบดี พระคุณของลุงหนานอิน เปรียบเสมือนบิดาของผมเอง และผมไม่เคยลืมเลย จะจารึกไว้จนกว่าชีวิตจะหาไม่”

หนานอินตกประหม่า มือสั่นหน้าซีด อึกอักในลำคอแล้วยกมือไหว้ตอบ พูดตามประสาชาวป่าอย่างแกว่า

“ท่านอย่ามาไหว้หนานอินเลย ขี้กลากมันจะขึ้นหัวหนานอินเสียเปล่าๆ ท่านเป็นพระเจ้าแผ่นดินของเมืองนี้ และ

หนานอินเองก็ตกเป็นหนี้บุญคุณท่านอยู่หลายครั้ง เมื่อท่านเป็นหนุ่มใหญ่ขึ้นมา เพียงแต่หนานอินไม่รู้เท่านั้นว่า คนที่เคยช่วยเหลือหนานอินต่างๆ นานานั้น แท้จริงคือเด็กเล็กๆ ที่หนานอินเอาไปฝากหลวงพ่อไว้”

แงซายหัวเราะเบาๆ ไชยยันต์สะกิดแขน ถามว่า

“ทำไมไม่เอาว่าที่พ่อตากับแฟน มาร่วมกับเราด้วยในคืนนี้?”

คราวนี้อดีตคนใช้หัวเราะเสียงดังขึ้นอย่างขบขัน

“คืนนี้เป็นคืนพิเศษของพวกเราโดยเฉพาะครับ และผมก็ไม่ใช่ใครอื่นทั้งสิ้น นอกจาก ‘แงซาย’ ของทุกๆ คน เช่นเดียวกับสมัยที่เราเคยกินเคยนอนกันอยู่กลางป่า ผมคิดว่าเราคงจะไม่มีโอกาสเช่นนั้นอีกแล้ว จึงขอเตือนระลึกคืนนี้เป็นคืนสุดท้าย ไม่อยากให้ใครอื่นเข้ามายุ่งกับพวกเราด้วย ใครๆ ในมรกตนครแห่งนี้ ก็หาได้สร้างความประทับใจให้แก่ผม เทียบเท่ากับเจ้านายและเพื่อนพรานของผมทุกคนไม่ เราทุกคนหลอมชีวิตเข้าเป็นชีวิตเดียวกันมาตลอดระยะทาง”

“ขอให้จำเริญสุขเถิดพ่อเอ๋ย ไม่นึกเลยว่าได้เป็นใหญ่เป็นโตถึงขนาดนี้แล้วยังไม่ลืมพวกเรา”

บุญคำพึมพำออกมาเหมือนจะพูดกับตนเอง น้ำตาซึมพวกพรานทั้งหลายก็ตื้นตันใจกันไปหมด ทุกคนสนทนากันไปพลาง และรับประทานอาหารกันไปพลาง อย่างรื่นเริงเป็นสุข สำหรับรพินทร์ไม่ต้องเอ่ยถึง เขาก้มหน้าก้มตากินเงียบๆ เหมือนอยู่คนเดียว ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น จนกระทั่งดารินสังเกตเห็นถามมาว่า

“นี่คุณจะไม่พูดอะไรกับ ‘แงซาย’ บ้างเลยหรือ?”

“พูดกับมันทำไมครับ นี่มันเป็นเวลากินของผม”

อีกฝ่ายตอบ

“ต่อไป ผมหมายถึงในเที่ยวกลับ ผู้กองคงจะสบายใจขึ้นมาก เพราะไม่มีใครคอยยั่วโทสะให้หงุดหงิดอีกแล้ว”

แงซายพูดพลางยิ้ม

“ใช่ซิ มาด้วยกัน ก็แทบจะกระทืบกันตายอยู่แล้ว ขืนกลับด้วยกันอีก ก็คงได้ชัดกันหมอบไปข้างหนึ่ง”

“ถ้าผมจะสมัครเป็นลูกหาบ เดินทางกลับไปด้วยล่ะครับผู้กองจะรับไหม?”

พรานใหญ่บุ้ยปากไปทางอดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะ

“แกต้องสมัครกับนายใหญ่นั่น ไม่ใช่สมัครกับฉัน เหมือน ๆ เมื่อตอนที่แกมาสมัครครั้งแรกนั่นแหละ และคนที่รับแกก็คือนายใหญ่ นายหญิง และนายทหาร หาใช่ฉันไม่ ถ้าลำพังฉันล่ะก็ ถีบลงจากบ้านพักที่หนองน้ำแห้งในทันทีที่เห็นหน้าจำได้แล้ว ขอให้รู้ไว้ด้วย”

แงซายซ่อนยิ้มถอนใจยาว พูดเปรย ๆ ว่า

“นายตำรวจค่ายแตกคนนี้ ถึงยังไง ๆ ก็ไม่ยอมญาติดีกับผมเลย”

ทุกคนหัวเราะ ดารินบอกว่า

“ก็จะให้เขาญาติดีกับเธอได้อย่างไรเล่า ในเมื่อเธอเป็นคนเอาทหารกะเหรี่ยงเข้าตีค่ายเขาจนแตกวิ่งหัวซุกหัวซุนตกห้วยตกเหวไปในครั้งนั้น แต่ฉันอนุญาตนะ ถ้าเธอจะจับเขาใส่คุกที่

นี่ตลอดชีวิต ไม่ต้องห่วงหรอก เราได้พรานนำทางใหม่แล้ว ถึงจะแก่หน่อย ก็ฝีมือไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเขาเลย”

“ผมเอาผู้กองรพินทร์ใส่คุกที่นี่ไม่ได้หรอกครับ เขาจะพลอยพาให้นักโทษของผมแหกคุกกันออกไปหมด แล้วก็คงจะหวนกลับมาตะโกนร้องด่าท้าทายผมให้หนวกหู ดีไม่ได้ปลุกปั่นยุยงให้ประชาชนของผมแบ่งแยกอาณาจักรออกไปอีก ผมขี้เกียจยกกองทัพไปปราบ ลำพังฝีมือรบ ผมไม่กลัวเขาหรอก แต่ฝีปากด่า ผมสู้เขาไม่ได้ ผู้กองด่าเก่งจริงๆ”

ทกคนหัวเราะครืนอีกครั้ง ยกเว้นค่กรณีทั้งสอง ที่ต่างฝ่ายต่างหน้าตาย

แล้วมาเรียก็ถามขึ้นอย่างเป็นงานเป็นการว่า

“เธอเป็นกษัตริย์แล้ว แงซาย เมื่อไหร่เธอจึงจะแต่งงานสถาปนาเมยานีขึ้นเป็นราชินีของเธอ”

อดีตแงซายนิ่งไปครู่ ก่อนจะตอบอย่างระมัดระวัง

“ผมต้องรออีกสักระยะหนึ่งก่อนครับ ให้บ้านเมืองสุขสงบและเรียบร้อยกว่านี้อีกสักนิด แต่ถึงอย่างไรผมก็ต้องรับเธอเป็นราชินีของผมอยู่แน่นอน ตามเสียงเรียกร้องของมหาชนส่วนใหญ่”

“ดีมาก ขอให้อยู่กินกันอย่างมีความสุข และมีลูกหลานเต็มเมือง เพื่อความยิ่งใหญ่ของราชวงศ์เทพ ขอให้พรไว้ล่วงหน้าเลย เพราะพวกเราคงจะไม่อยู่รอจนถึงวันนั้นแน่”

อนุชา วราฤทธิ์เอ่ยขึ้น

คำพูดประโยคนั้น ทำให้แงซายซึมสลดลง ทั้งสีหน้าและแววตาเห็นชัด วงสนทนาเงียบสนิทกันไปครู่ใหญ่

ที่สุดเขาก็กล่าวถามขึ้นเบา ๆ ว่า

“ทุกท่านจะออกเดินทางจากที่นี่เมื่อไหร่ครับ?”

ไม่มีใครตอบ นอกจากมองหน้ากันเอง

ในที่สุด เชษฐาก็ถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวขึ้นชริม ๆ ว่า

“เราอาลัยรักเธอมาก แงซาย แต่เธอก็รู้อยู่แล้วว่าบ้านเกิดเมืองนอนของเราก็มีเหมือนกัน และเราจำเป็นจะต้องกลับเร็วที่สดด้วยก็กะว่าจะพอพักให้หายเหนื่อยทั้งกายและใจอีกสักไม่เกิน 4-5 วัน ที่นี้เราทุกคนก็ต้องอำลาจากเธอไปแล้ว ขออย่าได้หน่วงเราไว้เลย”

“ครับ ผมจะไม่หน่วงเหนี่ยวไว้ และจะไปส่งจนถึงปลายแดนเมื่อถึงเวลานั้น...”

แงซายกล่าวเศร้า ๆ พร้อมกับลุกขึ้นยืน เดินอ้อมวงของแท่นอาหาร ไปนั่งแทรกระหว่างคะหยิ่นและส่างปา ผู้นั่งอยู่ชิดกัน ทั้งสองขยับตัวถอยห่างให้ กษัตริย์หนุ่มในชุดลูกหาบนั่งลงช้า ๆ มือเอื้อมไปกอดส่างปาไว้ ส่วนสายตามองไปทางมาเรีย

“นายแหม่มครับ ผมขออะไรสักอย่างจะได้ไหม?”

คำถามนั้นแผ่วเบาที่สุด

มาเรียลดถ้วยทองที่บรรจุน้ำเมาลงมาจากริมฝีปาก เลิก-คิ้วงง ๆ

“เธอจะขออะไรฉันหรือ แงซาย?”

“เมื่อจากที่นี่ไปแล้ว และกลับไปถึงถิ่นฐานของแต่ละคน ทุกคนล้วนแต่มีจุดหมายปลายทางและวิถีชีวิตที่ราบรื่นทั้งสิ้น...”

เสียงพูดนั้น แม้จะเบาก็จริง แต่ดังได้ยินไปทั่วทุกคนที่เงี่ยหูฟังอย่างประหลาดใจ

“ราชสกุลวราฤทธิ์สามพี่น้อง ทำความเข้าใจกันได้แล้ว คงจะมีความสุขที่พี่น้องได้พบหน้าและอยู่ร่วมกันอีกครั้ง พรานใหญ่รพินทร์ก็คงกลับไปเป็นพรานรับจ้างอยู่หนองน้ำแห้งตามเดิม พร้อมกับพรานทั้งสี่ของเขา คะหยิ่นก็กลับไปเป็นใหญ่อยู่หล่มช้าง ลุงหนานอินนั้น คุณชายอนุชาก็คงจะไม่มีวันทอดทิ้ง ส่วนนายแหม่มกับนายทหาร ก็คงไปฮันนีมูนกันรอบโลกอย่างเป็นสข...มีบคคลหัวเดียวกระเทียมลีบที่น่าสงสารและห่วงใยที่สดอยู่คนเดียว คือ ‘ส่างปา’ ถึงนายแหม่มจะรักเอ็นดูส่างปาสักแค่ไหน เขาก็คือส่างปาผู้ไร้ญาติขาดมิตรอยู่นั่นเอง คงไม่สามารถจะติดตามนายแหม่มไปได้ทุกหนทุกแห่งหรอก เขาจะต้องกลับไปใช้ชีวิตอย่างชาวป่าไม่มีค่าตามประสาเขาอยู่ตามเดิม เพราะฉะนั้นผมขอเถิดครับ...ขอส่างปาไว้ในราชสำนักมรกตนครแห่งนี้อย่าให้เขาต้องกลับไปพบกับชีวิตลำเค็ญยากแค้นเห่มือนเช่นที่เป็นอยู่อีกเลย เขาเป็นคนที่ผมห่วงใยและเวทนาที่สุด!”

มาเรียลืมตาโพลง

ทุกคนตะลึงอย่างไม่คาดฝัน

“แงซาย เธอขอส่างปาไว้ที่นี่” แหม่มสาวอุทาน

แงซายก้มศีรษะรับคำอย่างมั่งคง

“ครับ แงซายขอตัวส่างปาไว้ หรือจะให้ขอในนามของจักราธิราชแห่งมรกตนครก็ได้ ผมขอรับรองว่าจะเลี้ยงดูเขาให้มีความสุข อย่าให้เขากลับไปประสบกับชีวิตอันทุกข์ยากอีกเลย”

มาเรียงันไปนาน และทุกคนก็พลอยเงียบกริบไปด้วย ในที่สุดหล่อนก็ตะกุกตะกักออกมา

“เธออาจเข้าใจผิดนะแงซาย ถึงอย่างไรฉันก็ไม่ทิ้งส่างปาหรอก ฉันรักเขามาก เขาเป็นคนของฉัน”

“ครับ แต่ถึงอย่างไร นายแหม่มก็คงไม่หอบหิ้วเอาส่างปาไปทุกหนทุกแห่งที่นายแหม่มไปหรอก อย่างดีก็มอบเงินไว้ให้เขาสักก้อนหนึ่ง แล้วก็ทิ้งให้เขาผจญโชคไปตามลำพังคนเดียวต่อไป”

มาเรียยังคงตาโตอยู่เช่นนั้น เหลียวมองหน้าทุกคน

ไชยยันต์ถามเคร่งขรึมว่า

“นายจะเอาส่างปาไว้ แล้วจะเลี้ยงเขาในฐานะไหน?”

“แพทย์หลวงประจำราชสำนัก และสหายของผม เขาจะมีความสุขสงบที่สุดเท่าที่เขาจะมีได้ ผมเชื่อมั่นว่าผมจะเลี้ยงเขาให้ได้ดีมีสุขยิ่งกว่าทุกคน แม้กระทั่งนายทหารหรือนายแหม่มเองนี่เป็นสัจจะปฏิญาณ”

“ทุกคนมีความเห็นอย่างไรบ้าง?”

มาเรียหันไปถามพรรคพวกทุกคนที่ยังนั่งตาค้างอยู่

“สำหรับผม เห็นว่าแงซายขอตัวส่างปาไว้ที่นี่ถูกต้องที่สุดแล้วควรจะอนุญาตให้เขาเถอะ เมย์ มันเป็นความจริงอย่างที่แงซายพูดทุกอย่าง”

ในที่สุด เชษฐาก็เอ่ยขึ้นต่ำๆ

มาเรียยังอยู่ในภาวะงงงัน มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ที อยู่เช่นนั้น เมื่อหันไปสบตาใคร คนนั้นก็พยักหน้าลงแทนคำ-

ตอบ ยกเว้นรพินทร์คนเดียว ซึ่งมองนิ่งไปยังส่างปาและแงซาย อันนั่งเคียงคู่กันอยู่ในขณะนี้ด้วยสายตาพินิจ เจ้าพรานต่องสู่ทาสของมาเรีย นั่งนิ่งทำหน้าเป็นสากกะเบือดินอยู่เช่นเดิมชนิดที่อ่านความรู้สึกไม่ออก

"ไพรวัลย์ คุณไม่ยอมออกความเห็นอะไรบ้างเลยหรือเรื่องนี้"

จอมพรานยิ้มออกมานิดหนึ่ง ขรึม ๆ แล้วพูดช้า ๆ ว่า

"ผมทราบมาตั้งนานแล้ว ว่าแงซายจะขอตัวส่างปาไว้ที่นี่ และผมก็เห็นว่าแงซายทำถูกแล้ว ถ้าผมเป็นแงซาย ผมก็ต้องขอตัวส่างปาไว้ที่นี่เหมือนกัน ไม่ใช่เพื่อตัวเองหรอก แต่เพื่อส่างปาเองนั่นแหละ แงซายให้ความปรานีส่างปามานานแล้ว ถ้าคุณปรารถนาดีต่อส่างปาจริง ๆ ก็ควรจะมอบให้เขาไว้ ส่างปาเป็นคนน่าสงสารจริง ๆ และแงซายก็เป็นลูกผู้ชายแท้จริงเหมือนกัน"

คำพูดของรพินทร์ ไพรวัลย์ ดูเหมือนจะมีน้ำหนักที่สุด

"เอาละ แงซาย เมื่อทุกคนมีความเห็นเช่นนั้น ฉันก็ไม่ขัดเธอล่ะ ทั้ง ๆ ที่ฉันก็รักส่างปาไม่น้อยไปกว่าเธอเหมือนกัน แต่ทุกสิ่งทุกอย่างมันต้องขึ้นกับเจ้าตัวของเขาด้วยว่า เขาจะสมัครอยู่กับเธอที่นี่หรือไม่ เพราะเขาก็เป็นคนมีชีวิตจิตใจ ไม่ใช่สมบัติสิ่งของที่ฉันจะยกให้เธอได้ง่าย ๆ"

แงซายยิ้มอย่างสมหวัง หันไปลูบศีรษะส่างปา ก้มลงถามว่า

"ส่างปา เจ้าคงจำได้ว่าครั้งหนึ่ง ข้าเคยพูดอะไรไว้กับเจ้า จงบอกมาเถิดว่า ยินดีจะอยู่กับข้าหรือไม่ ถ้าอยู่ด้วยกันก็เป็น

ความยินดีของข้า แต่ถ้าจะคิดติดตามนายแหม่มกลับไป ข้าก็จะไม่ขัด เพราะฉะนั้นขอให้เจ้าตัดสินใจเอาเอง และบอกมาเดี๋ยวนี้”

“ข้าอยากอยู่กับท่าน จักราช แต่ก็ต้องสุดแล้วแต่นายแหม่ม”

เจ้าต่องสู่พูดง่ายๆ อย่างไม่มีพิธีรีตองอะไรทั้งสิ้น ดารินหันขวับไปทางเพื่อนต่างผิว

“คราวนี้ มันก็อยู่ที่การตัดสินใจของเธอแล้ว เมย์ ว่าเธอจะอนุญาตหรือไม่”

มาเรียจ้องหน้าคนของหล่อน น้ำตาเริ่มคลอ แต่สีหน้ายิ้มกลั้นสะอื้นบอกมาเบาๆ

“ตกลง ส่างปา! คงจะไม่มีใครเลี้ยงเจ้าให้มีความสุขได้มากไปกว่ากษัตริย์แห่งมรกตนครหรอก แม้แต่ฉันเอง เพราะฉะนั้นเจ้าจะอยู่ที่นี่ก็ได้ ตามใจเจ้าเถิด แต่ขอให้คิดเถิดว่าฉันไม่ได้ทอดทิ้งเจ้า ฉันยังรักและเป็นห่วงเจ้าอยู่เสมอ แม่ห่วงลูกอย่างไร ระหว่างฉันกับเจ้าก็เช่นนั้น”

บนสีหน้าอันชืมกระทือนั้น ทุกคนเห็นส่างปาน้ำตาไหลเช่นกันแต่ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น

แงซายหัวเราะออกมาอย่างชื่นชมที่สุด

“ขอบคุณครับนายแหม่ม ขอบคุณเจ้านายของผมทุกคนรวมทั้งผู้กองรพินทร์ด้วยที่สนับสนุนผมในเรื่องนี้ ผมมีความสุขที่สุดแล้ว”

พวกพรานพื้นเมืองทั้งเมือง เฮกันเข้ามาแสดงความยินดีกับเจ้าส่างปาอย่างใจจริง

"เราเดินทางกันมาทั้งหมด 12 คน เพื่อตามคนหาย 2 คน"

เชษฐากล่าวขึ้นกึ่งสุขกึ่งเศร้า

"เดี๋ยวนี้ เราได้คนหาย 2 คนคืนมาแล้ว แต่พวกเราก็หายไป 2 คนเหมือนกัน คือแงซายกับส่างปา แต่เขาทั้งสองจากเราไปอย่างเป็นสุข เราก็พลอยยินดีด้วย การเดินทางกลับของเราในครั้งนี้ คงมีจำนวนตามเดิม คือ 12 คน คิดๆ ดูก็เป็นเรื่องแปลก"

กำดัดดึกของราตรีดังกล่าว สตรีนางผู้หนึ่ง ผู้มีเส้นผมยาวสยายเต็มแผ่นหลัง ยืนเหม่อมองดวงจันทร์ข้างแรมอ่อนๆ ที่บ่ายคล้อยไปทางตะวันตกอยู่เดียวดาย ณ ยอดสูงสุดของมหาปราสาทส่วนกลาง อันเคยเป็นที่สถิตของแม่มดวาชิกา ลมดึกเป่าเส้นผมและขนตาของนางระริกไหว นางกำลังตกอยู่ในภาวะภวังค์ครุ่นคิด

มีเสียงเคลื่อนไหวแผ่วเราดังมาจากเบื้องหลัง ความเงียบสงัดของสถานที่ ทำให้นางรู้สึกและไหวกาย หันกลับมาอย่างรวดเร็ว แล้วยืนตะลึงนิ่ง

บุรุษในชุดเดียวกันกับที่นางเห็นในราตรีซึ่งนางได้รับคำสั่งจากบิดาให้ไปรับตัวกลางป่า บัดนี้ ยืนอยู่ด้านหลังห่างออกไปเพียงไม่เกิน 3 ก้าว เขาผู้นั้นกำลังยืนกอดอกและเพ่งมองนิ่งมายังนางเช่นกัน แสงจันทร์ทำให้มองเห็นสรีระและใบหน้า ตลอดจนแววตาของกันและกันอย่างถนัด

และเมื่อเขาเคลื่อนใกล้เข้ามาอีก นางก็ทรุดกายลงคุกเข่า แต่ก็ถูกประคองให้ยืนขึ้นอย่างรวดเร็ว โอบกอดไว้ในอ้อมแขนแข็งแรงทั้งสอง พลางพาเดินเข้าไปชิดลูกกรงหินของระเบียงยอดมหาปราสาท

“เมยานี เจ้ามาทำอะไรอยู่ที่นี่?”

“หม่อมฉัน...”

เสียงตะกุกตะกักผ่านริมฝีปากออกมาได้เพียงแค่นั้น ก็สะดุดชะงักหายไปด้วยรอยจุมพิตที่ประทับลงมาอย่างดื่มด่ำ นางสะท้านไปทั้งกาย แล้วก้มหน้าลงซุกแนบอกสะเทิ้นสะเทือนปีติสุข และขวยเขินระคนกับจำแนกไม่ถูก

และโดยไม่ปรารถนาคำตอบ เขากระซิบแผ่วข้างหูนางต่อไป

“ถ้ายังไม่แน่ใจ หรือรู้ชัดแจ้ง ก็ขอให้รู้ไว้ ณ บัดนี้เถิดว่าพี่นี้แสนรักเจ้า”

“เป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้า... แต่ใต้ฝ่าพระบาทแน่ใจแล้วหรือเพคะ”

“แน่ใจเรื่องอันใด?”

“พระองค์ ผู้เป็นเจ้าชีวิตของชาวมรกตทุกคน ควรจะประทานความรักให้กับสตรีใดสักนางหนึ่ง ที่คู่ควรกับพระองค์อย่างเช่นสาวสวรรค์นางใน หรือนางที่มีเชื้อชาติสกุลสูงของอาณาจักรนี้ เมยานีเป็นเพียงข้าทหารของพระองค์เท่านั้น ตลอดทั้งชีวิตอยู่ด้วยภารกิจของการเข่นฆ่าราวี มือทั้งสองก็แปดเปื้อนไปด้วยโลหิตของมนุษย์ หม่อมฉันไม่เคยมีความรู้สึกว่าตนเป็น

สตรีเลย ชีวิตของหม่อมฉันนับแต่เติบโตมาอยู่หลังม้าศึกมากกว่าที่ใดๆ ทั้งสิ้น..."

ฝ่าหัตถ์ข้างหนึ่งยกขึ้นป้องปิดปากของนางไว้ ทำให้เสียงนั้นชะงักไปอีกครั้ง คงมองเห็นแต่ดวงตาที่เหนือฝ่าหัตถ์ปิดขึ้นไป ซึ่งบัดนี้แสงจันทร์สอดส่องมาแลเห็นเป็นประกายสีน้ำเงินจางๆ แล้วจุมพิตแผ่วก็ประทับมาที่หน้าผากอีกครั้งอย่างแผ่วเบา

"มือของเจ้าที่แปดเปื้อนเลือดมนุษย์ ชีวิตของเจ้าที่อยู่แต่บนหลังม้าศึก ก็มิใช่เพราะภารกิจที่เจ้าต้องทำให้แก่อาณาประชาราษฎร์ เพื่อรอคอยการกลับคืนมาของพี่ดอกหรือ พี่ปรารถนาในสตรีผู้ทำงานอย่างกล้าหาญเสียสละ เพื่อความเป็นธรรมแห่งแผ่นดินเช่นนี้มาตลอดทั้งชีวิตแล้ว ในที่สุดพี่ก็ได้พบสมจินตนารมณ์ พี่ภูมิใจในตัวเจ้าเหลือเกินเมยานี ราชินีของมรกตนครจะต้องเป็นสตรีที่กล้าหาญและเข้มแข็งที่สุด อย่างน้อยที่สุด เมื่อเกิดภัยพิบัติใดๆ ขึ้นก็จะต้องสามารถป้องกันอาณาประชากร ราชบัลลังก์และ 'ลูก' ของเจ้าไว้ได้ด้วย ถ้าหากว่าเจ้ามีลูกเหมือนๆ อย่างเช่นสมเด็จพระราชชนนีเคยปกป้องตัวพี่มาแล้ว พี่ไม่รักเจ้าในแรกเห็นดอกนะ แต่มารักเมื่อเจ้าโผนม้าเข้ามาแทงพี่ด้วยหอก ในอรุณแรกของวันที่เราเห็นหน้ากันถนัดนั้น ท่ามกลางทหารฝ่ายประชาชนทั้งหลาย"

เมยานีก้มหน้า จะทรุดตัวคุกเข่าอยู่เช่นนั้น แต่ก็ไม่สามารถทำได้ เพราะพลังของวงแขนที่กอดประทับไว้

"หม่อมฉันจาบจ้วงโอหัง และหมิ่นพระองค์อย่างไม่น่าให้อภัย ณ วันที่เราพบกันวันนั้น"

จักราชสรวุลทุ้มลึก

“นั่นคืออีกคุณลักษณะหนึ่งที่พี่รักเจ้า เจ้าไม่ได้เป็นผู้ที่หลงเชื่องมงายในสิ่งใดง่ายๆ มีจิตใจอันห้าวหาญมั่นคง และเฉียบขาดนัก พี่ตระหนักได้ดีว่า เจ้าต้องการพิสูจน์พี่ว่าจักราชนั้น สมควรหรือไม่ที่จะหวนกลับมายังมรกตนครอีกครั้ง เพื่อร่วมกันกับกองทัพประชาชนของเจ้าในการปลดแอกทรราชครั้งนี้”

“แล้วหม่อมฉันก็เห็น...เห็นเสียจนหมดหัวใจ...ไม่มีอะไรเหลือเป็นของตัวเองอีกเลย ณ ทุ่งทานตะวันโน่น ถ้าจะนับตามศักดิ์แล้ว พระองค์เปรียบเสมือนเทพเจ้า ส่วนหม่อมฉันเป็นแต่เพียงมนุษย์สามัญ หรือจะพูดให้ตรงก็คือ ทหารโจรคนหนึ่งเท่านั้น”

เมยานีทูลแผ่วเบา เสียงสั่น กษัตริย์หนุ่มส่ายเศียรแช่มช้า

“ทรราชเท่านั้นที่จะเรียกเจ้าว่า ‘ทหารโจร’ แต่สำหรับประชาชนแล้ว เจ้าคือ ‘ผู้พิทักษ์’ และผู้ต่อต้านเพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิเสรีของราษฎรทุกคน เจ้าคือวีรสตรีของแผ่นดินนี้ มิเสียแรงที่เกิดมาเป็นบุตรสาวของขุนพลอรชุน และพี่ขอขอบใจสำหรับดาบของเจ้าที่ปาส่งมาให้พี่ ณ วันที่พี่สู้รบกับสิงหรากับรหัสยะกลางสนามชัย ถ้าปราศจากดาบของเมยานีที่ปาส่งมาให้อีกเล่มหนึ่งแล้ว พี่อาจเพลี่ยงพล้ำต่อศัตรูก็ได้”

นางเงยหน้าขึ้นสบเนตร ยิ้มบางๆ อย่างสำรวม

“หม่อมฉันตระหนักดีอยู่แล้วว่า ถ้าหากพระองค์มีดาบอยู่ในพระหัตถ์ข้างละเล่ม อย่าว่าแต่สองพี่น้องโฉดนั่นเลย ต่อให้ทหารทั้งกองทัพ ก็ไม่อาจจะทำอันตรายพระองค์ได้เลย จึงส่งดาบอีกเล่มหนึ่งไปให้ระหว่างที่คนอื่นแม้แต่บิดาของหม่อมฉัน

เองก็ยืนตะลึงอยู่ แต่ถึงอย่างไร ในวาระนั้นจิตใจของหม่อมฉันก็มิได้อยู่กับเนื้อกับตัวเลย หวาดกลัวไปสารพัด ผิดไปกว่าทุกครั้ง เกรงว่าพระองค์จะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ และสั่งทหารธนูให้เตรียมพร้อมอยู่แล้ว หากพระองค์พลั้งพลาดเมื่อใด ทั้งสิงหราและรหัสยะจะถูกเสียบด้วยห่าธนูในทันที ก่อนที่จะทำอันตรายพระองค์ได้”

จักราชแย้มสรวลพราย

“เจ้าเป็นนักรบที่รอบคอบมาก แต่พี่ไม่ประสงค์เช่นนั้นหรอก หากพี่เพลี่ยงพล้ำในการเผชิญหน้าระหว่างสองต่อหนึ่ง พี่ก็พร้อมแล้วที่จะตายอย่างจักราช ผู้ไม่ปรารถนาจะเอาเปรียบศัตรูเลย...เอาละบัดนี้ จงบอกพี่มาสักคำ เจ้ามีรักอยู่กับใครก่อนหรือไม่ ถ้ามีอยู่แล้วก็จงบอกตามตรง พี่จะแต่งงานให้แก่เจ้าอย่างสมเกียรติ โดยมิพรากเจ้ามาจากอกคู่รักเดิมเลย โปรดบอกพี่มาตามตรง อย่าคิดว่าพี่คือจักราธิราชเจ้าผู้ครองแผ่นดินนี้”

อดีตแม่เสือดาวแห่งกองทัพประชาชนปรายหางตาชม้ายมองทูลช้า ๆ

“ถ้าหากหม่อมฉันกราบทูลว่ามีแล้ว และพระองค์ก็พระ-ราชทานหม่อมฉันให้แก่ชายผู้นั้นไปตามรับสั่ง หลังจากนั้นเล่าเพคะ พระองค์จะประทับอยู่เป็นมิ่งขวัญมรกตนครต่อไปหรือไม่?”

“พี่จะขอกลับออกจากนครนี้ พเนจรไปตามยถากรรมของพี่ตามเดิม พี่บอกเจ้าแล้วว่า พี่กลับคืนมาก็เพื่อประชาชนเท่านั้น หาได้กลับมาเพื่อความมักใหญ่ใฝ่สูงใด ๆ ทั้งสิ้น”

“แล้วราชสมบัติ?”

"พี่ก็ขอมอบต่อไปให้แก่อรชุน บิดาของเจ้า เพื่อให้ปกครองแผ่นดินต่อไป"

เมยานีผวาเข้ากอดศอไว้แน่น จบที่ปลายหนแล้วซบหน้าลงกับอุระ

"หม่อมฉันไม่ยอมให้พระองค์เสด็จจากไปไหนอีกแล้วทั้งสิ้น มาพบเมยานีแล้ว ยังจะทรงคิดผละหนีไปอีกหรือ ต่อให้ความตายมาขวางกั้น หม่อมฉันก็จะติดตามพระองค์ไปทุกหนทุกแห่งเพื่อเป็นเกือกทองรองพระบาท จนกว่าจะทรงสลัดทิ้งเอง **หม่อมฉันรอคอยพระองค์มานานแล้ว รอคอยมาตั้งแต่จำความได้ ขณะเมื่อท่านบิดาบอกกับหม่อมฉันว่าจักราชยังมีพระชนม์ชีพอยู่ ไม่ได้รอคอยเพื่อจะเป็นราชินีแห่งพระองค์แต่รอคอยเพื่อที่จะรับใช้ฉลองพระบาทเท่านั้น"**

และแล้ว วาระทอาคนตุกะต่างแดนทั้งหมด จะต้องอำลาจากมรกตนครก็ได้มาถึง

ณ วันดังกล่าวสมเด็จพระเจ้าจักราธิราช ขุนพลอรชุน เมยานีและทหารม้าผู้เคยร่วมศึกอย่างใกล้ชิดที่สุด จำนวนหนึ่งกองพัน ยาตราออกจากพระนครเพื่อนำขบวนของสหายต่างแดนผู้จำต้องอำลาจากไปตามวาระ โดยเริ่มตั้งแต่บริเวณหน้าสนามชัยผ่านไปตามถนน และจตุรัสใจกลางเมือง อันมีประชาชนแหนเฝ้าอยู่เนืองแน่น โบกธงทิวและช่อดอกไม้อำนวยพรให้... ผ่านประตูพระนคร...และขึ้นสู่ถนนสายใหญ่แห่งเทพ บ่ายหน้าย้อนทางออกไปสู่ปลายแดน

สัมภาระทั้งสิ้น ที่นำติดตัวมาด้วยแต่แรกเริ่มนั้น ก็คือสัมภาระที่จะหอบหิ้ว เพื่อใช้ประทังชีพกันต่อไประหว่างเดินทางกลับ เพิ่มเติมด้วยเสบียงอาหารอย่างดีเยี่ยมเท่าที่ราชสำนักมรกตนครจะจัดสรรหาให้ได้ และเท่าที่กำลังลูกหาบจะแบกหามไปได้ แต่สิ่งของทั้งหมดเหล่านั้น ระหว่างเส้นทางอันจะนำไปสู่ปลายแดนนั้น บรรทุกไปบนหลังม้า

การเดินทางไม่รีบร้อนนัก และรู้แผนกำหนดการอยู่แล้ว แม้การเคลื่อนขบวนด้วยม้าจะช่วยย่นระยะเวลาให้เร็วขึ้นก็ตาม จักราธิราชกำหนดแผนไว้ด้วยพระองค์เองว่า เพื่อให้การเริ่มต้นเดินทางด้วยเท้าเริ่มขึ้นในอรุณของวันใหม่ จึงจำเป็นที่จะต้องหยุดพักแรมบนถนนสายใหญ่ของวันเดียวกับที่เคลื่อนออกจากพระนครในเวลาบ่ายจัด เป็นการพักผ่อนเพื่อตั้งหลักเสียคืนหนึ่งก่อน

นั่นหมายความว่าใกล้ชายแดนเข้ามาแล้วเป็นระยะถึง 9 ใน 10 ต่อเมื่อรุ่งขึ้นจึงจะเคลื่อนขบวนต่ออีกในช่วงระยะเวลาทางสั้นๆและเพียงแค่แดดเริ่มจะกล้าขึ้น คณะอาคันตุกะทั้งหมดกับฝ่ายมรกตนครที่มาส่ง ก็จะแยกทางกัน ณ จุดปลายถนนนั้น

ราตรีสุดท้าย เหนือถนนพระศิวะนั้น เป็นราตรีแห่งการพบปะสังสรรค์ และสั่งเสียกันเป็นครั้งสุดท้าย สมเด็จพระเจ้า-จักราชเสด็จมาร่วมบรรทมอยู่ในกระโจมของอดีตสหายและเจ้านายเก่า ในสภาพเดิม...และเป็นสภาพเดิมอย่างแท้จริง เพราะพระองค์บรรทมอยู่ในกลุ่มของพรานพื้นเมือง

"พรุ่งนี้ในตอนสาย เราทั้งสองฝ่ายก็จะจากกันแล้ว และคงจะไม่มีโอกาสได้พบกันอีกเลย ตลอดชั่วชีวิตของแต่ละฝ่าย"

พระเจ้ากรงมรกตนครรับสั่งขึ้น กลางวงสนทนาหลังอาหารค่ำด้วยพระสุรเสียงต่ำลึก พักตร์เรียบเป็นปกติ แต่แววเนตรสะท้อนพระทัยขีดสุด

"ขอหวังไว้ด้วยว่า ทุกท่าน ไม่ว่าจะเป็นเจ้านายหรือเพื่อนพรานทุกคนคงจะไม่ลืมแงซายและส่างปา"

ในฐานะตัวแทนของฝ่ายที่จะจากไป เชษฐาตอบแช่มช้าชัดเจนว่า

"แงซาย ส่างปา และเหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเผชิญร่วมกันมา จะถูกบันทึกอยู่ในความทรงจำของพวกเราทั้ง 12 คนจนกว่าชีวิตจะหาไม่"

จักราธิราชสะท้อนถอนพระทัย กวาดสายเนตรไปยังอดีตสหายเก่าและเจ้านายตามลำดับไปทีละคน จนกระทั่งคนสุดท้ายคือ รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้นั่งถอดลูกเลื่อนไรเฟิลตรวจสอบเข็มแทงชนวน

"ผมเสียดาย...เสียดายจริงๆ ที่พวกท่านได้ถวายสัจจะไว้แล้วกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่จะไม่แตะต้องอะไรในมรกตนครแห่งนี้ มิฉะนั้น ผมคงจะมีโอกาสฝากของที่ระลึกเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งแน่ละ แม้จะน้ำหนักเพียงไม่กี่กรัม มันก็ย่อมจะมีค่ามหาศาลเมื่อแต่ละท่านกลับไปถึงบ้านเกิดเมืองนอนแล้ว เพื่อเตือนระลึกเพื่อเก็บไว้ดูต่างหน้าแงซาย แต่ที่ทุกท่านก็ไม่ยอมรับสิ่งใดเลย ผมก็สุดจะอับจนปัญญา สิ่งเตือนระลึกระหว่างเราทั้งสองฝ่าย

ก็เห็นจะเป็นด้านความทรงจำอย่างเดียวเท่านั้น ความทรงจำชนิดที่ท่านจะนำเอาไปบอกเล่ากับใครก็ไม่ได้ด้วย”

“พวกเราก็ไม่มีสมบัติอะไรที่จะให้เธอไว้ดูต่างหน้าเหมือนกันแงซาย นอกจากความรัก ความปรารถนาดีและความระลึกถึงเท่านั้น”

ไชยยันต์กับอนุชา พูดเศร้าๆ

จักราชกัมเศียรลง ยิ้มน้อยๆ

“ผมเข้าใจดีครับในข้อนั้น สำหรับผม เมื่อพวกท่านจากไปแล้ว ผมจะให้สถาปนิกช่างแกะสลักหินเป็นภาพของพวกท่านทุกคนไว้ เป็นอนุสาวรีย์ประดิษฐานไว้ ณ ใจกลางสนามชัยหน้ามหาปราสาท เพื่อเป็นที่เตือนระลึกแห่งชาวมรกตนครทุกคนและเพื่อเป็นที่สักการบูชาเสมอด้วยเทพเจ้า ทุกๆ วาระครบรอบปีแห่งการปลดแอกทรราชที่จะเวียนมาบรรจบ ผมเองก็จะไปเคารพที่อนุสาวรีย์นั้นด้วย และจะบันทึกไว้ในพระราชประเพณีวงศ์เทพสืบไปชั่วนิรันดร์ ผมให้ช่างสเก็ตช์ภาพของแต่ละคนไว้ครบหมดสิ้นแล้วทั้ง 12 คน เชื่อว่าช่างสลักหินคงจะสลักออกมาได้เหมือนหมดทุกส่วนสัด”

ทุกคนตื้อที่หัวใจ

“เธออย่าพยายามจะทำอะไร ให้พวกเรายิ่งใหญ่เกินไปนักเลยแงซาย เพราะโดยแท้จริงพวกเราก็ไม่ได้ยิ่งใหญ่ถึงเพียงนั้น”

มาเรียพูดแผ่วเบา แต่จักราชมีสีพระพักตร์อันแสดงถึงความแน่วแน่มั่นคงในพระทัย

“พวกท่านหาทราบไม่หรอกครับ ว่าพวกท่านนั้นยิ่งใหญ่

แก่อิสรเสรีภาพประชาชนชาวมรกตนครสักเพียงใด ถึงแม้ท่านไม่คิดก็ตาม และท่านก็ไม่มีทางจะมาขัดขวางเจตนารมณ์ของผมได้ เพราะผมจะกระทำภายหลังเมื่อพวกท่านจากไปแล้ว”

รับสั่งจบ พระเจ้ากรุงมรกตนคร ก็เสด็จตรงเข้าไปหามาเรียโดยใกล้ ยื่นหัตถ์ออกไปแตะแผ่วเบาที่หน้าท้องของสาวผมทอง ซึ่งบัดนี้เริ่มจะปรากฏรอยนูนน้อย ๆ ประกาศขึ้น

“ในนามแห่งจักราธิราชแห่งมรกตนคร ขอให้บุตรของวีรสตรีผู้นี้จงถือกำเนิดออกมาด้วยความปลอดภัยทุกประการ และไม่ว่าเขาจะเป็นหญิง หรือชายก็ตาม ข้าฯ ขออำนวยพร ขอให้เขาเลิศด้วยสติปัญญา กอปรด้วยความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว เสมอด้วยบิดาและมารดาของเขาฉะนั้น โอม! เทวะ! ขอให้พรแห่งข้าฯ นี้ จงสัมฤทธิ์ผลทุกประการ!!”

มาเรียตะลึง

ไชยยันต์ขนลุกซู่ขึ้นทั้งกาย และขณะนั้นเอง เขาก็ชิดเท้าตรงอย่างทหาร ก้มลงโค้งคำนับ ในขณะที่มาเรียย่อกายลงถวายเคารพแบบถอนสายบัวเป็นครั้งแรก

“เป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้า ข้าพระองค์ทั้งสองขอขอบพระทัย ขอให้สมเด็จพระเจ้าจักราธิราช จงทรงพระเจริญยิ่งยืนนานตลอดไป!”

อดีตนายทหารปืนใหญ่กล่าวขึ้นอย่างชัดเจน เขาพูดกับบุรุษผู้นี้ด้วยประโยคเช่นนี้เป็นวาระแรก ส่วนมาเรียนั้นพูดไม่ออก นอกจากยิ้มออกมาอย่างปีติ

อดีต ‘แงซาย’ หลับตานิ่งไปครู่ ก็สะบัดหน้าเปิดดวงตาทั้งสองขึ้นตามเดิม ยิ้มเป็นปกติ พลางพูดว่า

“เอาละครับ...ขอให้เรามาพูดกันอย่างเดิมเถิด แขกของผมในที่นี้ มีสุภาพสตรีอยู่สองท่าน ความจริงก็คืออดีตนายจ้างของผมนั่นแหละ โปรดอย่าได้ถือว่าของขวัญที่ผมจะมอบให้ท่านทั้งสองนี้เป็นสมบัติพวกสถานใดๆ ทั้งสิ้น แต่ขอให้นึกเสียว่า ‘อดีตคนรับใช้’ ขอมอบไว้ให้แก่เจ้านาย อันเป็นสุภาพสตรีที่เคารพทั้งสอง ศิวะเทพ และโกฑัญญะมุนีอนุญาตแก่ผมแล้ว และไม่ถือว่าเป็นการผิดสัตย์สาบานใดๆ ทั้งสิ้น และความจริงมันก็ไม่มีค่าอะไรมากนัก”

รับสั่งพลาง จักราธิราชก็เสด็จเข้าไปยังดาริน วราฤทธิ์เป็นคนแรก ตรัสยิ้มๆ แปลกหูไปกว่าเดิม

“พี่สาวครับ โปรดยื่นมือมาให้น้องชายหน่อยซิ”

ดารินกะพริบตาทำหน้าตื่น แล้วยื่นมือขวาไปให้อย่างงงๆ จักราธิราชใช้หัตถ์ประคองมือหญิงสาวแล้วถอดธำมรงค์ประดับเพชรอันมีหัวเพชรลูกเขื่องขนาดเม็ดเกาลัดวงหนึ่งจากนิ้วก้อยของตนเองออกมันประดับล้อมรอบไปด้วยแก้วเก้าหลากๆ สีค่อยบรรจงสวมลงไปบนนิ้วของดาริน

มันเข้าสนิทกระชับกับนิ้วกลางของ ม.ร.ว. สาวอย่างพอดี

ดารินลืมตาโพลง ยกมือขึ้นประคองดู มันกระทบกับแสงคบเพลิงที่ปักไว้ เป็นประกายวาววะวูบ

หล่อนอุทาน ยืนตัวแข็ง

อีกฝ่ายยิ้มพราย กัมศีรษะให้นิดหนึ่ง

“อย่าให้หลุดจากนิ้วนะครับพี่...หัวใจแห่งความรักและภักดีของน้องชายสถิตอยู่ในนั้น คิดถึงแงซายเมื่อใดก็จงดูแหวนวงนั้น”

ตรัสเพียงแค่นั้น พระเจ้ากรุงมรกตนคร ก็ผละตรงเข้าไปยังมาเรียอีกครั้ง

“น้องสาวครับ...โปรดยื่นมือมาให้พี่ชายบ้างซิ”

มาเรียไม่กล้ากระดิกกาย ไชยยันต์จึงจับมือเมียแหม่มเขาส่งไปให้จักราธิราช ด้วยสีพระพักตร์อันอ่อนโยนที่สุด ถอดธำมรงค์ในนิ้วอีกวงหนึ่ง แต่คราวนี้เป็นมรกตเม็ดเขื่องล้อมด้วยเพชร สวมให้ที่นิ้วนางของมาเรียอย่างแผ่วเบา มันพอดีราวกับวัดนิ้วไว้

“แหวนวงนี้จะทำให้บุตรซึ่งเกิดมาในอนาคตอันใกล้ปลอด-ภัย และมีสุขภาพดี และถ้าเขาเติบโตไปข้างหน้า น้องสาวก็จงมอบให้แก่เขา บอกด้วยว่าเป็นของขวัญจากลุงที่ชื่อ...แงซาย”

จบดำรัสเช่นนั้นแล้ว บุรุษผู้นั้นก็ถอยห่างออกไปยืนอยู่เบื้องหน้าของทุกคน

ดารินกับมาเรีย ปลาบปลื้มตื้นตันใจจนน้ำตาคลอพูดอะไรไม่ออกด้วยกันทั้งคู่ ต่างยกแหวนขึ้นประคองดูอย่างตกประหม่าเหมือนฝัน เห็นขุมเพชรพระอุมาทั้งขุม ก็ยังไม่ตื่นเต้นยินดีเท่ากับแหวนที่สมเด็จพระเจ้ากรุงมรกตนครถอดออกสวมให้เอง จากพระหัตถ์ และโดยพระหัตถ์

“สำหรับท่านที่เป็นสุภาพบุรุษทุกท่าน รวมทั้งเพื่อนพรานของผมทั้งหลาย ผมเสียใจที่ไม่มีอะไรจะมอบไว้ให้เป็นที่ระลึกเลย นอกจากความรักและระลึกถึงเช่นกัน เนื่องจากเทพเจ้าไม่ทรงอนุญาต”

จักราธิราชประกาศชัดเจนต่อไป

“เราก็ไม่ต้องการอะไรจากนายเหมือนกัน และขอขอบใจ

แทนให้แก่ผู้หญิงของเราสองคนด้วย ทั้งสองคนดีใจจนพูดอะไรไม่ออกแล้ว ไม่ใช่ดีใจในค่าของเพชรหรือมรกตราคาเรือนร้อยล้านทั้งสองวงนั่นหรอก แต่ดีใจเพราะได้ของกำนัลถกใจจากสมเด็จพระเจ้ากรุงมรกตนครอย่างไม่นึกฝัน เป็นของกำนัลที่ถอดออกจากนิ้วพระหัตถ์ และสวมให้ด้วยมือเอง”

เชษฐาตอบพร้อมกับยิ้มอย่างชื่นชม

“ฉันเพิ่งรู้ชัดเดี๋ยวนี้เองว่า พระเจ้ากรุงมรกตนครถือน้อยเสมอด้วยพี่สาว และถือฉันเสมอด้วยน้องสาว”

มาเรียพิมพาออกมา แล้วยกแหวนมรกตขึ้นจูบ ดารินนั้นความเต็มตื้นทำให้น้ำตาของหล่อนไหลรินเป็นทาง อยากจะโผเข้าไปกอดแต่ก็ไม่กล้า นอกจากจะกระซิบเหมือนพูดกับตนเองว่า

“ขอบใจในน้ำใจของเธอ น้องชาย ขอบใจและซาบซึ้งจริงๆ ฉันคิดว่าเธอเป็นน้องชายของฉันมานานแล้ว แต่ไม่คิดว่าเธอจะสนใจหรือยอมรับจิตปรารถนาดีเช่นนี้ของฉัน จนคืนนี้คืนสุดท้ายก่อนที่เราจะจากกัน ฉันจึงได้รู้”

“ผมไม่อยากให้พรุ่งนี้มาถึงเลย!”

จักราชรับสั่งหนักแน่นตอบมา

ทุกคนนิ่ง แต่แล้วก็ตื่นจากภวังค์ เมื่อเสียงห้าวๆ ของใครคนหนึ่งดังทำลายความเงียบขึ้น

“แต่ฉันอยากให้พรุ่งนี้มาถึงเสียโดยเร็ว”

จักราชและทุกคนหันขวับมอง ก็พบผู้พูดกำลังส่องลำกล้องไรเพิลดูเกลียวกับแสงคบเพลิงที่ปักไว้ อดีตแงซายซ่อนยิ้ม เลิกคิ้วถามว่า

"ผู้กองจะรีบกลับไปไหน คุณแสงโสมคอยอยู่กระมัง"

รพินทร์สะดุ้งราวกับงูถูกตีขนดหาง ทำเป็นวาดพานท้ายไรเฟิล กะว่าจะให้ฟาดกับหน้าแข้งของแงซายอย่างจังที่สุด คนรู้ทันกันอยู่แต่ไหนแต่ไรแล้ว ใครจะเชือดกันได้ พระเจ้ากรุงมรกตนครถอยพระองค์ห่างวูบ พานท้ายไรเฟิลที่แกล้งวาดมานั้น ก็เลยผิดเป้าหมายไปกระทบเสากระโจมดังโครมใหญ่

จอมพรานลุกขึ้นยืนช้า ๆ แต่ดาริน วราฤทธิ์ก็ก้าวล้ำหน้าออกมาเผชิญเขา เป็นการสกัดกั้นไว้อย่างเท่าทันเช่นกัน หัวเราะเบา ๆ อย่างชอบใจ

"ตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป จนกระทั่งออกจากเขตมรกต-นคร อย่าได้สำแดงอาการใด ๆ เป็นการก้าวร้าว หรือหมิ่นพระบรมเดชานุภาพของสมเด็จพระเจ้าจักราธิราชอีกเลยเป็นอันขาด มิฉะนั้นฉันจะบอกให้เมยานีเอาคุณไปใส่คุกไว้ตลอดชีวิต ทิ้งไว้นี่แหละ ไม่เอากลับไปด้วยแล้ว..."

กล่าวจบก็หันมาทางอดีตแงซาย

"ตั้งแต่พบกันมา พี่เพิ่งเห็นเธอพูดได้สะใจพี่วันนี้เองแงซาย"

"ผมไม่ได้หมิ่นพระบรมเดชานุภาพสมเด็จพระเจ้าน้อง-ยาเธอของสมเด็จพระพี่นางหรอก..."

รพินทร์พูดขุ่น ๆ

"แต่ผมจะเตะไอ้แงซายตะหาก ขอเตะให้จัง ๆ สักทีเท่านั้นก่อนจาก"

ดารินผลักอก

"ถ้าการที่เขาเอ่ยถึง 'คุณแสงโสม' ทำให้คุณโมโหนักละ

ก็ เตะฉันแทนก็ได้นี่คะ คุณจอมพรานบรมขี้เต๊ะ อย่างนี้เขาเรียกว่าข่มขู่คุกคาม ตั้งแต่สมัยยังเป็นคนใช้ลูกหาบมาจนกระทั่งคนคนนั้นเสด็จขึ้นเถลิงถวัลย์ เป็นเจ้าชีวิตของทกคนในแผ่นดินนี้ คุณอิจฉาเขาเหรอที่คุณไม่ได้เกิดมาเป็นลูกกษัตริย์”

รพินทร์ยืนนิ่ง เกาท้ายทอยกรากๆ แล้วทรุดกายลงนั่งตามเดิม สอดลูกเลื่อนเข้าไรเฟิล

“ก็เหมือนกันนั่นแหละ ให้ท้ายกันมาตั้งแต่ยังเป็นไอ้ลูกกระจ๊อกจนกระทั่งกลายมาเป็นพระเจ้าแผ่นดิน ถ้ารู้เสียอย่างนี้แต่แรก ผมไม่ยักรับจ้างนำทางมาหรอก ทีคนอื่นมันให้พรเขาได้สารพัด ทีผมมันแช่งให้ซวยไม่ทางตรงก็ทางอ้อม ไอ้เปรตแงซายนี่ อยู่ร่วมแผ่นดินกับรพินทร์ไม่ได้จริงๆ”

ดารินหัวเราะคิก ในเสียงบ่นอุบอิบนั้น แล้วก้มลงกระซิบว่า

“ฉันรักคุณนะ ต่อให้อีกร้อยคุณแสงโสมฉันก็ไม่แคร์ แง-ซายรู้ใจฉันดี เขาถึงได้กระเซ้าคุณเล่นอย่างไม่เคยกล้ากระเซ้ามาก่อน”

“แต่ผมไม่ได้รักคุณหญิงนี่ ผมรักแสงโสมตะหาก”

“อ้าว! เป็นงั้นไป...เอาละ ถ้างั้นอนุญาต คุณจะเตะจักราธิราชก็ได้ ฉันไม่ห้ามแล้ว”

“ใครบอกคุณหญิงล่ะว่าผมจะกล้าเตะมัน”

“ก็คุณทำท่าอยู่เมื่อกี้นี้ไงล่ะ”

“ขืนเตะมันก็เตะผมมั่งน่ะซิ แล้วขามันก็ยาวกว่าผมด้วย”

“หมั่นไส้นัก! ถ้าไม่มีใครละก็ จะบีบคอเสียให้ตายคามือทีเดียว!”

ดารินปั้นปากพูด แล้วจับจมูกรพินทร์บีบสั่นไปมาอย่างมันเขี้ยว โดยไม่แคร์กับสายตาของใครทั้งสิ้น แม้แต่พี่ชายสองคนที่มองมา...

ประมาณ ๑ นาฬิกาเศษ ของเช้าวันรุ่งขึ้นนั่นเอง ขบวนทั้งหมดก็มาหยุดยืนอยู่บริเวณปลายสุด หรือจะเรียกว่าหัวถนนพระศิวะตำแหน่งเริ่มต้น อันเป็นตำแหน่งเดียวกับที่ฝ่ายอาคันตุกะและพระเจ้ากรุงมรกตนครเอง สมัยเมื่อยังเป็นลูกหาบ ไต่ตัดทางขึ้นมา

ทหารม้าทั้งกองทัพ ยืนม้าเป็นขบวนห่างออกไป ข้าวของสัมภาระของคณะเดินทางกลับทั้งหมด ถูกลำเลียงลงมากองวางไว้พร้อมที่จะแบกหามได้ ณ บัดนี้ ฝ่ายมาส่งอันประกอบด้วยสมเด็จพระเจ้าจักราธิราชและส่างปา ซึ่งยืนเคียงคู่กันอยู่เบื้องหน้า เมยานี อรชุนผู้เฒ่า สุกรี และแม่ทัพม้าผู้ร่วมศึกอันเป็นอดีตคนของกุตะมะยืนเข้าแถวเรียงกันเป็นหน้ากระดานประจันหน้ากับฝ่ายที่จะจากไป ห่างออกไปเบื้องหลังเล็กน้อยซึ่งยืนรวมกลุ่มกันอยู่อย่างไม่เป็นระเบียบนัก

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยพร้อมที่จะออกเดินทางแยกจากกัน ต่างฝ่ายต่างเงียบสงบ มองมายังกันและกันโดยไม่อาจเอ่ยคำใดออกได้ ดูเหมือนทั้งสองฝ่ายจะตะลึงงันกันไปพักใหญ่ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

ในที่สุด เชษฐาอันเป็นหัวหน้าคณะ ก็แหงนขึ้นมองดูดวงตะวันยามสาย

"เห็นจะได้เวลาของพวกเราแล้ว เราลาแงซาย ส่างปา และฝ่ายมรกตนครที่มาส่งกันตรงนี้แหละ"

กล่าวจบ ในฐานะอาวุโสที่สุดในคณะ อดีตท่านทูตทหารบกเดินเข้าไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าพระเจ้ากรุงมรกตนครส่งมือไปจับ และบีบแน่น

"ข้าพระบาทขอกราบทูลลาก่อน ขอให้พระองค์จงทรงพระเกษมสำราญตลอดไป และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้จะไม่มีวันเลือนหายไปจากความทรงจำของพวกเราเลย"

จักราธิราชก้มเศียรลง รอยแย้มสรวลแลผาดๆว่าสดชื่นแจ่มใสที่สุด แต่แฝงรอยหม่นหมองอาลัยไว้ในห้วงลึก

"ขอให้ท่านและทุกคน จงเดินทางกลับไปถึงมาตุภูมิโดยสวัสดิภาพ"

เชษฐาเดินมาจ้องหน้าส่างปา ซึ่งวันนี้หน้าของเจ้าพรานต่องสู่ซีดเหมือนศพ ตาเหม่อลอย เขาตบไหล่บอกลามัน ซึ่งมันก็ยืนซึมเฉย ต่อจากนั้น ท่านหัวหน้าคณะก็เข้าไปลาอรชุนเมยานี และแม่ทัพทั้งหลายจนครบคน

บุคคลที่สอง คือไชยยันต์ เขาเข้าไปทำอาการอย่างเดียวกับเชษฐา

"ลาก่อนพะย่ะค่ะ สิ่งใดที่ข้าพระบาทเคยล่วงเกินพระ-องค์ไปแล้ว โปรดประทานอภัยด้วย"

"ท่านเป็นคนรื่นเริงน่ารักมาก ผู้พันไชยยันต์ และเป็นชายชาตรีที่น่าเคารพคนหนึ่ง!"

กษัตริย์หนุ่มตรัสยิ้มๆเมื่อกราบทูลลาพระเจ้ากรุงมรกต-นครแล้ว ไชยยันต์ก็เข้าไปลาส่างปา ผู้ซึมกระทืออยู่เหมือนเดิม

พระราชวังสวนดุสิต

และบอกลาทุกคนตามลำดับไปเช่นเดียวกับเชษฐา ต่อไปจึงเป็นอนุชา วราฤทธิ์

"ถ้าไม่ใช่เพราะใต้ฝ่าพระบาทเสด็จมากอบกู้ประชาชนในครั้งนี้ พวกของข้าพระองค์ก็คงจะเสียทีสิงหรา และถูกฆ่าตายกันทั้งหมด ใต้ฝ่าพระบาทเป็นกลไกสำคัญยิ่งส่วนหนึ่งที่ช่วยชีวิตข้าพระองค์และหนานอินไว้ในครั้งนี้ ขอทูลลาพะย่ะค่ะ"

คนถัดไปเป็นมาเรียกับดาริน ซึ่งเดินเข้ามาพร้อมกัน ทั้งสองย่อกายลงถวายเคารพแบบถอนสายบัวอย่างอ่อนช้อยที่สุด สำหรับดารินนั้นปฏิบัติเช่นนี้เป็นครั้งแรก และหล่อนได้กล่าวขึ้นแทนเพื่อนสาวว่า

"หม่อมฉันทั้งสอง ขอทูลลาเบื้องบาทไปก่อนแล้วเพคะ เราอาจลืมสมเด็จพระเจ้าจักราธิราชได้ แต่คนที่เราลืมไม่ได้ตลอดไปคือแงซาย"

ยิ่งหลายคนทยอยกันเข้ามาลา พระพักตร์ของจักราธิราชก็ยิ่งเซียวสลดลงตามลำดับ พระองค์โค้งวรกายให้แก่สุภาพสตรีผู้กล้าหาญทั้งสอง

"พี่สาว...น้องสาว...ขอให้ทั้งสองจงมีความสุขในวิถีทางที่ปรารถนาเถิด"

แล้วภาพอันสะเทือนใจทุกคนก็เกิดขึ้น เมื่อมาเรียไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าส่างปา เจ้าพรานต่องสู่ร้องไห้โฮออกมาดังๆ มาเรียก็น้ำตาไหลพราก ดึงเข้ามากอดไว้แน่นเหมือนแม่กอดลูก

"นายแหม่มและทุกคนจะทิ้งส่างปาไปแล้ว..."

เจ้าพรานต่องสู่พูดพร้อมสะอึกสะอื้น มาเรียก็สะอื้น

"ฉันไม่เคยคิดที่จะทิ้งเจ้าเลย ส่างปา เจ้าก็เปรียบเหมือนลูกของฉันนั่นแหละ..."

แหม่มสาวพูดอย่างยากเย็น

"แต่กษัตริย์แห่งแผ่นดินนี้ ขอตัวเจ้าไว้ เพื่อชุบเลี้ยงให้มีความสุข และตัวเจ้าเองก็เต็มใจที่จะอยู่ ฉันคิดถึงเจ้าเสมอ แต่วาสนาของเราจะต้องจากกันเพียงแค่นี้ จงอยู่ดีมีสุขเถิดส่างปา 'แม่ของเจ้า' ขอลาไปก่อนแล้ว"

ดารินเข้ามาปลอบอีกคนหนึ่ง

"อย่าร้องไห้ส่างปา พวกเราไม่มีใครคิดทอดทิ้งเจ้าหรอก แต่จะไม่มีแห่งใดในโลกนี้ให้ความสุขแก่เจ้าได้เท่าแผ่นดินนี้อีกแล้ว เจ้าจะได้เป็นใหญ่เป็นโต มียศศักดิ์ ไม่ต้องใช้ชีวิตเร่ร่อนพเนจรอีกแล้ว"

และระหว่างที่นายสาวกับบ่าวชายคนซื่อ กำลังสั่งเสียกันอยู่นั้น ดารินก็ถือโอกาสลาอรชุน

"ขอฝากจักราธิราชไว้ด้วย ท่านผู้เฒ่า"

อรชุนยิ้ม

"แม่หญิงอย่าได้เป็นห่วงเลย และขอให้สวัสดิภาพจงเป็นของคณะเดินทางของท่านจนถึงบ้านเกิดเมืองนอน"

เมื่อมาถึงเมยานี ดารินกอดไว้เต็มอ้อม จูบที่แก้มซ้ายขวา เช้าวันนี้ แม้จะอยู่ในชุดแม่ทัพม้า เมยานีก็สวยสง่าดูผ่องใสผิดกว่าทุกครั้งที่เห็น นักมานุษยวิทยาสาวกระซิบ

"พี่จะบอกอะไรเธอให้...รีบรับตำแหน่งราชินีของจักราช

และรีบมีลูกเสียโดยเร็ว พยายามมีให้มากที่สุดและจงรักษาความงามไว้ให้ได้ตลอดไป ไม่ว่าเธอจะมีลูกสักกี่คนในอนาคตข้างหน้า ต่อไปนี้เลิกแต่งชดทหารได้แล้ว”

เมยานีกอดตอบ ยิ้มทั้งน้ำตา แต่ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น นอกจากคว้ามือดารินมาประทับไว้แนบแก้ม ม.ร.ว.สาวเดินทักทายและอำลาแม่ทัพสำคัญที่เคยร่วมศึกกันทุกคน จนกระทั่งสุกรีเป็นคนสุดท้าย อดีตนายหมวดโจร ผู้ประทับใจในการได้ความช่วยเหลือจากดารินเกี่ยวกับการเยียวยาครั้งแรกระหว่างที่ตนตกเป็นนักโทษประหารของรหัยะ ทรดกายลงคกเข่าปักดาบลงกับพื้นเป็นการแสดงคารวะอย่างสูง

“ขอให้พระแม่เจ้าดาริน จงมีความสุขตลอดไป สุกรีจะไม่ลืมบุญคุณที่พระแม่เจ้ามีให้สุกรีและพวกเลย”

อนุชา วราฤทธิ์เห็นหนานอินยืนงงเงอะๆ งะๆ อยู่ ก็ผลักหลังให้เข้าไปกราบทูลลาพระเจ้ากรุงมรกตนคร หนานอินเดินเข้ามาแล้วทำท่าเหมือนจะก้มลงกราบ แต่จักราธิราชรีบประคองไว้เสียก่อน จับตัวให้ยืนประจันหน้า

“เอาละ ลุงไม่ต้องลาฉันหรอก ฉันขออวยพรให้ลุงมีความสุขมีอายุยืนนานที่สุดจากกุศลผลบุญที่ลุงทำให้แก่เด็กน้อยคนหนึ่งในอดีต ด้วยน้ำใจอันเมตตาซึ่งยากที่จะหาได้”

หนานอินอยากจะพูด แต่ไม่รู้จะพูดอย่างไรถูก อึกๆ อักๆ ในลำคอ แล้วเอื้อมมือทั้งสองมากุมพระหัตถ์ของจักรา-ธิราชไว้แน่นกระชับ

“ลุงเป็นพรานไพร พูดคำเจ้าคำนายไม่เป็น...”

แกกระซิบเสียงเครือ ไม่ให้ใครได้ยิน

"ลุงดีใจที่เอ็งได้กลับคืนมาเป็นพระเจ้าแผ่นดินของดินแดนนี้ ขอให้มีความสุขความเจริญเถิด ลุงลาก่อน แล้วเราคงไม่ได้พบกันอีก"

"ขอบใจมาก สำหรับคำอวยพรของลุง"

พระเจ้ากรุงมรกตทรงกระซิบเช่นกัน

พวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดรวมทั้งคะหยิ่น ซึ่งมีบุญคำเป็นหัวหน้า บัดนี้ลงนั่งราบกับพื้น พนมมือขึ้นเหนือหัวแล้วกราบลงไปกับพื้นตามเฒ่าบุญคำ ในฐานะตัวแทนของลูกหาบผู้ดูยี่เกอยู่เป็นประจำ พูดขึ้นแทนทุกคนว่า

"ถวายบังคมลาพะย่ะค่ะ!"

จักราธิราชแม้จะอยู่ในพระอารมณ์โศกเศร้า ไม่วายยิ้มยกพระหัตถ์ขึ้น

"จงไปดีมีสุขทุกคน เพื่อนพรานของข้าทั้งหลาย หัวใจของข้าติดตามพวกเจ้าไปด้วยทุกขณะ"

เชษฐา เริ่มสั่งให้ทุกคนเข้าประจำที่ในทันทีนั้น เริ่มต้นเดินทาง แต่ดารินมีความรู้สึกที่ละเอียดอ่อน และช่างสังเกตอยู่เหมือนเดิม ร้องออกมาว่า

"เดี๋ยว! ทุกคน ทูลลาพระเจ้ากรุงมรกตนครกันหมดแล้วแต่ฉันเห็นผู้กองของเรายังไม่ได้เข้าไปลาเลย"

บุรุษที่ถูกกล่าวขวัญถึงในขณะนี้ ยืนอยู่ท้ายแถวของทุกคนในลักษณะขรึมนิ่ง ดูดบุหรี่ใบตองแห้งแดงวาบๆ เสียงร้องทักเช่นนั้นของดาริน ทำให้ทุกคนหันขวับไปมองเขาเป็นตาเดียว

มัคคุเทศก์ผู้ยิ่งยง หย่อนก้นบุหรี่ในมือลงกับพื้น เดินเนิบๆ ตรงเข้าไปเผชิญพักตร์จักราธิราช ผู้ทอดพระเนตรแน่วนิ่งจับมาก่อนแล้ว ระยะอีกสองก้าวจะถึงตัวซึ่งกันและกัน อดีตร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดนชิดเท้าตรง ยกมือขึ้นแตะปีกหมวกในท่าวันทยหัตถ์ เสียงส้นท้อปเดินป่ากระทบกันดังปัง

“ข้าพระบาทขอทูลลาแล้ว ขอให้พระองค์ประสบแต่ความสุขตลอดชั่วพระชนม์ชีพ!”

จักราธิราช สืบพระบาทเข้าประชิดแล้วสวมกอดไว้แน่น อัสสชลซึ่งทุกคนไม่เคยเห็น บัดนี้หลั่งรินเป็นทางอย่างไม่อาจสะกดกลั้นไว้ได้ต่อไป

“ผู้กองที่รัก...”

กระแสดำรัสนั้นสั่นเครือ

“ในชีวิตของจักราช จำได้ว่าเสียน้ำตาเพียงสองครั้งเท่านั้น ครั้งแรกเมื่อราชวงศ์เทพถูกโค่น พระบิดาถูกปลงประชนม์พระชนนีสวรรคตกลางป่า...ส่วนครั้งที่สอง คือครั้งที่คนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์จากไป...เป็นการจากอย่างชนิดที่จะไม่พบกันอีกแล้ว ผมไม่มีอะไรจะให้ผู้กองไว้ดูต่างหน้า นอกจากสิ่งนี้เท่านั้น สิ่งที่ติดตัวผมมาแต่เกิดโปรดรับไว้เถิด นี่คือสัญลักษณ์ของ ‘แงซาย’ หรือจักราช”

รับสั่งจบ ก็ทรงถอดเหรียญทองคำที่ห้อยพระศออยู่ยัดเยียดลงในฝ่ามือของรพินทร์ เมื่อจอมมัคคุเทศก์แบออกดูก็ตะลึงงัน

มันคือตราประจำองค์ยุพราชแห่งราชวงศ์เทพ อัน

ทำเป็นรูปดวงสุริยากำลังเปล่งรัศมี ซึ่งบัดนี้กระทบแสงแดดเป็นประกายเหลืองอร่าม

รพินทร์ ไพรวัลย์เอง บัดนี้ก็น้ำตาซึม เขาพิจารณาอยู่นาน ท่ามกลางความเงียบสงัดนั้น แล้วบรรจงหย่อนลงกระเป๋าเสื้อ ชิดเท้าตรง วันทยหัตถ์อีกครั้ง

"เป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้า ข้าพระบาทจะขอเก็บตราประจำพระองค์นี้ไว้กับตัวตลอดไป"

จักราธิราชชิดพระบาทตรงในลักษณะทหาร และวันทย-หัตถ์ตอบเช่นกัน

ภาพนั้นประทับใจบุคคลที่เห็นมากที่สุด...

ถูกแล้ว เสือกับสิงห์ ที่ร่วมทางมาด้วยกันตลอดเวลา ใช้เล่ห์เหลี่ยมไหวพริบเข้าเชือดเฉือนเหมือนจะเป็นปฏิปักษ์ต่อกันอยู่ตลอด แม้กระทั่งเมื่อคืนสุดท้ายที่ผ่านมา แต่แท้จริง เขาทั้งคู่ใจถึงซึ่งกันและกัน และรักกันมากที่สุดเกินกว่าที่ใครจะคาดคิดไปถึง นอกจากจะเห็นอยในขณะนี้ ขณะที่จะอำลาจากกันครั้งสุดท้าย!

ดารินยิ้มออกมาได้อย่างลืมตัว อย่างชื่นใจที่สุด และบอกกับตนเองว่า การที่หล่อนมอบหัวใจให้แก่ 'สุภาพบุรุษไพร' ผู้นั้น เป็นการมอบที่ไม่ผิดแล้ว เขาเป็นสุภาพบุรุษอย่างแท้จริงในทุกด้านเมื่อถึงเวลา ส่วนลึกแห่งหัวใจของบุคคลทั้งสองยิ่งใหญ่ทัดเทียมกัน คนหนึ่งอดีตร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดนไทย อีกคนหนึ่งอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง

"โชคดีครับ พี่ชาย!"

จักราธิราชทรงกระซิบ

“โชคดี น้องชาย!...”

พรานใหญ่กระซิบตอบเช่นกัน

“...ไปละนะ”

“เชิญครับ ถ้าผ่านภูเขานิลกาญจน์ ฝากเยี่ยมวายา และฝากกราบนมัสการพระคุณเจ้าโกฑัญญะมุนีด้วย”

นั่นคือประโยคสุดท้ายที่ทั้งสองพูดกันโดยไม่มีใครได้ยิน

ขบวนผ้าจากก็เริ่มออกเดินทาง ไต่หน้าผาบริเวณที่ชันน้อยที่สุดลงไปในทันทีนั้น ในขณะที่ทหารกองเกรียรติยศที่มาส่งทั้งหมดชักหอกจากแผงม้า ตั้งตรงขึ้นบนอากาศพร้อมกัน เป็นการแสดงความเคารพ และเฝ้ายืนมองอยู่ยังถนนเบื้องบน

ฝ่ายที่จากไป เดินพลางก็เหลียวหลังกลับมามองพลาง เห็นกองพันทหารม้าที่มาส่ง ยังคงสงบเฝ้ามองอยู่ทุกขณะ มาเรียป้องปากตะโกนก้องไปทั้งหุบเขา

“แฟร์เวลล์!”

ร่างในชุดเกราะทองคำที่ประทับอยู่บนหลังม้าศึกนั้นโบกปลายหอกอันติดธงแดงตราราชวงศ์เทพไปมา รับทราบกับเสียงตะโกนลาจากครั้งสุดท้ายกัน

จวบกระทั่ง ทั้งสองฝ่ายลับหายไปจากสายตาของกันและกัน ระหว่างที่ฝ่ายหนึ่งเฝ้ามองอยู่บนถนนเบื้องบน และอีกฝ่ายหนึ่งไต่หน้าผาต่ำลึกลงไปย้อนสวนทางเดิมที่เคยเดินผ่านกันมาแล้ว

โดยการนำของจอมมัคคุเทศก์รพินทร์เช่นเดิม ขบวนเดิน

ทางจำนวน 12 คน ซึ่งรวมเอาคนสาบสูญสองคนมาสมทบด้วย ได้รับคำสั่งให้หยุดพัก เพื่อนัดแนะและจัดรูปขบวนการเดินทางอีกครั้งในเขตป่าสน ซึ่งบัดนี้หิมะเริ่มจะละลายไปมากแล้ว ไม่หนาแน่นเหมือนเมื่อขามา

มันลิเคอร์ 30/60 ซึ่งเมื่อขามา อดีต 'แงซาย' ใช้เป็นปืนประจำมือ บัดนี้จอมพรานมอบส่งไปให้คุณชายกลาง อนุชาวราฤทธิ์ ส่วนเส่ยและหนานอินไม่มีปืน แต่ได้ดาบของชาวมรกตนคร ซึ่งสุกรีเป็นคนมอบให้มา สะพายหลังคนละเล่ม นอกนั้นแล้ว ปืนประจำมือของใครเคยใช้อะไรก็เป็นไปตามเดิม

สิ่งมหัศจรรย์ที่สุดอีกชนิดหนึ่งได้เกิดขึ้นอีกแล้ว ในขณะที่ทั้งหมดหยุดพักชั่วคราวเพื่อกำหนดเส้นทาง นั่นก็คือนาฬิกาของเชษฐาซึ่งไม่เคยเดินอีกเลย นับตั้งแต่เหยียบหัวถนนพระศิวะ เวลาตายของมันก็คือ วันที่ 4 พ.ย. 15 นาฬิกา 35 นาที และ 22 วินาที บัดนี้เริ่มเดินแล้ว เชษฐามาเริ่มรู้สึกก็เพราะเห็นพรานใหญ่แหงนมองตะวันเพื่อกะเวลา

ท่านหัวหน้าคณะไม่พูดอะไรทั้งสิ้น คราง 'ฮึ' ออกมาในลำคอ แล้วเรียกรพินทร์เข้ามาพร้อมกับถอดนาฬิกาส่งไปให้ดูจอมพรานชอยเปลือกตาถี่ เหลือบมองหน้าเชษฐานิดหนึ่ง แล้วก้มลงพิจารณาเข็มวินาทีที่กระดิกไปตามจังหวะอันแสดงให้ทราบว่า กลไกอัตโนมัติเริ่มทำงานแล้ว ทุกคนสังเกตเห็นอาการของทั้งสอง จึงเข้ามารุมดู รวมทั้งอนชาผู้ไม่ทราบเรื่องมาก่อน ดาริน มาเรีย และไชยยันต์ร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

"นาฬิกาเดินแล้ว"

"อะไร นาฬิกาเดิน หมายความว่ายังไง?"

อนุชาถามขึ้น เพราะจำไม่ได้ว่าน้องสาวเคยบอกมาก่อนแล้ว ดารินก็ทำหน้าที่อธิบายให้พี่ชายกลางทราบว่า นาฬิกาของพี่ชายใหญ่หยุดเดินไปอย่างประหลาด เมื่อเหยียบขึ้นหัวถนนพระศิวะและมันไม่เดินอีกเลยตลอดเวลาที่อยู่ในมรกตนคร อีกทั้งเวลาจากการสังเกตดวงตะวันก็พลอยคลาดเคลื่อนเหมือนดวงอาทิตย์จะโคจรถอยหลังอีกด้วย แต่พอทุกคนพ้นจากถนนพระศิวะ มาหยุดอยู่เบื้องล่างในระยะที่พอลับตาไม่สามารถจะหันกลับไปเห็นขอบหน้าผาอันเป็นสันถนนนั้น นาฬิกาของเชษฐา ซึ่งเหลือติดข้อมืออยู่เพียงเรือนเดียวก็เริ่มเดินขึ้นมาอีกและมันเดินต่อจากเวลาที่หยุดไปในวันนั้นเอง

แน่ละ ทุกคนจำได้ดีว่า ไชยยันต์เป็นคนสั่งให้เชษฐาสวมนาฬิกาข้อมือเรือนนี้ติดตัวตลอดไป ซ้ำยังเคยบอกไว้ด้วยว่าให้คอยสังเกตดูว่า มันจะเริ่มเดินอีกเมื่อไหร่ โดยไม่ยอมให้เชษฐาโยนทิ้งไปเสียก่อน

บัดนี้มันเดินแล้ว!

ทั้งหมดส่งเวียนกันดูนาฬิกาเรือนนั้นจนทั่ว และกลับมาอยู่ที่มือรพินทร์อีกครั้ง

“ถ้างั้นก็แปลว่าออกพ้นมากจาก ‘แดนสนธยา’ แล้ว อาถรรพณ์ทั้งปวงหมดสิ้นไป”

อนุชาบอก

“เช็คเข็มทิศกันอีกครั้งเถิดครับ ของใครมีอยู่บ้าง เอาขึ้นมาตรวจเดี๋ยวนี้”

รพินทร์บอก พร้อมกับล้วงกระเป๋าควักเอาเข็มทิศของ

เขาขึ้นมาในขณะที่เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ก็ตรวจเข็มทิศประจำตน

มันเป็นการง่ายมากที่จะสอบทิศกันในขณะนี้ เพราะดวงตะวันยามสายสว่างโร่อยู่ บอกให้ทราบชัดว่าตะวันออกอยู่ทางด้านไหน เพราะฉะนั้น พอคลายล็อกเข็มปล่อยให้ปลายด้านที่แต้มพรายน้ำไว้ชี้ตรงกับทิศเหนือ

ทุกเข็มทิศก็ปรากฏว่ายันตรงกันหมด

“บราโว!”

มาเรียร้องอย่างดีใจ แทบกระโดด รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น เชษฐา ไชยยันต์ หน้าตาสดชื่นขึ้นทันที

“เห็นไหม นึกแล้วไม่ผิด ขอให้พันแดนมรกตนครออกมาเท่านั้น ทั้งนาฬิกาและเข็มทิศของเราก็จะต้องใช้ได้ตามเดิม ตั้งนาฬิกาของแกเสียเถอะเชษฐา ถึงแม้เราจะไม่รู้เวลาแน่นอน ก็พอจะประมาณเอาได้ ฉันกะว่าขณะนี้คงไม่เกิน ๑๑ โมงเช้า”

“ผู้กองตั้งนาฬิกาให้ผมทีเถอะ ผมว่าไม่มีใครกะเวลาได้ใกล้เคียงเท่ากับคุณหรอก”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นทันที โดยการหมุนเข็มนาฬิกาพลางแหงนหน้าสังเกตตะวัน ปากก็ถามไปทางไชยยันต์เพราะเป็นผู้จดประจำวันได้

“วันนี้อะไร และวันที่เท่าไหร่ครับ คุณไชยยันต์”

ไชยยันต์กระวีกระวาดหยิบสมุดบันทึก อันเป็นปูมเดินทางขึ้นมาเปิดทันที แล้วบอก วัน วันที่ ขึ้น แรม มาให้เสร็จ ซ้ำยังบอกจุลศักราชเสียอีก ด้วยน้ำเสียงอันร่าเริง ทุกคนหัวเราะ

พรานใหญ่เพียงแต่ยิ้มๆ หมุนเข็มนาฬิกาให้เชษฐาเสร็จเรียบร้อยก็ส่งคืนไปให้

"ถ้าพลาดเวลาไปบ้าง ก็คงไม่เกินครึ่งชั่วโมงครับ เอาละเราจะตั้งเข็มเดินทางกลับบ้านกันเดี๋ยวนี้"

"คุณจะมุ่งเข้าจุดไหนก่อน?"

เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชาถามขึ้นเกือบพร้อมกัน

"ผมกะว่าจะหลีกหลุมอุกาบาตทั้งสามแห่ง ตัดตรงเข้านครวานร ที่ภูเขานิลกาญจน์เป็นจุดแรกครับ จักราชฝากให้เยี่ยมวายาและกราบนมัสการมหาฤาษีโกฑัญญะด้วย ซึ่งเส้นทางระยะนี้ ถึงอย่างไรเราก็ต้องผ่านภูเขานิลกาญจน์อยู่แล้วอย่างเลี่ยงไม่ได้ แล้วหลังจากนั้นเราจะหาทางลัดเข้าหล่มช้างเลย ซึ่งผมจะหารือกับหนานอินอีกครั้ง ในเที่ยวขากลับนี่จะสะดวกกว่าขามามาก เพราะเรารู้เส้นทางเสียแล้ว"

"ดีมาก ถ้างั้นโอ.เค. มูฟ!!"

ท่านหัวหน้าคณะโบกมือพร้อมกับตะโกนประโยคสุดท้ายดังลั่น เต็มไปด้วยความแช่มชื่นร่าเริง และทุกคนก็กระปรี้กระเปร่า อยู่ในอาการเดียวกันทั้งหมด ผิดกับขามาเป็นตรงข้าม

ทั้งหมดเคลื่อนไหวอีกครั้ง หนานอินมาแบกของคู่กับคะหยิ่นแทนให้แก่แงซาย ไชยยันต์โยน .600 ไนโตรฯ ของเขาไปให้รัพินทร์ช่วยถืออีกประการหนึ่ง ตนเองเอาข้าวของกระจุกกระจิกอันเป็นสมบัติที่ไม่มากนักของเมียแหม่มของเขามาสะพายหลังแบกแทนให้แก่ส่างปา ผู้ไม่ได้ร่วมทางมาด้วยอีกแล้ว

"คะหยิ่น เดินระวังหน่อยนะ อย่าลืมว่าคู่หาบของเจ้าไม่ใช่แงซาย แต่เป็นลุงหนานอินที่แก่แล้ว"

ดารินร้องเตือนมายิ้ม ๆ พร้อมกับเข้าตบไหล่เจ้าองคุลีมาลแห่งหล่มช้างอย่างรักใคร่ คะหยิ่นทำหน้าตื่นเลิ่กลั่กเหลียวซ้ายและขวา พอมองเห็นพรานใหญ่รพินทร์ก็ยิ้มแห้ง ๆ ถามอ่อย ๆ ว่า

"นายหญิงว่าอะไร นาย?"

จอมพรานลืมตากว้าง ในขณะที่ดารินก็นึกเอะใจ ร้องถามเขามาว่า

"รพินทร์ คะหยิ่นพูดอะไรกับคุณ?"

"น่าเสียดายเหลือเกินครับ..."

เขาตอบเรียบ ๆ ใบหน้ามีรอยยิ้มนิด ๆ

"มหาฤๅษีโกฑัญญะ ท่านตัด 'ทรานสฟอร์มเมอร์' หรือโสตประสาทส่วนที่รับทราบและเข้าใจในภาษาของพวกเราออกเสียแล้ว ต่อไปนี้ คะหยิ่นจะพูดกะเหรี่ยง คุณหญิงจะฟังไม่รู้เรื่อง และเมื่อคุณหญิงจะพูดภาษาอื่นใด ยกเว้นกะเหรี่ยงกับพม่า คะหยิ่นก็จะฟังไม่รู้เรื่องอีกแล้วเช่นกัน ต้องอาศัยล่ามตามเคย..."

แล้วเขาก็หันไปบอกกับคะหยิ่น ในข้อความที่นายหญิงพูด ซึ่งคะหยิ่นยิ้มพยักหน้ารับทราบ ดารินเอามือโปะลงไปกลางศีรษะตนเอง แล้วถอนใจเฮือก

"เสร็จกัน แต่ไม่เป็นไหรหรอก มีคะหยิ่นคนเดียวเท่านั้นที่พูดกะเหรี่ยง และพวกเราก็ช่วยแปลให้ได้ทุกคนไม่ใช่หรือ น่าเสียดายเหลือเกิน ตอนอยู่ในมรกตนคร ใครจะพูดภาษาอะไร

ของใคร ต่างฝ่ายต่างเข้าใจและพูดกันรู้เรื่องหมด พอออกพ้นแดนมาเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างหวนกลับมาเป็นเหมือนเดิมหมด”

“ก็ดีแล้วไม่ใช่หรือครับ ทุกคนจะได้กลับมาเป็นตัวของตัวเองและได้กลับบ้านเสียที หรือว่าคุณหญิงยังอยากจะอยู่ในแดนสนธยาแห่งนี้อีก”

“ความจริงมันเป็นดินแดนที่น่ารักมากไม่ใช่หรือ?”

ขณะนั้นทั้งสองเดินเคียงคู่กันอยู่รั้งท้ายขบวน

“ครับ เป็นแผ่นดินที่น่ารักมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ ‘เจ้าน้องชาย’ ของคุณหญิง เป็นคิงอยู่ที่นั่น...แต่เราทุกคนก็ล้วนมีหน้าที่ภารกิจ และบ้านเกิดเมืองนอนของเราก็มีกันทั้งนั้น เราจำเป็นต้องกลับ หรือคุณหญิงอยากจะอยู่ต่อไป ผมก็ยินดีจะเอาไปส่ง รับรองว่าตำแหน่ง ‘พระเจ้าพี่นางเธอดาริน’ ไม่หนีไปไหน ตลอดรัชสมัยของสมเด็จพระเจ้าจักราธิราช”

“อย่ามาทำพดดีไปนะ ถ้าไม่มีเมยานีเสียคนเดียว ฉันพร้อมแล้วที่จะกลับไปอยู่กับจักราช”

“ครับ ผมทราบดี และเชื่อเสียด้วยในข้อนั้น”

ม.ร.ว.สาวค้อน แล้วถามว่า

“ถามจริงๆ เถอะ ตอนที่คุณเข้าไปลาจักราช เห็นซุบซิบพูดอะไรกัน เงี่ยหูฟังอยู่แต่ไม่ได้ยิน”

“อยากทราบหรือครับ?”

“ถ้าไม่เป็นความลับ?”

“สมเด็จพระเจ้ากรุงมรกตนครทรงรับสั่งกับผมว่า...”

“ว่ายังไง...”

"ว่า...อย่าเอื้อมเด็ดดอกฟ้ามาถนอม เพราะจักต้องตรอมจิตไหม้...!"

"โกหก!"

"จริง!"

"ไม่เด็ดก็อย่าเด็ด ไม่ได้ง้อให้เด็ดสักหน่อยนี่"

"ก็รู้มานานแล้วอีกเหมือนกันว่าไม่ได้ง้อ อย่างดีก็มาแกล้งทำดีด้วยตอนเดินป่าลำบากอยู่ด้วยกันเท่านั้น กลับไปถึงบ้านคร้านจะลืมพรานไพรคนนี้ ผมรู้ตัวดี"

ม.ร.ว. สาวย่นจมูกให้นิดหนึ่ง เอื้อมมือมาหยิกแรงๆ ที่แขน จนเขาแทบจะร้องลั่นออกมาด้วยความแปลบปวด แล้วน้องสาวคนสวยของนายจ้าง ก็เร่งฝีเท้าเดินผละจากเขาเข้าไปรวมกลุ่มอยู่ในคณะปล่อยรพินทร์ให้เดินอยู่คุมท้ายขบวนอยู่ตามลำพัง...

บ้านวราฤทธิ์
1 กรกฎาคม
สุภาพบุรุษไพรชอบฉัน

คนใจดำ!

บอกตรงๆ นะ ไม่คิดว่าจะเขียนหรือส่งข่าวอะไรถึงคุณอีกเลยทั้งสิ้น ขอให้อดีตที่ผ่านมาทั้งหลายเป็นความฝันไปชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น *ภายหลังจากที่คุณสัญญากับพวกเราไว้แล้ว เมื่อก่อนจากกันครั้งสุดท้าย ที่บ้านพักคุณอำพลต้นเดือนมีนาคมที่แล้วว่า อีกเจ็ดวันคุณจะตามพวกเราขึ้นมาพบปะและเลี้ยงฉลองกันที่กรุงเทพฯ ซึ่งมันเป็นการให้สัญญาลมๆ แล้งๆ ของคุณไปอย่างนั้นเอง เพราะจากกันวันนั้นพวกเราไม่ได้ข่าวคราวอะไรจากคุณอีกเลย แม้แต่จดหมายสักประโยคเดียว*

พรานอะไรไร้สัจจะ และนี่เป็นการไร้สัจจะครั้งแรกที่ฉันได้พบจากคุณ ก็โชคดีอยู่บ้างดอกนะ ที่การไร้สัจจะของคุณนั้นกระทำขึ้นภายหลังจากที่พวกเราทุกคนพ้นจากการพึ่งพาคุณแล้วและกลับถึงบ้านเรียบร้อยแล้ว แต่ถ้าการ 'ไร้สัจจะ' ชนิดนี้ไปเกิดขึ้นกลางป่าระหว่างเดินทาง พวกเรามิตายกันไปหมดแล้วหรือ...ใช่ไหมจ๊ะ พ่อพรานไพรใจฉกาจ?

เรา หมายถึงฉัน พี่ใหญ่ พี่กลาง ไชยยันต์ และเมย์ โทรศัพท์ถึงคุณอำพล ในวันที่หก อันเป็นวันที่เราสมควรจะได้รับข่าวคราวจากคุณ และคุณอำพลก็ได้ส่งคนไปตามคุณถึงหนองน้ำแห้งก็พบว่า 'พ่อพรานตัวดี' ของเราหายศีรษะเข้าป่าไปเสียแล้วตั้งสองวันก่อน และไม่มีกำหนดเวลาที่ทางฝ่ายคุณอำพลรู้แน่ว่า คนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ จะกลับเมื่อไหร่ เขาสบถสาบานกับเราว่าเขาไม่ได้ใช้ให้คุณไปในกิจการของเขาเลย ไม่ว่าในด้านให้ไปจับสัตว์ หรือจัดทัวร์นำเที่ยวให้แก่ใครไหนทั้งสิ้น และให้ความเห็นเป็นส่วนตัวว่า คุณคงจะท่องไพรไปตาม 'สันดาน' (ขอโทษ) ของคุณ

คนอื่นๆ ในบรรดาพวกเราจะรู้สึกเช่นไรฉันไม่ทราบ สำหรับฉัน รู้ทันนะ จะหลบเลี่ยงการขึ้นมาพบตามสัญญาใช่ไหม? กิน นอน บุกป่าฝ่าดงมาด้วยกันถึงเพียงนั้นแล้ว นึกหรือว่าจะไม่เท่าทันลูกไม้ ถึงแม้ฉันจะไม่ใช่แงซายก็ตาม

โกรธ รู้ไหม?

เลยไปเที่ยวเสียรอบโลกเลย และตัดใจลืมคนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์เสียให้เด็ดขาด แต่บ้าจัง! ไม่ว่าจะไปอยู่มุมไหนของโลก ไม่ว่าจะหลับหรือตื่น ไม่ว่าจะสนุกสนานสักแค่ไหนก็ลืมคนชื่อ

พิลึกคนนี้ไม่ลง (รพินทร์...ชื่อของคุณฟังอ่อนโยน ซาวนด์มันกระเดียดไปทางผู้หญิง หรือกะเทยงั้นแหละ เมื่อได้ยินครั้งแรก แต่ทำไมถึงมาเป็นชื่อของจอมพรานผู้ยิ่งใหญ่ไปได้ก็ไม่รู้ซิ)

ในปารีส ในลอนดอน นิวยอร์ก โรม ออสโลว์ บาร์เซโลน่า มิวนิค และ ฯลฯ ***ไม่ว่าที่ไหนทั้งนั้น รู้ไหม ก่อนหลับ น้ำตาฉันไหลทุกคืน คิดถึงคนใจดำร้ายกาจคนหนึ่ง ฉันไม่เคยร้องไห้เพราะคิดถึง 'ผู้ชาย' มาก่อนเลยนะ และคิดว่าในชีวิตนี้เรื่องอย่างนี้เป็นไม่มีวันเสียละ แต่ฉันก็ไม่ได้ร้องไห้หรอกนะ น้ำตามันไหลออกมาเฉยๆ เมื่อฉันหวนคิดไปถึงเขาคนนั้น***

และถามตนเองอยู่ตลอดเวลาว่า ขณะนี้เขากำลังนอนอยู่ใต้ร่มไม้ใบบังที่ไหนหนอ จะคิดถึงใครคนหนึ่งที่เคยนอนหนุนทรวงอกเขากลางไพรในยามทุกข์ยากอยู่ด้วยกันบ้างไหม... ใครคนหนึ่ง ผู้ซึ่งพอเจอะหน้ากันครั้งแรกก็เขม่นหน้าเขาเสียเต็มประดา อยากจะตบด้วยหลังมือให้สักเปรี้ยง แต่แล้วในที่สุด ใครคนนั้นก็ต้องเป็นฝ่ายบอกรักแก่เขาก่อน คิดแล้วน่าอายนะ

สงสัยใช่ไหม ฉันไปกับใคร...นึกหรือว่าแฟนของฉันจะไม่มี เราแต่งงานกันทันทีที่กลับมาถึงบ้านและไปฮันนีมูนกับรอบโลก...เปล่าพูดเล่นนะ...ฉันก็ไปกับพี่ชายของฉันสองคนน่ะซี ***สองพี่ชายคุมน้องสาวยังกะอะไรดี...ยังกะคุมไว้เตรียม 'ประเคน' ให้ใครสักคนหนึ่งงั้นแหละ ไอ้หนุ่มเชื้อชาติไหนที่เข้ามาเลียบเคียงใกล้ชิด ถูกพี่ชายสองคนทำหน้าที่เป็น 'ทศกัณฐ์' ไล่ตะเพิดออกไปหมด***

'น้อย อย่าลืมสุภาพบุรุษที่แสนดีคนหนึ่งที่หนองน้ำแห้งเสียนะ'

เขาทั้งสองมักจะพูดกันเช่นนี้เสมอ เมื่อฉันมี 'เดท' จะไปดินเนอร์หรือค็อกเทลปาร์ตี้กับไอ้หนุ่มคนไหน (ซึ่งแน่ละ เอากระบุงโกยไม่ไหวและไม่ซ้ำหน้า) และที่น่ารำคาญที่สุดก็คือ แก่จนถึงป่านนี้แล้ว ยังอุตส่าห์มีพี่ชายสองคนทำหน้าที่คอยควบคุมราวกับสาวอายุ 17 ทั้งๆ ที่สมัยก่อน เขาทั้งสองคนไม่เห็นเอาใจกับฉันแบบนี้เลย จะไปหัวหกก้นขวิดเที่ยวหัวราน้ำอยู่ที่ไหน ก่อนไม่เคยเข้ามาย่ง เดี๋ยวนี้ฉันกลายเป็น 'สาวน้อยร่นกระเตาะ' ที่พี่ชายตัวโตๆ สองคนช่วยกันคุมไปเสียแล้วนะ

พี่กลางตะบันหน้าไอ้หนุ่มอิตาเลี่ยนคนหนึ่ง เมื่อมันมาจับมือฉันไปจูบในคืนหนึ่ง ก่อนที่เราจะจากกันในงานบอลล์ และคืนนั้นเราทะเลาะกันถึงตี 3 ทีเดียว จนกระทั่งพี่ใหญ่เข้ามาห้ามและไล่ให้ไปนอนทั้งคู่ ฉันกับพี่กลางไม่พูดกันสามวันทีเดียวแหละ เรื่องที่เขามาต่อยแฟนฉันคืนนั้น

ไชยยันต์กับเมย์ร่วมทางไปกับเราด้วย และเมื่อถึงมิวนิค เมย์เอาไชยยันต์แยกไปดูพระอาทิตย์เที่ยงคืนที่แถบอาร์คติก เรามีจุดนัดพบกันอีกครั้งใน 3 สัปดาห์ต่อมาที่ฮาวาย จากนั้นเราทั้งสองฝ่ายแยกกันอีกครั้ง ฉัน พี่กลาง และพี่ใหญ่มาญี่ปุ่น ในขณะที่สองผัวเมียไปคีเนีย เมย์เขาจะไปเยี่ยมพ่อของเขาที่นั่น โดยเอา 'สามีใหม่' และ 'ลูกในท้อง' ไปอวดพ่อเขาด้วย โดยเราสัญญากันว่า จะกลับมาพบกันในกรุงเทพฯ อีกครั้ง ภายในไม่เกิน 1 เดือน เมย์มีกำหนดการที่จะมาคลอดที่กรุงเทพฯ โดยย้ำความตั้งใจเดิมว่า ใครจะทำคลอดให้แก่เขาไม่ได้ทั้งสิ้น

นอกจากหมอดาริน เอ้อ! นี่ฉันจะต้องกลายเป็น 'หมอตำแย' ไปอีกครั้งแล้วซินะ ทั้งๆ ที่ไม่เคยทำคลอดให้แก่ใครอีกเลย นอกจากเมียของเจ้ากะเหรี่ยงคนหนึ่ง ลูกบ้านของคะหยิ่นที่หล่มช้าง (จำได้ไหม วันนั้นคุณเป็นลูกมือฉัน และคอยพูดอะไรบ๊องๆ ยั่วฉันอยู่ตลอดเวลา)

และคุณจำได้ไหมจ๊ะ ว่าคุณได้ให้สัญญากับเมย์เขาไว้ว่าอย่างไร ***คุณบอกเขาว่าในวันที่เขาคลอด คุณจะมาอยู่ใกล้ๆ ด้วย และจะรับเป็น 'พ่ออุปถัมภ์' ให้แก่ลูกของเขา ถ้าเด็กเกิดมาเป็นผู้ชาย เขาขอชื่อสกุลของคุณไว้แล้ว ให้เป็นนามแรกของเด็กคือ 'ไพรวัลย์' และถ้าผู้หญิง เขาก็จะขอให้ชื่อ 'ดาริณี'***

ไพรวัลย์ อนันตรัย หรือดาริณี อนันตรัย ดูช่างตัวโตเหลือเกิน เมื่ออยู่ในท้องแม่ขณะนี้ ฉันคิดว่าน้ำหนักของเด็กอาจเกิน 4,000 กรัมขึ้นไป ขอภาวนาให้เขาคลอดได้โดยปกติ อย่าให้ฉันต้องทำซีซาเรี่ยน เซ็คชั่น เลย

ฉัน พี่กลาง และพี่ใหญ่ กลับมาถึงกรุงเทพฯ ก่อนไชยยันต์และเมย์เกือบสองอาทิตย์แน่ะ และในขณะนี้เราอยู่กันพร้อมหน้า จากตรวจท้อง ฉันคิดว่า เมย์คงจะถึงกำหนดคลอดภายในไม่เกิน 2 อาทิตย์นี้เป็นอย่างช้า สองผัวเมียต่างผิวต่างพันธุ์ ดูเขาจะรักกันอย่างแน่นแฟ้นดีมาก และเมย์เปลี่ยนนิสัยเดิมไปหมด เดี๋ยวนี้ไม่ 'เจ้าชู้' อีกแล้ว อารมณ์เยือกเย็นขึ้นมาก และสวยกว่าตอนอยู่ในป่ามากนัก ฉันคิดว่าคู่นี้คงจะอยู่ด้วยกันได้ตลอดไป และไชยยันต์นำเมียแหม่มไปจดทะเบียน

สมรสเรียบร้อยแล้ว ญาติฝ่ายเขาก็ต้อนรับเมย์ดีไม่มีใครรังเกียจ

อ้อ! ลืมบอกไป แหวนเพชรวงที่จักราชสวมให้ฉัน ฉันไม่เคยถอดเลย สวมติดนิ้วอยู่ตลอดเวลา วันหนึ่งฉันไปเที่ยวในตลาดเพชรนิวยอร์ก ทายซิ พ่อค้าเพชรที่นั่นตีราคาให้ฉันเท่าไหร่ (แน่ล่ะ เขาพร้อมที่จะจ่ายเงินให้ฉันทันทีถ้าตกลง)

2 ล้าน 2 แสนเหรียญอเมริกันจ้ะ...ฉันตัวเย็นเฉียบ พี่ใหญ่กับพี่กลางตะลึง พอข่าวแพร่สะพัดออกไปเท่านั้น เราต้องจ้างตำรวจและนักสืบสองคนคอยคุ้มกันอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าฉันจะไปไหน ความจริงมันก็ไม่ใช่เงินจำนวนมากมายอะไรนักแต่ใครใส่แหวนเพชรราคา 2 ล้าน 2 แสนเหรียญดูออกจะเอาชีวิตตัวเองไปเสี่ยงโดยใช่ที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าไม่ได้ใส่แล้วนั่งกรีดนิ้วอยู่แต่เฉพาะในคฤหาสน์ ที่เลี้ยงเสือลายพาดกลอนแทนสุนัข

สำหรับของเมย์นั้น ฉันไม่ทราบราคา และเจ้าตัวเองก็ไม่ทราบเหมือนกัน เพราะไม่สนใจเอาไปตีราคาที่ไหน เขาสวมติดนิ้วอยู่ตลอดเวลาเหมือนกัน และการที่ไม่ปรากฏเป็นข่าว ทำให้คนทั่วไปไม่รู้ค่าของมัน นึกว่าของปลอม เพราะมรกตอะไรจะเม็ดใหญ่ถึงขนาดนั้น คงไม่มีใครเชื่อหรอก

ความจริงฉันอยากจะขายแหวนวงนี้นะ เพราะอยากจะได้เงินมา 'ขอหมั้น' ใครสักคน ถ้าไม่ใช่เพราะเจ้าน้องชาย 'แงซาย'ของฉันแอบมากระซิบกับฉันเป็นการส่วนตัวโดยไม่ให้ใครได้ยินว่า

'พี่สาวครับ ผมขอหมั้นพี่สาว ไว้ให้แก่พี่ชาย ผู้กองรพินทร์ ไพรวัลย์ ของผมด้วยแหวนวงนี้!'

เชื่อไหมว่า 'เจ้าแงซายจอมกะล่อน' ของคุณกระซิบกับฉันเช่นนั้น

ดเอาเถอะ นี่ฉันจะมานั่งเขียนจดหมายอะไรเป็นคั่งเป็นแควถึงคนใจหินอยู่ทำไมให้เมื่อยมือนะ เล่าอะไรต่ออะไรให้ฟังสารพัดซึ่งยังไม่รู้เลยว่าฝ่ายรับจะสนใจอ่านหรือเปล่า ฉันบ้ามากไหม คิดแล้วเจ็บใจตัวเองจัง

ความจริงวันนี้ ฉันตั้งใจจะโทรศัพท์มาถึงคุณอำพลเพื่อถามข่าวคราวคุณอีกครั้ง (ภายหลังจากกลับมาถึงกรุงเทพฯเกือบเดือนแล้ว และแข็งใจทำเป็นนิ่งเฉยไปเสียบ้าง) แต่มาคิดดูอีกทีไม่อยากได้ยินคำตอบจากโทรศัพท์จากคุณอำพลว่า

'คุณหญิงครับ ผมยังไม่ได้ข่าวคุณรพินทร์เลย รู้สึกว่าตอนนี้จะออกป่า...'

เหมือนอย่างที่ฉันเคยได้ยินอยู่ ไม่น้อยกว่า 2-3 ครั้งมาแล้วในการเพียรพยายามติดต่อถึงคุณก่อนหน้าการเดินทาง

ก็ไม่รู้ว่าอีตาอำพลจะ 'กันท่า' นายพรานคนนั้นไว้ให้คุณแสงโสมหลานสาวของแกเองหรือเปล่า ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็น่าดูชม...จะเล่นงานให้ล้มละลายเลย รู้ไหม คุณอำพลเป็นหนี้เราอยู่ไม่ต่ำกว่า 50 ล้านบาท นานมากกว่า 6-7 ปีแล้ว ซึ่งทรัพย์สินของเขาทั้งหมดในขณะนี้ไม่พอจะใช้หนี้หรอก ถ้าเราเรียกร้องตามสัญญาขึ้นมา

ไม่อยากจะอวดตัวหรอก เดี๋ยวนี้ฉันสวยขึ้นมากนะ จะบอกให้รับรองว่าจำไม่ได้ทีเดียวแหละ สวยกว่าตอนที่เราพบกันครั้งแรกที่หนองน้ำแห้งเสียอีกนะยะ น้ำหนักตัวเพิ่ม 3 ก.ก. แต่เอวลดลง 2 นิ้วเหลือ 23 รอบอก 35 ตะโพก 35 ครึ่ง แต่

ตัวทำไมมันถึงดูสั้นไปหน่อยไม่รู้ ก่อนวัดได้ 167 ซ.ม. เดี๋ยวนี้รู้สึกว่าจะลดไปหนึ่งซ.ม. เรียนหมอและมานุษยวิทยามาก็นานแล้ว เคยพบมาก่อนบ้างเหมือนกันว่า คนเราพอจะแก่ตัวลงกระดูกตัวมันอาจจะหดลงได้ หรือสมัยก่อนจะวัดผิดไปก็ไม่รู้ซิ

อาทิตย์หน้า วันที่ 14 ที่จะมาถึง เป็นวันครบรอบ 28 ปีของฉันพอดี...'แก่ไปไหมคะ' สำหรับใครสักคนหนึ่ง แต่ฉันรู้นะคุณแสงโสมน่ะปาเข้าไปตั้ง 35 ขวบแล้ว และลงได้พยายามเสียอย่างฉันก็ได้ 'ยลโฉม' คุณเธอผู้นั้นจนได้แหละน่า ในกรุงเทพฯนี้เอง ขี่รถสปอร์ต ปอร์เช่ อยู่ตึกราคาหลายสิบล้านที่สามีเก่าทิ้งมรดกไว้ให้ แต่อย่าหาว่าใส่ไฟเลยนะ มีหนุ่มหน้าตาดีๆ นั่งคู่ในรถไม่ซ้ำหน้ากันสักวัน รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้มีโฉมหน้าหล่อ-เหลาเหมือนเก้งกวางจะไหวหรือ? (แกล้งเขียนเล่ามาให้เจ็บใจเล่นงั้นแหละ จะทำไม?)

รพินทร์ขา น้อยรักคุณค่ะ!

อยากจะสลัดความรักอันนี้ไปตั้งนานแล้ว แต่มันสลัดไม่ออก คุณให้ตาเฒ่าหมอผีบุญคำวางเสน่ห์ยาแฝดอะไรน้อยหรือเปล่าค่ะ?

สังเกตไหม...นอกจากพี่ชายของฉันทั้งสองคนแล้ว ฉันไม่เคยแทนชื่อตัวเองว่า 'น้อย' กับใครมาก่อนทั้งสิ้น แม้แต่คุณเอง

เอาละ เมื่อคุณได้รับจดหมายฉบับนี้แล้ว คุณมีโอกาสตัดสินใจได้สองนัย

ข้อที่หนึ่ง คุณจะขึ้นมาให้ทันงานวันเกิดของฉัน และอยู่ให้ถึงวันคลอดของเมย์ (ซึ่งก็คงจะเป็นเวลาไล่เลี่ยกัน) หรือว่า...

ข้อที่สอง...จะให้ดาริน วราฤทธิ์ ลงไปที่หนองน้ำแห้งพร้อมกับ .460 เวเธอร์บีแมกนั่ม แล้วก็ไล่ยิงผู้ชายสักคนหนึ่งให้ขาดสองท่อนเหมือนๆ กับที่ฉันเคยยิงสัตว์ร้ายมาแล้ว โทษฐานผิดสัญญาทรยศขบถใจ

คุณเลือกเอาได้ ฉันหมายความตามที่เขียนจริงๆ!

*ก่อนจบจดหมายอันยาวเหยียดฉบับนี้ (ซึ่งฉันไม่เคยเขียนถึงใครยาวอย่างนี้มาก่อน) ขอฝากความรักและระลึกถึงมายังลูกน้องคุณทั้งสี่คนด้วย ตาเฒ่าบุญคำ จัน เกิด และเสย หวังว่าเขายังคงอยู่ด้วยดีกันทุกคน และเตือนให้เขารู้ตัวไว้ด้วยว่า **ถ้าเจ้านายของเขาถูกผู้หญิงคนหนึ่งตามลงไปไล่ล่าด้วยไรเฟิลยิงช้างเมื่อไหร่ละก็ พวกเขาทั้งสี่คนจะพลอยถูกล่าพร้อมกันไปด้วย เพราะฉะนั้นถ้าพวกเขาไม่ช่วยกันจับ 'เจ้านาย' ส่งตัวมาให้เสียโดยดี ก็จะเคราะห์ร้ายไปด้วยเข้าใจ?***

รัก รัก รัก และ รัก
ดาริน วราฤทธิ์

รพินทร์ ไพรวัลย์ อ่านจดหมายสีชมพูฉบับนั้น จนถึงประโยคสุดท้าย ด้วยดวงตาอันหรี่ซึม แล้วบรรจงพับช้าๆ บรรจุซองตามเดิม ค่อยๆ หย่อนลงกระเป๋าเสื้อแนบหัวใจ เอนหลังพิงต้นมะค่า ทอดสายตาเหม่ออย่างปราศจากจุดหมายไป

ยังยอดกระหร่างสูงตระหง่าน ที่โผล่ขึ้นมาเหนือบ้านพักอันเป็นสถานที่กักสัตว์ของเขา จมดิ่งอยู่ในภวังค์ลึก

ขณะนั้นเอง คนสี่คนก็เดินเรียงกันขึ้นมาเป็นขบวน จากทางอันลาดต่ำไปสู่ลำห้วย พร้อมกับร้องตะโกนเรียก

“นาย! วู้! นาย...”

ตาเฒ่าบุญคำเดินนำหน้า จัน เกิด และเสี่ย ตามมาเบื้องหลัง ลักษณะคนเหล่านั้นไม่มีอะไรรีบร้อนนัก แต่เสียงตะโกนเรียกดังลั่นจนน่าราคาญ

รพินทร์ขมวดคิ้วมองไม่เอ่ยให้เสียงตอบใดๆทั้งสิ้นเพราะพรานพื้นเมืองทั้งสี่คนก็มองเห็นเขาอยู่แล้ว ไม่รู้จะตะโกนโหวกเหวกเรียกหาสวรรค์วิมานอะไร เขานั่งนิ่งเฉยอยู่ในอาการเดิมจนกระทั่งทั้งสี่เดินเข้ามาถึง

“มีอะไร ตะโกนโว้กๆ อยู่ได้ เสือลากใครไปกินอีก?”

เขาถามเสียงขุ่นๆ

ทั้งสี่หัวเราะ บุญคำบอกว่า

“เสือไม่ได้ลากใครไปหรอกนาย แต่คุณอำพลให้ผู้จัดการมาตามนาย สั่งให้เข้าไปที่สถานีกักสัตว์ เห็นว่ามีธุระด่วนจี๋ ให้นายไปเดี๋ยวนี้”

“ธุระอะไรอีกละ?”

บุญคำยิ้มแห้งๆ

“ธุระอะไรก็ไม่รู้ซิ แต่เขาสั่งมาอย่างนี้แหละ บุญคำตามนายอยู่ตั้งนาน นึกว่าจะอยู่บนเรือนโน่น หาจนทั่วก็ไม่พบ มานั่งหลับอยู่ใต้ต้นไม้นี่เอง...ไปกันเถอะ นาย...เกลือกับของแห้งของ

เราก็หมดแล้วมันถึงเวลาที่นายจะต้องเข้าไปจ่ายของในตำบล พอดี บุญคำกับไอ้พวกนี้จะเข้าไปด้วย จะได้ช่วยกันขนของ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ถอนใจเฮือก ลุกขึ้นยืนอย่างเกียจคร้าน บ่นพึมพำออกมาว่า

“เฮ้อ! เบื่อรียำ...เมื่อไหร่เราถึงจะมีชีวิตอยู่ได้อิสระ โดยไม่ต้องคอยเป็นขี้ข้าของพวกนายทุนเสียทีนะ เอา! ไปก็ไปโว้ย! ฉันจะแวะเข้าไปเยี่ยมแม่ที่อำเภอด้วย”

ทั้งหมดเดินลงจากเนินเหนือฝั่งธารนั้น ตรงไปยังบ้านพัก แล้วชั่วไม่นาน จิ๊ปแลนด์โรเวอร์เก่าคร่ำคร่าที่จอดอยู่ใต้เงาไม้ ก็ติดเครื่องดังสนั่น เริ่มควบโขยกเขยกออกไปตามเส้นทางซึ่งจะตัดเข้าตำบลทิ้งฝุ่นให้ปลิวตลบอยู่เบื้องหลัง ท่ามกลางเสียงนกยูง และลิง ค่าง บ่าง ชะนี ที่ร้องระงมอยู่รอบอาณาบริเวณ...

จบภาคหนึ่ง

ขอได้รับคำขอบคุณจาก ณ บ้านวรรณกรรม และ พนมเทียน

พร้อมเชิญชวนให้หาความสำราญต่อใน

‘เพชรพระอุมา ภาคสมบูรณ์’